

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Η
ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ
ΚΑΡΝΤΙΝΑΛΕ
Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ
ΑΦΗΓΕΙΤΑΙ
ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ

«Ο άντρας μου συνεννοείται για όλα με την πεθερά μου...».

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΟΛΑΣΙ

ΑΙΩΝΙΟ το θέμα. Θα υπήρχε από τον καιρό των πρωτοπλάστων αν συνέβαινε ο Αδάμ να είχε μητέρα και η Εύα να ήταν υποχρεωμένη να συγκοιτηθεί με πεθερά. Η Θεία Πρόνοια όμως βοήθησε ορφανός από μητέρα να πλασθεί ο πρώτος ένοικος του Παραδείσου. Τι παράδεισος θα ήταν αν νύφη και πεθερά ζούσαν κάτω από τον ίδιο ούρανό; Δε θα αναφερόταν από την Παλαιά Διαθήκη ο όφιος. Στη νύφη της την Εύα θα φόρωνε η πεθερά το άμφορτίμα της, αν πρώτη αυτή γεύονταν τον απαγορευμένο καρπό: «Η Εύα με ηπάτησε».

Ας το πάρουμε όμως σοβαρότερα το θέμα. Συγκρούσεις που προέρχονται από τη συμβίωση δυο αντίθετων στοιχείων.

Ποιάς έρεει πως δημιουργήθηκε αυτή η αντίθεση; Μήπως επειδή η νύφη άποσα το γυίο από τη μητέρα; Μήπως επειδή η μητέρα έχει τόσο μεγάλη ιδέα για το αγόρι της ώστε καμιά κοπέλλα δεν την θεωρεί αντάξια του; Συμβαίνει όμως η διάσταση να εκδηλώνεται και στις περιπτώσεις που η μητέρα όχι μόνο εγκρίνει το γάμο, αλλά κι' η ίδια εκλέγει τη σύνορο του παιδιού της.

Επειτα, αν, όπως είπαμε, η σύζυγος χωρίζει το γυίο από τη μητέρα, μήπως το ίδιο δεν γίνεται και με τον πατέρα, όταν το παιδί του μπαίνει στην τροχιά του γάμου; Πώς συμβαίνει τότε ο πατέρας του γαμπρού να περιβάλλει τη νύφη με την αγάπη του, να παίρνει το μέρος της όταν παρουν σιγά-σιγά διαφορές μεταξύ των ανδρόγονων;

Απειρά τα προβλήματα. Θα πήγαινε πολύ αν καταπιανόμαστε λεπτομερώς με όλα. Ο φρόνιμος πολλά θα είχε να πει πάνω σ' αυτά. Άλλα και η παράδοσι, και κοινωνικοί λόγοι, και οικονομικές συνθήκες και οι χαρακτηριστικές των μελών μιας οικογένειας συντελούν στη δημιουργία της καλής ή κακής ατμόσφαιρας ενός σπιτιού, όπου συνοικούν πεθερά και νύφη.

Μη γενικεύουμε. Όλοι οι κανόνες έχουν τις εξαιρέσεις τους. Υπάρχουν περιπτώσεις που αναπτύσσονται ειδικά σχέσεις ανάμεσα στα δυο αντίθετα στοιχεία. Νύφη και πεθερά σε πλήρη συμπίεση ακόμα καλύτερα, οι δυο γυναίκες σε κοινό μέτωπο για ν' αντιμετωπίσουν τις παρεκτροπές του γυιού και συζύγου.

Αλλά είπαμε για κανόνα. Δυσάρεστος ο κανόνας. Πόσες φορές που άσχημώθηκε μ' αυτόν.

Αν επανερχόμαστε είναι επειδή την επανάληψη υπαγορεύουν οι αναγκές. Για την απρόβλεψη, οι αναγκαστικές. Σπάνια με μας τύχη επιστολογράφος να τρέχει με την πεθερά του. Από νύμφες και από πεθερές προέρχονται οι πόρνες επιστολές. Όργη, μίσος, πίκρα, απογοήτευση.

Εχουμε κατά σύμπτωση ένα ζευγάρι γραμματά. Ποιος το αποκλείει να προέρχονται από το ίδιο σπίτι; Όπως δε παρουσιάζουν τα πράγματα έχουν και οι δυο με το μέρος τους το δικό. Ο πατέρας συμβαίνει άλλωστε τις περισσότερες φορές, δε φταίνει τα πρόσωπα, οι καταστάσεις φταίνει.

Διαβάστε την πεθερά και την συμπαύετε. «...Είμαι ξένη στο σπίτι μου όπου έχω ζήσει με τον άντρα μου. Είναι χρόνια που τον έχω. Ένα γυίο και μια κόρη αποκτήσαμε από το γάμο μας. Η κόρη μου πήρε ξένο και ζή στο εξωτερικό. Ο γυιός μου έρωτεύθηκε και πήρε μια κοπέλλα κα-

τά πέντε χρόνια μεγαλύτερη απ' αυτόν και χωρίς προίκα...». Αν, τουλάχιστον, είχε κάποια μάρφωσι, κάποια ανατροφή... Αν είχε καλούς τρόπους, καλή ψυχή... Πολλά ελαττώματα της φορτώνει. Σπάνια, ακατάστατη γλωσσού, τεμπέλα. Και τόσο γυρίστρο. Στους δρόμους το πρωί, στους δρόμους το βράδυ. Νούμερο ο γυιός στα χέρια της. Τον τραβά απ' τη μύτη. Απ' αυτήν περνούν τα λεφτά του. Γι' αυτό και δεν έχουν ποτέ τους δεκάρα.

Ακόμα και για την ήθικη της νύφης κάνει μερικούς υπαινιγμούς ή επιστολογράφος. Δεν επιμένει όμως σ' αυτούς. Υπόνοιες χωρίς αποδείξεις... Κάτι τηλεφωνήματα κάτι καθυστέρησης που δε μπορεί να τις καλύψει, κάποια ιδιαίτερη προσοχή στην τουαλέτα και στα εσώρουχα της ώριμης μέρας. Ρίχνει τη λασπίστα της, αλλά δεν την παίρνει στο λαϊμό της...

Θα μάς πη ακόμη για την ανατροφή του έγγονου της. «Αλλοίμονο, αν έλειπα από το σπίτι. Εγώ τους έτρωγα η ακαταστασία και η βρόμα. Εγώ το περιποιούμαι το παιδί, εγώ το πλένω, εγώ το ντύνω, εγώ στην κουζίνα, εγώ τους βγάδω από τον πρόδρομο όταν έχουν ξένους. Εμένα όμως δε με βλέπουν με καλό μάτι όταν παρουσιάζομαι. Είναι πιο ευχάριστη με το κλειδί μου από δωμάτιό μου. Και να σκεφθώ, ότι το σπίτι είναι δικό μου. Φαντασθήτε να μην ήταμ κι' αυτό για να έχω την ανάγκη μου...». Αν πλήθωναν νοίκι, με τις εύρωχες που έχουν, δε έβγαιναν δυο χιλιάδικα και δε θα κατοικούσαν στο κέντρο, όπως τώρα. Η νύφη που όμως νομίζει ότι έχει έγω, πορεύεται επειδή με συντηρεί ο γυιός μου...». Μικρότητες και αβυσσότητες κάτω από τη στέγη που έπρεπε να είναι ναός αγάπης.

Μπορούσε βέβαια, η μητέρα να δείξει την πόρτα στην οικογένεια. Δεν το βαστά όμως—γράφει—η καρδιά της. Τα οικονομικά του παιδιού της είναι περιωρισμένα. Κι' αν, μαζί με τα σημερινά βάρη, είχε στο κεφάλι του και το νοίκι η κατάσταση θα γινόταν πιο δύσκολη.

Ένα από τα δρώμενα. Έχουμε και την άλλη πλευρά. Η πλευρά της νύφης. Μαρτυρική παρουσία στην ζωή της. «Είμαι νοικοκυρά και σπίτι δεν έχω. Είμαι μητέρα και δε μ' αφήνουν να μεγαλώσω όπως θέλω το παιδί μου. Ο άντρας μου προσέχει τη μητέρα του περισσότερο από μένα.

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Με την πεθερά μου συνεννοείται για όλα. Στην πεθερά μου πρέπει να δίνω άναφορά για το τι κάνω και τι δεν κάνω. Στη μαμά μου τηλεφωνώ και κρυφακούει. Η καμένη ή μαμά θέλει να φάει να με βλέπει και δεν τολμάει. Της φέρεται τόσο άσχημα η πεθερά μου...».

Το δυνάει της είναι ν' αποκτήση χωριστή στέγη, να νοιώσει κι αυτή πως είναι ανεξάρτητη, πως δεν έχει απάνω απ' το κεφάλι της παρά μόνο το σύζυγό της. Ούτε όμως τα οικονομικά επιτρέπουν να εγκατασταθούν δυο σπείρες ο άντρας της θα δεχόταν να ζήσει χωριστά από τη μητέρα του.

Συνοίκοι για οικονομικούς και συναισθηματικούς λόγους. Συχνά και από πείσμα ή από έλλειψη εμπιστοσύνης. Ο σύζυγος που θέλει τη μητέρα του χωροφύλακα για να παρακολουθεί τις κινήσεις της γυναίκας του.

Τέτοια φαινόμενα δεν εκδηλώνονται σε ανεπτυγμένες και ανδρικές οικονομικά χώρες. Κάθενας και καθμία με το ικανοποιητικό εισόδημα, με την επαρκή σύνταξη του. Όταν έχεις ατμόσφαιρα για ποιά λόγο να ζής με άλλους;

Πως όμως να ζήσει μόνη μια γυναίκα που δεν εργάστηκε ποτέ επαγγελματικά ή που την πήραν τα χρόνια και δεν έχει την ικανότητα να εργασθεί άλλο ή που έχει ένα ΙΚΑ, μία συνταξούλα έφτασες, χιλίες δραχμές το μήνα;

Στενότητα και του παιδιού τα οικονομικά. Τρομάζει να συντηρήσει το δικό του σπίτι. Πως ν' αναλάβει τα βάρη και χωριστό σπίτι της μητέρας; Στο ένα άκρο—όπου θα τα βολέψουν. Με το ίδιο φως θα φωτισθούν, με την ίδια θερμότητα θα ζεσταθούν, το ίδιο νοίκι για τους τρεις θα πληρώσουν. Μία κουταλιά παραπάνω στην κατσαρόλα δεν είναι συντριπτική επιβάρυνση του προϋπολογισμού.

Συντριπτικό όμως για τους αδύνατους οικονομικά—για τα τρία τέταρτα δηλαδή των Ελλήνων—είναι όταν οι περιστάσεις σε υποχρεώνουν να ζεις χωρίς στέγη για τους γονείς.

Η συνοίκηση γίνεται τότε ανάγκη. Μιλώσαμε για εξαιρέσεις όπου η παρουσία της πεθεράς δεν ανατρέπει τον ομαλό ρυθμό. Τόσο λίγες αυτές οι εξαιρέσεις... Ψυχρές και κακές είναι τις περισσότερες φορές οι σχέσεις. «Όσο καλή κι' αν βελήση να φανή η πεθερά, δε ενοχλείται. Όσο κι' αν κάνει τα καλά της η νύφη, δε δυσκολεύεται. Σκεφθήτε δε ότι οι περισσότερες νύφες δεν έγιναν γυναίκες των συζύγων τους με τη συγκατάθεση της μητέρας του γαμπρού. Πλημμελήκαν και κατηγορήθηκαν από εκείνες που υποχρεώθηκαν ύστερα να γίνουν πεθερές τους. Αποθνήσκουν πικρίες και κακιές και στις δυο που ξεσπούν με την πρώτη διαφωνία.

Αλλά και ποιά λύσι να δοθεί στο πρόβλημα, όταν η λύσι εμποδίζεται από τον οικονομικό παράγοντα; Η ανάγκη δημιουργεί τα πολυμορφικά δρώμενα που δηλητηριάζουν όλων τη ζωή. Δυο γυναίκες που βρίσκονται μέρα-νύχτα μαζί χωρίς να χωρεύουν ή μία την άλλη. Τα παιδιά σε δηλητηριασμένη ατμόσφαιρα. Και ο άλλος—γυιός, σύζυγος και ποτέρας—που δεν του φτάνει η αγωνία της βιοπάλης, δεν του φτάνει η κόρασι της δουλειάς, οι απογοητεύσεις του επαγγελματικού, έχει ν' αντιμετωπίσει και τον εμφύλιο πόλεμο του σπιτιού του.

Επιτρέφει τοσκιμένος από την προσπάθεια και βρίσκεται σε έξαψη, σε θύελλα από τη βουδή θλίψη. Πονεμένη η σύζυγος, συντηρημένη η μητέρα, ζωάρωμα τα παιδιά που ήταν μάρτυρες της συγκρούσεως ή όταν δεν υπάρχουν φανερά συγκρούσεις, διαισθάνονται ότι το ήφαίστοιο βράζει.

Πολύ δυσάρεστη κατάσταση. Πως να την ξεπεράσεις όταν, τύραννος όλων των αιώνων, το χρέος δεν διευκολύνει τη λύσι;

Υπάρχουν όμως και περιπτώσεις όπου δεν είναι τα οικονομικά δημιουργός της δυστυχίας. Με τα εισοδήματά της η μητέρα, ικανοποιητικά τα έσοδα του γυιού, με την προίκα της η νύφη. Θα μπορούσαν να ζήσουν ωραία-τά μακριά ο ένας από τον άλλον. Τη λύσι αυτή που υπαγορεύει η πείρα και η φρόνιμη την εμποδίζει ο συναισθηματισμός. Άλλοτε η μητέρα που δεν ένοιε να χωριστεί από το παιδί της, άλλοτε το παιδί που δεν αποσπάζεται από τη μητέρα, άλλοτε και οι δυο μαζί, θέτουν ως όρο στη νύφη τη συνοίκηση. Ένα γυίο έχω—λέει η μητέρα. Μία μάνα έχω—λέει το παιδί. Θ' άκουσες ακόμη να λένε ότι εύκολα βρίσκεις δεύτερη γυναίκα δεύτερη μητέρα όμως δεν γίνεται.

Παρεϊά λόγια, κακή έρμηνεία του συναισθηματισμού. Δεν ζήτησε κανείς από παιδιά και μητέρες αυτό που λέει το Εγγονέλλιο: να εγκαταλείψουν τα πατέρα τους και τη μητέρα του γυιού να προσκολληθεί στη γυναίκα του. Υπάρχει για όλους θέση στην καρδιά των ανθρώπων. Εκείνο που επιβάλλει η σύνεσι είναι ο συναισθηματισμός να μη γίνεται παρανόηση, να μη καταναίτη ηγής δούλης. Χωριστή στέγη δε σημαίνει ψυχικό χωρισμό. Ο χωρισμός δεν είναι παρά μόνο υλικός. Δεν χάνεις το παιδί σου και δε προβλέπεις τη μητέρα σου αν τα σπείρα σας απέχουν ένα δυο χιλόμετρα το ένα από το άλλο. Απ' εναντίως, ο χωρισμός είναι μια έγγυση—όχι απόλυτη κι' αυτή—ότι δε διατηρούν ανάμεσα σε πεθερά και νύφη σχέσεις άνοχης, ίσως και συμπαιδείας κάποιας, ενώ η συνοίκηση και με τις φανατικότερες προϋποθέσεις, εμμένει τη συμφορά. Από μακριά για να είμαστε πιο κοντά ψυχικά.

Κάποιος απάσσει, όταν το επιτρέπουν τα οικονομικά. Με λυπάτε εκείνους που το θέλουν αλλά δεν έχουν τα μέσα να δημιουργήσουν την ευεργετική απόσταση ανάμεσα με τους επιτρέψει να τρώνε η συχή τα ψωμί τους.

Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 18 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1963 — ΕΤΟΣ ΚΕ', ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1273. ΔΡΧ. 5

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
Ίδρυτής Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Δραγατσάνιου 4—Τηλ. 236.781

Θέματα της εποχής

ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΤΟ απόγευμα της 10ης Σεπτεμβρίου του 1887 οι διαβάτες της οδού Σταδίου έδλεπαν, έκπληκτοι, μια πολυπληθή ομάδα «νύμφων και κοριτσιών κυριών», που τραβούσαν για το υπουργείο των Οικονομικών, που ήταν τότε στον κήπο του Κλαυθμόνος, χειρονομώντας με νευρικήτητα και συζητώντας με φανερό έξαψη.

Τι συμβαίνει; ρωτούσε ο κόσμος. Οι δικηγόροι έχουν συλλαλητήριο! άπαντούσαν οι καλώς πληροφορημένοι.

Πραγματικά, οι δικηγόροι είχαν συλλαλητήριο. Το πρώτο του είδους αυτού, που είδε η Αθήνα.

Την εποχή εκείνη το Πρωτοδικείο στεγαζόταν προσωρινά και με ελαττωματικές στην οίκια Κοντοσταύλου», μέσα σε μία αίθουσα τρειπωμένη και έτοιμορροπη. Η διακόσμηση σπαθι κρεμόταν απάνω από τα κεφάλια των δικηγόρων και των διαδίκων. Ο δικηγόρος σύλλογος, που δεν αποτελούσε τότε νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου, είχε κάνει πολλά διαδήματα στον υπουργό της Δικαιοσύνης Βουλπιώτη, χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Μπλόκες μόνο υποσχέσεις και τίποτ' άλλο. Οι δικηγόροι, λοιπόν, είδαν και άποιδαν και αποφάσισαν να ξεσκακούν στο πόδι. Το ποτήρι είχε ξεχειλίσει. Η αναγκαστική κορυφώθηκε και ένα απόγευμα, ενώ έπεφταν τα σοβάδια των τοίχων, οι δικηγόροι, πριν από την έναρξη της συνεδρίασης, έγκατε-λειψαν την αίθουσα και τους πελάτες τους και ξεκίνησαν «έν διαδηλώσει» για το υπουργείο Δικαιοσύνης.

Επί κεφαλής των διαδηλωτών βρισκόταν μία από τις δόξες της νεώτερης ελληνικής επιστήμης, ο άειμνητος Μομφεράτος, ο πολυς Στεφανίδης και ο Φιλάρετος.

Κατά καλή του τύχη, ο υπουργός της Δικαιοσύνης απουσίαζε την ώρα εκείνη, από το γραβείο του, και οι δικηγόροι, που είχαν πια πάρει φόρα, δεν έννοσαν να σταματήσουν.

Και τώρα τι θα κάνουμε; Στον Τρικούπη! φώναζε ο θερμόαιμος και αποφασιστικός Μομφεράτος.

Δρόμο, λοιπόν, για να βρούμε τον πρωθυπουργό, που νυχτοσημεριόταν στο υπουργείο των Οικονομικών και που είδε, ξαφνισμένος, «να εισέρχεται» στο γραβείο του με απειλητικές κάπως διαθέσεις ο Δικηγορικός Σύλλογος!

Το λόγο έλαβε, έξ ονόματος των συναδέλφων, ο Μομφεράτος, που διαμαρτυρήθηκε έντονα για την άβυσσότητα της κυβερνήσεως «ήτις δίδει υποσχέσεις μόνον και μόνον δια ν' ην τας έκταλη».

Ο δημίτης, ανθρωπος αγαθάτος κατά βάθος, αλλά πολύ οξύθυμος, μίλησε με γλώσσα κάπως τραχειά. Με την ίδια γλώσσα απάντησε και ο Τρικούπης, που δε χάριζε κάστανια με το γλέντι άναψε.

Ο Δικηγορικός Σύλλογος εμφανίζεται ενώπιον ύμν, κρινε πρόεδρε, είτε ο Μομφεράτος, δια να δηλώση ότι ηναγκάσθη από άποστη των συνεδριάσεων του πρωτοδικείου.

ου, διότι είναι αδύνατον εις αυτόν η εν τη αίθουση της οίκιας Κοντοσταύλου εκπλήρωσις των καθηκόντων του, να έκφραση δε ύμιν την λύπην του, διότι μεγίστη αδιαφορία υπήρξεν εκ μέρους της κυβερνήσεως προς θεραπείαν αναγκών της Δικαιοσύνης, εις άκρον κατεπειγουσών! Πλειστάκις έχρηματίσθησαν έπιτροπαί και παρουσιάσθησαν ενώπιον του κ. υπουργού της Δικαιοσύνης και αι ενέργειαι αυτού περιωρίσθησαν μόνον εις υποσχέσεις. Ηδη παρακαλεί ύμας ο Δικηγορικός Σύλλογος να προβήτε εις άριστήν λύσιν του ζητήματος των δικαστικών καταστημάτων. Απασαι αι έξουσίαι του κράτους κέκνηνται ίδια καταστήματα και μόνον η Δικαιοσύνη εν μέσσει Αθηναις, κατεδικάσθη να διαίταται εις τρώγλας και έρείπια...

Ο Τρικούπης εκνευρισμένος κι αυτός, του άπάντησε: —Ελπίζω ότι ήθατε να συζητήσετε λογικώς και όχι να μεμφώτε αυτό, που είδε η Αθήνα.

Πραγματικά, οι δικηγόροι είχαν συλλαλητήριο. Το πρώτο του είδους αυτού, που είδε η Αθήνα. Την εποχή εκείνη το Πρωτοδικείο στεγαζόταν προσωρινά και με ελαττωματικές στην οίκια Κοντοσταύλου», μέσα σε μία αίθουσα τρειπωμένη και έτοιμορροπη. Η διακόσμηση σπαθι κρεμόταν απάνω από τα κεφάλια των δικηγόρων και των διαδίκων. Ο δικηγόρος σύλλογος, που δεν αποτελούσε τότε νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου, είχε κάνει πολλά διαδήματα στον υπουργό της Δικαιοσύνης Βουλπιώτη, χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Μπλόκες μόνο υποσχέσεις και τίποτ' άλλο. Οι δικηγόροι, λοιπόν, είδαν και άποιδαν και αποφάσισαν να ξεσκακούν στο πόδι. Το ποτήρι είχε ξεχειλίσει. Η αναγκαστική κορυφώθηκε και ένα απόγευμα, ενώ έπεφταν τα σοβάδια των τοίχων, οι δικηγόροι, πριν από την έναρξη της συνεδρίασης, έγκατε-λειψαν την αίθουσα και τους πελάτες τους και ξεκίνησαν «έν διαδηλώσει» για το υπουργείο Δικαιοσύνης.

Επί κεφαλής των διαδηλωτών βρισκόταν μία από τις δόξες της νεώτερης ελληνικής επιστήμης, ο άειμνητος Μομφεράτος, ο πολυς Στεφανίδης και ο Φιλάρετος.

Κατά καλή του τύχη, ο υπουργός της Δικαιοσύνης απουσίαζε την ώρα εκείνη, από το γραβείο του, και οι δικηγόροι, που είχαν πια πάρει φόρα, δεν έννοσαν να σταματήσουν.

Και τώρα τι θα κάνουμε; Στον Τρικούπη! φώναζε ο θερμόαιμος και αποφασιστικός Μομφεράτος.

Δρόμο, λοιπόν, για να βρούμε τον πρωθυπουργό, που νυχτοσημεριόταν στο υπουργείο των Οικονομικών και που είδε, ξαφνισμένος, «να εισέρχεται» στο γραβείο του με απειλητικές κάπως διαθέσεις ο Δικηγορικός Σύλλογος!

Το λόγο έλαβε, έξ ονόματος των συναδέλφων, ο Μομφεράτος, που διαμαρτυρήθηκε έντονα για την άβυσσότητα της κυβερνήσεως «ήτις δίδει υποσχέσεις μόνον και μόνον δια ν' ην τας έκταλη».

Ο δημίτης, ανθρωπος αγαθάτος κατά βάθος, αλλά πολύ οξύθυμος, μίλησε με γλώσσα κάπως τραχειά. Με την ίδια γλώσσα απάντησε και ο Τρικούπης, που δε χάριζε κάστανια με το γλέντι άναψε.

Ο Δικηγορικός Σύλλογος εμφανίζεται ενώπιον ύμν, κρινε πρόεδρε, είτε ο Μομφεράτος, δια να δηλώση ότι ηναγκάσθη από άποστη των συνεδριάσεων του πρωτοδικείου.

ΠΑΛΙΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ

—"Ετσι θα φανείστε ύστερα από έξη μήνες, αν ακολουθήσετε τη διαίτα μου!..

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΑ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ	ΣΕΛ. 3
Θέματα της εποχής	
ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΑΘΗΝΑ	» 5
Η επιστημονική ήταν το Θησείο	
ΜΑΡΚΟΣ: Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ	» 6
Ο βασιλεύς Χασάν και το μέλλον της χώρας	
ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ ΚΑΙ ΛΑΟΤΣΕ	» 9
Οι μεγάλοι μεταρρυθμιστές της θρησκείας των Κινέζων	
ΤΑ ΕΥΘΥΜΙΑ ΤΗΣ ΘΕΜΙΔΑΣ	» 15
Χιουμοριστικά σκίτσα από τα δικαστήρια	
ΜΕΙΝΕΤΕ ΝΕΟΙ ΜΕΧΡΙ ΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ	» 16
Υστερ' από τα 30 έσοικονομήτε δύναμεις	
ΤΑ 12 ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΝΤΕΡΝΑΣ ΚΟΠΕΛΛΑΣ	» 18
Οι απόψεις των κοριτσιών για το ταξίδι	
Η ΚΑΛΟΥΡΓΙΑ ΚΑΡΝΤΙΝΑΛΕ ΑΦΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ	» 20
Η αυτοβιογραφία της παρουσιάζει κάτω από ένα αληθινό φως την προσωπικότητα της διάσημης στέρας	
«ΑΠΙΣΤΟ ΘΩΜΑΣΕΣ»	» 22
Επικαιροί σατιρικοί στίχοι	
ΧΡΗΣΤΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ	» 32
Οι κορυφαίοι της Σκηνης	
ΜΙΡΚΑ ΚΑΛΑΝΤΖΟΠΟΥΛΟΥ	» 33
Η Σαββατογεννημένη πρωταγωνίστρια του «Νέου Κόσμου»	
Η ΝΟΒΟΚΑΪΝΗ, ΦΑΡΜΑΚΟ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΙΚΩΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝ	» 36
Γίνονται τώρα συστηματικά πειράματα στην Αμερική	
ΟΙ ΚΥΡΙΩΤΕΡΕΣ ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ ΑΠΟΒΟΛΗΣ	» 37
Πως μπορούμε να την προλάβουμε	
«Η ΦΥΕΤΡΑ»	» 39
Το ωραιότερο σινεμαντάνσο με την Άλίκη Βουγιουκλάκη	
ΟΙ ΣΚΙΕΣ ΠΟΥ ΔΕΧΗΜΙΖΟΥΝ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ	» 44
Πως θα κούρετε ή θα έδραψετε με στυλ τα άπλά και προκτικά τις περιττές τριχες	
«ΤΑ ΤΑΞΙΔΙΑ ΤΟΥ ΓΚΙΟΥΛΑΙΒΕΡ»	» 54
Τα αξιοσημεία της παγκόσμιου φιλολογίας σε αυτότελη εικονογραφημένη απόδοσι	
ΤΟ ΚΡΙΣΙΜΟ ΣΗΜΕΙΟ ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΜΗΤΕΡΑ	» 63
Η επίδρασι στο έμβρυο των συγκινήσεων, της τροφής, των φαρμάκων κλπ.	
Η ΝΕΑΝΙΚΗ ΜΟΔΑ	» 63
Υφάσματα και χρώματα. — Η παρισινή μόδα και τα άεσοσάρ. — Το πρώτο ντύσιμο της νεας. — Για το ταξίδι σας. — Για το απόγευμα. — Τα βραδύνα φορέματα. — Η παιδική μόδα.	
ΤΑ «ΠΑΙΔΙΑ — ΘΑΥΜΑΤΑ»	» 76
Το πνεύμα του Μπλαζιέ Πασκάλ	

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΕΙΧΑΝ περάσει τρεις μήνες, από τότε που η Ραϋμόντ είχε μπει στην κλινική του διάσημου οφθαλμιάτρου Μάρκ Έλμπερ. Έπασχε από κείνη ακριβώς την άρρωστική, που ο Έλμπερ είχε ανακαλύψει τη θεραπεία της.

Στην αρχή, ο γιατρός είχε δείξει ένα απλό επαγγελματικό ενδιαφέρον για την εξαιρετικά όμορφη αυτή κοπέλλα. Σιγά-σιγά όμως, είχε αποκτήσει οικειότητα μαζί της κι είχε μάθει όλη την ιστορία της φτωχικής και πολυδασανισμένης ζωής της.

Χωρίς να το καταλάβει, το ενδιαφέρον του έγινε έρωτας... κι ο έρωτας αυτός μεγάλωσε, γιγαντώθηκε.

Η Ραϋμόντ ανταποκρίθηκε στο αίσημά του κι άρχισε να πλάθει σχέδια για το μέλλον. Όταν θά γινόταν καλά, δε θαφαινε ποτέ πια απ' την κλινική. Θάμενε εκεί, ως νοσοκόμος και σύμβουλος της ζωής του οφθαλμιάτρου.

Ένας εύτυχισμένος άνθρωπος δε σκέπτεται ποτέ πράγματα, που μπορούν να ταραξούν την ετυχία του. Γι' αυτό κι ο Μάρκ δε συλλογιζόταν καθόλου τι θά γινόταν, όταν η Ραϋμόντ θα θεραπευόταν και θα τον έβλεπε ξαφνικά, τόσο διαφορετικό απ' ό,τι πώς τον είχε ονειρευτεί.

Κάποια μέρα όμως, παρακολούθησε τυχαίως μια συζήτηση του Βοηθού του Ζουλιέν Φλερσάν μ' έναν άλλο Βοηθό της κλινικής. Η αλήθεια έλαμψε τότε μπροστά στα μάτια του... Άγαπασε τη Ραϋμόντ κι εκείνη του ανταπόδινε τον έρωτά του. Όταν όμως τά μάτια της θ' άνοιγαν, θά δια-

βαζε ίσως μέσα σ' αυτά την ίδια αποστροφή, που έδλεπε ζωγραφισμένη στα μάτια όλων των άλλων αρρώστων, όταν πρωταντίκρυζαν το πρόσωπό του!...

Γιατί ο Δόκτωρ Έλμπερ από τελοῦσε μια απ' τις σπάνιες εξαίρεσεις του κανόνος: «Οία ή μορφή, τοιάδε και ή ψυχή». Είχε φυσιογνωμία άσχημη, άποκρουστική, ενώ ή καρδιά του ήταν γεμάτη ευαισθησία, καλωσύνη και τρυφερότητα.

Ω, δε θά μπορούσε ν' ανθέξει τότε σε μια τόσο σκληρή απογοήτευσή! Γι' αυτό έννοιωθε φόβο, όσο έδλεπε να πλησιάζη ή μέρα της θεραπείας της κοπέλλας.

Κι' όμως ή θεραπεία αυτή θ' αποτελούσε την πολυπόθητη επαλήθευσή των επιστημονικών θεωριών του.

Τ' άλλο πρωί, θά γινόταν, επί τελοῦς το τελειωτικό πείραμα. Ο οφθαλμιάτρος πέρασε όλη τη νύχτα άγρυπνος, βασανιζόμενος απ' την αγωνία. Χίλια-δύο σχέδια περνούσαν μέσα απ' το μυαλό του...

Θά μπορούσε να προειδοποιησθι τη Ραϋμόντ για την άπογοήτευση που την περίμενε... Πώς όμως νά βρη τις λέξεις, που του χρειαζόνταν; Καταλάβαινε πώς δεν είχε τη δύναμη...

Θά μπορούσε ακόμα νά φύγη, νά εξαφανισθί. Μά ποιος θ' ανολάβαινε τότε ν' αποτελειώσθι τη θεραπεία της Ραϋμόντ; Δεν τολμούσε νά εμπιστευθί στους

βοηθούς του ένα τόσο λεπτό και σοβαρό πείραμα... "Αν αποτυχάνανε, δε θά συγχωρούσε ποτέ τον εαυτό του, που άφησε μισοτελειωμένο το επιστημονικό και φιλανθρωπικό έργο του!...

Τέλος, όταν άρχισε πιά νά ημερώνη, κατάρωσε νά κλείση λίγο τά μάτια του και ν' αναπαυθί μερικά λεπτά. Ο σύντομος αυτός ύπνος του έφτασε, για νά κάνει καθαρώτερες τις ιδέες του και τή βέλησί του πιο δυνατή.

Ένοιωθε ακόμα ένα σφίξιμο στην καρδιά. Είχε όμως άποφασισί πιά νά τελειώσθι το έργο, που είχε αναλάβει.

Τό εύρύχωρο έργαστήριό, με τά μεγάλα παράθυρα, είναι μισοσκοτεινό. Οι κατεβασμένες κουρτίνες έμποδίζουν νά περάσθι ή δυνατό λαμπή του ήλιου.

Στό λίγο εκείνο φώς, διακρίνονται τά ηλεκτρικά μηχανήματα, τά σύρματα, οι τροχοί κι' οι κύλινδροι.

Τό κρίσιμο πείραμα κοντεύει νά τελειώσθι...

Η Ραϋμόντ μένει ακίνητη σε μία πολυθρόνα, με μία περιεργή συσκευή εφαρμοσμένη στό κεφάλι της και μ' ένα έπίδεσμο στό μάτι, για νά μην αντικρύσθι άπότομα τό φώς της ήμέρας. Τά χείλη της είναι χλωμά, φωτίζονται όμως από ένα χαμόγελο έμπιστοσύνης.

Δίπλα της στέκεται ο Μάρκ. Με τό ένα χέρι του διευθύνει τά κουμπιά των μηχανημάτων και με τ' άλλο σφίγγει ένθαρρυντικά τά δάχτυλα της κοπέλλας...

Τό πείραμα τελείωσε. Ο Μάρκ βγάξει τη συσκευή απ' τό κεφάλι της Ραϋμόντ και της άφαιρεί τόν έπίδεσμο απ' τά μάτια. "Η καρδιά του χτυπάει, χτυπάει... σά νά βέλη νά σπάσθι!... Προσπαθεί όμως νά φανή γενοίος και κιντάζει την κοπέλλα μέσα στό μάτι.

"Εκείνη φαίνεται σαστισμένη για λίγα λεπτά. "Υστερα ψιθυρίζει σιγά, σά νά ονειρεύεται: "Ω, βλέπω... βλέπω!...

Κι' έξαφνα, βγάξει μία φωνή έννοια και χαρούμενη:

— Μάρκ! Έγινε καλά!...

Τά γιατρεμένα μάτια της τόν κυττάζουν τρυφερά, μ' αγάπη. Και δέν τά χαμηλώνει καθόλου, παρά μονάχα τή στιγμή που του ψιθυρίζει:

— Μάρκ, σ' αγαπώ!...

Γονατίζοντας μπροστά της, έκείνος γεμίζει τά χέρια της με φίλια.

Σ' αγαπώ, Ραϋμόντ! της ψιθυρίζει με πάθος. Κι' ο Ζουλιέν Φλερσάν — που έχων ξεχάσει τελείως την παρούσα του ο διού έρωτευμένο — αποτραβηγμένος σε μία γωνιά, χαμογελάει και συλλογίζεται:

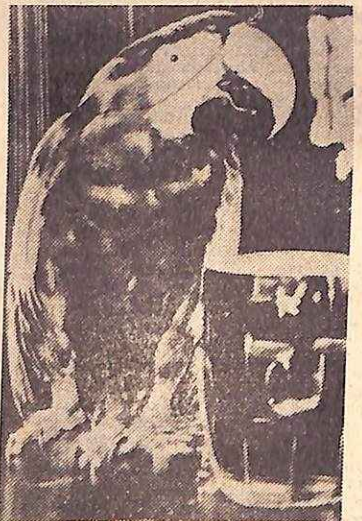
"Εί βλάκας που ήμουνα!... Πόσο άνόητοι ήταν οι φόβοι μου!... Δε σκέφθηκαν πώς τά μάτια της θά μένανε πάντα σκεπασμένα με τόν πέπλο της αγάπης!...

A. ΦΡΙΚΟ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ ΣΕ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Ο γοητευτικός Γκάρντερ Μάκ Καϊν, μία νέα έλλπδα τό άμερικά, νικώ κινματογράφου, είναι ο άνδρας που έμπέδισε πρσ καιρού την κόρη του Γκάρυ Κούπερ νά μπει σε μοναστήρι. "Η Μαρία Κούπερ, για την οποία ή ζωή δέν παρουσιάζε πιά κανένα ένδιαφέρον, ύστερα από τό θάνατο του πατέρα της, πίστεψε τά έρωτόλογα του νέου ζευγερμει και του χάρισε την καρδιά της. "Ερτα, σε όμως μία έπισκεψι της Σοράγια στην Κινματογραφούπολι, για νά διαπιστώσθι πώς τά άπέναντι της αίσθηματά του νεαρού γόητος δέν ήσαν παρά έπιφανειακά. Ο Γκάρντερ έγινε ο μόνιμος συνοδός της και ή πρώην αυτοκράτειρα Εχασέ κοντά του τόν Χιού Ο'Μπράν, τόν Γκούντερ Σάες φόν Όπελ και τόν Γερμανό έκτοκμομμοιόχο Ούγκο Στίγκλις. "Η συμπεριφορά του αότη έκανε την άρραία Μαρία νά πάρη και πάλι την άπόφασι νά καταφύγη σε μοναστήρι.

ΕΝΑΣ ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ ΣΕ ΡΟΛΟ... ΠΡΩΘΠΟΥΡΓΟΥ

Αυτός είναι ο Σίνδνεϋ, ένας παπαγάλος δέκα χρόνων, που παίζει σ' ένα θέατρο του Λονδίνου τό ρόλο του Βρετανού πρωθυπουργού. "Η άγγλική λογοκρισία δέν έπιτρέπει νά εμφανιζώνται πάνω στή σκηνή πρόσωπα γνωστά και διάσημα, τά ό, ποία έρίσκονται ακόμα στή ζωή. "Ένας Άγγλος κωμωδιογράφος, λοιπόν, σκέφτηκε νά βάλι στή θέσι του πρωτόπυργου ένα γυναιμένο παπαγάλο, ο όποιος έμαθε νά λή, στην κατάλληλη στιγμή, τά λόγια, που θά έλεγνε ο άρχηγός της κυβερνήσεως. Παράδοξα δέν υπάρχει καμία και ή λογοκρισία δε μπόρεσε νά επέμειν. "Ετσι, ο Σίνδνεϋ έέλεκο, λουβει νά παίζη κάθε βράδυ τό ρόλο του και νά κερδίζη 3.000 δραχμές τό μήνα!

ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΤΟΥ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ στήν παλιά 'Αθήνα

Η έπισημότερη ήταν τό Θησείο

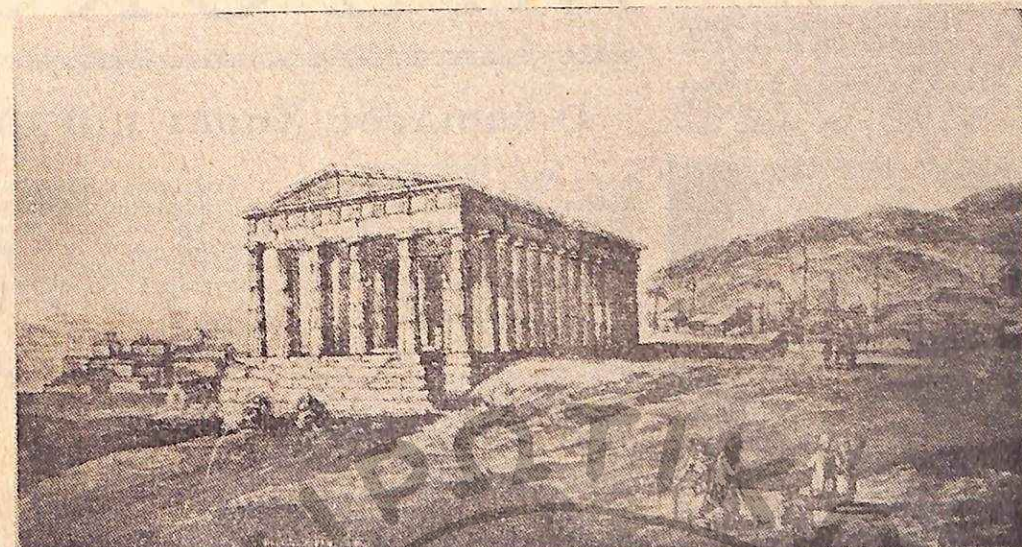
Χαϊτίτητα του 'Ηφαίστου και όχι του Θησέως. Πάντως στά βυζαντινά χρόνια, όταν έγινε χριστιανική έκκλησία, έδωρετο νάος του Θησέως. Και είναι περίεργο πώς οι Τούρκοι, όταν πήραν την 'Αθήνα, δε μετατρέψανε τή μεγαλόπρεπη αυτή χριστιανική έκκλησία σε τζαμί, όπως έκαναν για τόν Παρθενώνα και τίς άλλες μεγάλες άθηναικές έκκλησίες. "Ισως, την άφηκαν γιατί βρισκόταν έξω από τό τέλος της πόλεως.

"Αν όμως ο κατακτητής άφησε τό Θησείο στή λατρεία του 'Αγίου Γεωργίου, δέν ήθελε ωστόσο νά έκκλησιάζωνται τακτικά οι ραγιαδες σε τόσο μεγαλόπρεπο νάο. Γι' αυτό τόν κρατούσε κλειστό όλο τό χρόνο και μονάχα μία μέρα—του 'Αγίου Γεωργίου—έπείρεπε ν' άνοιγώνται οι σιδερένιες πόρτες του και νά γίνεται λειτουργία. Για νά δώσθι όμως την άδεια ο Τούρκος διοικητής έπρεπε προηγουμένως οι 'Αθηναίοι νά του προσφέρουν σε άσημενο δίσκο ένα μεγάλο άσημένιο κλειδί, τό μέγεθος του όποιου ήταν άνάλογο με τίς άρρέσεις και τίς άπαιτήσεις του Τούρκου Βασίλεως. Και οι 'Αθηναίοι, που έδλεπαν την έκκλησία του Θησέως νά είναι διοικώς κλεισμένη και μονάχα μία μέρα τό χρόνο νά λειτουργή, της κόλλησαν τό όνομα του 'Ακαμάτη, δηλαδή του τεμπέλη. Και με τό όνομα αυτό: 'Αγιος Γεώργιος ο 'Ακαμάτης, ήταν τό Θησείο γνωστό στά χρόνια της τουρκοκρατίας.

'Αγιος Γεωργίου — προσάτη των στρωτιωτικών — στην έκκλησία της οικογενείας, που φαίνεται πώς ήταν αξιόλογη. Ο θρόνος μάλλον άναφέρει ότι ή έκκλησία του Καρκή ήταν τόσο σπουδαία, ώστε από την εποχή της αυτοκρατείας 'Ευδοκίας την είχαν κατατάξει μετωξύ των μνημείων της αυτοκρατορίας.

Μετά την άπελευθέρωσι της 'Ελλάδος ο 'Αγιος Γεώργιος Καρίτης χρησίμευσε και για έκλογικό κέντρο. "Εκεί μαζεύτηκαν 500 'Αθηναίοι την 25 'Ιανουαρίου 1833 και άφού εψάλη δοξολογία και άρκίστηκαν, άποφάσισαν νά εκλέξουν μία "πρεσβεία 'Αθηνάων" για νά χειρετήν τό νεοσύρχθέντα στο Ναύπλιο 'Οθωνα και νά του διατείσσθι τίς εύχες της πόλεως. Τσακώθηκαν όμως μεταξύ τους για την έκλογή των προσώπων κι' έτσι, αντί "πρεσβείας 'Αθηνάων", έστάλη στο νεαρό βασιλέα μόνο ένα συγχρητήριο και ευχτήριο γράμμα...

Στόν "Αγιο Γεώργιο Καρίτη έγιναν και οι πρώτες δημοτικές εκλογές (15 — 20 Μαρτίου 1835), όπου εψήφισαν 800 'Αθηναίοι. Κατόπιν ή έκκλησία αυτή παρεχώρησε τό έκλογικό της προνόμιο στην 'Αγία Ειρήνη, που είχε ερίσθι για προσωρινή μνηστολιτική νάος στά άθηναιά χρόνια. Στή θέσι της παλιάς βυζαντινής έκκλησίας του 'Αγίου Γεωργίου Καρίτη, που είχε πάθει καταστροφές στην 'Επανόστασι, χτίστηκε δυν παρασμένο αιώνα ή σημερινή άκαλοστήτη έκκλησία, που την κάνουν άκόμη χειρότερη—τουλάχιστον έξωτερικώς — οι πολυκατοικίες, που την πνίγουν γύρω από αυτήν.

Τό Θησείο, όπως ήταν κατά τά τελευταία χρόνια της Τουρκοκρατίας.

Μετά την 'Επανόστασι και την άπελευθέρωσι της 'Ελλάδος, τό Θησείο χρησιμοποιήθηκε, στά πρώτα χρόνια για μνηστολιτικές νάος της 'Αθήνας. Σ' αυτόν οι 'Αθηναίοι υπεδέχονταν τόν 'Οθωνα όταν ή πρωτεύουσα μεταφέρθηκε από τό Ναύπλιο στην 'Αθήνα (11 Δεκεμβρίου 1834) και εψάλη τότε δοξολογία για την έγκατάστασι της νεοεθνηδέας και του βασιλέως της νέας κοινης του 'Αγίου Γεωργίου—του 'Ακαμάτη—και κατόπιν εψάλη δοξολογία για τόν βασιλέα. "Η δοξολογία αυτή ήταν από τίς τελευταίες που έγιναν στον άρχαιο αυτό νάο, που επί αιώνας έπ' αυτοίς είχε χρησιμοποιήθθι για έκκλησία του 'Αγίου Γεωργίου. Σε λίγο τό Θησείο άποδόθηκε και πάλι στους παλιούς τους θεούς, άφού χρησιμοποιήθηκε μερικά χρόνια (μέτα τό 1837) για προσωρινό αρχαιολογικό μυσείο.

"Από τίς άλλες άθηναικές έκκλησίες του 'Αγίου Γεωργίου, δύο έξακολουθούν και σήμερα νά είναι γνωστές στην 'Αθήνα: τού Καρίτη και τού Λουκασάκη. "Η πρώτη έφερε τό όνομα του Καρκή ή τού Καρίτη, όπως λεγόταν με τό άθηναικό Ι. διάμα, όπου τό «κν» γίνεται «στ». Και τό περσιώτικο είναι ότι τό «στ» της άλλης 'Ελλάδος γίνεται στην Παλιά 'Αθήνα «κν». "Ετσι, τό καρίτι λεγόταν στην 'Αθήνα καρκή και τό καρισάκι, καρικατί. Μετά την άπελευθέρωσι της 'Ελλάδος ή άθηναική γλώσσα έκαταστάθηκε από τόσο ιδιωτισμούς της και στην 'Αθήνα από ένα αιώνα και πλέον μιλούν τά καλύτερα έλληνικά. "Ωστόσο, μερικές παπωνιτικές κρήνες—τό παλιό άθηναικό τους Ιδίωμα, όπως τό Γαλάτσι (κτίμα της οικογενείας Γαλάκη), ο Καρίτης και άλλες.

"Η άρχική έκκλησία του 'Αγίου Γεωργίου άντικειν στην οικογένεια Καρκή, που έδωσε πολιτικώς και στρωτιωτικώς στο Βυζάντιο και έγισσε στην έκκλησία αυτή. "Ισως από ή στρωτιωτική Ι. διάτηρα του Καρκή νά δόθηκε και τό όνομα του

Λιγώτερο ιστορική, αλλά περισσότερο γραφική είναι ή έκκλησία του 'Αγίου Γεωργίου, που «έπιςτέφει» τό Λυκαβέττι. "Αφελός κάποιος καλόγηρος στά βυζαντινά, ή σε μεταβυζαντινά χρόνια, που θά ζητήσε τή μοναχή, έστήσε τή σκήτη του στην κορυφή του Λυκαβέττι, όπου βρισκόταν σήμερα ή γραφική έκκλησία. "Οπαιδίστηκε, από τόν καιρό της τουρκοκρατίας, άναβράσει τό έκκλησάκι του 'Αγίου Γεωργίου—του 'Ακαμάτη—και κατόπιν εψάλη δοξολογία για τόν βασιλέα. "Η δοξολογία αυτή ήταν από τίς τελευταίες που έγιναν στον άρχαιο αυτό νάο, που επί αιώνας έπ' αυτοίς είχε χρησιμοποιήθθι για έκκλησία του 'Αγίου Γεωργίου. Σε λίγο τό Θησείο άποδόθηκε και πάλι στους παλιούς τους θεούς, άφού χρησιμοποιήθηκε μερικά χρόνια (μέτα τό 1837) για προσωρινό αρχαιολογικό μυσείο.

"Από τίς άλλες άθηναικές έκκλησίες του 'Αγίου Γεωργίου, δύο έξακολουθούν και σήμερα νά είναι γνωστές στην 'Αθήνα: τού Καρίτη και τού Λουκασάκη. "Η πρώτη έφερε τό όνομα του Καρκή ή τού Καρίτη, όπως λεγόταν με τό άθηναικό Ι. διάμα, όπου τό «κν» γίνεται «στ». Και τό περσιώτικο είναι ότι τό «στ» της άλλης 'Ελλάδος γίνεται στην Παλιά 'Αθήνα «κν». "Ετσι, τό καρίτι λεγόταν στην 'Αθήνα καρκή και τό καρισάκι, καρικατί. Μετά την άπελευθέρωσι της 'Ελλάδος ή άθηναική γλώσσα έκαταστάθηκε από τόσο ιδιωτισμούς της και στην 'Αθήνα από ένα αιώνα και πλέον μιλούν τά καλύτερα έλληνικά. "Ωστόσο, μερικές παπωνιτικές κρήνες—τό παλιό άθηναικό τους Ιδίωμα, όπως τό Γαλάτσι (κτίμα της οικογενείας Γαλάκη), ο Καρίτης και άλλες.

"Η άρχική έκκλησία του 'Αγίου Γεωργίου άντικειν στην οικογένεια Καρκή, που έδωσε πολιτικώς και στρωτιωτικώς στο Βυζάντιο και έγισσε στην έκκλησία αυτή. "Ισως από ή στρωτιωτική Ι. διάτηρα του Καρκή νά δόθηκε και τό όνομα του

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

"Ανευ κνημίδων

Τυχάνω λόγω έαρος κατάμεστος έπίπιδν προς δε όρών έν ταις όδοις τας Μίς άνευ κνημίδων έκβάλλω λαύρον στεναγμών έφ' άπαξ, δίς και τρεις κι' ο οφθαλμός μου γίνεται χυδαίσι γοργίς.

"Ηγουν μανιών καθ' όδον ή άλλως είς τας ρύμας έστρουβουλώδη θήλα με άκαλοσώτους κνήμας άναφώνω έκάστοτε μετ' οδοντοτριμύν:

— Μη είσενέγκης, Κύριε, έμέ είς πειρασμόν! Κι' ίδων προχθές νεάνιδα έκ των μελανοφρύδων βαδίζουσαν λίκνιστικώς και δη άνευ κνημίδων.

Πρός ταύτην έν μειδίαμα πεπονηρόν έδάρησιν και βλέπων ταύτην συνεχώς, ό παίδες... αλλοιθάρισον.

"Εφ' ό πρόσ ταύτην πάραυτα έβάδισον γενναίως και δίκην γόητος δεινού ού μνη και ταρνανέως:

—Ω! Μίς, της έπιθύρισον με τάσεις άνευδότης, λίαν εύλόγως προτιμώ τας Μίς τας άκαλοσώτους!

Τας άκαλοσώτους τας γυνάς τας προτιμώ άπειρώς...

"Αλλά πρίν ή έξηγηθώ σαφέστατα κι' (έγκυρως

την χείραν της άνήγειρεν εκείνη στίγιν—(μιαώς

έφ' ό και άνεχώρησιν ό φουκαρέας δρομώας—

Τούτέστιν άνεχώρησιν πρίν πείσθι τό (σκαμβίλιον

και πρίν γενώ κατάπτυστος και τοι—(γαρούν ρεζίλιον

καθ' ό αί Μίς μετά καλτσών ή άνευ (τούτων διόλου

τυγχάνουν όντα πονηρά και... κάλτσαι (τού διαβόλου.

Ο ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΕΚΑΤΟ χιλιάδες κάτοικοι της Ουάσιγκτων τον αποθέωσαν... Ο Βασιλιάς του Μαρόκου, Χασάν Β', λεπτός, νέος, χαμογελαστός, χαιρέτησε, στο σταθμό της αμερικανικής πρωτεύουσας, τον Πρόεδρο Κένεντι και τη σύζυγό του, τον υπουργό των Εξωτερικών Ράσκ και τον αρχηγό του επιτελείου, στρατηγό Τάιηλορ. Ο δήμαρχος του παρέδωσε τα κλειδιά της πόλεως, πριν να κλειστή, για πολιτικές συζητήσεις, στο Λευκό Οίκο και στο Στέιτ Νηπάρτμεντ...

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Ο Βασιλιάς Χασάν είναι μόλις 33 ετών, και το παράδειγμα του αποδεικνύει, για άλλη μια φορά, ότι σε ώριμες περιπτώσεις, η εξουσία αναδεικνύει τους φορείς της, μ' όλες τις συχνά διττές προδεδειγμένες...

Οι έγχρονοι του κατηγορούσαν τον πρίγκηπα Χασάν, όταν ακόμα βασιλεύε ο πατέρας του Μωάμεθ Ε', για επιπολαιότητα κι' έλλειψη σοβαρότητας, τον θεωρούσαν σαν ένα είδος εγγλετζέν, που οι κρατικές υποθέσεις τον αφήνουν αδιάφορο.

Οι κατηγορίες αυτές δεν ήταν εντελώς άδικες, ούτε απόλυτα υπερβολικές.

Βέβαια, ο νεαρός πρίγκηπας είχε μια εξυπνάδα όχι κοινή, ένα πνεύμα αρκετά λαμπρό, μια σχε-

Το Προεδρικό ζεύγος των Ηνωμένων Πολιτειών υποδέχεται τον βασιλιά Χασάν στην Ουάσιγκτων: Στους μαϊνάνδρους της διεθνούς πολιτικής.

ΜΑΡΟΚΟ: Ο δρόμος

Ο βασιλεύς Χασάν και το μέλλον της χώρας

είναι καθόλου εύκολα, από μια ελάχιστη άποψη, είναι από τα δυσκολότερα, που μπορεί να εμφανισθούν στην ιστορία ενός κράτους.

ΠΡΟΤΕΚΤΟΡΑΤΟ ΚΑΙ ΑΠΟΙΚΙΑ

Μετά τη συνθήκη του Φέζ, το 1912, το Μαρόκο αναγνωρίστηκε σαν προτεκτοράτο της Γαλλίας. Διατηρούσε δηλαδή την ιδιότητα του σαν κράτους, την πατροπαράδοτη κοινωνική και πολιτική του οργάνωση, την ιδιαίτερη εθνικότητα των κατοίκων του, αλλά η «προστατική δύναμις» είχε τον απόλυτο έλεγχο όλων των κρατικών εκδηλώσεων, χωρίς στην παρουσία ενός Γάλλου γενικού διοικητού και γαλλικού στρατού και αστυνομίας.

Το Μαρόκο χωριζόταν σε τρεις ζώνες: στη γαλλική, στην ισπανική και στη διεθνή της Ταγ-γέρης, που τη διοικούσε ένα συμβούλιο των προξένων των κυριω-

τέρων ξένων Δυνάμεων. Θεωρητικά, βέβαια, ο σουλτάνος του Μαρόκου, ήταν ο απόλυτος κυρίαρχος της χώρας αλλά στην πραγματικότητα το Μαρόκο ήταν μια αποικία, με όλα τα χαρακτηριστικά ενός τέτοιου καθεστώτος.

Το αποικιακό έργο της Γαλλίας στο Μαρόκο έχει τις βετικές και τις αρνητικές του όψεις. Αναμφισβήτητα έγιναν πολλά έργα και δόθηκε κάποια ώθηση στην πνευματική ανάπτυξη ενός στενού κύκλου...

Αλλά το πιο μαύρο σκοτάδι βασιλεύει στο σύνολο της χώρας, που το ξένο κεφάλαιο αποστράγγιζε από κάθε ικμάδα, ενώ οι Μαροκίνοι, χωρισμένοι σε φυλές και σε κάστες, με παντοδύναμο τον Ισλαμισμό, ζούσαν σ' ένα κλειστή ανταρσία, εμφυλίων συγκρούσεων, ανταρσίας και απεργιακής φτώχειας.

Αλλά η μοίρα του καινούργιου, του σημερινού Μαρόκου,

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

γράφτηκε το 1943, σε μια λευκή βίλλα, τριγυρισμένη από πεύκα, κυπαρίσσια και λουλούδια, στην Άνφα, λίγα χιλιόμετρα έξω από την Καζαμπλάνκα.

ΣΕ ΜΙΑ ΛΕΥΚΗ ΒΙΛΛΑ, ΤΟ 1943...

Ο Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών Φράνκλιν Ρούζβελτ, τον Ιανουάριο του 1943, φτάνει στη Βόρειο Αφρική, μετά την απόβαση των συμμαχικών δυνάμεων. Στη Λευκή Βίλλα της Άνφα συναντιέται με το σουλτάνο του Μαρόκου Μωάμεθ Ε'.

Ο Αμερικανός Πρόεδρος δε διστάζει, με δική του μάλιστα πρωτοβουλία, να βεβαιώσει το σουλτάνο, ότι, με το τέλος του παγκοσμίου πολέμου, πρέπει να γίνουν ριζικές μεταβολές στο Μαρόκο.

Ο Ούινστον Τσώρτσιλ, πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας, που παρίστατο στη συνάντησι του Ρούζβελτ με το βασι-

Ο Πρόεδρος της Τυνησίας Μπουργκίμα: Μαρόκο, Άλγερια, Τυνησία, οι χώρες του Μανγκρέμπ.

λιά του Μαρόκου, προσπάθησε να διακόψει τον Αμερικανό Πρόεδρο, αλλάζοντας συζητήσεις...

Αλλά, ξαφνικά, ακούστηκε η φωνή του Μαροκινού σουλτάνου, ησυχία και ερωτηματική:

Και ποιές θα είναι αυτές οι ριζικές μεταβολές, κ. Πρόεδρε;

Η απάντησι του Ρούζβελτ ήρθε χωρίς κανένα δισταγμό, γεγονός, που προκάλεσε τη φανερά απέλιψια του Τσώρτσιλ:

«Οι Γάλλοι και Άγγλοι κεφαλαίοι του Μαρόκου, δεν ασχολούνται με τις εταιρείες τους, τόνισε ο Ρούζβελτ, παρά πως να εκμεταλλεύονται την οικονομία της χώρας. Το Μαρόκο, με το τέλος του πολέμου, θα πρέπει να βαδίσει το δρόμο της ούσιαστικής ανεξαρτησίας, να απαλλαγεί από την εκμετάλλευσί των ξένων και να βοηθηθεί οικονομικά πάνω

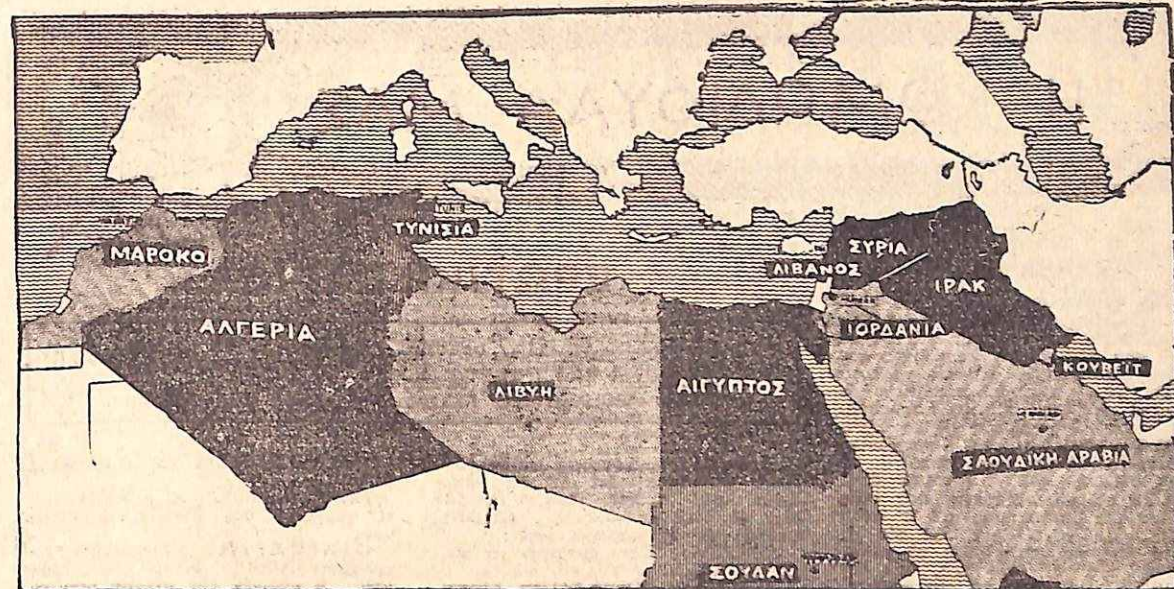
σε νέες βάσεις, χωρίς πολιτικούς υπολογισμούς».

Ο πρίγκηπας Χασάν, που τότε ήταν μόλις δεκαεπτά ετών, έμαθε από τον ίδιο τον πατέρα του τη συνομιλία και τις δηλώσεις του Ρούζβελτ.

«Ήταν το πρώτο μου κρατικό μυστικό, εξομολογήθηκε ο σημερινός βασιλιάς, πριν μερικούς μήνες, σ' ένα φίλο του Γάλλο καθηγητή».

Η ΔΙΑΙΣΘΗΣΗ ΤΟΥ ΡΟΥΖΒΕΛΤ

Ο Φράνκλιν Ρούζβελτ, σε μερικές φράσεις του προς το σουλτάνο, είχε συνοψίσει στο πρόβλημα — το δραματικό πρόβλημα — της εποχής μας, είχε δώσει μια εικόνα του δρόμου, που θα έπρεπε ν' ακολουθήσουν προτεκτοράτα και αποικίες μετά τον πόλεμο. Με σπάνια διαισθησι ο Αμερικανός Πρόεδρος, έθεσε στο πρόβλημα του «Τρίτου Κόσμου», που βρήκε τελικά το δρόμο του, έπειτα από τρομερές αντιδράσεις των αποικιακών Δυνάμεων και που αγωνίζεται ακόμα σήμερα να ολοκληρωθεί την καινούργια του μοίρα.

Χάρτης του Μαρόκου, της Βόρειου Αφρικής και της Μεσογείου.

της ανεξαρτησίας

Λίγες μέρες αργότερα, στην ίδια λευκή βίλλα, ξανασυναντήθηκαν ο Ρούζβελτ με το σουλτάνο, χωρίς να το υποψιαστούν ούτε ο Τσώρτσιλ, ούτε ο Γάλλος γενικός διοικητής στρατηγός Νουγκές.

Από τις συναντήσεις στην Άνφα, έξω από την Καζαμπλάνκα, ξεκινάει και το περίφημο μανιφέστο του Ιανουαρίου του 1944, όταν, μια ομάδα από προσωπικότητες του Μαρόκου, σ' όνομα του κόμματος 'Ιστικλά' — της 'Ανεξαρτησίας — ζητεί την άμεση αναγνώρισι της απόλυτης ελευθερίας της χώρας. Και το μανιφέστο συνοδεύεται με αιματηρές συγκρούσεις με τις γαλλικές δυνάμεις.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΡΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ

Ο σουλτάνος Μωάμεθ Ε', έπειτα από πολλούς δισταγμούς — γιατί προτιμούσε την άσφυγιά της αймаτοχυσίας και μια άμεση συνεννόησι με τους Γάλλους — αναλαμβάνει ο ίδιος την ούσιαστική ηγεσία του αγώνα για την ανεξαρτησία... Οι Γάλλοι τον συλλαμβάνουν, το 1953, και τον εξορίζουν στη Μαδαγασκάρη.

Ο εδριστες σουλτάνος γίνεται σύμβολο για τους Μαροκινούς, γιατί ο Μωάμεθ Ε' είναι και θρησκευτικός αρχηγός, απόγονος μάλιστα του ιδρυτού του Μωαμεθανισμού.

Ο θρησκευτικός φανατισμός αναμειγνύεται με τα εθνικά συνθήματα της ανεξαρτησίας και δημιουργεί μια ατμόσφαιρα πελώριας εκρηκτικότητας, που μάταια προσπαθούν να διαψεύσουν οι Γάλλοι, βαδίζοντας στο έθνος ένα σουλτάνο, που τους υποστηρίζει.

Αλλά οι αντιδράσεις στη Γαλλία — και στο Κοινωδούλιο και στην κοινή γνώμη — είναι μεγάλες για τη μαροκινή πολιτική της Κυβερνήσεως, που θεωρείται «καταστρεπτική».

Η κυβερνήσι Φώρ - Πινάι καλεί τον εξόριστο σουλτάνο, το 1955, στο Παρίσι, κι' έπειτα από

μακρές διαπραγματεύσεις, αναγνωρίζεται η ανεξαρτησία του Μαρόκου.

ΜΟΝΤΕΡΝΙΣΜΟΣ, ΦΤΩΧΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ

Στο αεροδρόμιο του Σαλέ, κοντά στην πρωτεύουσα Ραμπάτ, στο ντεκόρ θυμίζει Ευρώπη, και μάλιστα Γαλλία.

Αλλά, πίσω από το ντεκόρ, πέρα από την πρώτη αυτή εντύπωσι, υπάρχει ένα άλλο Μαρόκο, που ζή στο μεσαίωνα, ένα Μαρόκο της φτώχειας και της κακομοιριάς.

Η Καζαμπλάνκα, που είχε, στην αρχή του αιώνα, είκοσι χιλιάδες κατοίκους, σήμερα ξεπερνάει το ένα εκατομμύριο.

Πλάι στη φτώχεια των αγρών, δημιουργήθηκε και ένα προλεταριάτο των πόλεων, με μια ισχυρή συνδικαλιστική οργάνωσι.

Σήμερα, το Μαρόκο, με πλη-

θυσμό 11.600.000, έχει το μεγαλύτερο ποσοστό νέων όλου του κόσμου, ένα πραγματικά παγκόσμιο ρεκόρ. Τα 51% του πληθυσμού είναι ηλικίας από 1 μέχρι 19 ετών. Τα 29% από 20 μέχρι 39 ετών. Τα 13% από 40 μέχρι 59. Και τα 7% από 60 και άνω. Όλος αυτός ο νεαρός πληθυσμός πρέπει να ζήσει, δεδομένου μάλιστα, ότι αυξάνει κάθε χρόνο με 200.000 καινούργια στόματα!...

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ...

Όταν ο Χασάν Β' ανέβηκε στο θρόνο, το Μαρόκο είχε 2.500.000 ανέργους, μια οικονομία αποτελεσματικώς, πέντε μεγάλα κόμματα, που είχαν ούσιαστικά αρχίσει έναν εμφύλιο πολυμετώπο πόλεμο, ενώ ώριμες περιοχές της χώρας δεν αναγνώριζαν την κεντρική εξουσία του Ραμπάτ.

Ο Χασάν προσπάθησε — και μέχρις ένα σημείο το πέτυχε — να προσελκύσει το ξένο κεφάλαιο, ν' αρχίσουν μεγάλα έργα, που απορροφούσαν την ανεργία, να περαιοποιηθούν τα κομμάτια, αναλαμβάνοντας ούσιαστικά ο ίδιος την πρωθυπουργία, και τελικά να προτείνω στο τέλος του 1962, ένα νέο Σύνταγμα, που υπερψηφισαν σ' ένα δημοψήφισμα τα 95% των εκλογέων.

Το νέο σύνταγμα προβλέπει

ένα ενισχυμένο κοινοβουλευτικό σύστημα και μια ισχυρή συταγματική μοναρχία...

Αρκετά αυταρχικός — όσο πρέπει σε μια χώρα, όπου οι «ερίδες» είναι ενδομικές — ο Χασάν κατάρθωσε σιγά-σιγά να επιβληθεί ακόμα και στους κύκλους της αντιπολιτεύσεως.

Αλλά τα προβλήματα μένουν τεράστια και πολύ επικίνδυνα, μ' όλες τις επιτυχίες του Χασάν.

Ο δρόμος της ανεξαρτησίας — της πραγματικής ανεξαρτησίας — του Μαρόκου, είναι γεμάτος εμπόδια. Τα 40 εκατοστά των αγρών του Μαρόκου, δεν έχουν ακόμα δική τους γη.

Ενα εκατομμύριο έκτασια είναι ακόμα σε χέρια Γάλλων.

Η βιομηχανία μόλις προχώρησε στα πρώτα της βήματα.

Η χώρα έχει ανάγκη το ταχύτερο από 25.000 τουλάχιστον δασκάλους και από αξία στελέχη της Μέσης και Ανωτάτης Εκπαίδευσης.

ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ, ΒΑΣΙΛΙΑΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΑΡΧΗΓΟΣ

Ο Χασάν άσκει το ρόλο τριών προσώπων. Ντυμένος ευρωπαϊκά — πολύ κομψός — δέχεται, σαν πρωθυπουργός, τους πρεσβευτές των ξένων Δυνάμεων και τους αρχηγούς των Κρατών. Με λευκή κλεμπία και φέσι δέχεται, σα βασιλιάς, τους υπουργούς του.

Και, κάθε Παρασκευή, καθώς και στις μεγάλες θρησκευτικές γιορτές, καβαλά απάνω σ' ένα λευκό αλόγο, οδηγεί, σα θρησκευτικός αρχηγός, τους Μαροκινούς στην προσευχή.

Οι σχέσεις του Μαρόκου είναι καλές και με τη Δύσι και με την Ανατολή, κι' έπειτα από μια περίοδο δυσχερειών, είναι σήμερα αίσθητες με τη γειτονική Άλγερια και την Τυνησία, που αποτελούν την «αυτονομία» της Βόρειου Αφρικής, του Μαγκρέμπ.

Αναμφισβήτητο, ο Χασάν Β' προσπαθεί να κυβερνήσει, βλέποντας μπροστά του το εστέρι της παρέρου.

Στον αυτοκινητόδρομο, που συνδέει το Ραμπάτ με την Καζαμπλάνκα, αυτοκίνητα τελευταίου τύπου, τρέχουν με 150 χιλιόμετρα... Αλλά το μέσο εισόδημα του Μαροκινού χωρικού είναι, για την ώρα, πένητα δολάρια το χρόνο!...

ΕΠ. ΜΕΤ.

Ο Αλμπιν Έλ Κρίσι: Έπανάστασις εναντίον των Γάλλων, αλλά και επανάστασις εναντίον του Χασάν.

τική δίψα μάθησεως, αλλά — όπως έλεγαν οι αντίπαλοί του — του έλειπαν οι ήγαιες Ικονότητες, ή συνέχισαν στην προσπάθεια ή επιμονή στα μακροχρόνια σχέδια...

Ο νεαρός Χασάν ανέβηκε στο θρόνο το Μάρτιο του 1961, αφού ο πατέρας του Μωάμεθ Ε' πέθανε ξαφνικά, πάνω σε μια εγχείρησι στη μύτη.

Και γρήγορα αποδείχτηκε — κι' αυτό το παραδέχτηκαν και οι περισσότεροι από τους ενθούς του — ότι: ο καινούργιος και νεαρός βασιλιάς, διέθετε πολιτικά προσόντα όχι κοινά συνεσι, αλλά και τόλη θάρρους στην ανάληψι ευθύνων, αλλά και επιτηδειότητα στη διοικητική.

Και τα προβλήματα, που είχε να αντιμετωπίσει, αλλά και να αντιμετωπίζει τώρα ο Χασάν δεν

Οι ηγέτες της Άλγεριας Μπέν Μπέλλα (αριστερά) και Φερχάτ (δεξιά): Διαφορές και συνεννόησι με το γειτονικό Μαρόκο.

Η ΚΟΜΟΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΑΓΙΔΑ

ΜΠΕΑΤΑ: "Ομορφη, σοβαρή, πεισματάρη, 23 χρόνων.
ΓΙΩΡΓΟΣ: Συμπαθητικός, κομψός νέος, 30 χρόνων.
ΑΝΕΣΤΗΣ: Θεός της Μπεάτας.
ΛΕΝΑ: Άδελφή του Γιώργου. — "Ένας χωροφύλακας.

μοιραίο να γνωριστεί με καλύτερα... Πολύ φοβόμουν, ότι δεν θα βρήτε άλλο ταξί τέτοια ώρα. "Εφύγαν όλα με τους ταξιδιώτες... (Δειά). Θέλετε να το πάρουμε μαζί; ΜΠΕΑΤΑ: "Όχι, προτιμώ να πάω με τα πόδια! Ο ΝΕΟΣ: "Όπως θέλετε, δεσποινίς! (Πειραγμένος): Χαίρετε, και καλές διακοπές! (Η Μπεάτα διευκρινίζει προς το χωροφύλακα, που έκανε εκείνη τη στιγμή την εμφάνισή του στον έρημο δρόμο). ΜΠΕΑΤΑ: Με συγχωρείτε, μήπως ξέρετε ποιά απ' τις βίλλες πάνω στο μικρό λόφο, είναι η "Βίλλα Α' νύμφη; ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ (σκέπτεται ένα λεπτό): "Η τρίτη αριστερά. ΜΠΕΑΤΑ: Ευχαριστώ! (Προχωρεί μ' ένα αναστεναγμό στον έρημο δρόμο, που βγάζει στο λόφο).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Η Μπεάτα έφτασε στο λόφο. Προχωρεί γρήγορα σε μία καγκελωτή πόρτα. Σαφνικά, βλέπει το θείο της — ή μάλλον το κεφάλι του, γιατί κρύβει το σώμα του ή πλάτη της πολυθρόνας — να κάθεται στη βεράντα. Το πρόσωπό του είναι σκεπασμένο μ' ένα άσπρο μαντίλι).

ΜΠΕΑΤΑ (μονολογεί): "Α, τον ταμπέλη! Κάνει την ήλιοθεραπεία του, αντί να βρή στην αποβάθρα και δεν τον καίγεται καρφί για το πώς θα φτάσω στο σπίτι μου, στην άλλη άκρη της γης! (Χαμογελάει). Περίμενε, και θα δής, αγαπημένε μου θείο, πώς πληρώνω εγώ τους ταμπέλες!

(Ανοίγει αθόρυβα την καγκελωτή πόρτα και προχωρεί σιγά ως τη βεράντα. Πριν ανέβει τα λίγα σκαλοπάτια, που τη χωρίζουν από τον κήπο, ακουμπάει με προσοχή το βαλυσάκι της κοντά σ' ένα παρτέρι λουλουδιών. Έπειτα πλησιάζει σιγά την πολυθρόνα, αγκαλιάζει το θείο της από πίσω και ακούοντας απότομα, τον φιλάει στο στόμα. Την ίδια όμως στιγμή τον αφίει και κάνει τρομαγμένη μερικά βήματα προς τα πίσω. Ο άντρας, που σηκώθηκε απότομα, δεν είναι ο θείος της, αλλά...)

Ο ΝΕΟΣ (που φωνάζει): Μήπως τρελλαθήκατε, δεσποινίς... ΜΠΕΑΤΑ (σαστισμένη): "Ω, με συγχωρήστε, κύριε... Νόμιζα, ότι είστε ο θείος μου!

Ο ΝΕΟΣ: Είσαστε η πιό αξιαγάπητη κοπέλλα, που έχω ποτέ γνωρίσει στη ζωή μου. (Υποκλίνεται και φεύγει, με φανερή λύπη).

ΜΠΕΑΤΑ (μόνη, τον κυττάζει, ενώ απομακρύνεται, μ' ένα αναστεναγμό): Κρίμα... και είναι τόσο συμπαθητικός!... (Αποφασιστικά). "Ας φύγω κι' εγώ! (Μονολογεί, ενώ προχωρεί με το βαλυσάκι στο χέρι): Κι' όμως μου είχε γράψει ο θείος μου ότι άρραγαν να με παραλάβει την αποβάθρα. Που να θυμώ ποιά από τις τέσσερις βίλλες πάνω στο λόφο είναι η δική του; Έχουν περάσει τόσα χρόνια από τότε, που ήρθα εδώ για να τον επισκεφθώ!... Μπλά, θα βρω κανένα ταξί και ο δρόμος θα ξέρω άψογα, λες που κάθεται ο θείος μου...

(Προχωρεί προς το μοναδικό ταξί, που βλέπει εκεί κοντά. Μα μόνο όταν βρίσκεται λίγα βήματα μακριά του, αναγνωρίζει το νέο, που τον είχε διώξει πριν και που έτοιμαζόταν τώρα να μπη στο ταξί). Ο ΝΕΟΣ (γυρίζει και της λέει, χαμογελώντας): Φαίνεται, ότι είναι

— Στην 'Ιταλία, Μιχαλάκη μου, πρέπει να είσαι πολύ ψυχραιμος, όταν τρώς μακαρόνια!...

προς τη βεράντα. "Η νέα της μοιάζει καταπληκτικά). ΘΕΙΟΣ ΑΝΕΣΤΗΣ: Καλώς όρισες, Μπεάτα! (Τη φιλάει). Μα τι κάνεις εδώ, σ'ό... ξένο σπίτι; ΛΕΝΑ (γελεί): Και βέβαια είσαστε σ'ε... ξένο σπίτι, δηλαδή στο δικό μου! (Στο νέο, που βγαίνει εκείνη τη στιγμή σκονισμένος από την αποθήκη): Καλώς όρισες, Γιώργο! (Τον φιλάει). Μα... τι έκανες μέσα στην αποθήκη; ΓΙΩΡΓΟΣ (άριστο): "...Εφύγα να βρω κάτι εργαλεία, που θα μου χρειαστούν... αύριο... (Η Μπεάτα τον κυττάζει με ενδιαφέρον, ενώ έχει στην τσέπη του): Πάρε το ρολόι σου κι' άλλη φορά μην το αφήνεις πάνω στο τραπέζι, όταν φεύγεις! (Κυττάζει τη Μπεάτα με σημασία στα μάτια).

ΛΕΝΑ: Ευχαριστώ... Μα γιατί στέκεσαι σ'α μορφοποιημένο και κυττάζεις την επισκεπτήριά μας, σ'α να έχω πέσει από τον Άρη; "Ελα καλύτερα να μου πής "Ευχαριστώ", που ξεκίνησα από χθες από την Άθινα, για να βρής το σπίτι σου, ριμμένο! ΓΙΩΡΓΟΣ (που δε μπορεί να ξεκαθαρίσει τα μάτια από τη Μπεάτα, ασημένιος): Ναι, βέβαια... σ' ευχαριστώ! Κι' εγώ σ' ευχαριστώ, σ'ερα στην αποβάθρα στον Πειραιά! Γιατί δε με είδωποισες, ότι θα φεύγεις από χτές; ΜΠΕΑΤΑ: "Μήλα να σου κάνω μία έκκληση! (Κυττάζει τον αδελφό της, που τρώει κυριολεκτικά με τα μάτια τη Μπεάτα — που το χαμογελάει τώρα ένθερμα — και δεν προσέχει τί του λέει. Σιγά, στον Άνεστη). Τσιμπήσε κιόλας! Αυτός, που δεν ήθελε ν' ακούσει για καινούργια αγάπη, ύστερ' από τη μεγάλη του ερωτική απογοήτευση!

ΘΕΙΟΣ ΑΝΕΣΤΗΣ (πολύ σιγά στη Λένα): Μα κι' η Μπεάτα βλέπω, πήρε φωτιά! Ποι να ξέρουν, ότι τους στήσαμε παγίδα, για να τους παντρεύουμε και τους δυο! Κι' ότι τους καλέσαμε και τους δυο εδώ για να γνωριστούν σ'α γείτονι, που θα ήταν: "Αλλά βοήθησε η τύχη και γνωρίστηκαν μόνοι τους, όπως φαίνεται... (Γυρίζει στη Μπεάτα): Βλέπω, ότι γνωρίζεις τον κύριο Γιώργο.

ΜΠΕΑΤΑ (εξαφισμένη, κατεβάζει τα μάτια και κοκκινίζει): Ναι... δηλαδή, όχι... ήθελα να πω... ρε Άνεστη, γνωρίστηκαμε λίγο στο πλοίο... συνταξιδεύαμε, εγώ κι' η αξιωματική ανήλική σας.

ΘΕΙΟΣ ΑΝΕΣΤΗΣ (χαμογελάει ευχαριστημένος): Δε νομίζεις, Μπεάτα, ότι είναι ώρα να αφήσουμε τα αδελφία μόνοι τους και να πάμε στο σπίτι μου; Μα πώς σου ήρθε η ιδέα να μπη στην "Βίλλα Α' νύμφη της Λένας κι' όχι στη "Βίλλα Α' νύμφη", τη δική μου, που είναι δίπλα; ΜΠΕΑΤΑ (φωνάζει χαρούμενη): "Α, τώρα καταλαβαίνω πώς έγινε το λάθος! Ρώτησα ένα χωροφύλακα, που βρίσκεται η "Βίλλα Α' νύμφη" και αυτός κατάλαβε σφάλμα. "Βίλλα Α' νύμφη" και μου είπε, ότι είναι η τρίτη αριστερά, πάνω στο λόφο... Μαίριον, όντως! Πάμε, λοιπόν, θείο!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Θά σ'α συνοδύσω, κύριε Άνεστη... ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ (Ο Γιώργος προχωρεί με τη Μπεάτα. Οι δυο νέοι βαδίζουν κοντά-κοντά κυττάζονται με τρυφερότητα. "Η Λένα κι' ο θείος Άνεστης μένουν επιτηδώς πίσω και τους παρακολουθούν με καμάρι).

ΛΕΝΑ ΚΑΙ ΑΝΕΣΤΗΣ (μαζί): Τι ώρασι και ταιριαστά ζευγάρι! (Σαφνικά, ο Γιώργος νυχίζει, ότι δεν τους βλέπουν, αγγίζει τη Μπεάτα στην αγκαλιά του και τη φιλάει με πάθος).

ΜΠΕΑΤΑ (όταν την αφήνει, χαμογελώντας): Μήπως με περάσανε πάλι για την... αδελφή σας; ΓΙΩΡΓΟΣ (τρυφερά): "Όχι, γλυκειά μου... Για τη μέλλουσα γυναίκα μου!

ΛΕΝΑ (κατεβαίνει με τον Άνεστη τα σκαλοπάτια της βεράντας, ενώ το σφίγγει το χέρι): Συγχωρήστε με, κομψοί! (Ανασηκώνεται σφύγγει το χέρι της Λένας): Να μάς χέσουν... κουμπάρα!

Ν. ΜΑΚΡΗΣ

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΛΗΜΙΟΥΡΓΗΣΑΝ ΤΙΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ

ΚΑΤΑ τα μέσα του σου π. Χ. αιώνα γεννήθηκε στην Κίνα ο μεγάλος και σοφός δάσκαλος Κομφούκιος. "Η καταγωγή του ήταν αριστοκρατική, αλλά η οικογένειά του ήταν φτωχή και η ζωή του ήταν δύσκολη και γεμάτη στερήσεις.

"Η νεανική του ψυχή ήταν πλημμυρισμένη από ιδέες, που ήθελε να μάθει και στους άλλους. "Αρχισε, λοιπόν, πολύ γρήγορα τη διδασκalia των ιδεών και των αντιλήψεών του για τον κόσμο και τα φαινόμενα της ζωής. Σε ηλικία 22 χρόνων έκανε την πρώτη του εξομολόγηση. Στις συντροφικές των νεαρών φίλων του ανακοίνωσε για πρώτη φορά την ουσία της διδασκαλίας του, της "κοσμοθεωρίας", όπως την ονόμαζε.

"Ελεγε, λοιπόν, ο Κομφούκιος: — Τα ήθη και οι ιδέες της αρχαιότητας είναι ο ασφαλέστερος δρόμος, που οδηγεί στην αληθινή γνώση και την πραγματική σοφία. "Όπως με το φακό έρευνουμε τα αντικείμενα και μαθαίνουμε τα χαρακτηριστικά τους και τις ιδιότητές τους, έτσι και με τη γνώση της αρχαιότητας έμβοδύνουμε στην σημερινή ζωή.

"Ο κόσμος που άκουγε το ρεαλιστικό, συγκεκριμένο, ανθρώπινο κηρύγμα του, άρχισε να τον λατρεύει αλλά και να τον θεωρεί ύποπτον. Γιατί από τα λόγια του φαινόταν πως ο Κομφούκιος δεν μιλούσε για αφηρημένους θεούς, αλλά άρχισε την ήθικη διδασκαλία του από τον σεβασμό του ανθρώπου προς τον άνθρωπο.

Οι όπαδοί του και οι θαυμαστές τον λόγαν του κάθε μέρα γίνονταν πιο πολλοί. Κι' εκείνος ένοιωσε όλα του μεγαλύτερα τις πνευματικές του δυνάμεις και τις ήθικες του ανησυχίες. Σκοπός του ήταν να κηρύσσει το κηρύγμα του σ' όλη την Κίνα. "Επρεπε γι' αυτό το λόγο να εγκαταλείψει την ιδιαίτερη πατρίδα του Λού και ν' αφήσει μόνη της τη γυναίκα του. Δεν του άρεσαν όμως οι εγωιστικές πρωτοβουλίες. "Εκάλεσε, λοιπόν, τη γυναίκα του και της είπε:

— Θά μπορέσω να φύγω από κοντά σου, αν το θελήσης εσύ. "Η φυγή αυτή δεν θα είναι παντοτινή. Θά ξαναγυρίσω. Μπορείς ν' αντέξεις στο μαρτύριο της μοναξιάς;... "Η γυναίκα του, που ήταν αξία του, του απάντησε:

— Είσαι ελεύθερος... Δεν ανήκεις μονάχα σε μένα. "Όλη η Κίνα σ' αγαπιέται. Ο ναϊ όμως κάθε μέρα πώς βρίσκομαι κοντά σου, μέχρις ότου γυρίσεις...

Μια όμορφη μέρα της άνοιξεως ο Κομφούκιος άφισε την πατρίδα του και ξεκίνησε για την πρωτεύουσα, Λό. Στο δρόμο του τον ακολουθούσαν πολλοί μαθητές του. Κάποια νύχτα, ενώ ακόμη δεν είχε φτάσει στον προορισμό του, ξέσπασε μία τρομερή καταιγίδα. Οι συνοδοίποροι του τον τριγύρισαν φοβισμένοι. Αυτός όμως τους καθησύχασε, λέγοντας:

— Μην τρομάξετε από τα φαινόμενα των καιρών. "Η ατμόσφαιρα άλλαξε απόψε τη φορεσιά της. Μοιάζει με την ανήλικη ψυχή ετούτος ο καιρός. Μήπως κι' εμείς δεν χαμογελάμε πολλές φορές και μοιάζουμε τότε με την ανοιξιά; "Υστερα όμως με τα νύφρα μας και την κακία μας, παίρνουμε όφι βαυχειμονιάς!

Έπειτα από πορεία πολλών ημερών έφτασε ο Κομφούκιος στην πρωτεύουσα. Εκεί γνωρίστηκε με τον μεγάλο μεταρρυθμιστή των Κινέζων Λαοσέ. Οι δύο σοφοί συζητήσαν και ανταλλάσαν τις γνώμες τους. "Η διαφορά τους όμως ήταν πολύ μεγάλη. "Ο Κομφούκιος ήταν πρακτικός άνθρωπος, ενώ αντίθετα ο Λαοσέ πίστευε σε μία δύναμη του υπερπέραν που την ονόμαζε Ταό. "Χρειάζεται, λέει, ο Λαοσέ,

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ ΚΑΙ ΛΑΟΤΣΕ

Οι μεγάλοι μεταρρυθμιστές της θρησκείας των Κινέζων

βαθεία και σοβαρή μυστικοπάθεια, μόνον και προσήλωση στο Ταό, που είναι η αρχή και η δύναμη του κόσμου.

"Ο Κομφούκιος δεν έπηρεάστηκε από τις γνώμες του σοφού γέροντα, κι' ακολούθησε το δικό του δρόμο.

"Όταν έπειτα, από μερικά χρόνια, γύρισε στην ιδιαίτερη πατρίδα του, η πολιτεία του έδωσε μεγάλα αξιώματα. Τελευταία, έγινε υπουργός. Οι εδύνας του άσπεσαν τον αποξένωσαν από τα κηρύγματα και τη διδασκαλία του.

Κάποια μέρα ενώ ο κόσμος ήταν συγκεντρωμένος, όπως πάντα, για ν' ακούσει την άσπαιρη σοφία του, μίλησε ο Κομφούκιος για τα προσόντα και τις αρετές, που πρέπει να έχει κάθε άρχοντας:

Οι άρχοντες, τόνισε, πρέπει να είναι έντιμοι και δίκαιοι. Πρέπει να δίνουν το παράδειγμα της ήθικης ζωής. Σε άρχοντες που κυβερνούν με πνεύμα αγάπης και

"Όσο περνούν τα χρόνια, τόσο και πιο πολύ στερέωνε τη διδασκαλία του ο Κομφούκιος. Για τους Κινέζους γίνονταν πια ένας ουσιοπνευστικός θεός. "Αρχισαν έτσι να τον λατρεύουν. Μεχρι της εποχής εκείνης λάτραιαν μόνο τους αυτοκράτορες και τα φυσικά φαινόμενα. "Η ρεαλιστική ήθικη του Κομφούκιου τους κάλεσε να ζήσουν και να δράσουν στην κοινωνία.

Το μυστικό της ψυχικής ήρεμίας, λέει, βρίσκεται στην ισορροπία της ψυχής. "Η ισορροπία αυτή βρίσκεται μέσα στους ανθρώπους και χάνεται όταν επικρατήσουν τα πάθη. Για να βρή ο άνθρωπος τον θεό, πρέπει να προσέξει την ψυχή του. "Από εκεί οδηγεί ο αλάβετος δρόμος προς τους ουρανούς...

Με τα λόγια του αυτά έννοουσε τη συνείδηση, τον έλεγχό της και τις τύψεις της και την θεία προέλευση της ψυχής.

Ο Κομφούκιος πέθανε στην Ι-

νει τις καταστροφές, αυτό κανονίζει τη μοίρα της ανθρωπότητας. "Ο άνθρωπος είναι μία άτελης μορφή του θεού Ταό. Προορισμός όλων είναι να ένωθούν μ' αυτό.

"Η διδασκαλία του Λαοσέ είναι μοιραστική. Δε μιλάει για άσπαιρη. Είναι βαθεία σε πειρηγμένο, αλλά δεν έχει μέσα της δημιουργική ψυχή. Γι' αυτό το λόγο επικρατεί το κηρύγμα του, σχεδόν σύγχρονο του, Κομφούκιου.

Ο Λαοσέ, προς το τέλος της ζωής του, τελείωσε και το περίφημο σοφό βιβλίο του, που φέρει τον τίτλο: "Ταό-τέχ-κίγκ", δηλαδή περί θεότητας και περί αρετής. Στο σύγγραμμά του αυτό φαίνεται το πανθεϊστικό πνεύμα του και η αντίληψή του για την αγάπη, τη δικαιοσύνη και την αγαθότητα...

Οι Κινέζοι είναι λαός, που διακρίνεται για την προσήλωσή του και το σεβασμό στους προγόνους και τις παραδόσεις. Οι αυτοκράτο-

Επίσκεψη του Κομφούκιου στο Λαοσέ.

δικαιοσύνης, ο λαός οφείλει και πρέπει να υπακούει και να υποτάσσεται. "Αλλά και πρέπει να γνωρίζουν ότι αν άρχοντες του είναι φαύλοι.

Το κηρύγμα του σκανδαλίζει την εξουσία. "Ο Κομφούκιος θεωρήθηκε κοινωνικός επαναστάτης και έχθρος του ηγεμόνα. Τον έπιασαν, λοιπόν, οι άσπες της πατρίδας, του και τον εξόρισαν.

"Ο Κομφούκιος έζησε στην εξορία 13 δόκιμα χρόνια. Το 483 π.Χ. σε ηλικία 69 χρόνων τον ανακάλεσαν από την εξορία κι' έζησε τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής του ασχολούμενος με το κηρύγμα του, τις φιλοσοφικές μελέτες του και τη μουσική.

"Ο Κομφούκιος πίστευε πως ο άνθρωπος είναι εκ φύσεως καλός. Μπορεί όμως να γίνει καλύτερος με καθημερινές προσπάθειες.

Τέσσερα πράγματα ταιριάζουν στον σοφό άνθρωπο, λέει ο Κομφούκιος: Να υπηρετή τον πατέρα του έτσι, όπως ακριβώς θα ήθελε να τον υπηρετήσει αυτόν ο γιός του. Να υπηρετή τον ήγεμόνα του, έτσι όπως θα ήθελε κι' αυτός να εκπαιδευτεί από τον ήγεμόνα του. Να σέβεται τον μεγαλύτερο αδελφό του. Και να δίνει τον εαυτό του σαν παράδειγμα δι'αγαθής στο φίλο του, όσο το δυνατόν τελειότερο.

διαίτερη πατρίδα του στην Κίνα και η ψυχή του πέταξε για το Ταό. Μετά το θάνατό του το θύμα του έγινε ακόμη πιο γκυστό.

Οι Κινέζοι έχτιζαν παντού, σ' όλες τις πόλεις, ναούς. Οι πιστοί του γονάτιζαν και τον λατρεύαν. Πέρασαν πολλοί αιώνας από το θάνατό του και το 1906 με αυτοκρατορικό διάταγμα κηρύχθηκε ιερότητα με τον Ουράνο και τη Γη. Οι Κινέζοι για να πάρουν θέσεις και αξιώματα ήταν υποχρεωμένοι να ξέρουν τη σοφία και τους ήθικους κανόνες του Κομφούκιου.

Ο άλλος μεγάλος μεταρρυθμιστής της θρησκείας των Κινέζων ήταν ο Λαοσέ. Γεννήθηκε το 604 π.Χ. στην πόλη της Κίνας Γίν. Έγινε αργότερα ιστοριογράφος και φιλοσοφικός του βασιλικού οίκου Τσέου. Πολύ γρήγορα όμως απογοητεύθηκε από την κατ'απόψη, που έδωσε στον βασιλικό οίκο. Γι' αυτό, εγκατέλειψε την εργασία του κράτους και έφυγε στην "Ασία", για να γνωρίσει κι' άλλους ανθρώπους. Κι' όταν γύρισε από την Ασία, άφισε τη σιωπή του κι' άρχισε να κηρύττει την ιδέα του θεού Ταό, όπως αυτός την ένοιωσε.

— Το Ταό, λέει, είναι το απόλυτο. Είναι η πρωταρχική απόλυτη και αδημιούργητη, αληθινή ύπαρξη. Αυτό κατευθύνει τη ζωή. Αυτό στέλ-

ρες στην Κίνα έδωσαν απόγονοι του Ουράνου. Οι άσπες τιμώνουνσαν ως καλύτερες θεότητες.

Οι Κινέζοι πίστευαν πως μετά το θάνατό η ψυχή δε χάνεται, αλλά ούτε απομακρύνεται από τη γή. Πλανείται γύρω στα νεκροτάφια και τα χαλάσματα. Τις νύχτες που έσπουν άγριες μπόρες, ξυπνούν σ' έρημικες σπηλιές και πικνά δάση. Πιστεύουν ακόμη στη δύναμη του Ουράνου, του "Χάιου, της Σελήνης και των καιρικών φαινομένων. Δίνουν μεγάλη σημασία στις αστραπές, τις βροντές, τις πλημμύρες.

Στην πρωτεύουσα του κράτους, το Πεκίνο, υπάρχουν τέσσερις τεραστίοι βωμοί, που βλέπουν προς τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Προς νότον είναι ο βωμός του Ουράνου, προς βορράν ο βωμός της Γης, προς ανατολάς ο βωμός του "Χάιου και προς δύση ο θεός της Σελήνης.

Οι Κινέζοι έχουν πολυθεϊστικό πνεύμα. Με τη δράση και το κηρύγμα χριστιανών μεραπστών, πολλοί από αυτούς ασπάσθηκαν το χριστιανισμό. Πάντως, ως μεγάλοι δάσκαλοι, μεταρρυθμιστές και θεοί λατρεύονται ο Κομφούκιος και ο Λαοσέ.

ΜΙΧΑΛΗΣ Κ. ΤΣΩΛΗΣ ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η θρησκεία των αρχαίων Αιγυπτίων.

«ΝΕΑ ΜΠΛΟΥ ΝΤΙΠΙΝΤΟ ΝΤΙ ΜΠΛΟΥ»

Τ ΑΠΕΡΑΝΤΑ σαλόνια της βίλλας των Μ. ήταν γεμάτα κοσμος, φωτιά και λουλουδιά. Στο βάθος της σάλας, πάνω σε μία εξέδρα, μία μικρή ορχήστρα έπαιζε χορευτικούς ρυθμούς κι' εγώ χορεύα με την Έλσα.

Όλοι ήταν ευθυμιοι γύρω μας, όλοι μας εστέλναν χαμόγελα. Γιατί εκείνη η γιορτή ήταν για μέν, για τον άρραβώνα μας.

Κύτταζε την Έλσα κι' εκείνη μου χαμογέλασε. Την έσφιξα περισσότερο απάνω μου, αλλά εκείνη τη στιγμή η μουσική τελείωσε.

— Θα πεταχτώ για μια στιγμή στο δωμάτιο μου, φια να φρεσκαριστώ λιγάκι, μου είπε η Έλσα, ενώ βούιζε στα μάτια μου εκείνο το βαθύ ακούρο βλέμμα της, που με ζάλιζε και με μεθύσσε.

Την κύτταζε, που απομακρυνόταν κι' ένοιωσα το στήθος μου να φουσκώνει από περηφάνεια. Ήταν όμορφη η Έλσα, πολύ όμορφη. Ψηλή, αριστοκρατική, με θαυμαστό σώμα. Χαμογέλασα με ικανοποίηση, καθώς έπικρινα το ποτήρι με το ούλσκο, που μου έδινε ο μπάρμαν. Έπρεπε να είμαι ευχάριστος από τον εαυτό μου. Στο κατακόκκινο δεν ήμουν περισσότερο από τριάντα χρόνων.

Άλλοι, στην ηλικία μου, δεν έχουν ακόμη αρχίσει, ενώ εγώ είχα κατορθώσει στο μεταξύ να δημιουργήσω μια περιφέρεια κορμιέρας. Χρειάστηκε, βέβαια, να κουραστώ γι' αυτό, να αγωνιστώ σκληρά, να κινώ πολλές υσίες. Οι γονείς μου, φτωχοί επαγγελματίες, δεν είχαν τα μέσα να με σπουδάσουν. Μα εγώ δεν ήθελα με κανένα τρόπο να απορνηθώ το όνειρό μου, είχα την απόφαση να σπουδάσω νομικά και τίποτα δε με εμπόδιζε να το κατορθώσω. Ούτε οι στερήσεις, ούτε το κρύο, ούτε οι βαρείες και ταπεινωτικές δουλειές. Κι' ύστερα, η τύχη, βλέποντας την επιμονή μου, αποφάσισε κι' εκείνη να με βοηθήσει.

Έτσι, έσπευσε στο δρόμο μου την Έλσα. Ή η Έλσα, δεν ήταν μονάχα όμορφη και πλούσια, ήταν και κόρη του διευθυντή μιας μεγάλης εταιρείας, που χρειαζόταν ένα νέο νομικό σύμβουλο, ακριβώς τότε που εγώ γνώρισα την Έλσα. Τότε έπεισαν το πτυχίο μου. Έτσι, ήρθαν όλα μαζί. Μεγάλος μισθός, σταθερό μέλλον, ο έρωτας...

Εκείνη τη στιγμή, οι σκέψεις μου κόπηκαν απότομα. Η ορχήστρα είχε αρχίσει να παίζει ένα άλλο ρυθμό. Οι νότες φτερουγίζουν μία-μία μέσα στην μεγάλη σάλα, γλυκιές, απαλές, λικνιστικές. Μα στα δικά μου αυτιά έκεινες οι νότες δεν έφταναν έτσι. Πόμπεζε ότι η κάθε μία τους, αφού έκανε το γύρο της σάλας, έρχόταν να σταθεί μπροστά μου και δε σάπαινε, μα εξακολουθούσε να' αντιλήξη επίμονα, παράενα, όποιο έφτανε δίπλα της κι' άλλη κι' άλλη κι' όλες μαζί έμοιαζαν να γίνονται ένα κλάμα, ένα σιγανό παρακλητικό κλάμα...

«Έχω πη στο κεφάλι, σκεφθήκα. Μα ήξερα πως δεν ήταν αυτό. Ήξερα, ότι όλο εκείνο το βάρος, η κόμα και πιο πριν, καθώς εναέρως, με έγωιστική ικανοποίηση την προηγουμένη ζωή μου, είχα ποσοσάσει συστηματικά να ξεφυγό από εκείνη την ανώνυμη, που ήρθε να μου ξαναφέρει αυτή η μουσική...»

«Μέλει μπλόκο ντιπίντο ντι μπλόκο...» Με μεγάλη βήματα διάσχισα τη σάλα και βγήκα στη βεράντα. Έρενοίσα την άνοιξη να μείνω για λίγο μόνος.

Μια κούνηση στη σκιά ενός μεγάλου φυτού ακούμπησα στον τοίχο κι' έκλεισα τα μάτια.

«Βολάρε, ω ω ω! Καντάρε, ω ω. ω!...»

Οι νότες φτερουγίζουν και πάλι γύρω μου όλες μαζί, ύστερα σταμάτησαν μπροστά μου, σχημάτισαν ένα μικρό γλυκό προσώπκι, δύο χείλη, όμορφα, καλοσχεδιασμένα, με μαλλιά ξανθά, λυμένα στους ώμους και δύο μάτια πελώρια, θαυγάλανα σαν τον ούρανο...

Ή Άννα, εγώ και η Άννα... Άλγεια, πόσον καιρό είχαμε περάσει ο ένας πλάι στον άλλο, πόσο τρελά είχαμε αγαπηθεί!

Είχαμε νοικιάσει δύο γειτονικά δωμάτια σ' ένα παλιό σπίτι, σε μία μακρινή αθηναϊκή γειτονιά. Κι' έτσι είχαμε γνωρίσει, έτσι αγαπηθήκαμε άγριότερα. Ήταν έπορχη τοπούλα και η Άννα, μα δεν είχε πιά γονείς. Είχε περάσει κάμποσα από τα χρόνια της εφημερίας της κοντά σε κάποιους θεσίους της. Μία είχαν κι' αυτοί δικά τους παιδιά κι' έτσι, όταν η Άννα τελείωσε το Γυμνάσιο, της είπαν πως ήταν πιά κληρονόμα να προσπαθήσει να ζήσει μόνη.

Έτσι εκείνη, δεκαοχτάχρονη μόλις κοπελίτσα, αλόμοναχη στον κόσμο, ήρθε στην Άθινα. Βρήκε δουλειά σ' ένα δικηγορικό γραφείο, μα ο

«Ένα τραγούδι - Μιά ιστορία»

μπλόκο ντιπίντο ντι μπλόκο. «Εγώ είχα κυττάει τα μάτια της Άννας και μέσα στο βάθος τους, καθώς με κύτταζε χαμογελώντας, νόμισα πως αντίκρουσα χιλιάδες όνειρα να φτερουγίζουν τραγουδώντας. «Βολάρε, ω, ω, ω! Καντάρε, ω, ω. ω!» Έλεγε η φωνή του τραγουδιστή.

Μ' άρεσει αυτό το τραγούδι, μου ψιθύρισε εκείνη.

Κι' έμένα μ' άρεσει, της είπα τρυφερά. Δεν ξέρω γιατί, μα νομίζω ότι μιλάει για τα μάτια σου. Το ξέρεις πως μοιάζουν μ' αυτό το τραγούδι τα μάτια σου; Είναι γαλάζια, ζωγραφισμένα με γαλάζιο και μέσα τους φτερουγίζουν τραγουδώντας τα όνειρα.

Αγκαλιαστήκαμε και τα χείλη μας ενώθηκαν σ' ένα γλυκό φιλί. Η καρδιά μας πλημμύριζε από ένα αίσθημα, που έμοιαζε παράξενα

δίπλα μου, με σταμάτησε: — Είναι πολύ άπερισκεπτη αυτή η κοπέλα... φοβερά άπερισκεπτη. Φαντάσου άποψε, το έραδυ των άρραβώνων της!...

Έμένα ακίνητος με κομμένη άνάσα με τα μάτια καρφωμένα στις δύο γυναικείες σιλουέτες που 'τε κόντουσαν σε μικρή άπόσταση από μένα, χωρίς να με βλέπουν. Μα για ποιά μιλούσαν, τι ήθελαν να πουν; Έγώ νομίζω ότι το Μάριο τον άσπάζει. Μα η γυναίκα του είναι πολύ πλούσια. Δεν είναι τρελλός να την χωρίσει...

Και ο άρραβωνιαστικός της; — Άρραβωνιαστικός της! Ένας άπαρχιώτης δικηγοράς, άπ' αυτούς που δέχονται άποδοχίστε συμβέβασμα για να σκαρφαλώσουν. Ο γάμος αυτός θα είναι το καμουφλάρισμα...

Έμένα μου φάνηκε ένας νέος πολύ έξυπνος και συμπαιθητικός. Δεν πιστεύω να ξέρει...

Ούτε κι' εγώ το πιστεύω. Πριν από λίγο η Έλσα έφυγε από κοντά τρυ, δίνον για να πάει στο δωμάτιό της, αλλά στην πραγματικότητα για να τρέξει στο μικρό σαλονάκι, στο βάθος της βεράντας και να χαρή μερικές έρωτικές στιγμές στην άγκαλιά του Μάριου!

Το ποτήρι του ούισκυ, που κρατούσα ακόμα στο χέρι μου έξεφυγε κι' έγινε χιλιά κομματάκια πάνω στα πλακάκια της βεράντας. Οι δύο γυναίκες στράφηκαν ελαφισμάτως και έλθοντάς με, άφησαν δύο δυνατές τρομαγμένες κραυγές. Άλλα εγώ έτρεχα κιάλας σαν τρελλός προς το μικρό σαλονάκι, στο βάθος της βεράντας. Άκουσα πίσω μου ένα συγκινημένο θόρυβο από έθηματα, από έρωτικές. Κατάλαβα ότι στις φωνές των δύο γυναικών, οι προσκαλεσμένοι είχαν πρέξει στη βεράντα. Μα, στο μεταξύ, εγώ είχα φτάσει μπροστά στο μικρό σαλονάκι, άνοιξα άπότομα τη τζαμόπορτα και άναψα το φως. Έρριξα μόνο μία ματιά στο ζευγάρι, που έρισκόταν άγκαλιασμένο πάνω στο ντιβάνι. Δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί, με ένοιωθα παράξενα ψυχρός, παράενα άδιάφορος για όσα συνέβαιναν γύρω μου. Έβγαλα τη βέρα, που από λίγη ώρα φορούσα στο χέρι μου και την άφησα πάνω στο τραπέζι...

Ύστερα, έβηκα με γρήγορα έθηματα. Άπ' έξω είχαν συγκινηθωθή όλοι οι προσκαλεσμένοι άμειλητοι και κατάχλωμοι. Άνάμεσά τους είδα τον πατέρα και τη μητέρα της Έλσας, με κανέναν δεν προσπαθήσει να με κρατήσει.

Μισή ώρα άργότερα, στζαμπού, σα το αυτοκίνητό μου μπροστά σ' ένα παλιό σπίτι, σε μία μακρινή αθηναϊκή γειτονιά. Μου άνοιξε η κυρά Φωτεινή, η παλιά σπιτιούγκο, κυρά μου.

Κύριε Πέτρο! μουρούρισε ασταμένη.

Μα εγώ δεν της άπάντησα. Άνεθικα τρέχοντας τις σκάλες. Οι μόνονοι χτύπη από τα πληχτρα της γραφομηχανής μ' έκαναν να χαμογέλασω.

Άνοιξα την πόρτα της κάμαρας της Άννας και στάθηκα στο κατώφλι. Εκείνη στράφηκε, με κύτταζε έρωτικά, γλυκά, άπρόσμενα. Πέτρο... ψιθύρισε ένω σηκώκαμε να πάμε προς το μέρος μου.

Την άρπαξα στην άγκαλιά μου, άρχισα να τη φιλώ σαν τρελλός. Ένοιωθα και πάλι άνάλαφος, χαρούμενος, ευτυχισμένος.

Σ' άγαπώ, σ' άγαπώ σ' άγαπώ. Πώς της μουρούριζα. Δεν μπορεί να ζήσω χωρίς σεένα Άννα...

Εκείνη έγειρε το ξανθό κεφάλι της στο στήθος μου κλαίγοντας σιγανά, χωρίς λυγμούς.

Τόξερα, μου ψιθύρισε, τόξερα πως θα γυρίσεις. Πέτρο.

Δεν άργησα να έρω μία άλλη δουλειά και παντρευτήκα την Άννα. Δεν είμαστε πλούσιοι, μα είμαστε ευτυχισμένοι, γλυκά, άπρόσμενα.

Έκασαν να κινηθώ, για να μπει στη σάλα, αλλά μία στιγμή γύρισε κεία φωνή, που ακούστηκε ακριβώς

ΠΕΤΡΟΣ Ν. Α.
(Επιμέλεια Σ. ΜΠΟΡΛΕ Σ Σ Η)

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Η Μαργλένα Βασιλειάδου, ένα όμορφο πλουσιοκόριτσο της Άθινας, είναι τρελλά έρωτευμένη με το νεαρό γιατρό Λίνο Τέγκλη, που έχει μεγάλες φιλοδοξίες για τη θέλη ν' άνοιξη δική του κλινική. Η νέα τον γνώρισε ένα βράδυ άποκριάς στο σπίτι της θείας του, που ήταν φίλη της μητέρας της. Από εκείνη τη στιγμή ο Λίνος δεν έφυγε πιά από κοντά της. Η Μαργλένα του χάρισε την καρδιά της και το ειδύλλιο τους έφθασε μέσα σε δύο μήνες.

Ο Λίνος ήταν φτωχός και στην άρχή αυτό στενοχώρησε τη Μαργλένα, μα κατόπιν σκέφτηκε ότι η δική της πρόκα έφτανε και για τους δύο. Ο νέος άνυπομονούσε να κάνει την πρότασή του στους γονείς της, με το σκοπό να άρθωνιστούν το Πάσχα και να παντρευτούν το καλοκαίρι. Την ήμερα, όμως, που θα έρχόταν στο σπίτι της, η Μαργλένα είδε τους γονείς της να έχουν ένα παράξενο ύφος. Τα μάτια της υπέτασαν πως ήταν άκαρυσμένα κι' ο πατέρας της φαινόταν λυπημένος...

— Μαμά, τώρα που είμαστε μόνες, θα μου πεις; Έχετε τίποτα με το μπαμπά; Πές μου την αλήθεια!

Κούνησε άρνητικά το κεφάλι της η Κλάρα.

— Όχι, Μαργλένα μου. Όχι, στο όρκίζομαι! Δε συμβαίνει τίποτα άνόμισά μας.

— Τότε, λοιπόν... Πές μου. Δεν καταλαβαίνεις, ότι έτσι με κρατάς σε μεγαλύτερη άγωνία;

Την άρπαξε η μητέρα της, την έσφιξε άπάνω της με μία κίνηση λατρείας:

— Μαργλένα μου... Γλυκό μου κοριτσάκι...

— Πές μου, μαμά...

— Δεν έχω τίποτα... Νά... κάτι... κάτι που θα περάσει...

— Μα σαν τι; Σαν τι; — Δε μπορεί να στο πώ, άποκρίθηκε με δάκρυα στη φωνή της η Κλάρα.

Την κύτταζε η κόρη της με κατάπληξη:

— Έχεις μυστικά από μένα, μαμά;

— Όχι... Το ξέρεις...

— Κι' όμως έχεις...

— Είναι κάτι... είναι κάτι, που δε μπορώ να σου πώ... Έλα, κορούλα μου, μη με βασανίζεις κι' έτσι. Σε παρακαλώ να μη δώσεις σημασία... Έχεις πιάνο κι' έγγλεξικά, δεν είν' έτσι;

Δεν άποκρίθηκε η κοπέλα. Κύτταζε τη μητέρα της βαθύ, προσπαθούσε να μαντέψει, σαν τι ήταν δυνατό να συμβάλει. Κάτι είχε άναστατάσει έαφνικά τη ζωή των γονιών της. Κάτι άφραλώς σοβαρό, για να κλαίει η μητέρα... Κάτι το πολύ σοβαρό, για να μη θέλει να της πη λέξι. Έπέμενε ώστόσο η κοπέλα, έκανε μάλιστα πως θυμόναι:

— Όραία, μαμά! Όποτε εγώ είμαι ξένη, δεν είν' έτσι; Σας βλέπω στενοχωρημένους και τους δύο σας, ίσως κιάλας δυστυχισμένους και δεν έχω το δικαίω-

ΤΟ ΞΕΡΡΙΖΩΜΑ ΜΙΑΣ ΦΥΚΗΣ

μα να μάθω τί συμβαίνει.

— Μαργλένα, με βασανίζεις! Βόγγηξε η μάνα.

— Πές μου τουλάχιστον... Είναι κάτι που με άφορά κι' έμένα;

— Ναι, άποκρίθηκε βόγγηχτας η μάνα αυθόρμητα την πρώτη στιγμή.

— Έπειτα, όμως, την άλλη στιγμή, το διόρθωσε:

— Όχι... όχι... Έσύ δεν έχεις τίποτα να κάνεις μ' αυτή την υπόθεση, άπολύτως τίποτα... Κάτι, όμως, σε νύλεγε πως η μητέρα προσπαθούσε να τα στρίψει πάλι.

Δεν έπέμενε η Μαργλένα. Η χαρά όμως είχε σβύσει μέσα της, είχε παραχωρήσει τη θέση της σε χιλιάδες-δύο έγνοιες, σε χιλιάδες-δύο ερωτηματικά.

«Λές να πρόκειται για το Λίνο;»

— Ένοιωσε την καρδιά της να τρέμει, καθώς πρόφερε μέσα της αυτά τα λόγια. Είχε βασανίσει το μυαλό της να μαντέψει τί συμβαίνει. Κι' είχε καταλήξει στη σκέψη, πως ίσως οι γονείς της να μάντευαν το ειδύλλιο της με το Λίνο και να το άποδοκίμαζαν.

Σούφρωσε τα φρύδια της, έτοιμη για άμυνα:

— Άν πη ο πατέρας μου όχι;... Η καρδιά της τρεμούλιασε. Την άλλη στιγμή όλη της η ύπαρξι έποναστάτησε:

— Μα γιατί; Δεν είναι δυνατόν να πη όχι;.

— Μαμά, τώρα που είμαστε μόνες, θα μου πεις; Έχετε τίποτα με το μπαμπά; Πές μου την αλήθεια!

Κούνησε άρνητικά το κεφάλι της η Κλάρα.

— Όχι, Μαργλένα μου. Όχι, στο όρκίζομαι! Δε συμβαίνει τίποτα άνόμισά μας.

— Τότε, λοιπόν... Πές μου. Δεν καταλαβαίνεις, ότι έτσι με κρατάς σε μεγαλύτερη άγωνία;

Την άρπαξε η μητέρα της, την έσφιξε άπάνω της με μία κίνηση λατρείας:

— Μαργλένα μου... Γλυκό μου κοριτσάκι...

μα να μάθω τί συμβαίνει.

— Μαργλένα, με βασανίζεις! Βόγγηξε η μάνα.

— Πές μου τουλάχιστον... Είναι κάτι που με άφορά κι' έμένα;

— Ναι, άποκρίθηκε βόγγηχτας η μάνα αυθόρμητα την πρώτη στιγμή.

— Έπειτα, όμως, την άλλη στιγμή, το διόρθωσε:

— Όχι... όχι... Έσύ δεν έχεις τίποτα να κάνεις μ' αυτή την υπόθεση, άπολύτως τίποτα... Κάτι, όμως, σε νύλεγε πως η μητέρα προσπαθούσε να τα στρίψει πάλι.

Δεν έπέμενε η Μαργλένα. Η χαρά όμως είχε σβύσει μέσα της, είχε παραχωρήσει τη θέση της σε χιλιάδες-δύο έγνοιες, σε χιλιάδες-δύο ερωτηματικά.

«Λές να πρόκειται για το Λίνο;»

— Ένοιωσε την καρδιά της να τρέμει, καθώς πρόφερε μέσα της αυτά τα λόγια. Είχε βασανίσει το μυαλό της να μαντέψει τί συμβαίνει. Κι' είχε καταλήξει στη σκέψη, πως ίσως οι γονείς της να μάντευαν το ειδύλλιο της με το Λίνο και να το άποδοκίμαζαν.

Σούφρωσε τα φρύδια της, έτοιμη για άμυνα:

— Άν πη ο πατέρας μου όχι;... Η καρδιά της τρεμούλιασε. Την άλλη στιγμή όλη της η ύπαρξι έποναστάτησε:

— Μα γιατί; Δεν είναι δυνατόν να πη όχι;.

— Μαμά, τώρα που είμαστε μόνες, θα μου πεις; Έχετε τίποτα με το μπαμπά; Πές μου την αλήθεια!

Κούνησε άρνητικά το κεφάλι της η Κλάρα.

— Όχι, Μαργλένα μου. Όχι, στο όρκίζομαι! Δε συμβαίνει τίποτα άνόμισά μας.

— Τότε, λοιπόν... Πές μου. Δεν καταλαβαίνεις, ότι έτσι με κρατάς σε μεγαλύτερη άγωνία;

Την άρπαξε η μητέρα της, την έσφιξε άπάνω της με μία κίνηση λατρείας:

— Μαργλένα μου... Γλυκό μου κοριτσάκι...

— Γιατί, Βραχνή, βασανισμένη ακούστηκε η φωνή της.

— Έπειδή σε θέλει μονάχα για την προικα σου. Μου φαίνεται πως αυτό φτάνει για να δικαιολογήσει την άρνησή μου.

— Πού το ξέρεις, μπαμπά; Σου είπα τίποτα;

— Όχι! Άλλα είμαι βέβαιος γι' αυτό.

Η Μαργλένα επαναστάτησε: — Πατέρα! Το ξέρεις, ότι παίζεις με την εύτυχία μου; Το ξέρεις, ότι δε μπορώ να χάσω την εύτυχία μου, έτσι, επειδή πιστεύεις αυτό το πράγμα, χωρίς ναχής καμμία άποδείξει;

— Δε χρειάζονται άποδείξεις για όλα τα πράγματα...

Η Κλάρα δε μιλούσε. Έσκυβε το κεφάλι της και φαινόταν πραγματικά δυστυχισμένη.

— Μαμά, δε λές τίποτε έσύ; ζήτησε τη βοήθεια της η κοπέλα.

— Άναστένανε η μάνα: — Μου φαίνεται πως έχει δικιο ο πατέρας σου.

— Κι' έσύ; Ξεφώνισε η μικρή. Κι' έσύ;... Κι' είχα την έντύπωση πως τον συμπαθεις το Λίνο...

— Η μητέρα σου έδλεπε με καλό μάτι αυτό το ειδύλλιο, συμφώνησε ο πατέρας. Η μητέρα σου νόμιζε πως πρόκειται για κανένα πλουσιότατο...

— Όποτε γι' αυτό; φώναξε η κοπέλα. Έπειδή δεν είναι πλούσιος! Πέστε το λοιπόν καθαρά.

— Έπειδή δε βλέπω ναχής μέλλον αυτός ο νέος! Είτε κοφτά ο πατέρας.

— Πές δεν έχει μέλλον; Είναι γιατρός...

— Πήρα πληροφορίες, είπε σοβαρά ο Βασιλειάδης.

— Λοιπόν, — Κανείς δε μίλησε μ' ένθουσιασμό γι' αυτόν. Φαίνεται πως πήρε το δίπλωμά του με το ζόρι... Και δεν έχει ο ίδιος αξία. Καμμία άπολύτως αξία. Όσο για το χαρακτήρα του, λένε πολλά... Φαίνεται κιάλας πως είχε κάποιο δεσμό με μία κοπέλα...

— Καλά, είπε η μητέρα της. Και ποιος νέος δεν είχε δεσμό; Αυτός όμως φαίνεται πως είχε κάποιο σοβαρό δεσμό και έγκατέλειπε την κοπέλα, όταν εξακριβώσε πως η πρόκα δεν ήταν όση τη φανταζόταν...

Η καρδιά της Μαργλένας σταμάτησε. Από την πρώτη λέξη του πατέρα της, είχε δι' κιάλας μπροστά της την άγνωστη κοπέλα του Φαλήρου, είχε ακούσει το τραγικό, παλιό της γέλιο.

— Με λίγα λόγια, είπε πάλι ο Φίλιππος, δεν είναι γεμυπρός συζητήσιμος. Και καλά δε κάνεις, Μαργλένα, παιδί μου, να τον ξεχάσεις... Αυτός μου μίλησε για αγάπη... Άγαπίσαστε, λέει... Κουταρίστε! Άγαπή χωρίς έκτίμησι δε μπορεί να σταθεί... Κι' έσύ, όσον είναι ένα πρόσωπο, που δε μπορείς να το εκτιμάς, δεν είναι δυνατόν και να τ' αγαπάς. — Τον άγαπά!

— Μην είσαι ανόητη! τη μά-
λωσε ο πατέρας της. Πότε τον
γνωρίζεις, ποτέ πρόφθασες να τον
αγαπήσεις;
— Πεισματικά, θυμωμένα, άκού-
σθηκαν τα λόγια της.
— Τον βλέπω κάθε μέρα!
— Την κούταξε ο Βασιλειάδης,
μέ φρύδια σουφρωμένα:
— Μπαράδο! Ώστε έχεις αυ-
τό το μυστικό;
— Στάθηκε η Μαρλένα μπροστά
του. Τό στήθος της ανέδοκατέ-
βαινε φουρτουνιασμένο. "Εμοιαζε
τόν πατέρα της. "Ετσι ήταν κι'
αυτός μελαχρινός, με γαλανά
μάτια. Μόνο που τα δικά της
μάτια είχαν πράσινες ανταυγίες.
— Ήταν κι' ο Φίλιππος ψηλός και
λυγρός, λεβέντης ακόμα στα πε-
νήντα του χρόνια, πραγματικά ο-
μορφάνθρωπος. "Η μελαχρινή
του φυσιογνωμία όμως έδειχνε
τώρα μια βαθεία θλίψη.
— Τα ρόδινα μάγουλα της Μα-
ρλένας είχαν γίνει φωτιά. Μέρα
στο έδεντο πλαίσιο των μαλλιών
της, το όλοδρσο προσώπου της
άστραψε, έπαναστατημένο:
— Μπαμπά, φώναξε όρμητι-
κά, όλα αυτά που μου λές δε με
πειθούν. Ίσως να είχε δεσμό με
άλλη κοπέλλα. Για να την αφήσει,
θα πή, ότι έπαψε να την αγα-
πάει. Νέος είναι... με γνώρισε έ-
μένα... μ' αγαπάει. "Εμένα μ'
αγαπάει αληθινά, αφού θέλει να
με κάνει γυναίκα του...
— Για τα λεφτά σου! φώνα-
ξε ο πατέρας.
— "Οχι... Γιατί θέλεις να έ-
ξευτελίσω την αγάπη μας; "Αν
ήταν για τα λεφτά μου, θα το
διαισθανόμουν. Δεν είμαι κουτή.
Θα το καταλάβω, όπως σιδηρώτε,
ότι δεν αγαπάει έμένα, αλλά τα
λεφτά μου.
— Πώς θα το καταλάβω;
— Πώς το καταλαβαίνει έσύ;
Δεν έχεις τίποτα το χειροπιαστό,
αφού δε σου μίλησε για την
προίκα μου!
— Δε μπορώ να σου πω ψέ-
ματα, ότι έχω κάτι το χειροπια-
στό. Άλλα όλες του οι κουβέν-
τες, η έκφραση του, το σύνολό
του, μ' έπεισαν πως είναι προί-
κη μου.
— Και γι' αυτό λες "όχι;
— Γι' αυτό λέω ρητά και κα-
τηγορητικά "ναι! Δε θέλω να
γίνω δυστυχισμένη.
— Έσύ με κάνεις δυστυχισμέ-
νη! φώναξε η Μαρλένα, παλεύ-
οντας για να συγκρατήσει τα δα-
κρύα της.
— Ήταν υπερήφανη και δεν ήθε-
λε να κλάψει. "Εξ άλλου, μέσα

της ήξερε πως το ζήτημα κάθε
άλλο παρά τελειωμένο μπορού-
σε να το θεωρήσει. Δε θάχανε έ-
τσι εύκολα τη μάχη. Θεώρησε
όμως καλό να μην επιμείνει άλ-
λο, για να συζητήσει πρώτα με
τον αγαπημένο της.
ΛΙΣΙΟΔΟΞΙΑ
— Τι θα κάνη; Θα πή το ναί!
Κρεμόταν στο μπράτσο του
Λίνου και περπατούσαν στο ά-
γαπημένο τους Φάληρο. Είχε κλά-
ψει τη νύχτα η Μαρλένα, αλλά
το πρωί τα είχε δα πάλι όλα ρό-
δινα.
— Ο Λίνος την άκουγε κασου-
φισσμένος:
— Μά γιατί δε θέλεις; ρωτού-
σε και ξανσρωτούσε.
— Τί σου είπε έσένα;
— Μου φέρθηκε πολύ ψυχρά.
Ούτε και μ' άφησε να του μι-
λήσω.
— Καλά, τί σου είπε;
— Μου είπε, ότι έχει άλλες
βλέψεις για την κόρη του... Μου
είπε, ότι ποτέ δε θ' αποφασίση
να δώση τη συγκατάθεσή του για
έναν άντρα αδημούρητο...
— Καλά! Ο' άλλος γνώμη ο
πατέρας! Είπε μ' αίσιοδοξία η
κοπέλλα. Πές μου μονάχα πως
μ' αγαπάς.
— Τό ξέρεις!
— Πές μου το! Πές μου το
χιλίες φορές!
— Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ...
Τον κούταξε βαθιά στα μάτια.
— Λίνο... αν ήμουν φτωχιά,
αν γινόμουν ξαφνικά πτωχιά;
— Τί σημασία έχει το χρή-
μα; τη δέκοψε με δυσφορία.
— Τό ξέρω... αγαπημένο μου...
Τό ξέρω... Σε ρωτώ όμως...
— Θα σ' αγαπούσα ακόμα
πιο πολύ... αν μπορή να γίνω πιο
πολύ!
— Τότε δε με νοιάζει τίποτα.
Είμαι πάλι ευτυχισμένη!
— Τί θα κάνουμε όμως;
— Θα περιμένουμε...
— Τί να περιμένουμε;
— Λίνο... μου φαίνεται πως ή
πρότασή σου έπεσε σε μια άσχη-
μη στιγμή. Δεν ξέρω τί συμβαί-
νει με τους γονείς μου. Αυτό τον
καιρό, έχουν κάτι. "Η μαμά βρι-
σκαται όλο με δακρυρμένα μάτια
κι' ο πατέρας μου είναι αμίλη-
τος. "Ας άφίσουμε, λοιπόν, λίγες
μέρες, να τους περάση και θα
τους ξαναμιλήσουμε.
— Κι' αν πούμε πάλι "όχι;
— Δε θα το πούμε!
— Σκέφθηκα... νάβαζα τη

θεία μου τη Θέκλα να μιλήση
της μητέρας σου...
— Σούφρωσε η Μαρλένα τα φρύ-
δια της συλλογισμένη.
— "Οχι ακόμη! "Αφησε... Κα-
λύτερα να τα καταφέρουμε μόνοι
μας.
— Κι' εγώ αυτό θέλω. "Αν
όμως δεν τα καταφέρουμε;
— Τότε θα δούμε τί θα κά-
νουμε.
— Την τράβηξε άπάνω του, τη
φίλησε.
— Μαρλένα! Δε θέλω να σε
χώσω. Δεν ξέρω τί θα κάνουμε,
αλλά δε μπορώ να σταματήσω το
μυαλό μου στη σκέψη πως θα
σε χάσω...
— Κι' εγώ δε μπορώ να ζή-
σω χωρίς έσένα τώρα πιά... του
ψιθύρισε και τό στήθος της φού-
σκωσε.
— Γλυκειά μου αγάπη! Γλυ-
κειά μου αγάπη!... Πές μου, αν
έπιμειν ο πατέρας σου; Θα δει-
λιάσει; Δε θάχης τη δύναμη να
επιβάλης τη θέλησή σου;
— "Ο πατέρας μου με λα-
τρεύει. Δε θα θελήση να με κά-
νη δυστυχισμένη.
— "Αν όμως πεισματώσης;
— Θα πεισματώσω κι' εγώ!
— Μαρλένα... "Αν εξακολου-
θήση την άρνηση, θα σε κλέψω.
Τον κούταξε με μάτια φοβι-
σμένα.
— Δε θέλω τέτοια, Λίνο...
— Θα σε κλέψω! είπε έντονα
ο νέος. "Αφού αγαπιόμαστε, δεν
είναι κακό! Θα σε κλέψω και θα
παντρευτούμε άμέσως...
— Δε θέλω να γίνω έτσι, ξα-
ναίπει η κοπέλλα. Οι γονείς μου
με λατρεύουν, με ανάθρεψαν στο-
ργικά, δε μου στερήσαν τίποτα...
— Αυτό έλειπε δά, να σου
στερήσουν. "Αφού είσατε πλού-
σιοι...
— Δεν έχει σημασία. Μπορού-
σαν να ταγκουνεύονται...
— Θα ήταν ανόητο... είπε ο
Λίνος ειρωνικά.
— Πάντως, με μεγάλωσαν σαν
πριγκιπισπούλα. Γι' αυτό, δε θέ-
λω να τους πικράνω, κάνοντας
ένα πραξικόπημα.
— Κι' έμένα δε με συλλογι-
ζεσαι;
— Τούπιασε το χέρι, το χάιδεψε.
— Πρώτα έσένα συλλογίζομαι
κι' έπειτα εκείνους. Άλλά και
για τη δική σου την ευτυχία...
για τη δική μας την ευτυχία, δεν
πρέπει να γίνω πραξικόπημα,
πρέπει να τους πείσουμε.
— Άνάλαβε, λοιπόν, έσύ να
τους πείσης. Πότε όμως; Μαρλέ-

να, σ' αγαπώ... Δε μπορώ να
περιμένω...
— Πρέπει να κάνης λίγη ύ-
πομονή...
— Πόσες μέρες;
— Δεν ξέρω. Σου είπα, Λί-
νο μου. Δεν πιστεύω να θελή-
σουν να με πικράνουν. "Εξ άλ-
λου, δεν έχουν και σοβαρό λόγο.
— Κι' αν σου πούνε να τε-
λειώσω πρώτα κι' από την ειδι-
κότητα, τί θα γίνη;
— Θα δώσουμε μάχη! είπε
αποφασιστικά η κοπέλλα. Θα δώ-
σουμε μάχη και θα πετύχουμε...
"Άλλο τίποτα δε μπορώ να
σου πώ.
Τ' ΑΝΑΦΥΛΛΗΤΑ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ
Είχε πή η Μαρλένα στον αγα-
πημένο της πως θ' άφηνε να πε-
ράσουν λίγες μέρες, πριν ανα-
κινήση πάλι το ζήτημα. "Όταν γύ-
ρισε, όμως, στο σπίτι της, εκείνο
το βράδυ, είχε πάρει την από-
φαση να τους μιλήση πάλι. "Η α-
νυπομονησία του Λίνου ήταν με-
ταδοτική. Μόλις χωρίστηκαν, κα-
τάλαβε πως δε θα μπορούσε να
κλείση μάτι, αν δε μιλούσε πάλι
γι' αυτό το ζήτημα τους με τους
γονείς της.
— "Ανοιξε, λοιπόν, την πόρτα όρ-
μητικά, για να μη χάση το θάρ-
ρος της και προχώρησε με τό
κεφάλι ψηλά στην τραπεζαρία.
Μόλις έκανε, όμως, δύο βήμα-
τα, κοκκάλωσε.
Με τό κεφάλι άκουμπισμένο
στο τραπέζι, η Κλάρα έκλαιγε,
με άναφυλλήτα. Τό λεπτό, άδρό
κορμί της, τρανταχόταν, υπέρε-
ρε. Δίπλα της ο Φίλιππος την
κούταζε, με πρόσωπο σκοτεινό,
άπελπισμένο.
— Μόλις άκουσαν την πόρτα, πε-
τάχτηκαν κι' οι δυο κι' η Κλάρα
έκανε να σκουπίση τα μάτια της.
— Έτρεξε κοντά της η Μαρλένα
άναστατωμένη:
— Μαμά, τώρα θα μου πής
τί έχεις! Γιατί κλάεις;
— Σκούπισε τα μάτια της πάλι
η μάνα, κι' έκανε να χαμογελά-
ση. Τό χαμόγελό της όμως της
έφερε κι' άλλα δάκρυα.
— Θα με τρελλάνετε! φώνα-
ξε η κοπέλλα. Τί έχετε; Πατέρα
μου... πές μου έσύ... Μαλώνετε
μεταξύ σας; Τί συμβαίνει;
— Δε μαλώνουμε! άποκρίθη-
κε βαρύν ο πατέρας.
— Τότε λοιπόν, τί έχετε; Μή-
πως είναι κανένας άρρωστος και
μου το κρύβετε;
— Κουνήσου από τη θέση

σου... είπε, προσπαθώντας να
φανή ξαφνικά χαρούμενη η μη-
τέρα.
— Ξέρω κι' εγώ τί να πώ; Τί
έχετε; Τί έχετε;
— Τίποτα!...
Τους κούταξε και τους δυο, με
μάτια φουρτουνιασμένα:
— Έχετε υποχρέωση να μου
πήτε. Δε μπορείτε να με άναστα-
τώνετε έτσι και να μη μου λέτε...
— Μαρλένα, παιδί μου, είπε
ο Φίλιππος σοβαρά. Συμβαίνει
κάτι... κάτι... που είναι καλύ-
πο να μην το μάθης έσύ ποτέ.
"Αν πάλι παραστή άνγκη να το
μάθης, όσο άργότερα, τόσο κα-
λύτερα...
— Τώρα, νομίζεις πως δε με
τρελλανίζουν... άποκρίθηκε η κο-
πέλλα, με άπόγνωση. Τα λόγια
σου, μπαμπά, είναι φοβερά... Κά-
τι που θα το μάθω... κι' όσο άρ-
γότερα, τόσο καλύτερα... Μιλάς
σά να πρόκειται για καμμία κα-
ταστροφή... "Αλήθεια, μήπως δεν
πάνε καλά οι δουλειές σου;
— Σήκωσε τους ώμους του:
— Οί δουλειές πάνε καλά...
Γιατί να μην πηγαίνουν καλά;
— "Ισως... Δεν ξέρω. Αυτό ει-
ναι το μόνο που βάζει το μυαλό
μου. "Άλλ' αν συμβαίνει τίποτα
τέτοιο, μπαμπά, πρώτα-πρώτα
δεν πρέπει να το κρύβης από τό
παιδί σου. Δεύτερο, θέλω να σε
δώ πάλι σε χαρούμενη διάθεση,
για να συζητήσουμε πάλι και τό
δικό μου το ζήτημα.
— Σταμάτησε, έπειδή η μητέρα
της της έβριζε μια ματιά τρα-
μαγμένη.
— Καλά, καλά, "όχι τώρα! ει-
πε με λύπη η κοπέλλα. Πάντως,
πρέπει να το ξανσυζητήσουμε...
"Άλλά θέλω νάσαστε χαρούμε-
νοι.
— Βόθημα μας κι' έσύ, παι-
δί μου, βόγησε η μάνα.
— Πώς;
— Μην προβάλης τώρα και τό
δικό σου το ζήτημα. Σε παρα-
καλώ, Μαρλένα!
— Έκρυβε τότε ίκεσία ή φωνή
της μάνας, που η κοπέλλα στα-
μάτησε. Φίλησε τη μητέρα της
τρυφερά:
— Καλά, μαμά, άς περάσουν
λίγες ημέρες. Πάντως, τον αγα-
πώ τρελλά. Αυτό δε θέλω να τό
εσχάσετε.
ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ
"Η καρδιά της Μαρλένας χτυ-
πούσε. "Όλο και χτυπούσε τις
τελευταίες ημέρες. Λές κι' είχε ξε-
κολλήσει από τό στήθος της και
χτυπούσε με τό δικό της τό ρυθ-
μό. "Αντί να καλυτερεύη, κάθε
μέρα ή κατάστασι στο σπίτι της
γινόταν χειρότερη. Τα μάτια της
Κλάρας δεν έμειναν πιά στιγμή
στεγνά, χωρίς δάκρυα.
Κι' ο Φίλιππος ήταν δύσθυ-
μος, σά να είχε πάσει καμμία
μεγάλη καταστροφή.
— Ένας άδριοςτος φόβος πάλω-
νε την καρδιά της κοπέλλας. Τα
συζητούσε, τα ξανσυζητούσε με
τον αγαπημένο της, αλλά δε μπο-
ρούσαν να βρουν καμμία εξή-
γηση.
— Μίλησα και με τη θεία
μου, της είπα μια μέρα ο Λίνος.
— Τί της είπες; Τί σου είπε;
— Τη ρώτησα μήπως έχει ή
δέα αν συμβαίνει τίποτα στους
γονείς σου. Δεν έχει όμως ιδέα.
Αυτό είναι τό χειρότερο!
— Ναι, αυτό είναι τό χειρό-
τερο... συμφώνησε κι' η Μαρλένα.
— Δε μπορεί να μαντέψη τί-
ποτα. Και την έφερε τη θεία
Θέκλα. "Όσο κάνει την άκατά-
δεκτη, τόσο κουτσουπόλα είναι.
Τίποτα δεν της ξέρουμε. Τα έ-
ρει όλα για όλους τους ανθρώ-
πους. Για τους γονείς σου όμως
δε βάζει τίποτα στο νου της.

Επίμαχοι Θίχλοι

ΓΡΑΨΕ ΛΑΘΟΣ...

Βλέπουμε όλοι, τελευταίως, κάποια δήλωση σαφή, ότι άρχίζει τροχονόμος «γενική άπογραφη», επειδή μ' αυτόν τον τρόπο οι άρμόδιοι πιστεύουν, ότι τ' άτυχήματά μας βαθμύδον θα λιγοστεύουν...

Μά παρ' όλ' αυτά τα μέτρα, δε θα πάψη, δυστυχώς, να πηγαίνει και στο μέλλον ο πολύς ο κόσμος στράφι και των «άπογραφομένων» άχημάτων ο τροχός τους πεζούς τους ταλαιπώρους άπ' το ζην θά... «διαγράφη»!

ΧΑΡΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Στό ήλιόλουστο μας "Άστν και σούδεποτε μουντό, θ' άρειόδη όπως λένε κι' η περίφημη Μπαοντό γιατί θέλει έκ τον πληρότην τήν "Αθήνα να γνωρίση και σκοπεύει, επί πλέον και ταίνια να γυρίση...

Πάντως αν άποφασίση να μās έρθη τελικώς, βοσκοτόπια θα θυμίζει όλη ή πόλις γενικώς, γιατί με... «Μπέεε - μπέεε» οι λάτρες της γοήσης θ' άλα- (λάζουν

ΜΕΤΑ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Πιθανόν να ύστερευμε σε πολλές εξαγωγές και να έχουμε όλγες συναλλάγματος πηγές, αλλά πρόκειται να γίνη, προσεχώς, μία συμφωνία, για να στέλνουμε παρτίδες... μουζυκνίκην στην Ίσπανία!

Κι' επιβάλλεται, νομίζω, λόγω κύρους διεθνούς, ν' άποστείλουμε μουζυκνίκια στους φιλάτους Ίσπανούς, μουζολόγια κι' άμυνέντες διαρκώς για να τους ψέλνουν και να τους εκδικηθούμε για τή «μούργα», που μās στέλνουν!

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ...

Έπιστήμονες σπουδαίοι μās δηλώνουν καθαρά, πως τα φρέσκα τα κοινά μας, δηλαδή τα τρυφερά, προκαλούν άνομαλίες στών ανθρώπων την ύγεια και μπορεί κανείς να πάθη σοβαρότατη... άλλεργία!

Προσοχή, λοιπόν, μεγάλη άπαιτεί και τό κοινά και ν' αλλάζουμε, επιβάλλει, την παλιά μας τακτική, γιατί ήμέρες θα μās έξθουν ή και χρόνια πονηρά, που κοινιά θα τρώη ο κόσμος και κοινιά θα μαρτυρά!

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΚΑΘΑΡΕΣ

Οί σοφοί της Έπιστήμης, που ζητούν με κάθε τρόπο, να ποικίλουν τις άνέσεις και τα μέσα των ανθρώπων, νείαν βόμεαν άδρονόμους δραστηριώς έτοιμάζουν, την όποιαν, όπως είδα, «καθαρά» την όνομάζουν!

Αισιόδοξος ο κόσμος πρέπει νάναι, συνεπώς και τό μέλλον τον όφείλει ν' άνεζήσει χαρωπός, γιατί κι' αν μέχρι πολέμου οι μεγάλοι προχωρήσουν, «καθαρές» θα είναι οι βόμενες, που την γή θά... καθαρίσουν!

ΟΝΟΜΑ ΚΑΙ ΠΡΑΜΑ...

Άνεγοάφη στις είδησεις, ότι μία κυρία Μπάστα, που χωρίς άμφιβολία, πονηρή θα ήταν πάστα, τα κατάφερε ώραία να φωνίξη άνευ γρημάτων και πελάτης νάναι πάντα άκετον καταστημάτων! Στά «ξαφρίσματα», τουτέστιν, είχε ή... Μπάστα άδυναμία, μιά μπροστά της κάποια μέρα βόηκε την άστυνομία κι' ή λαμπρή αυτή πελάτις και μεγάλη ρέντις, πές, έτερομάτισε την δράση κι' είπε: — Μπάστα τις κλοπές!..

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΙΚΟΤΗΣ

Τού νομού Σερρών τα νέα προκαλούν μελαγχολία, γιατί λένε πως οι νέοι, που πηγαίνουν στα σχολεία, «κουτσογραμματα» μαθαίνουν με πρισάθλις συνθήκες και για αιδουσιές τους έχουν άχρωμες κι' άποθήκες!

Μαύρο χάλι, έν όλιγοις, στην Παιδεία επικρατεί, αφού μέσα σε άχρωμες ή εκπαιδευσις εδρεύει κι' αν τυχόν επιχειρήση να ρωτήσης τό γιατί, τότε πλέον, φίλτατέ μου, «φυλλός σ' άχυρα γυρεύεις»!

ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΠΙΚΡΕΣ

Με τό θέμα των φαρμάκων πάλι ο Τύπος άσχολεται και παγτώ, αυτές τις μέρες, συζητείται και θρυλείται, ότι στις κοστολογησιές κάτι άνώμαλον συμβαίνει κι' έτσι κάθε φάρμακο μας άενάως άκριβαίνει!

Όδοιμμένοι ύποστηρίζουν ότι ή φάβα έχει λάκκον, άλλοι λένε ότι ύπάρχει σοβαρή παρατηρία κι' εξ αίτιας, έγνωείται, της άείας των φαρμάκων, ή άκριβεία μās μαστίζει και δεν παίρνει... θεραπεία!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Τό μόνο πιθανό, λέει, είναι, ότι θα μπήκε καμμία άλλη γυναίκα άνώμεσά τους.

Κούνησε ή Μαρλένα τό κεφάλι της με πεποίθησι.

— "Οχι, Λίνο. "Ο πατέρας είναι σοδαρός. "Η μητέρα μου είναι ένας άγγελος.

— "Ο πειρασμός όμως είναι για τους άγγέλους! γέλασε ο Λίνος.

— "Οχι... Πάντως, δεν είναι οικονομικό τό ζήτημα, είπε με πεποίθησι ο νέος.

— Πού τό ξέρεις; τον ρώ-
τησε γρήγορα.

— Ρώτησα. Πήρα πληροφο-
ρίες.

Τον κούταξε με κατάπληξι.

— Έτσι!...

Είδε ο Λίνος την ταραχή της και γέλασε:

— Τρώαζες; "Ετοιμη είσαι κι' έσύ να με βγάλης προικο-
θήρα;

— Έχωσε τό χέρι της στη χού-
φτα του. "Η φωνή της άκούστηκε

παρπαποναρική, σά μικρού παι-
διού:

— Γιατί να μην είναι χαρού-
μενοι στο σπίτι μου; Ξέρεις; Κά-
τι έδωλα στο νου μου... Μήπως

τσακωνόνα για μάς;
— Τί λές; Δεν είναι δυνατόν!

— Γιατί "όχι; "Η μαμά, νομί-
ζω, είναι με τό μέρος μας. Έμέ-
να δε θέλει να μου τό πη, για
να μη μου δώση θάρρος. "Άλ-
λά νομίζω πως είναι με τό μέρος

μας. "Ο πατέρας μου έναντιώνε-
ται. "Ισως, λοιπόν, από λόγο σε
λόγο...

— Αυτό θα είναι πολύ δυσά-
ρεστο για μένα, είπε ο Λίνος,
κοκκινίζοντας. Δε θα τό ήθελα,
Μαρλένα.

Τά χείλη της κοπέλλας τρε-
μούλισαν:

— Λίνο, ήμαστε τόσο εύτυχι-
σμένοι ως προχθές. Τί συνέβη
στη ζωή μας έτσι ξαφνικά; Για-
τί δε μπορούμε πιά να γελάσου-
με, όπως ποτέ; Τί έχουν στο
σπίτι μου; Νοιώθω ένα βαρύ σύν-
νεφο άπάνω από τη στέγη μας...
Φοβάμαι!...

Πέρασε τό χέρι του στη μέση
της, προστατευτικά:

— Τί φοβάσαι; "Αφού σ' α-
γαπώ; Δε σου φτάνει ή αγάπη
μου;...

— Δεν ξέρω τί φοβάμαι... Πάν-
τως, μου φαίνεται πως κάτι συμ-
βαίνει, που θ' άναστατώση τη
ζωή μου... Φαντάσου, αν δεν πά-
νε καλά οι δουλειές του πατέρα...
— Οί δουλειές του πάνε πε-
ρίφημα.

Τον κούταξε πάλι με άπορία.

— Πού τό ξέρεις;

— Πήρα πληροφορίες.

Σούφρωσε τα φρύδια της ή

Μαρλένα.

— Γιατί πήρες πληροφορίες;

Γέλασε ο νέος νευρικά:

— Δεν τό καταλαβαίνεις; Για
να σε καθυστερώ. "Εξέρω πως
θ' αγανακτίζεις και πως θα βάζεις
στο μυαλό σου μήπως δεν πάνε
καλά οι δουλειές του πατέρα σου.
Γι' αυτό, θεωρώσα καλό να πά-
ρω πληροφορίες. Πάνε, λοιπόν,
καλά.

— Δόξα σοι ο Θεός! αναστέ-
ναξε ή κοπέλλα με άνακούφιση.

— Μά αυτό δε σημαίνει, ότι
δεν έχουν στενοχώρια;

— Τότε... θα τσακωνόναται για
μάς; είπε με ύφος άπορησάση
το ή νέα. Τί να κάνουμε, Λίνο;

Της έσφιξε τό χέρι δυνατά, την
πόνεσε.

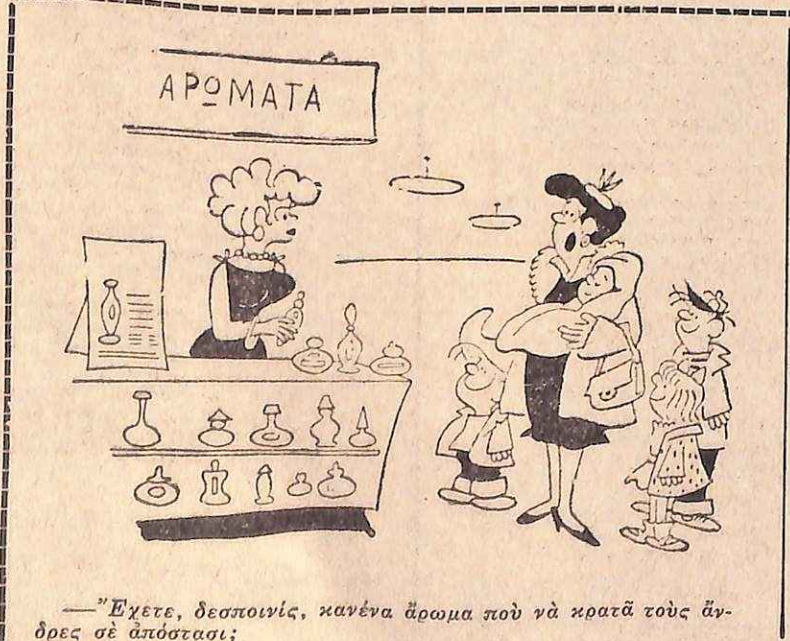
— Αποψύχτης κιόλας;

— "Οχι... "Οχι... Θέλω όμως

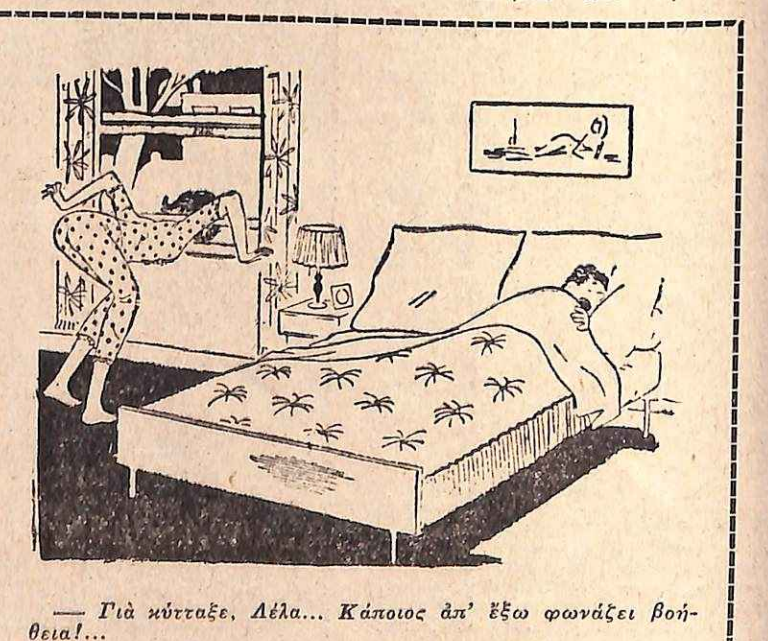
να τους πείσω.

— Να βάλουμε τη θεία Θέ-
κλα. Στο είπα!

— Άσε λίγες μέρες ακόμη!
άπάντησε ή Μαρλένα, με ύφος
δυστυχισμένο.

— "Εχετε, δεσποινίς, κανένα άρωμα που να κρατά τους άν-
δρες σε απόσταση;

— Για κούταξε, Δέλα... Κάποιος άπ' έξω φωνάζει βοή-
θεια!...

«ΠΗΓΑΙΝΕ ΠΕΡΙΠΑΤΟ»

Πέρασαν έτσι λίγες μέρες. 'Η κατάστασι στο σπίτι της δεν άλλαξε. 'Η ατμόσφαιρα ήταν τόσο βαρειά, που δεν τολμούσε η Μαρλένα να βίξη το δικό της το ζήτημα.

Μιά Πέμπτη πρωί, που είχε μάθημα πιάνου στο 'Ινστιτούτο της τηλεφώνησε κάποια συμμαθήτριά της, η Καθιγήτρια της ήταν άρρωστη και να μην πάει στο μάθημα.

— Άκουσε η Κλάρα και σά να στενωχωθήκη.

— Δε θα πάς στο μάθημα; της είπε η μητέρα της.

— Αφού είναι άρρωστη η δασκάλα μου!

— Μά... θα μείνεις όλο το πρωί στο σπίτι;

— Φυσικά, γέλασε η Μαρλένα. Πού να πάω;

— Κρίμα! αναστέναξε η Κλάρα. Με τόσο ωραίο καιρό... Δεν κάνεις καμιά βόλτα;

— Έχω δουλειά, μαμά, αποκρίθηκε χωρίς δεύτερη σκέψη η κοπέλλα. Έχω του κόσμου-τις δουλειές. Θα καθήσω να μελετήσω πιάνο. Δεν ήμουν καλά προετοιμασμένη για το μάθημα...

— Έγω σου λέω να πιάς μια βόλτα...

— 'Η επιμονή της μητέρας της να τη διώξει από το σπίτι, έβαλε την κοπέλλα σε ύποψια. 'Ισως, αν δεν έδωπε τόσες μέρες το ύφος της μάννας έτσι πασάδενο, να τόπαινε απλά το πράγμα και να πίστευε πως πραγματικά η Κλάρα δεν της έλεγε τίποτ' άλλο, παρά να πάει να πάρει αέρα. 'Ετσι, όμως, που ήταν η κατάσταση στο σπίτι της, το πρόγραμμα δεν της φάνηκε τόσο απλό.

— 'Ενοιωσε ξαφνικά μια άκατα-νίκητη περιέργεια να μείνει σπίτι, να δει μήπως συμβαίνει τίποτα παράξενο. 'Η περιέργεια αυτή της έδωσε μια έμπνευση. Με το πιο φυσικό ύφος του κόσμου, πέρασε το χέρι της στο μέτωπό της.

— Όχι, μαμά, ψιθύρισε, α-φώνησε τη φωνή της ν' ακουστή-κουρασμένη. Δε θα πάω περίπατο. Δεν έχω διάθεσι για έξω. Εύ-τυχώς που δεν έχω κανένα μάθημα...

— Ξέρεις τί θα κάνω; Θα πέσω στο κρεβάτι!

— Γιατί; ρώτησε η μάννα, τρομαγμένη.

— Έχω πονοκέφαλο...

— 'Η Κλάρα τρώμαξε.

— Είσαι άρρωστη;

— Δεν ξέρω... Δεν πιστεύω...

Είναι όμως ευκαιρία να ξεκουρα-στώ... Ξέρεις, δεν έχω χορτά-σει ύπνο πολλές βραδιές τώρα...

Θα μείνω, λοιπόν, στο κρεβάτι. 'Ισως το μεσημέρι... Θα μου κά-νη καλό...

— Όπως θέλεις! αποκρίθηκε η Κλάρα με μισό στόμα.

— 'Ηταν όμως φανερό πως αυτό τη δυσαρρεπτούσε. Ωστόσο, πήγε με την κόρη της στο δωμάτιο, τη βοήθησε να πλαγιαίσει, τη σκέ-πασε στεννογά, σά μικρή παι-δούλα. 'Επειτα τη φίλησε στο μέτωπο. Άπιασε συνήθισε, όταν ή-ταν μικρή.

— Είναι άρρωσέρ το μέτωπό σου... της είπε.

— Μά δεν έχω πυρετό, αποκρίθηκε ξηρά η Μαρλένα. Είμαι κουρασμένη. Δεν έχω τίποτ' άλλο...

— Να μείνεις, λοιπόν, φρόνι-μαφού... στο κρεβάτι σου και να κутάθης να κοιμηθής. Θά σου κλείσω την πόρτα, να ιη σ' ένο-νλήσης κανείς... Και θα πω της Κατίνας να μη μπη στο δωμάτιο 'ίσαμε το μεσημέρι. Κοιμήσου, είναι το καλύτερο πούχεις να κά-νεις.

Τη φίλησε πάλι. Τό άγκάλια-

«ΑΓΓΕΛΙΚΟ ΧΤΕΝΙΣΜΑ»

Ο 'Ιταλός κομμωτής Φίλιππο λονσάρε, για την ανοίξει, το νέο αυτό χτένισμα, που επωνύμασε «Αγγελικό». Για μαλλιά δε ρουσκώνουν στην κορυφή της κεφαλής, όπως συνέβαινε μέχρι σήμερα, αλλά στο πλάι. 'Αντίθετα με ό,τι θα μπορούσε κανείς να πιστέψει εκ πρώτης όψεως, το νέο χτένισμα είναι πολύ απλό και εύκολο. 'Όπως δε θεσπάζει ο Φίλιππο, ύστερα από την άρχική κοπή και το φρεμάρισμα, μπορεί κάθε γυναίκα να είναι διαρκώς καλοχτενισμένη, χωρίς να τρέχει κάθε λίγο στο κομμωτήριο.

σμά της ήταν πονεμένο, τόσο πονεμένο, πούκανε εντύπωση της κο-πέλλας. Κούταξε τη μητέρα της στα μάτια, κάτι πήγε να ρωτήσει.

— 'Η Κλάρα όμως γύρισε άλλοι-ατά μάτια της, λές και κατάλαβε την πρόθεσι του κοριτσιού να τη ρω-τήσει και το άπορευε.

— Τράβηξε η Μαρλένα απάνω τα σκεπασμάτα κι' έβλεπε τα μά-τια της. 'Ηταν από πονηριά, για να πείσει τη μητέρα της πως πρό-κειται να κοιμηθώ...

— Έφυγε η Κλάρα από το δω-μάτιο κι' έκλεισε πίσω της προ-σεκτικά την πόρτα.

Κι' αυτό ακόμα παραξένεψε την κοπέλλα. 'Ηταν κάτι που δεν το συνήθιζε η μάννα. 'Αν τύχαινε κομμάτι φορά να βέλη να τεμπε-λιάσει η Μαρλένα, της άφηνε ά-νοιχτη την πόρτα η Κλάρα, 'ίσα-ίσα για να μην την ξαναπαρή-ο ύπνος και χαση όλο της το πρωί.

— «Τί τρέχει; Τί συμβαίνει;...».

— 'Η περιέργεια κρατούσε τα μά-τια της ορθάνοιχτα. Και να ήθε-λε να κοιμηθώ, δε θα μπορούσε.

Πέρασε έτσι καμιά ώρα. 'Α-πόλυτη ήσυχια στο σπίτι. 'Εξω, στο διάδρομο, ακουγόταν η ήλε-κτρική σκούπα της Κατίνας, όπως κάθε πρωί. Ούτε ένα τηλεφώνη-μα, ούτε μια ανάσα, που θα πεί-διζε κάτι το παράξενο στο σπίτι.

— «Εφθασε έτσι δέκα ή ώρα, κι η Μαρλένα ένοιωσε πως την έ-πιανε νύστα.

— Μετάνοιωνε τώρα, που είχε μεί-νει στο κρεβάτι, επειδή πραγ-ματικά θα προτιμούσε να μελε-τήση πιάνο εκείνο το πρωινό.

— Ωστόσο, δεν αποφάσισε ακόμα να σηκωθώ. Κι' άξαφνα, τη σιγί-μη που έπαιρνε πιά την απόφα-σι και ξεσκεπαζόταν για να ση-κωθώ, χτύπησε το κουδούνισμα.

— «Αυτό ήταν! σκέφθηκε η Μαρ-λένα. Αυτό, σίγουρα αυτό!».

— 'Η περιέργεια της δάγκωσε την καρδιά. Θάθελε να δει αυτή

τη μυστηριώδη επισκέπτρια. 'Αλ-λά πώς; Δυο τρόποι υπήρχαν: 'Η να ντυθώ γρήγορα-γρήγορα και να πάω στο σαλόνκι, με όλη τη φυσικότητα, σαν κορίτσι του σπιτιού, ή να κρυφοκυττάξω από την κλειδαρότρυπα. 'Αν έκανε το πρώτο, μπορούσε να ένοχλήσει τη μητέρα της. 'Αν έκανε το δεύτε-ρο, ντρεπόταν την υπηρέτρια. Δε μπορούσε να κυττάξω από την κλειδαρότρυπα μπροστά στην Κα-τίνα.

— 'Η περιέργεια κέντησε το μυα-λό της.

— Κατίνα, φώναξε, σά να της έρχοταν μια ξαφνική έμπνευσι, πρέπει να στείλω μια κάρτα σε μια φίλη μου, άμέσως. Θά γρά-ψω δυο λόγια και θα πεταχτής να μου τη ρίξεις στο κουτί.

Μπήκε στο δωμάτιό της, έ-γραψε μια κάρτα σε κάποια φί-λη της, σχεδόν στην τύχη, και την έδωσε στην Κατίνα. Τό ή-ξερε καλά πως αυτό το θέλημα, που κανονικά θα μπορούσε να γινή σε πέντε λεπτά της ώρας, θ' άπασχολούσε τουλάχιστον ένα τέταρτο την Κατίνα. Δεν ήταν δυνατό να ξεμυτίσει από το σπίτι ή να ρηρή υπηρέτρια, χωρίς να πιάσει κουδέντα, είτε με καμμία συνδεδεμένη της από την πολυκα-τοικία, ή με τόν κομμωτή, που είχε τό μαγαζί του κοντά τους και πούκανε τα γλυκά μάτια στη νόστιμη κοπελλάτσα η τουλάχισ-τον με τη γριά ανθοπώλιδα, που πούλούσε λουλούδια στη γωνιά, κάθε πρωί.

— Άλλο που δεν ήθελε, λοιπόν, η Κατίνα. 'Ασπαςε την κάρτα κι' έφυγε, πηδώντας και παρα-τώντας την ηλεκτρική σκούπα στο διάδρομο.

— Δε πρόφθασε να κλείσει πίσω της τη πόρτα κι' η Μαριλένα έ-τοξε στο διάδρομο. Τό σαλόνι είχε δυο πόρτες. Μία στο χάλ, προς την είσοδο του σπιτιού και μία προς τόν έσωτεροκό διάδρο-μο. Στην κλειδαρότρυπα αυτής της πόρτας κόλλησε λοιπόν το μάτι της η Μαριλένα.

— 'Ακουσε τα βήματα της Κα-τίνας, πούτρεχε ν' ανοίξει. 'Η έ-ξώπορτα ήταν μακριά από το δωμάτιό της, έτσι δε μπορούσε να πάρη είδησι ποιός ήταν. 'Α-κουσε όμως σε λίγο βήματα. Σί-γουρα, κάποια επισκεψι. Μία πόρ-τα άνοιξε... ή πόρτα του μικρού σαλονιού... — μια πόρτα έκλει-σε. 'Επειτα σιγή.

— 'Η περιέργεια άρχισε να βα-σανίζει την κοπέλλα. Θά μπορού-σε να χτυπήσει το κουδούνι, να ρωτήσει την Κατίνα ποιός είναι. 'Ηταν απλοφύστος. Δεν ήθελε ό-μως ν' ακούσει η μητέρα της το κουδούνι και να καταλάβη πως δεν κοιμάται. Γι' αυτό, σηκώθη-κε, πέρασε μια ανάλαφρη ρούπα απάνω από τις πυτζάμες της, κι' άνοιξε την πόρτα της.

— 'Η Κατίνα πέρνουσε με τη σκούπα στο χέρι, έτοιμαζόταν ν' άρχισι να σκουπίζη άλλο δωμά-τιο.

— Της έκανε νόημα η Μαριλένα να πλησιάσει.

— Ποιός ήταν; τη ρώτησε σι-γανά.

— 'Επίσκεψι... αποκρίθηκε η κοπέλλα.

— Είναι μέσα;...

— Ναι, Μιά γυναίκα...

— Μιά κυρία, τη διόρθωσε η Μαριλένα.

— Σήκωσε η νεαρή υπηρέτρια τους ώμους της:

— Κυρία;... "Οχι και τόσο κυρία... Μια γυναίκα...

— Την ξέρεις;

— "Οχι! Πρώτη φορά τη βλέπω...

— Τη δέχθηκε η μητέρα μου; Τη γνωρίζω...

— Δεν ξέρω... Πάντως, μου φαίνεται πως την περιμένει. Τη δέχθηκε άμέσως στο μικρό σα-λόνι.

— «Αυτό ήταν! σκέφθηκε η Μαρ-λένα. Αυτό, σίγουρα αυτό!».

— 'Η περιέργεια της δάγκωσε την καρδιά. Θάθελε να δει αυτή

τη μυστηριώδη επισκέπτρια. 'Αλ-λά πώς; Δυο τρόποι υπήρχαν: 'Η να ντυθώ γρήγορα-γρήγορα και να πάω στο σαλόνκι, με όλη τη φυσικότητα, σαν κορίτσι του σπιτιού, ή να κρυφοκυττάξω από την κλειδαρότρυπα. 'Αν έκανε το πρώτο, μπορούσε να ένοχλήσει τη μητέρα της. 'Αν έκανε το δεύτε-ρο, ντρεπόταν την υπηρέτρια. Δε μπορούσε να κυττάξω από την κλειδαρότρυπα μπροστά στην Κα-τίνα.

— 'Η περιέργεια κέντησε το μυα-λό της.

— Κατίνα, φώναξε, σά να της έρχοταν μια ξαφνική έμπνευσι, πρέπει να στείλω μια κάρτα σε μια φίλη μου, άμέσως. Θά γρά-ψω δυο λόγια και θα πεταχτής να μου τη ρίξεις στο κουτί.

Μπήκε στο δωμάτιό της, έ-γραψε μια κάρτα σε κάποια φί-λη της, σχεδόν στην τύχη, και την έδωσε στην Κατίνα. Τό ή-ξερε καλά πως αυτό το θέλημα, που κανονικά θα μπορούσε να γινή σε πέντε λεπτά της ώρας, θ' άπασχολούσε τουλάχιστον ένα τέταρτο την Κατίνα. Δεν ήταν δυνατό να ξεμυτίσει από το σπίτι ή να ρηρή υπηρέτρια, χωρίς να πιάσει κουδέντα, είτε με καμμία συνδεδεμένη της από την πολυκα-τοικία, ή με τόν κομμωτή, που είχε τό μαγαζί του κοντά τους και πούκανε τα γλυκά μάτια στη νόστιμη κοπελλάτσα η τουλάχισ-τον με τη γριά ανθοπώλιδα, που πούλούσε λουλούδια στη γωνιά, κάθε πρωί.

— Άλλο που δεν ήθελε, λοιπόν, η Κατίνα. 'Ασπαςε την κάρτα κι' έφυγε, πηδώντας και παρα-τώντας την ηλεκτρική σκούπα στο διάδρομο.

— Δε πρόφθασε να κλείσει πίσω της τη πόρτα κι' η Μαριλένα έ-τοξε στο διάδρομο. Τό σαλόνι είχε δυο πόρτες. Μία στο χάλ, προς την είσοδο του σπιτιού και μία προς τόν έσωτεροκό διάδρο-μο. Στην κλειδαρότρυπα αυτής της πόρτας κόλλησε λοιπόν το μάτι της η Μαριλένα.

— 'Ακουσε τα βήματα της Κα-τίνας, πούτρεχε ν' ανοίξει. 'Η έ-ξώπορτα ήταν μακριά από το δωμάτιό της, έτσι δε μπορούσε να πάρη είδησι ποιός ήταν. 'Α-κουσε όμως σε λίγο βήματα. Σί-γουρα, κάποια επισκεψι. Μία πόρ-τα άνοιξε... ή πόρτα του μικρού σαλονιού... — μια πόρτα έκλει-σε. 'Επειτα σιγή.

— 'Η περιέργεια άρχισε να βα-σανίζει την κοπέλλα. Θά μπορού-σε να χτυπήσει το κουδούνι, να ρωτήσει την Κατίνα ποιός είναι. 'Ηταν απλοφύστος. Δεν ήθελε ό-μως ν' ακούσει η μητέρα της το κουδούνι και να καταλάβη πως δεν κοιμάται. Γι' αυτό, σηκώθη-κε, πέρασε μια ανάλαφρη ρούπα απάνω από τις πυτζάμες της, κι' άνοιξε την πόρτα της.

— 'Η Κατίνα πέρνουσε με τη σκούπα στο χέρι, έτοιμαζόταν ν' άρχισι να σκουπίζη άλλο δωμά-τιο.

— Της έκανε νόημα η Μαριλένα να πλησιάσει.

— Ποιός ήταν; τη ρώτησε σι-γανά.

— 'Επίσκεψι... αποκρίθηκε η κοπέλλα.

— Είναι μέσα;...

— Ναι, Μιά γυναίκα...

— Μιά κυρία, τη διόρθωσε η Μαριλένα.

— Σήκωσε η νεαρή υπηρέτρια τους ώμους της:

— Κυρία;... "Οχι και τόσο κυρία... Μια γυναίκα...

— Την ξέρεις;

— "Οχι! Πρώτη φορά τη βλέπω...

— Τη δέχθηκε η μητέρα μου; Τη γνωρίζω...

— Δεν ξέρω... Πάντως, μου φαίνεται πως την περιμένει. Τη δέχθηκε άμέσως στο μικρό σα-λόνι.

— «Αυτό ήταν! σκέφθηκε η Μαρ-λένα. Αυτό, σίγουρα αυτό!».

— 'Η περιέργεια της δάγκωσε την καρδιά. Θάθελε να δει αυτή

τη μυστηριώδη επισκέπτρια. 'Αλ-λά πώς; Δυο τρόποι υπήρχαν: 'Η να ντυθώ γρήγορα-γρήγορα και να πάω στο σαλόνκι, με όλη τη φυσικότητα, σαν κορίτσι του σπιτιού, ή να κρυφοκυττάξω από την κλειδαρότρυπα. 'Αν έκανε το πρώτο, μπορούσε να ένοχλήσει τη μητέρα της. 'Αν έκανε το δεύτε-ρο, ντρεπόταν την υπηρέτρια. Δε μπορούσε να κυττάξω από την κλειδαρότρυπα μπροστά στην Κα-τίνα.

— 'Η περιέργεια κέντησε το μυα-λό της.

— Κατίνα, φώναξε, σά να της έρχοταν μια ξαφνική έμπνευσι, πρέπει να στείλω μια κάρτα σε μια φίλη μου, άμέσως. Θά γρά-ψω δυο λόγια και θα πεταχτής να μου τη ρίξεις στο κουτί.

Μπήκε στο δωμάτιό της, έ-γραψε μια κάρτα σε κάποια φί-λη της, σχεδόν στην τύχη, και την έδωσε στην Κατίνα. Τό ή-ξερε καλά πως αυτό το θέλημα, που κανονικά θα μπορούσε να γινή σε πέντε λεπτά της ώρας, θ' άπασχολούσε τουλάχιστον ένα τέταρτο την Κατίνα. Δεν ήταν δυνατό να ξεμυτίσει από το σπίτι ή να ρηρή υπηρέτρια, χωρίς να πιάσει κουδέντα, είτε με καμμία συνδεδεμένη της από την πολυκα-τοικία, ή με τόν κομμωτή, που είχε τό μαγαζί του κοντά τους και πούκανε τα γλυκά μάτια στη νόστιμη κοπελλάτσα η τουλάχισ-τον με τη γριά ανθοπώλιδα, που πούλούσε λουλούδια στη γωνιά, κάθε πρωί.

— Άλλο που δεν ήθελε, λοιπόν, η Κατίνα. 'Ασπαςε την κάρτα κι' έφυγε, πηδώντας και παρα-τώντας την ηλεκτρική σκούπα στο διάδρομο.

— Δε πρόφθασε να κλείσει πίσω της τη πόρτα κι' η Μαριλένα έ-τοξε στο διάδρομο. Τό σαλόνι είχε δυο πόρτες. Μία στο χάλ, προς την είσοδο του σπιτιού και μία προς τόν έσωτεροκό διάδρο-μο. Στην κλειδαρότρυπα αυτής της πόρτας κόλλησε λοιπόν το μάτι της η Μαριλένα.

— 'Ακουσε τα βήματα της Κα-τίνας, πούτρεχε ν' ανοίξει. 'Η έ-ξώπορτα ήταν μακριά από το δωμάτιό της, έτσι δε μπορούσε να πάρη είδησι ποιός ήταν. 'Α-κουσε όμως σε λίγο βήματα. Σί-γουρα, κάποια επισκεψι. Μία πόρ-τα άνοιξε... ή πόρτα του μικρού σαλονιού... — μια πόρτα έκλει-σε. 'Επειτα σιγή.

— 'Η περιέργεια άρχισε να βα-σανίζει την κοπέλλα. Θά μπορού-σε να χτυπήσει το κουδούνι, να ρωτήσει την Κατίνα ποιός είναι. 'Ηταν απλοφύστος. Δεν ήθελε ό-μως ν' ακούσει η μητέρα της το κουδούνι και να καταλάβη πως δεν κοιμάται. Γι' αυτό, σηκώθη-κε, πέρασε μια ανάλαφρη ρούπα απάνω από τις πυτζάμες της, κι' άνοιξε την πόρτα της.

— 'Η Κατίνα πέρνουσε με τη σκούπα στο χέρι, έτοιμαζόταν ν' άρχισι να σκουπίζη άλλο δωμά-τιο.

— Της έκανε νόημα η Μαριλένα να πλησιάσει.

— Ποιός ήταν; τη ρώτησε σι-γανά.

— 'Επίσκεψι... αποκρίθηκε η κοπέλλα.

— Είναι μέσα;...

— Ναι, Μιά γυναίκα...

— Μιά κυρία, τη διόρθωσε η Μαριλένα.

— Σήκωσε η νεαρή υπηρέτρια τους ώμους της:

— Κυρία;... "Οχι και τόσο κυρία... Μια γυναίκα...

— Την ξέρεις;

— "Οχι! Πρώτη φορά τη βλέπω...

— Τη δέχθηκε η μητέρα μου; Τη γνωρίζω...

— Δεν ξέρω... Πάντως, μου φαίνεται πως την περιμένει. Τη δέχθηκε άμέσως στο μικρό σα-λόνι.

— «Αυτό ήταν! σκέφθηκε η Μαρ-λένα. Αυτό, σίγουρα αυτό!».

— 'Η περιέργεια της δάγκωσε την καρδιά. Θάθελε να δει αυτή

τη μυστηριώδη επισκέπτρια. 'Αλ-λά πώς; Δυο τρόποι υπήρχαν: 'Η να ντυθώ γρήγορα-γρήγορα και να πάω στο σαλόνκι, με όλη τη φυσικότητα, σαν κορίτσι του σπιτιού, ή να κρυφοκυττάξω από την κλειδαρότρυπα. 'Αν έκανε το πρώτο, μπορούσε να ένοχλήσει τη μητέρα της. 'Αν έκανε το δεύτε-ρο, ντρεπόταν την υπηρέτρια. Δε μπορούσε να κυττάξω από την κλειδαρότρυπα μπροστά στην Κα-τίνα.

— 'Η περιέργεια κέντησε το μυα-λό της.

— Κατίνα, φώναξε, σά να της έρχοταν μια ξαφνική έμπνευσι, πρέπει να στείλω μια κάρτα σε μια φίλη μου, άμέσως. Θά γρά-ψω δυο λόγια και θα πεταχτής να μου τη ρίξεις στο κουτί.

Μπήκε στο δωμάτιό της, έ-γραψε μια κάρτα σε κάποια φί-λη της, σχεδόν στην τύχη, και την έδωσε στην Κατίνα. Τό ή-ξερε καλά πως αυτό το θέλημα, που κανονικά θα μπορούσε να γινή σε πέντε λεπτά της ώρας, θ' άπασχολούσε τουλάχιστον ένα τέταρτο την Κατίνα. Δεν ήταν δυνατό να ξεμυτίσει από το σπίτι ή να ρηρή υπηρέτρια, χωρίς να πιάσει κουδέντα, είτε με καμμία συνδεδεμένη της από την πολυκα-τοικία, ή με τόν κομμωτή, που είχε τό μαγαζί του κοντά τους και πούκανε τα γλυκά μάτια στη νόστιμη κοπελλάτσα η τουλάχισ-τον με τη γριά ανθοπώλιδα, που πούλούσε λουλούδια στη γωνιά, κάθε πρωί.

— Άλλο που δεν ήθελε, λοιπόν, η Κατίνα. 'Ασπαςε την κάρτα κι' έφυγε, πηδώντας και παρα-τώντας την ηλεκτρική σκούπα στο διάδρομο.

— Δε πρόφθασε να κλείσει πίσω της τη πόρτα κι' η Μαριλένα έ-τοξε στο διάδρομο. Τό σαλόνι είχε δυο πόρτες. Μία στο χάλ, προς την είσοδο του σπιτιού και μία προς τόν έσωτεροκό διάδρο-μο. Στην κλειδαρότρυπα αυτής της πόρτας κόλλησε λοιπόν το μάτι της η Μαριλένα.

— 'Ακουσε τα βήματα της Κα-τίνας, πούτρεχε ν' ανοίξει. 'Η έ-ξώπορτα ήταν μακριά από το δωμάτιό της, έτσι δε μπορούσε να πάρη είδησι ποιός ήταν. 'Α-κουσε όμως σε λίγο βήματα. Σί-γουρα, κάποια επισκεψι. Μία πόρ-τα άνοιξε... ή πόρτα του μικρού σαλονιού... — μια πόρτα έκλει-σε. 'Επειτα σιγή.

— 'Η περιέργεια άρχισε να βα-σανίζει την κοπέλλα. Θά μπορού-σε να χτυπήσει το κουδούνι, να ρωτήσει την Κατίνα ποιός είναι. 'Ηταν απλοφύστος. Δεν ήθελε ό-μως ν' ακούσει η μητέρα της το κουδούνι και να καταλάβη πως δεν κοιμάται. Γι' αυτό, σηκώθη-κε, πέρασε μια ανάλαφρη ρούπα απάνω από τις πυτζάμες της, κι' άνοιξε την πόρτα της.

— 'Η Κατίνα πέρνουσε με τη σκούπα στο χέρι, έτοιμαζόταν ν' άρχισι να σκουπίζη άλλο δωμά-τιο.

— Της έκανε νόημα η Μαριλένα να πλησιάσει.

— Ποιός ήταν; τη ρώτησε σι-γανά.

— 'Επίσκεψι... αποκρίθηκε η κοπέλλα.

— Είναι μέσα;...

— Ναι, Μιά γυναίκα...

— Μιά κυρία, τη διόρθωσε η Μαριλένα.

— Σήκωσε η νεαρή υπηρέτρια τους ώμους της:

— Κυρία;... "Οχι και τόσο κυρία... Μια γυναίκα...

— Την ξέρεις;

— "Οχι! Πρώτη φορά τη βλέπω...

— Τη δέχθηκε η μητέρα μου; Τη γνωρίζω...

— Δεν ξέρω... Πάντως, μου φαίνεται πως την περιμένει. Τη δέχθηκε άμέσως στο μικρό σα-λόνι.

— «Αυτό ήταν! σκέφθηκε η Μαρ-λένα. Αυτό, σίγουρα αυτό!».

— 'Η περιέργεια της δάγκωσε την καρδιά. Θάθελε να δει αυτή

φωνή της επισκέπτριας ύψώθηκε. Μια φωνή βαθιά αυθάδικη, έπα-νοστατημένη.

— 'Αρκετά χάρηκες εσύ! Μην τὰ θέλεις όλα δικά σου! Τώρα είναι η δική μου η σειρά...

— 'Η Κλάρα πεταχθηκε σά να τη δάγκωνε φίδι κι' έκανε ένα νόημα τρομαγμένο στην άγνωστη γυναίκα να μη φωνάξη. 'Εκείνη όμως σήκωσε τούς ώμους της πεισματικά κι' επανέλαβε στο ίδιο τόνο:

— Αυτό πού σου λέω! Αυτό πού σου λέω!...

— 'Η Κλάρα προχώρησε προς την πόρτα, πούβιζε στο χάλ και την άνοιξε προσεκτικά. 'Ηταν φανε-ρό πως έτρεμε μήπως άκουσε κα-νείς άλλος τη φωνή αυτής της γυναίκας, τὰ λόγια της. 'Επειτα έκανε λίγα βήματα προς την πί-σω πόρτα.

— Γρήγορη, σαν άστραπή, ξεε-φανίστηκε η Μαριλένα. Έτρεξε στο δωμάτιό της και χώθηκε στο κρεβάτι της. 'Ακουσε την πίσω πόρτα του μικρού σαλονιού ν' ά-νοιγή, έπειτα να κλείνη προσε-κτικά. 'Η Κλάρα ήθελε να βε-βαιωθεί πως δεν κρυφακούγε κα-νείς.

— «Σίγουρα, δεν ήθελε ν' ακού-σω εγώ!», συλλογίστηκε η Μαρ-λένα.

Κι' ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά, να σπάζει.

— Τα λίγα λόγια, που είχε ακού-σει δεν ικανοποιούσαν την περι-έργειά της. 'Ισα-ίσα πού την εί-χαν κεντήση ακόμα περισσότερο.

— Προσπάθησε να τὰ θυμηθώ λέ-ξι με λέξι, να τὰ επαναλάβω μέ-σα της;

— «'Αρκετά χάρηκες εσύ! Μην τὰ θέλεις όλα δικά σου... Τώρα είναι η δική μου η σειρά...».

— Μιλάει στον ενικό στή μη-τέρα μου. Κι' όμως δε φαίνεται να είναι «κυρία». Είναι μόνο μια «γυναίκα», όπως τη χαρακτηρίσε η Κατίνα. Πώς έχει τόσο θάρρος με τη μητέρα μου; Και τί δια-φορές μπορεί νάχη μια τέτοια γυναίκα μαζί της;

— «Εσθίς τις γροθίες της, νοιώ-θοντας μια ξαφνική εχθρότητα γι' αυτή την άγνωστη. 'Αρχισε να ξαναφέρη πάλι και πάλι τὰ λόγια της στη σκέψη της, ώπου στο τέλος νόμισε πως κατάλαβε την πραγματική τους σημασία.

— Αυτή η γυναίκα μπήκε σί-γουρα ανάμεσα στον πατέρα μου και στην μητέρα μου. Είναι μάλ-λον νέα, όμορφη και προκλητική. Όζει, φαίνεται, να πάρη τόν πα-τέρα μου... Γι' αυτό φωνάζει πως είναι η σειρά της... 'Η σειρά της...».

— Τα μάτια της σπίθαιναν άγρια.

Να διατηρήτε πάντα καθαρή την επιδερμίδα σας.

ΟΙ ειδικοί μας θεσπίζουν ότι τα χρόνια ανάμεσα στα τριάντα και τα σαράντα είναι αποφασιστικά. Όποιος θα δώσει λανθασμένη κατεύθυνση στη ζωή του, περιορίζει τις δυνατότητές του να ζήσει για πολύ και ευχάριστα. Η εργασία, επίμονη αλλά μεθοδική, πρέπει να αναλαμβάνεται με υγιεινές περιόδους ανάπαυσης. Η διατροφή πρέπει να είναι προσεκτικά διαλεγμένη. Και μην ξεχνάτε ότι αν θέλετε να μένετε νέοι θα πρέπει να διατηρήσετε «καλή καρδιά».

Από τα τριάντα χρόνια και ύστερα ο καθενας πρέπει να γίνεται ο γιατρός του εαυτού του» εθισμένοι ένα πολύ γνωμικό και η πείρα έχει αποδείξει ότι είναι σωστά. Αλλά, «μιας» αυτή την ηλικία ο καλός άνθρωπος πρέπει να γνωρίζει τους θανάσιμους κανόνες της καλής υγείας και ιδιαίτερα της «καλής» του υγείας. Τώρα, αν έμεινε προσπονημένος ότι τους αγνοούμε, αυτό είναι άλλη υπόθεση. Για τον γερωντολόγο Μπουκομόλετς, εξάδελφο του περιφημου Άλεξάντερ ο καθενας μπορεί να ελπίσει λογικά ότι έχει κάθε δυνατότητα να ξεπεράσει τα όγδοντα.

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΧΡΥΣΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΜΠΟΥΚΟΜΟΛΕΤΣ

- 1) Ακολουθήστε μια κανονική διατροφή, βασισμένη στις υποδείξεις ενός ειδικού, που πρέπει να συμβουλευθείτε κάθε πέντε χρόνια. «Αν πρώτα όλα ζυμαρικά ή όσπρια, πρέπει να συμπληρώνετε τη διατροφή σας με πολλά φρούτα και πολλές σαλάτες. Σ' ένα πρόσφατο συνέδριο γερωντολογίας διαπιστώθηκε ότι η ελπίδα της ζωής θα μπορούσε να αυξηθεί κατά πέντε χρόνια, αν κάθε άτομο έτρωγε, τουλάχιστον μία φορά την ημέρα, ένα γεύμα με άμυλο από φρούτα και τη σαλάτα.
- 2) Προμηθεύετε στον οργανισμό σας μια επαρκή ποσότητα οξυγόνου.
- 3) Αναζωογονείτε την επιδερμίδα και τους ιστούς με μασάζ.
- 4) Κοιμάστε αρκετά, αλλά όχι πια έννια ώρες συνέχεια. «Τα τελευταία χρόνια της ζωής, έγραφε ο λόρδος Σάμουελ, αποτέλουν το τελευταίο κεφάλαιο από το πιο γοητευτικό μυθιστόρημα απ' ό,τι έχω. Και δεν υπάρχει τίποτα το πιο αληθινό απ' αυτό. Ο άνθρωπος θα έπρεπε, πραγματικά, να κρατάει άνεπαφή τη χαρά της ζωής, ακόμη και στα χρόνια του βελανιδιού.

Κατά το δόκτορα Γκούμπερτ, ένα από τους πιο γνωστούς γερωντολόγους της Νέας Υόρκης, ο έσωτικός «πόνος» είναι ένας από τους σπουδαιότερους παράγοντες μακροζωίας. «Αν θέλετε να γεράσετε καλά, είναι απαραίτητο να μάθετε να

μεινείτε νέοι», θεσπίζει ο Γάλλος ακαδημαϊκός Ζαν Κοκτώ, αναφερόμενος στην καταπληκτική ιδιοσυγκρασία του μεγάλου ζωγράφου Πικάσσό. «Ακόμη και αν η πείρα μας έχει αποκαλύψει τις χειρότερες πλευρές της ζωής, πρέπει να την αγαπήσουμε και να δεχθούμε με φιλοσοφία τις ελπίδες, που μας προσφέρει και μαζί μ' αυτές και τα γηρατειά που είναι μια από τις τόσες δυσάρεστες πτυχές της. Το σπουδαιότερο είναι να μην υποχωρήσουμε, να μην τρομοκρατηθούμε».

«Πολλοί σκέπτονται ότι η ζωή τους θα τελειώσει στα έβδομηντα τους χρόνια, λέει ο δόκτορ Γκούμπερτ. Όταν θα φτάσουν σ' αυτήν την ηλικία, αρχίζουν να περιμένουν τον θάνατο και αυτό συνιμαίνει σημαντικά τις μέρες τους».

Πάντοτε σύμφωνα με τον Γκούμπερτ, δεν θα έπρεπε να υπάρχουν σύνορα ανάμεσα στο πνεύμα και στην ύλη. Τα άτομα, που η ψυχική κατάσταση τους δεν είναι απόλυτα ισορροπημένη, σβύνουν χωρίς να είναι στην πραγματικότητα άρρωστα. Αλλά, επειδή φαντάζονται ότι έρτασε η τελευταία τους στιγμή ή επειδή είχαν από πάντα την πεποίθηση ότι θα πέθαιναν πρόωγα. Όταν θα φτάσουν στην ηλικία, που έχουν όρισει σαν το τέλος των ημερών τους, αυτά τα άτομα, προσάλλονται από μια ασθένεια έλκρας μορφής, που δεν βρίσκουν τη δύναμη να την υπερνικήσουν.

«ΚΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ» ΓΙΑ ΝΑ ΜΕΙΝΕΤΕ ΝΕΟΙ

Η έπιστήμη έχει επιβεβαιώσει ότι τόσο η σωματική, όσο και η διανοητική εργασία συνοδεύονται από όμοιους ερεθισμούς και προκαλούν όμοιες φυσιολογικές εκδηλώσεις. «Οι άνθρωποι που μια υπερβολική διανοητική προσπάθεια προκαλεί έπιδραση στο μέτωπο σαν να είχαν εκτελέσει μια έντονη σωματική εργασία».

Ο καθηγητής Γκούμπερτ του Πανεπιστημίου της Χαϊδελβέργης έκανε πολλά πειράματα για να μελετήσει αυτό το φαινόμενο. Αφού έδωσε μια σειρά προληπμάτων σε μια ομάδα σπουδαστών της Ιατρικής, παρατήρησε ότι μέσα σε πέντε λεπτά, ο μηχανισμός άλλαξης οξυγόνου-διαεπίδου του ανθρώπου είχε υποστηρίξει μια επίταξη κατά 16% και ότι η μυική ενέργεια είχε αυξηθεί.

Σε μια άλλη ομάδα νέων διαφόρων κοινωνικών τάξεων, δόθηκε ένα «τέστα»: Έπρεπε να θρουν την εξέδο ενός σχεδίου, που παρουσίαζε ένα λαβύρινθο. Οι συσκευές έλεγχο έδειξαν τότε ότι σε κάθε αποτυχμένη προσπάθεια, η απογοήτευση επέδρασε στη μυική ενέργεια των νέων. Και επείταν μέρος στο πείραμα. Και όσο περισσότερο μεγάλωνε η δυσκολία, τόσο περισσότερη γινόταν η μυική ένταση. Παρατηρήθηκε ακόμη ότι όσοι από τους νέους εί-

χαν συνήθειες να εργάζονται διανοητικά (σπουδαστές φοιτητές κλπ.) ξόδευαν λιγώτερη φυσική ενέργεια από εκείνους, που δεν είχαν εξασκήνησ' αυτό.

Τα συμπεράσματα από την έρευνα του καθηγητή Γκούμπερτ είναι φανερά. Όποιοι παύουν να ασχολούνται με εργασίες του μυαλού χάνουν τη διανοητική τους ελαστικότητα και κουράζονται εύκολα. Σε κάθε προσπάθεια, που καταβάλλουν, πραγματοποιείται στον οργανισμό τους μια υπερβολική καύση οξυγόνου στους ιστούς και σε πολλές περιπτώσεις απώλεια της μνήμης.

Ωστόσο, οι διανοητικές ικανότητες όχι μόνο μπορούν να διατηρηθούν ακόμα, αλλά και να βελτιωθούν με μια κανονική και συνεχή άσκηση. «Εκτός από αυτό, είναι απαραίτητη η καλή άναπνοη, στην οποία δυστυχώς δεν δίνουμε μεγάλη προσοχή κατά το διάστημα μιας διανοητικής εργασίας. Ο άνθρωπος, στο διάστημα του είκοσιτετραώρου, έχει ανάγκη να καταναλώσει 432 λίτρα οξυγόνου. Διαφορετικά συγκεντρώνεται στον οργανισμό του διοξείδιο του άνθρακος, που γίνεται συχνά η αιτία για την απώλεια της μνήμης.

Ο πιο επικίνδυνος, όμως, από

θα ήταν να μην καταναλώνει περισσότερες από 2.500 θερμίδες την ημέρα. Πάντα κατά τον καθηγητή Χαέντα, ο άνθρωπος δεν είναι σε θέση να καταναλώσει, σε όλο το διάστημα της ζωής του, περισσότερες από 6 εκατομμύρια θερμίδες.

Η ψυχοσωματική ιατρική έχει αποδείξει από καιρό ότι ένας άρρωστος δεν πρέπει να νοσηλεύεται σύμφωνα με πολύ αυστηρούς κανόνες. Ένας Άμερικανός γιατρός αναφέρει την πρόσφατη περίπτωση μιας γυναίκας μέσης ηλικίας, που υπέφερε από μια άρρωστική πολύ σοβαρή. Η γυναίκα αυτή, που δρ. σκόταν ικεδών σε κοιτάδιό της, σπασαι και όλοι περίμεναν ότι το τέλος της θα έφτανε γρήγορα, κατώρθωσε να αντιστάσει, όταν άκουσε τα λόγια που έλεγαν μερικά από τις υπαλλήλους της, που είχαν πάει να την επισκεφθούν: «Κοίμη... η επιχείρησι, που κατώρθωσε να δημιουργήσει, θα καταστρέφει ύστερα από το θάνατό της».

Μέχρι εκείνη τη στιγμή η άρρωστη το είχε πάρει φανερό ότι ο θάνατος έβρισκταν κοντά και είχε πάψει να αγωνίζεται. Αυτά τα λόγια όμως της προκάλεσαν ένα πραγματικό κλονισμό κι' απότομα, εξαναβήκε την επιθυμία να ζήσει.

ΥΣΤΕΡΑ

τους έχθρους, που απειλούν εκείνος, που εργάζονται διανοητικά, εκείνο που αποτελεί την κυριότερη αιτία για τα πρόωγα γηρατειά είναι η νευρική υπερτάση. Για να περάσει αυτή την υπερτάση, φάνει να ακολουθήσετε μια άλλη συνταγή του καθηγητού Μάουελ Μόλτς. Καθίστε ή ξαπλώστε με τους μύς του σώματος έντελως χαλαρωμένους (ακόμη και τους μύς του μετώπου, του αυχένος, του προσώπου). Από αυτή τη χαλάρωσι, που επιτρέπει την απόλυτη ανάπαυση του μυαλού, ο οργανισμός παίρνει νέες δυνάμεις.

Καμιά φορά, όμως, η πλήρης χαλάρωσι εμποδίζεται από εξωτερικές επιδράσεις, που δεν κατορθώνουμε να αντιληφθούμε συνειδητά. Ένας ανώμαλος θόρυβος, όπως το τικ-τακ του ρολογιού, αλλοιώνει την κυκλοφορία. Κατά την διάρκεια του ύπνου οι μύες μας τεντώνονται στον παρακίνητο θόρυβο, ακόμη και στους θορύβους του δρόμου, χωρίς να το καταλαβαίνουμε.

Το γεγονός, λοιπόν, είναι ότι η νευρική υπερτάση προκαλεί στον οργανισμό μεγαλύτερη εξάντληση απ' όση μπορεί να προκαλέσει η σωματική προσπάθεια. Περιορίζοντας αυτή την υπερτάση με μια κατάλληλη σωματική δραστηριότητα, βελτιώνουμε τις δυνατότητες του μυαλού.

Οι Γαλιανέζοι γνωρίζουν από αιώνες από τον κανόνα και γι' αυτό εξασκούν τον άνθρωπο να ασχολούνται με κάποια εργασία μέχρι τα βράδια γηρατειά τους, ακολουθώντας ταυτόχρονα μια κατάλληλη διαίτα.

ΣΩΘΗΚΕ ΑΠΟ ΜΙΑ ΦΡΑΣΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΑΚΟΥΣΗ

Σε πολλές επαγγελματίες της Ιατρικής διαπισπεί η αρχαία συνήθεια να προσκαλούνται για να εγκαινιάζουν κάθε νέα γέφυρα οι πιο ηλικιωμένοι της περιφέρειας. Αυτοί οι γέροι είναι συνήθως όγδοντα ή και ενενήντα χρόνων. Κατά τον καθηγητή Χαέντα του πανεπιστημίου του Τόκιο, αυτοί οι γέροι δεν κάνουν απόλυτως τίποτα για να φτάσουν σε μια ηλικία τόσο προχωρημένη. Η μοναδική αιτία, που τους οδηγεί ως τα σύνορα του αιώνα και κάποτε πέρα απ' αυτόν, είναι το γεγονός ότι όλοι σχεδόν ανήκουν σε οικογένειες φτωχές και για όλο το διάστημα της ζωής τους αναγκάζονται να ακολουθούν μια διατροφή κάθε άλλο παρά πλούσια.

Το καλύτερο σύστημα για να φτάσει ένας άνθρωπος στα 150 χρόνια,

λημονήσει την ηλικία σας, έστω και για λίγα λεπτά, αυτό είναι καλό σημάδι. «Αν, αντίθετα, θα άπαντήσατε χωρίς να διατάσετε ούτε στιγμή, ανήκετε σ' εκείνη την κατηγορία των ανθρώπων, για τους οποίους η ηλικία αποτελεί μια συνεχή αγωνία. Και αυτό αποτελεί έναν παράγοντα αρνητικό, γιατί σημαίνει ότι τα χρόνια περνούν πάνω από τους ώμους σας και σ'ας αφαιρούν κάθε χαρά για ζωή.

Είναι απαραίτητο να υπερνικήσετε τις προλήψεις των γηρατειών και το θάνατο, όπως και όλες τις άλλες απειλές, που σ'ας ακολουθούν. Γιατί η ψυχική χαλάρωσι είναι το πιο σίγουρο δρόμο για να αποφύγετε την κατάρτιση.

Η ΗΜΙΚΡΑΝΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ

Μια ήρεμη ψυχική διάθεση αποτελεί για τους μελετητές της γερωντολογίας έναν πολύ ενδιαφέροντα παράγοντα μακροζωίας. Μια έρευνα που έγινε πρόσφατα στη Δυτική Γερμανία, απέδειξε ότι από τα εκατό άτομα, που πήραν μέρος σ' αυτήν, τα 47 ήταν ικανοποιημένα από τη ζωή είχαν ευθυμική ψυχική διάθεση,

ιστολόγος: Μπάνια σόδας με Ιατρικό έλεγχο.

Ο Γκάουρντ Χάουζερ: Μαγιά μύρρα, άπαχο γάλα, γιαούρτι, σπόρους σιταριού, πολλές πρωτεΐνες, φρούτα, χορταρικά.

Ο Άξελ Άσερλαντ, Σουηδός διαιτολόγος: Διατηρήστε την επιδερμίδα σας απόλυτα καθαρή.

Ο Χέρνυ Σέρμαν, του πανεπιστημίου της Κολομβίας: Προφές πλούσιες σε πρωτεΐνες σε διαίτες Α και Β12 και σε ασβεστόιο.

Ο Τσάρλς Ντάκς, του πανεπιστημίου της Κολομβίας: Συμπληρώστε την κανονική σας διαίτα με βιταμίνη Β, που περιέχεται στο σούκι, στα νεφρά και στα χορταρικά με τον σκοπό να αποφύγετε τις κυκλοφορικές ανωμαλίες.

Ο καθηγητής Άλεξάντερ Ρέκεντ, μαθητής του Μπουκομόλετς: Ένα λασσόμενη διατροφή. Μία μέρα π.χ. με βάση μόνο φρούτα, την επομένη καθόλου φρούτα, την τρίτη μέρα, εκτός από το ζεστό φαγητό, σάντουιτς με ψωμί, δούτορο και λαρδί. Την τέταρτη μέρα πάλι φρούτα, την πέμπτη αυγά, αλλά πάντα σε λογική ποσότητα.

θα μπορούσαν να μας συνταμύσουν τη ζωή.

1) Έπιθυμείτε ζωηρά να φτάσετε σε προχωρημένη ηλικία; Είναι η πρώτη ερώτησι, που καθρεφτίζει την περίπτωση πολλών ανθρώπων, που δεν επιθυμούν να ζήσουν για πολύ. Αυτό αποκάλυπτε μια ιδιосυγκρασία ανίκανη να χαρή τη ζωή ή προέρχεται από μια ελλειψή ικανοποιήσεων, που καταπνίγει κάθε διάθεση για συνέχεια.

Κατά τον δόκτορα Γκούμπερτ τα άτομα, που ήπαιτουν και νοιάζονται ανικανότητα, είναι στην πραγματικότητα άρρωστα και είναι επαρκώς εκτεθειμένα σε όλους τους κινδύνους της ζωής, αφού δεν έχουν τη δύναμη να τους αντιμετωπίσουν.

2) Πώς φαντάζεστε το μέλλον σας; Νοιώθετε προετοιμασμένοι; Σας προξενεί αγωνία η σκέψη των ημερών, που θα έρθουν; Η ζωή σας έχει κάποια σημασία; Έχετε αυτά τα πράγματα από τις ικανότητές σας ή έχετε περ από τον εαυτό σας με αυστηρότητα, όπως είναι στην πραγματικότητα; Πώς φέρεστε σε μια δυσκολία; Έχετε την τάση να υποχωρήτε, να νοιώθετε νικημένος; Πώς αντιδράτε στις αίσθηματικές απογοητεύσεις; Έχετε τη συνήθεια να

δόκτορα Γκούμπερτ— ξεηγούν γιατί μερικά άτομα αντίδρουν άσχημα στα αντίδοτα, γιατί παθαίνουν κατάγματα οστών, που δεν θεραπεύονται ποτέ κλπ. Αυτά τα άτομα, με άλλα λόγια, έχουν ένα χαμηλό «ηθικό μακροζωίας».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το μέρος των διακοπών πρέπει να το διαλέγει ο γιατρός.

Ο Ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΙ' Η ΕΛΛΑΔΑ

Ο καθηγητής του Πανεπιστημίου Χατζηδάκης διηγείτο μία φορά το έξις ανέκδοτο, που είχε ακούσει από τον συνάδελφό του Καραγιάννη. Μία φορά ο Θεός θέλησε να δώσει από ένα δώρο στους διαφόρους λαούς της γης. Σκέφθηκε, λοιπόν να τους δώσει καλές και να τους δώσει καλές, ή έλεγε το καθενας τους. Μά, επειδή, αν καλούσε τους λαούς, θα γινόταν μεγάλο σούσουρο στον ούρανο, σκέφθηκε ότι προτιμότερο θα ήταν να καλέσει τους αγίους που τιμούν περισσότερο καλούς.

Κάλεσε, λοιπόν, τον «Αγιο Διονύσιο των Γάλλων, τον «Αγιο Ιακώβιο των Ιταλών, τον «Αγιο Μερκούριο των Ισπανών, τον «Αγιο Γεώργιο των «Ελλήνων και ούτω καθ' εξής.

Όταν μαζεύτηκαν όλοι οι αγιοί, τους είπε ο Θεός: «Σάν τι νοιώθετε ότι χρειάζεστε καλές από εμένα για να το τι δώσω; Ο «Αγιος Διονύσιος ζήτησε για τη Γαλλία τον καλύτερο στρατό.

Και ο Θεός τον έδωσε κι' από τότε η Γαλλία έχει πραγματικά τον πρώτο στρατό του κόσμου.

Ο «Αγιος Μερκούριος ζήτησε όμως γυναίκες για την Ισπανία. Και ο Θεός τις έδωσε και οι Ισπανίδες είναι οι πιο όμορφες του κόσμου.

Ο «Αγιος Ιακώβιος ζήτησε λιανικές για την Ιταλία. Έτσι θα ξεπλώνονται οι Ιταλοί και θ' απολαμβάνουν όμορφες ημέρες! είπε.

Ο Θεός τους έδωσε λιανικές και γι' αυτό οι Ιταλοί είναι εύθυμοι πάντα.

Τώρα κατόπιν κι' η σειρά του «Αγίου Γεωργίου.

Κι' έσ' Γεώργιε, που είπα ο Θεός, τι θές για την «Ελλάδα; —Τό μοναδικό της σταφίδας, που είπα ο «Αγιος Γεώργιος.

—Νά το έχετε! του ευχήθηκε ο Θεός.

Και σε πορκαλώ, Μεγαλοδύναμι, είπατε πάλι ο «Αγιος Γεώργιος, επειδή είμαστε μικρός λαός... —Τι, Γεώργιε; —Δώσε μας και καλό κλίμα... —Ε, τέλος πάντων, για το χαθρή της «Ελλάδος παρτε το κι αυτό! Ο «Αγιος Γεώργιος όμως δεν έφευε. Στεκότανε και φανότανε πως κάτι ακόμη ήθελε να ζητήσει. —Αν μου επιτρέψει η Παντοκρατορία σας... είπε τέλος. —Τι, ρώτησε ο Θεός. —Ενα δώρημα ακόμη... Α, αδύνατον. Πήρατε δυο, ενώ οι άλλοι πήραν από ένα!... Μεγαλοδύναμι, από τη μικρή «Ελλάδα διαδόθηκε ο χριστιανισμός. Δώστε της κάτι ακόμη. Είναι μικρή... Πώς θα ζηρη; —Σάν τι θέλετε; —Διόκηρι χορδή! —Τίποτα, Γεώργιε, πολλά πήρες! Πήγαίνε! Πήγαίνε!... Κι' ο Χατζηδάκης κοτέληγε: —Ετσι, από τότε, η «Ελλάδα έχει σταφίδα και κλίμα πρώτης τάξεως, αλλά καλή διοίκησι ούτε είχε ούτε θ' αποκτήρη ποτέ της.

ΑΠΟ ΤΑ 30

ένω τα 36 όμοιοιούσαν ότι ήταν άπαισίοδοα και μελαγχολικά. Η έρευνα απέδειξε ότι εκείνοι που εξασκούσαν ανεάετητη επάγγελμα, είχαν, κατά κανόνα, έναν χαρακτήρα πιο ευχάριστο από τους άλλους, που τους γράνατε.

Εκτός απ' αυτό, κατά τον καθηγητή Κλάιν, διευθυντή του γυναικείου νοσοκομείου του Λοντίνσχαφεν, τουλάχιστον μία γυναίκα στις τρεις είναι δυσχερημένη από τη ζωή της, πράγμα που αλλοιώνει τη νευρική ισορροπία και γίνεται συχνά αιτία για πρόωγα γηρατειά.

Έχει αποδειχθεί ακόμη, ότι ανάμεσα στις γυναίκες, που εργάζονται έξω από το σπίτι ή μία στις δύο υποφέρει από καρδιακές και κυκλοφορικές ανωμαλίες. Η παντρεμένη γυναίκα, που εξασκεί ένα επάγγελμα, υποφέρει από πονοκεφάλους, έσ'α φορές περισσότερο από τη γυναίκα, που δεν είναι υποχρεωμένη να συμβάλει στον οικογενειακό προϋπολογισμό. Εκτός από αυτό, η γυναίκα, που εξασκώουει να εργάζεται μετά το γάμο της, υποφέρει συχνά από κόπωση και όχι σπάνια από διάφορες νευρώσεις.

Κοντά σ' όλα αυτά πρέπει να προσθέσουμε ότι ένας γυναικής, που εργάζεται, η σωματική κόπωση και η νευρική ένταση προκαλούν μια σειρά από δυσάρεστα επακόλουθα. Συχνά υποφέρουν από ζήλια, για το φοβούνται ότι έχουν παραμεριστεί στην καρδιά του συζύγου τους από αντίζητες, πιο νέες και πιο δυναμικές. Αυτό συμβαίνει επειδή έχουν χάσει τη χαρά της ζωής και την ήρεμη ψυχική διάθεση, που είναι ένα πολύτιμο στοιχείο, για τη συζυγική ζωή. Όσο για τους άντρες, εκείνοι που έχουν εύθυμο χαρακτήρα διαδέχονται πολλά κοινά χαρακτηριστικά. Δείχνονται πιο νευρικοί και τριφεσιί με τα παιδιά, δεν ενδιαφέρονται πολύ για το χρήμα, πολύ σπάνια χάνουν την ήρεμη τους και είναι πάντα έτοιμοι να παραδεχθούν τα λάθη τους.

Και να τώρα τι συμβουλεύουν οι καλύτεροι ειδικοί του κλάδου για εκείνους, που θέλουν να φτάσουν σε λίγο προχωρημένη ηλικία.

Η «Όλγα Λεσκοκινκάβα Ρωσίδα

Πρέπει να συμπληρώνουμε τη διατροφή μας με πολλά χοιρακά και σαλάτες.

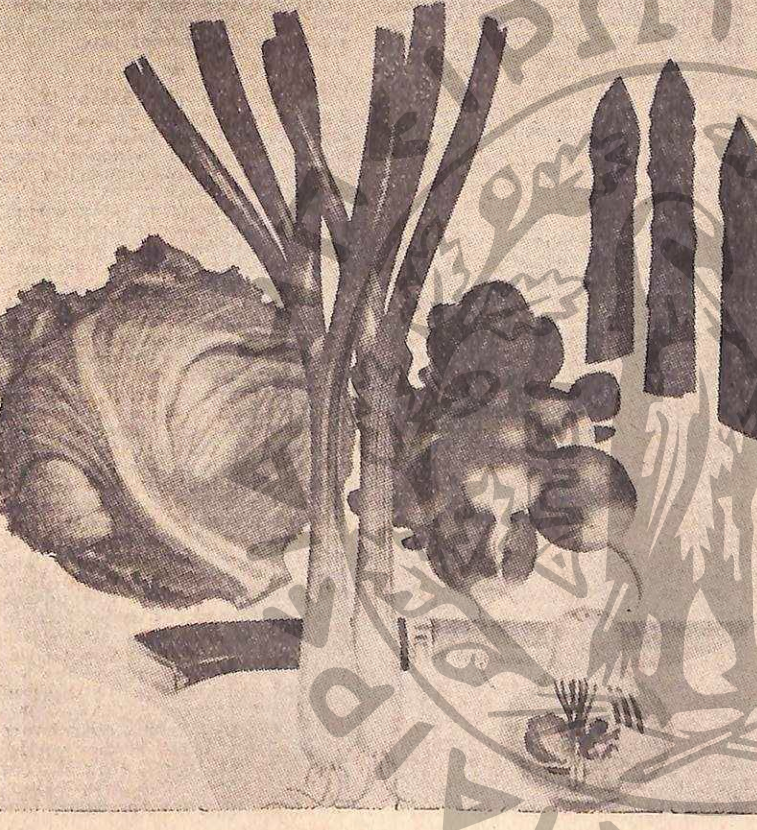
ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΤΙ ΠΗΛΙΚΟΝ ΜΑΚΡΟΖΩΙΑΣ ΕΧΕΤΕ

Ο καθηγητής Γκούμπερτ, αφού συμβουλευτηκε πολλούς διασημούς συναδέλφους του, πρότεσε να συνθέσει ένα ενδιαφέρον «τέστα», που το αποτέλεσμα που δίνει το λεγόμενο «ηθικό μακροζωίας».

Για να καθορίση το «ηθικό μακροζωίας» ο δόκτορ Γκούμπερτ συγκέντρωσε μια σειρά από ερωτήσεις. Οι απαντήσεις παρέχουν μια σειρά από πολύτιμες ενδείξεις και ταυτόχρονα μας βοηθούν να απολαύσουμε από μερικές συνήθειες, που

οικειρετε τον εαυτό σας; Όταν είστε άρρωστος καθορώνετε να κρατήσετε ύπληα το ήθικό σας; Είστε μάλλον ουγκταστικάς, σκεπτικιστής, προληπτικός; Έχετε το αίσθημα του χιούμορ; Είστε φιλόργος ή διατεθειμένος να πληρώσετε τη σωστή τιμή για τα πράγματα που σας άρσουν; Δοκιμάζετε από τη ζωή ένα αίσθημα ελευθερίας ή καταναγκασμού; Παραδίδετε ότι έχετε καθήκοντα και εύθυνη αντίκρου στον πλίσιον σας; Κατορθώνετε να διευθύνετε σωστά την υποκρίση; Με βάση τις απαντήσεις που δίνονται σ' αυτά τα ερωτήματα, κανονίζεται η θεραπεία, που απαιτείται για κάθε άτομο χωριστά.

Αυτές οι απαντήσεις—κατά τον

προβλήματα της μοντέρνας κοπέλλας

1. Το ταξίδι

ΜΙΑ κοπέλλα, κάτω από τὰ εἰκοσι, εἶναι σωστό νὰ ταξιδεύῃ μόνι.

Νά μιὰ ἐρώτησι, πού εἶναι κι ὅλας ἕνα πρόβλημα, τόσο γιὰ τὴ σύγχρονη κοπέλλα, ὅσο — καὶ ἴσως ἀκόμη περισσότερο — γιὰ τοὺς γονεῖς της. Ἐνὰ πρόβλημα, πού εἶναι γέννημα κι' αὐτὸ τῆς σύγχρονης ἐξελίξεως, τῆς χειραφετήσεως τῆς γυναίκας, τῆς ἐποχῆς μας κι' ἕνα γνήσιο πρόβλημα, τύπου 1963. Εἶναι καιρὸς ὥστόσο νὰ προχωρήσουμε σὲ κάτι πὺ οὐσιαστικὸ καὶ ἐνδιαφέρον. Στὶς ἀπαντήσεις δηλαδή, πού δίνουν σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα οἱ κοπέλλες καὶ οἱ μητέρες...

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΚΟΠΕΛΛΕΣ

Ἡ Ἑλθίρα Σ., εἶναι μιὰ κοπέλλα 19 χρόνων, μέτρια στὸ ἀνάστημα, λεπτή, μελαχροινή, ὑποψήφια φοιτήτρια τῶν Φυσικομαθηματικῶν — παρακολουθεῖ φροντιστήριο γιὰ νὰ δώσῃ ἐξετάσεις τὸν ἐπόμενο χρόνο — ντυμένη μοντέρνα, χτενισμένη μοντέρνα καὶ ἐκνευρισμένη... μοντέρνα, δηλαδή, ἤθελε νὰ πῶ ἐκνευρισμένη γιὰ ἕνα πρόβλημα μοντέρνο, ἀκριβῶς γιὰ τὸ πρόβλημα, πού μας ἀπασχολεῖ σήμερα: τὸ ταξίδι τῶν κοριτσιῶν, χωρὶς τὴ συντροφιά τῶν γονέων.

Ὅταν τῆς ζήτησα νὰ μοῦ πῇ τὴ γνώμη της καὶ τίς σκέψεις της γύρω ἀπ' αὐτὸ, στὴν ἀρχὴ με κινεῖται ὡ ἐκπληξί, ὥστε μὲ ὑποψία καὶ στὸ τέλος χαμογέλασε, σηκώνοντας τοὺς ὤμους.

— Θέλετε κανεὶς ὅτι ἀπευθυνθῇ κατὰ μένα σὰ νὰ ἐξετάσῃ ὅτι αὐτὸ τὸ θέμα μ' ἀπασχολεῖ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο, τὸν τελευταῖο καιρὸ. Φυσικά, δὲν εἶναι δυνατό νὰ τὸ ἐξετάσῃ, ὅμως ἡ σύμπτωση εἶναι περιέργη καὶ εὐχάριστη, τοῦλάχιστο γιὰ μένα, γιατί' ἐτοί βρισκομὲν εὐκαιρία νὰ ἐκδηλώσω λίγο τὴν ἀγανάκτησί μου... Φαντασθῆτε ὅτι αὐτὸ τὸ θέμα μ' ἔχει κάνει τὸν τελευταῖο καιρὸ νὰ χάσω τὴν ψυχικὴ μου ἡρεμία. Δὲ μπορῶ πιά νὰ μελετήσω ἥσυχα, ν' αὐτοσυγκεντρωθῶ. Νιώθω διαρκῶς ἐκνευρισμένη, ἀνικανοποίητη. Καὶ ὅλ' αὐτὰ, ἐπειδὴ οἱ γονεῖς μου θέλουν νὰ μένουν ριζωμένοι στὶς ὑπερασπόμενες προλήψεις καὶ νὰ εἶναι σκλάβοι τοῦ «τί θὰ πῇ ὁ κόσμος». Μιὰ κατὰστασι δηλαδή φοβερὴ καὶ ἀπαράδεκτη γιὰ μένα, πού εἰμαι «μιὰ κοπέλλα τοῦ καιροῦ μου» στὶς ἰδέες μου καὶ θέλω νὰ εἶμαι «μιὰ κοπέλλα τοῦ καιροῦ μου» καὶ στὶς κινήσεις μου.

— Για νὰ με καταλάβετε ὅμως, καλύτερα, πρέπει, νὰ σὰς μιλήσω γιὰ τὴν αἰτία πού μ' ἔχει κάνει νὰ ἀγανακτήσω τόσο. Πρόκειται ἀκριβῶς γιὰ ἕνα ὥραιο ταξίδι, πού τὸ ἔχασα, ἐπειδὴ οἱ γονεῖς μου θεώρησαν ἀπαράδεχτο νὰ μ' ἀφίσουν νὰ ταξιδεύω μόνι. Αὐτὸ εἶναι τὶς παρμονές τῶν Χριστουγέννων. Μιὰ αἰλή μου, πού πηγαίνουμε μαζὶ στὸ φροντιστήριο, με κάλεσε νὰ πάμε στὸ χωριὸ τῆς, κάπου στὴν Πελοπόννησο, γιὰ νὰ περάσουμε ἐκεῖ τίς γιορτές. Ἦταν μιὰ θαυμάσια εὐκαιρία γιὰ μένα νὰ γνωρίσω τὰ πραγματικά ἑλληνικά Χριστούγεννα, με τὰ γραφικὰ ἔθιμα τῆς ἐπαρχίας.

— Τὸ ἀνάγκαια ἐνθουσιασμένη στοὺς γονεῖς μου καὶ με κατὰπληξί, τοὺς εἶδα νὰ κυττάζονται, νὰ με

Οἱ μοντέρνες κοπέλλες ὀνειρεύονται νὰ ταξιδεύουν μόνες χωρὶς τὴ συντροφιά τῶν γονέων τους. «Ὅταν εἶναι ἐκείνοι μαζί μας, τὸ ταξίδι κατατὰ ἐκνευριστικὸ καὶ πληκτικὸ» λένε...

κυττάζον καὶ πάλι νὰ κυττάζονται. Ὑστερα μοῦ τὸ εἶπαν καθαρά: Δὲ μπορούσαν νὰ μ' ἀφίσουν νὰ κάνω αὐτὸ τὸ ταξίδι, γιατί... τί θᾶλεγε ὁ κόσμος; Ὅλοι οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ γνωστοὶ θᾶκαναν ἀπὸ κείνη τὴν κοπέλλα, καὶ ἐγὼ μιὰ ἀπὸ κείνες τὶς κοπέλλες, πού γυρίζουν ἐλεύθερα ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Προσπάθησα νὰ τοὺς λογικέσω, νὰ τοὺς πείσω ὅτι μιὰ τέτοια νοοτροπία ἦταν ἀδικαιολόγητα ἀναχρονιστικὴ, ὅτι αὐτὸ τὸ ταξίδι ἦταν ἐντελὴς ἀθῶο καὶ ἀκίνδυνο. Ἀλλοστε, ἡ μαμά εἶχε μιλήσει ἀμέτρητες φορὲς με συμπαθεῖα γιὰ τὴν Ἑλὲν, τὴ φίλη μου ἐκείνη, πού με εἶχε προσκαλέσει. Ἐλεγε, πού τῆς ᾤρεσε νὰ κάνω συντροφιά μαζί της, γιατί φαίνονταν κοπέλλα ἡθικὴ καὶ σοβαρή. Μὰ ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἰσχυρισμοὶ μου δὲ στάθηκαν ἰκανοὶ νὰ τοὺς πείσουν. Μοῦ δῆλσαν, ὀρθῶς, ὅτι δὲ μὲ ἐπέτρεπαν νὰ κάνω αὐτὸ τὸ ταξίδι. Καὶ ὅμως, ἤθερα ὅτι μπορούσαν νὰ μὲ ἔχουν ἐμπιστοσύνη. Ποτὲ δὲν τοὺς ἔχω δώσει αἰτία, ποτὲ δὲν ἔχουν δημιουργηθῇ σχόλια γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά μου. Εἶμαι μιὰ κοπέλλα μοντέρνα, ναι, ἀλλὰ σοβαρή. Σέβομαι τὸν ἑαυτὸ μου καὶ ἔρω πολὺ καλὰ τίς ἡθικὲς υποχρεώσεις μου. Οἱ περιφερόμενοι Δὸν Ζουάν, πού ὑπάρχουν πάντα στὰ τραῖνα ἢ στὰ λεωφορεία, δὲ μ' εἶχαν νὰ κερδίσουν τίποτα ἀπὸ μένα, γιατί' ἔρω πολὺ καλὰ πῶς νὰ φερῶ γιὰ νὰ τοὺς κρατήσω σ' ἀπόστασι.

— Γιατί, λοιπόν, οἱ γονεῖς μου νὰ μοῦ ἀρνηθοῦν αὐτὴ τὴ μικρὴ χαρά; Γιατί νὰ ταπεινώσουν, ἔτσι ἀπερίσκεπτα, τὸ αἰσῆμα τῆς ἀνεστῆσας μου; Δὲν ἔρω τί ἀκριβῶς μοῦ ἔχει συμβῇ, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ἀπὸ τότε κατὶ ἔχει ἀλλάξει μέσα μου. Νιώθω συνεχῶς ἐκνευρισμένη. Νιώθω γιὰ τοὺς γονεῖς μου κατὶ σὰν ἐχθρότητα, πού με τρώζει. Μὲ στενοχωρεῖ ἡ σκέψι ὅτι οἱ μοντέρνες ἀντιλήψεις μου εἶναι ἀχρονιστες, ἀφῶ με κρατοῦν ἀνιμάωτη οἱ ἀπαρχαϊωμένες ἀντιλήψεις τῶν

δικῶν μου. Αὐτὸ μὲ κάνει νὰ ἐπαναστατῶ, μὲ ἔρχονται σκέψεις ἀσχημες καὶ παράσενες, πού τίς καταπιγνὴ μὲ δυσκολία. Μὰ, γιατί' οἱ γονεῖς μου δὲ θέλησαν νὰ τὸ καταλάβουν αὐτὸ, ὅτι ὁ κίνδυνος δὲ βρισκόταν στὸ ἀθῶο ἐκείνο ταξίδι, ἀλλὰ στὴν ἀρνησί τους, στὸν περιορισμὸ πού μοῦ ἐπέβαλαν καὶ πού, μαστιγώνοντας τὴν προσωπικότητά μου, τῆς μοντέρνας κοπέλλας, σῆπνυσε τὴν ἀγανάκτησί μου;

★

— Ὑστερ' ἀπὸ τὴν Ἑλθίρα Σ., ἡ Στέλλα Καρτᾶ, μιὰ δεκαοχτάχρονη κοπέλλα, πού τὴν ἡμέρα ἐργάζεται σ' ἕνα κατὰστημα ἀνδρῶν νεωτερισμῶν καὶ τὸ βράδυ συνεχίζει τίς γυμναστικές σπουδὲς της:

— Δυστυχῶς, εἶπε μελαγχολικά, οἱ γονεῖς μου εἶναι ἀνθρώποι ζυμωμένοι με τίς προλήψεις καὶ δὲν ἔχουν τὴν ἀπαιτούμενη μάρφωσι, πού δὲ τοὺς βοηθοῦσε νὰ τίς ὑπερασπύσουν καὶ ν' ἀντιμετωπίσουν κατὰ τὴ σημερινὴ πραγματικότητα. Δὲ μπορούν νὰ καταλάβουν πῶς κακὸ μοῦ κάνουν με τὴ στάσι τους, με τὴ δυσπιστία, πού μοῦ δείχνουν. Τὸ περασμένο καλοκαίρι, μὲ παρυσώσθηκε μιὰ θαυμάσια εὐκαιρία νὰ φύγω γιὰ λίγες μέρες ἀπὸ τὴν ἀποπνιχτικὴ ζέστη τῆς Ἀθῆνας, γιὰ τὴν Κέρκυρα. Θὰ συνταξιδεύω με μερικὲς φίλες μου. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἔχει μιὰ θειὰ ἐκεῖ. Θὰ πηγαίνω νὰ μένουμε στὸ σπίτι τῆς πού εἶναι κοντὰ στὴ θάλασσα. Ἐνὰ ἀληθινὸ ὄνειρο! Οἱ γονεῖς μου, ὅμως, δὲν ἤθελαν οὔτε νὰ τὸ ἀκούσουν. Ὅταν τὸ εἶπα στὴ μητέρα μου, με κυττάζε με φρίκη, σὰ νὰ τῆς εἶχα ζητήσει κατὶ ἐξωφρενικὸ. Ὅταν τὸ εἶπα τοῦ πατέρα μου, ἔβαλε τίς φωνὲς καὶ μοῦ τόνισε ὅτι «τέτοιες ντροπές, δὲν τίς ἀνέχεται στὸ σπίτι του».

— Μποροῦσατε νὰ φαντασθῆτε ὅτι ὑπάρχουν ἄκόμη τέτοιοι γονεῖς, τὸ 1963; Καὶ εἶχα τὴν ἀνάγκη ἀπὸ λίγη ἐξοχή, ἀπὸ λίγη θάλασσα! Ὅλο τὸ χρόνο τὸν περνῶ δου-

λεύοντας τὴν ἡμέρα, πηγαίνοντας στὸ σχολεῖο τὸ βράδυ καὶ ὥστερα μελετώντας μέχρι ἀργὰ τὴ νύχτα — ἀκόμη καὶ τὸ καλοκαίρι, παρακολουθώντας ζέστες γλώσσες. Μὰ, γιατί' οἱ γονεῖς μου νὰ μὴ θέλουν νὰ καταλάβουν ὅτι, ἂν μοῦ ᾤρεσε νὰ κάνω κατὶ ἀσχημὸ, δὲ θὰ περίμενα, βέβαια, αὐτὸ τὸ μικρὸ ταξίδι ἀναψυχῆς; Βρίσκομαι κάθε μέρα τόσες ᾤρες ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι! Καὶ οἱ γονεῖς μου τὸ βρίσκουν ἐντελὴς φυσικὸ αὐτὸ, σὰ νὰ μὴν ὑπάρχουν κίνδυνοι καὶ πειρασμοὶ στοὺς ἀθηναίους δρόμους, ἀλλὰ μόνο στὸ κατὰστημα τοῦ πλοίου, πού θὰ με πῆγαυε στὴν Κέρκυρα. Δὲν εἶναι παράλογο;

★

Δεκαοχτὼ χρόνων εἶναι καὶ ἡ Μάρω Μ. Ζωρη, ἐπιθετικὴ, γεμάτη αὐτοπεποίθησι.

— Καὶ βέβαια, εἶπε με χαριτωμένο αὐθορμητισμὸ, ἐνῶ τὰ μάγουλά της κοκκίνιζαν ἐντονα, ἐμεῖς οἱ κοπέλλες τῆς νέας γενιᾶς, ἔχει μὲν βρισκομὲ πῶς «εἶναι σωστό», ἀλλὰ καὶ ὅτι «πρέπει» νὰ ταξιδεύουμε μόνες! Ἀς σκεφτοῦμε τὸ πράγμα λογικά. Σήμερα ὅλοι ταξιδεύουν. Ἐγινε τόσο εὐκόλο νὰ πηγαίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος στὸ ἄλλο! Ταξιδεύοντας, μπορεῖς νὰ γνωρίσης νέους τόπους, νέους ἀνθρώπους, ἀποκτᾷς καινούργιες ἐντυπώσεις. Ἀλλὰ, νομίζω, ὅτι μιὰ κοπέλλα γιὰ νὰ χαρῇ ἀληθινὰ ἕνα ταξίδι, πρέπει νὰ ταξιδεύῃ χωρὶς τοὺς γονεῖς της.

— Ὅταν ἐκείνοι βρίσκονται ἀδιάκοπα κοντὰ της, ἐτοίμοι νὰ κριτικάρουν μ' αὐστηρὸ ὕφος κάθε τῆς πράξι καὶ κάθε τῆς κινήσι, τότε τὸ ταξίδι κατατὰ ἐκνευριστικὸ καὶ ἐκνευριστικὸ. Ὅταν ἡ μαμά σου κἀνὴ ἀδιάκοπα ἐπιπληκτικούς μορφασμοὺς καὶ ὁ μπαμπὰς σου ρίχνῃ ἀσπληγὲς ματιές, ὅταν ἀκούς ἀδιάκοπα: «Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ κάνης, ἐκεῖνο δὲν εἶναι σωστό», καταλῆγεις νὰ χάνης τὸν ἑαυτὸ σου, τὸ κεφί σου, τὴν προσωπικότητά σου. Ἐχεις τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἶσαι δεμένη με μιὰ ἀόρατη ἀλυσίδα, πού σου ἀπαγορεύει νάχῃς δική σου ἐλῆσι καὶ ὅτι ἡ κάθε σου κίνησι ἐξαρτᾶται ἀπὸ τίς κινήσεις τῆς μαμάς καὶ τοῦ μπαμπὰ. Δηλαδή, κατ' ἐντελὸς ἀνυπόφορο.

— Ἐχω μερικὲς γνωστές, με γονεῖς πολιτισμένους καὶ σύγχρονισμένους, πού πηγαίνουν μόνες ἀκόμη καὶ στὸ ἐξωτερικὸ. Δυστυχῶς, ἐγὼ δὲν ἀνήκω σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία τῶν τυχερῶν. Κι' ἐγὼ πηγαίνω ταξίδια κάθε καλοκαίρι, ἀλλὰ ποτὲ χωρὶς... «ἀλυσίδα». Τοῦλάχιστον ἡ μαμά μου θεωρεῖ ἀπαραίτητο νὰ με ἀκολουθῇ παντοῦ καὶ πάντα, σὰ νὰ μὴ ζοῦμε στὸν αἰῶνα τῶν ταξιδιῶν στὸ διάστημα, ἀλλὰ στὴν ἐποχὴ πού οἱ ἄνθρωποι ταξιδεύουν με... ἀραμπάδες!...

— Πολλὲς φορὲς, προσπάθησα νὰ τὰ συζητήσω ὅλ' αὐτὰ με τοὺς γονεῖς μου, ἀλλὰ δὲ θέλουν ν' ἀκούσουν τίποτα! Ἰδιαίτερα ἡ μαμά μου — ἐγὼ ὑποψιάζομαι ὅτι ὁ μπαμπὰς με καταλαβαίνει, ἀλλὰ δὲ τολμάει ν' ἀντιδράσῃ στὶς ἀντιρρήσεις τῆς μαμάς — βλέπει παντοῦ κινδύνους καὶ παγίδες, σὰ νὰ ἦταν τὰ τραῖνα, τὰ λεωφορεία, τὰ πλοία γεμάτα... δράκους.

— Αὐτὴ ἡ ἔλλειψι ἐμπιστοσύνης πού μοῦ δείχνουν, με πληγώνει βαρῶς, με κάνει νὰ ἐπαναστατῶ. Μοῦ φέρονται σὰ νὰ ἦμουν ἕνα ἀπειρὸ κοριτσάκι. Μοῦ ἀφαιροῦν κάθε πρωτοβουλία καὶ δὲ μοῦ ἀφίζουν τὴν εὐκαιρία νὰ ὀριμάσω καὶ ν' ἀντιμετωπίσω τὴ ζωὴ με σιγουριά.

— Τί ἔχουν ν' ἀπαντήσουν οἱ μητέρες σ' αὐτὲς τίς διαμαρτυρίες; Τί σκέπτονται γύρω ἀπ' αὐτὸ τὸ θέμα; Ὅτὰ τὸ δοῦμε στὸ ἐπόμενο σημεῖμά μας.

ΠΕΛΛΥ ΚΕΦΑΛΑ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τί λένε οἱ μητέρες γιὰ τὸ ταξίδι.

Ὁ γιατρός: Γιὰ μένα, κοπέλλα μου, δὲν παρουσιάζεις τίποτα τὸ ἐξαιρετικὸ!..

Η ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ

δυ ησυχάζανε, σχηματίζαμε έναν κύκλο και παίζαμε τις ετιμωρίες: «Κλαούντια, για τιμωρία φίλησε τον Ζάν Λουί» Ποιός δεν άνακαλυνε άναμεσα σε κάτι τέτοια παιχνίδια, τα πρώτα σκιρτήματα της καρδιάς; «Ο Ζάν Λουί ήταν ο πρώτος άρραβωνιαστικός μου (μπορούμε να τον πούμε έτσι);. Μου έστειλε μια στήριξη ραβδόσκακι και συναντιόμαστε στο Λουίνα Πάρκ. Ο καιρός και η απόσταση δεν έχουν φάσει την ανανηψία του Ζάν Λουί. Ήταν ο «ερασιτέχνης» της ακρογυμναστικής, μελαχρινός με πράσινα μάτια, Κολυμπούσε σαν ψάρι και όταν περνούσε οι κοπέλλες δεν είχαν μάτια παρά γι' αυτόν. Μόνο εγώ προσποιόμουν ότι δεν τον κίταζα και ασφαλώς γι' αυτό εκείνος έβριχνε σε μένα όλη την προσοχή του.

Πότε ακριβώς κατάλαβα ότι δεν ήμουν πια ένα κοριτσάκι και ότι δεν μπορούσα να διασκεδάω, όπως πρώτα; Η σχέση μου με τον Ζάν Λουί είχε παίξει ρόλο σ' αυτήν την άλυσή; Στά δεκατέσσερα χρόνια μου τα παιχνίδια μου έβλαψαν; το καρδενίνο τραπέζι έπαψε να είναι το καταφύγιό μου. Η εποχή των παραμυθιών είχε τελειώσει πια.

Σαφνικά άρχισα να γίνομαι ρωμαντική. Για λίγο καιρό ένοιωθα σαν ένα ψάρι έξω από το νερό, αλλά σιγά-σιγά καθόρθωσα να συνθηκολογήσω με τον καινούργιο εαυτό μου. «Αλλωστε, με βοήθησε» αυτό το επίμονο φλέρτ, που μου έκαναν μερικοί συμμαθητές μου και τα έλεμματα του θαυμασμού, που συγκαταλόγαν όλο και πιο συχνά στο δρόμο. Έτσι, μερικές φορές νύχτωρα και το σύμπαν της άρχιμας, που με έσπασε μέχρι τότε.

Μια μέρα, στην ακρογυμναστική, κάποιος από τα παιδιά ρώτησε ποιά από τις κοπέλλες ήταν η πιο όμορφη. «Η Κλαούντια», απάντησε άμεσως ένας άλλος. Και τότε, δυο από τη συντροφιά, ο Σάρι και ο Πιέρ σηκώθηκαν κι' έφυγαν. Έτσι κατάλαβα ότι ήταν έρωτευμένοι μαζί μου.

Ήμουν πια δεκάεξη χρόνων. Μια κοπέλλα, όπως όλες οι άλλες, με τα όνειρά της, με τις φιλοδοξίες της. Το όνειρό μου ήταν τότε να γίνομαι βασίλισσα σ' ένα σχολείο στο εσωτερικό της Αφρικής και να διδάσκω στα παιδιά των Αράβων. Η Αφρική μου άρεσε πολύ και εξακολούθησα να νοιώθω δεμένη με τις συνθήκες της.

Η οικογένειά μου, όπως θα έχετε καταλάβει, ήταν μια οικογένεια απλή μικροαστική. Η κοινωνική μας ζωή περιόριζαν στις συγκεντρώσεις του Ιταλικού συλλόγου της Τύνιδα. Και ήταν ακριβώς σε μια απ' αυτές τις συγκεντρώσεις, που άρχισε η κινηματογραφική μου περιπέτεια.

Και όμως δεν ήταν τότε η πρώτη φορά που μου δινόταν η ευκαιρία να παίζω στον κινηματογράφο. Η πρώτη προσφορά, μου έγινε όταν ήμουν δεκάεξη χρόνων. Γυρίζονταν στην Τύνιδα κάποιο γαλλικό έργο και ο σκηνοθέτης ζητούσε κοπέλλες για να τους δώση μικρούς ρόλους. Άναμεσα σε άλλες με απέρριψαν και μένα, με έγω διστάηκα να απαντήσω άμεσα: «Όχι! Ο Κινηματογράφος δεν με ενδιαφέρει!...»

Ένα χρόνο αργότερα έπαρνα τον τίτλο της «Αράδας» Ιταλίδας της Τύνιδας» χωρίς να έχω πάρει μέρος στο διαγωνισμό. Κι' έτσι άρχισε για μένα μια καινούργια ζωή.

«ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ, Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΔΕΝ ΜΕ ΕΝΔΙΑΦΕΡΙΝ»

Την άνοιξη του 1957, το Ιταλικό προέβριο της Τύνιδας, άργάνασε μια φιλομαρτοική γιορτή στην οποία θα γινόταν και η έκλογη της «Αράδας» Ιταλίδας της Τύνιδας. Πολλές κοπέλλες είχαν εγγραφεί για να πάρουν μέρος στο διαγωνισμό. Έμεις, όμως καθισμένοι γύρω από ένα τραπέζι. Ο μπαμπάς και η μαμά κι' έμεις τα παιδιά. Όσο όμως πλησίαζε η κρίσιμη ώρα, οι κοπέλλες που είχαν δηλώσει συμμετοχή είτε από δειλία, είτε για άλλους λόγους άρχισαν να φεύ-

γουν. Οι όργανωτές, δεν ήξεραν τι να κάνουν, τα μέλη της επιτροπής, που θα έκριναν τις κοπέλλες άρχισαν να έκνευρίζονται. Τότε, ο κονφερανσιέ, που παρουσίαζε το πρόγραμμα, είχε μια έμπνευση. Κατέβηκε από την εξέδρα και άρχισε να προσκαλεί τις κοπέλλες, που δεν είχαν δηλώσει συμμετοχή, να συνεργαστούν για την επιτυχία της εραβίας.

Σε κάποια στιγμή πλησίασε στο τραπέζι μας και μόλις με είδε, φώναξε:

— Μια τόσο όμορφη δεσποινίς, δεν μπορεί να άρνηθι να λάξη μέρος στο διαγωνισμό...

Και πριν να προφτάσω να φέρω την παραμικρή αντίρρηση, με πήρε εύγενικα από το μπράτσο και με ώθησε προς την εξέδρα.

Οι δικοί μου γελοῦσαν διασκεδάοντας, ενώ εγώ θα ήθελα ν' άνοίξη η γη να με καταπιεί. Άλλά τι μπορούσα να κάνω; Μπήκα στη σειρά μαζί με τα άλλα... θύματα και παρήλασα μπροστά από την επιτροπή. Ύστερα, έκανε γύρισμα τρέχοντας στο τραπέζι μου. Μία λίγα λεπτά αργότερα ο κονφερανσιέ έζητησε λίγη σιωπή και άναγγείλα:

— Η επιτροπή άνακηρύσσει νικήτρια του διαγωνισμού για την «Αράδα» Ιταλίδας της Τύνιδας την δεσποινίδα Κλαούντια Καρντινάλε!... Χειροκροτήματα πάνω στο χειροκροτήματα, ταράχη πάνω στην ταράχη, ντροπή πάνω στην ντροπή, άλλα και —πρέπει να το άναγγείρω— άρκετη Ικανοποίηση για τη φιλαρέσκεια μου!

Το πράγμα θα τελειώνει έδω, αν δεν τυχαινε να θροσκωνται σ' αυτή τη γιορτή μερικοί διεσπονήτες της «Ούντιντας», που άποφάσαντες να προσφέρουν στη νικήτρια ένα ταξίδι στη Βενετία με την ε' καιρία του φεστιβάλ, που θα γινόταν τον Αύγουστο.

Μπορεί να έρθη και η μαμά; ρώτησα δειλά, όταν ήρθαν να με συγχαρούν και να μου προσφέρουν το ταξίδι-εραβείο.

— Άσφαλώς! μου απάντησαν. Θα σας στείλουμε τα άεροπορικά εισιτήρια μετ' επιστροφής και στη Βενετία θα είστε φιλοενομούμε μαζί!... Θα κρατούσαν την ύποχρεωσή τους σ' τοι οι εύγενικοί κύριοι; Πολύ γρήγορα άρχισα να άμφιβάλλω. Και πια δεν είχε δώσει σημαία ζωής για να επιβεβαιώση άκείνη την προσήλωση. Μά μου άρασα ημέρα έφθασαν τα άεροπορικά εισιτήρια συνοδευόμενα από ένα γράμμα, που μάς πληροφορούσε ότι παιό ένοδο. γείο μάς είχαν κρατήσει δαμάτσια.

Ήταν λοιπόν, άφύστικο! Έβόλα στη βολύτατα, ότι καλύτερο είχα σ' τη γακρυταρόμια μου (εούχως τον Αύγουστο μια κοπέλλα δεν χρειάζεται πολλά πράγματα, για να κάνει καλή έντιμωσι) και έτοιμάστηκα για το μεγάλο ταξίδι. Ήμουν δέσφαι ότι άνάμεσα σε τόσες ήθοποιούς και στάρλετ, κανείς δεν θα έδινε σημασία στην «Αράδα της Τύνιδας» και στη μητέρα της και ότι θα με άρνησαν η συχή.

Αντίθετα, από την πρώτη στιγμή που έφτασα δε μπορούσα να έρω ήσυχια. Οι φωτογράφοι ήθελαν να παζάρω για φωτογραφίες και πολλοί δημοσιογράφοι μου ζήτησαν συνέντευξη. Μου ζητούσαν να τους διηγηθώ την Ιστορία της έκλογής μου και άλλαξαν όλοι σχεδόν το επίπεδό μου σε Καρντινάλε.

Μία μέρα, καθώς γυρίζα από την πλάξ, με πλησίασε ένας κομψός και εύγενικός κύριος και μου πρότεινε να παίζω στον κινηματογράφο.

— Εύχαριστώ, με ο κινηματογράφος δεν με ενδιαφέρει, του απάντησα.

Κι' έτρεξα να το πω στη μητέρα μου.

Από άκείνη την ημέρα, η Ίδια η πρόταση άρχισε να φτάνει από πολλά μέρη.

Η κόρη σας είναι αυτό, που μάς χρειάζεται για έναν σημαντικό ρόλο! Έλεγαν στη μητέρα μου.

Όταν έμναμε μόνες, συζητούσαμε μαζί τις προτάσεις άκείνων των κυριών και καταλήγαμε πάντα στο συμπέρασμα ότι ο κόσμος του κιν-

ΚΑΡΝΤΙΝΑΛΕ

ματογράφου είναι γεμάτος από τρελούς ανθρώπους.

Κάποτε, όμως, το φεστιβάλ τελείωσε και έαναγκάστηκα στην Τύνιδα, όπου διηγήθηκα τις περιπέτειές μου στα παιδιά της συντροφιάς μου, που με άκουγαν με δυσπιστία. Νόμιζα, λοιπόν, ότι άκείνη η Ιστορία είχε κλείσει για πάντα, με ύστερα από λίγο άρχισαν να φτάνουν στο σπίτι γράμματα και τηλεγραφήματα με ένδιαφέρουσες κινηματογραφικές προτάσεις. Η απάντησι ήταν πάντα όχι, με αυτό το όχι γινόταν όλο και πιο άδύνατο. Άσππου, κάποια μέρα, ο πατέρας μου μου έλεπε:

— Άκουσε Κλαούντια, είσαι άρκετά μεγάλη πια. Γιατί να μην κάνεις μια δοκιμή;

Έξακολουθούσα να άρνιέμαι άσάμην. Άλλά, στο τέλος, υπέχωρησα. Έξη μήνες μετά το φεστιβάλ, έφταξα πάλι τις βελτίτες μου κι' έφυγα για τη Ρώμη.

Άνάμεσα στα τόσα γράμματα με τις κινηματογραφικές προτάσεις, το οικογενειακό συμβόλαιο είχε διαλέξει μία, που φαινόταν πιο σοβαρή. Την πρόταση του παραγωγού Φράνκο Κριστάλντι, που ήταν ο μονοδικός, που δε μου πρότεινε να κάνω άμέσως τη «στάρ».

Έτσι, βρέθηκα να παρακολουθώ τη σχολή του Κινηματογραφικού Παιραματικού Κέντρου. Μελετούσα, με ταυτόχρονα υπέφερα ροδερά από νοσταλγία. Οι μήνες περνούσαν κι' έγινε ζωσα παραμελημένη χωρίς να γνωρίζω κανένα και μου φαινόταν, ότι δεν έκανα καμμία πρόδοο. Σ το μεταξύ, πλησίαζαν τα Χριστούγεννα κι' η νοσταλγία μου γινόταν όλο και πιο δυνατή. Ένοιωθα να με πνίγη μια θανάσιμη μελαγχολία. Συλλογίζομουν το σπίτι μου, τους γονείς μου, τα άδελφια μου, τους φίλους μου, τους μικρούς Άρσους μαθητές μου, που είχα άπαρνηθί για ένα έπαύγελμα, που όσο περνούσε ο καιρός, τόσο λιγώτερο μου άρεσε. Άσππου, μια μέρα, χωρίς να πω τίποτα σε κανέναν, έτοιμάσα τις βελτίτες μου κι' έφυγα για την Τύνιδα, άποφασισμένη να μείνω εκεί.

Οι άποσταλμένοι του Κριστάλντι κοπίασαν για πρέις μήνες να με πείσουν να έαναγκάσω στη Ρώμη. Όταν, επί τέλους, άποφάσαντες να δεχτώ, πήρα ταυτόχρονα και την άποφάση να μελετήσω σοβαρά και να άφροσωθώ στο νέο μου επάγγελμα, με θέλησι και με θάρρος για να πετύχω σ' αυτό όσο το δυνατόν περισσότερο.

Λίγους μήνες αργότερα, το δυνατό μου άρχισε να παρουσιάζεται στις έφημερίδες. Ύστερα μου πρόσφεραν τον πρώτο μου μικρό ρόλο στο φιλμ

«Οι συνηθισμένοι άγνωστοι». Έπρεπε να παίζω υπό πλάι ήθοποιών, που μου φαινότουσαν άπλησταστοι, με το Γκάσμαν, το Σαλδατόρι.

Στην πρώτη μέρα του γυρίσματος, όλα τα ένοιωθα έχθρικά. Κάθε λέξη, κάθε βλέμμα, μου φαινόταν, ότι μου έλεγε: «Μά σου τί θέλεις έδω;». Ήταν μόνο μια έντιμωσι, που μου την έφερε ο φόβος. Σ την προαμεικτότητα, όλα ήταν εύγενικοί μαζί μου και ιδιαίτερα ο Ρενάτο Σαλδατόρι, που με βοήθησε να άπερνάω το φόβο της μηχανής λήψας. Ένα φόβο, που άναανεωεται μέσα μου κάθε φορά, στο πρώτο αγύρισμα του κάθε φιλμ που άρχίζω.

Όταν υπέγραφα συμβόλαιο με τον Κριστάλντι για τη «Βίντε», η «στάρ» της εταιρείας ήταν η Ροσάνα Σκιαφίνο και άμολογώ, ότι τη ζήλευα λίγο. Φαντασθήτε, λοιπόν, την έκπληξή μου, όταν η Σκιαφίνο έφυγε κι' ο Κριστάλντι μου πρότεινε από τη μία στιγμή στην άλλη το ρόλο της «στάρ».

— Έτοιμάσου να φύγης για το Παρίσι! μου έλεπε, έντελώς άναπάντεχα. Θα πάρης μέρος στο φιλμ «Ο Ναπολέων στο Άουστερλιτς». Έσύ μπορείς να γίνης μια άπουδία ήθοποιός, φτάνει να έξης καλή θέλησι και πειθαρχία.

Άναρωτιόμουν αν έφταναν πραγματικά μόνο αυτά, με δε σκεφτήκα ούτε στιγμή να άποχωρήσω. Κρατούσα την ύποχρεωσι, που είχα δώσει στον έαυτο μου, φεύγοντας από την Τύνιδα.

Σ το μεταξύ, είχα άπογράψει με τη «Βίντε» το πρώτο μου συμβόλαιο. Ο παραγωγός ήθελε να με δεμειύσθ για έφτα χρόνια. Έγώ πρότεινα δειλά για πέντε, κι' αυτός δέχτηκε. Αυτό το συμβόλαιο μου έδινε κάποια σιγουριά. Μου έξασφάλιζε ένα μηνιαίο μισθό από διακόσιες χιλιάδες λιρέτες (10.000 δραχμ.), που θα μεγάλωνε σιγά-σιγά. Η εταιρεία είχε άκόμη την άποχρέωσι να σκεφθί για όλα τα άλλα, από τις διαφημίσεις μέχρι το σπίτι, όπου καθόμουν, ενώ έγω θα έπρεπε να γυρίζω τέσσερα φιλμ το χρόνο.

«ΜΗ ΜΕ ΛΕΤΕ Κ.Κ.»

Μέχρι πριν από λίγα χρόνια, ήμουν μια κοπέλλα, όπως τόσες άλλες, που μοίραζε τις μέρες της άνάμεσα στο σχολείο, στο σπίτι και μερικές άπλές διασκεδάσεις. Σ μέρα το όνομα Κλαούντια Καρντινάλε είναι γνωστό σ' όλο τον κόσμο. Άν είμαι πλούσια, με κερδίζω όσα μου χρειάζονται για να ζώμε πάλι όλοι μαζί. Άπό τότε, που οι γονείς μου και τ' άδελφια μου ζούν και πάλι κοντά μου, η ζωή κυλάει πιο ήρεμη.

Χωρίς άμφιβολία στάσηκα τυχερή. Πολλές φορές άναρωτιέμαι αν την άπτυχία μου την άφείλω περισσά, περ σ' την τύχη, στη διαφήμισι ή στις Ικανότητες μου. Η άπάντησι δεν είναι εύκολη. Μερικοί λένε ότι είμαι μια ήθοποιός εφτιασμένη στο άργαστήριο, άλλοι ότι είμαι μια κοπέλλα, που έγινε στάρ χωρίς να το θέλη και άλλοι πάλι με έχουν χαρακτηρίσει ως ετο πιο γοητευτικό ρομπότ που έλκοσσο αιώνας. Μόνο τώρα άρχισα μερικοί να μιλούν για την άξία μου ως ήθοποιού.

Μέχρι ποιά σημείο είμαι πραγματικά ήθοποιός δεν το έρω. Μά έρω, ότι θα μπορούσα να πάω μπροστά, γιατί είμαι πεισματάρης κι' έταν πάραυμ άποφασισ, δεν γυρίζω εύκολα πίσω. Έχω πεπειθαι στον έαυτο μου, παρ' όλο που δεν πιστεύω ότι είμαι τόσο όμορφη και Ικανή όσο θέλουν να πουν μερικοί. Κάτι άλλο που θα ήθελα να μάθουν όλοι είναι ότι δεν αίσθανομαι μία «στάρ». Δεν θέλω να με κατατάσουν άνάμεσα σ' έκείνα τα έπιτηδεύμένα πλάσματα, που περνούν τη ζωή τους έπινώντας παραένιες. Έγώ, δεν είμαι φτιασμένη γι' αυτά τα πράγματα.

Άπό πολύν καιρό οι δημοσιογράφοι προσπαθούν να με συγκρίνουν με την Μπριζίτ Μπαρντό. «Η Κ.Κ. έναντίον της Μπε.Μπε». Μά έγω είμαι έντελώς διαφορετική από την Μπαρντό, γιατί έκείνη είναι πραγματικά μία στάρ. Άνάμεσα στην έργασια της και την Ιδιαιτική της ζωή δεν άπάρχουν φράγματα, κι' έγω κάτι τέτοιο δεν το θέλω.

Ένα άλλο στοιχείο, που με ξεχωρίζει από τις στάρ είναι ότι έγω άντιπαθώ να φλέρω. Θέλω να παντρευτώ, να άποκτήσω πολλά παιδιά και να ζήσω ήσυχια κοντά στο ασόλοπολο του παραμυθιού που δεν έβηκα άκόμη, άλλα που θα το έρω. Έχω, άκόμη, μια άπογοήτευσι να δώσω σ' έκείνους, που με θεωρούν «στάρ». Δεν συχνάζω στον κόσμο του κινηματογράφου, δεν πηγαίνω ποτέ στα σαλόνια και τα νυχτερινά κέντρα. Όταν έργάζομαι, μου άρέπει να κάνω συντροφιά με τους συνάδελφους μου, διασκεδάω παρα-

άφηνγείται τή ζωή της

«Και νάμαι στη Γαλλία το 1961, ήθοποιός πιά, σε μια διακοπή του γυρίσματος του φιλμ «Καρτούς» όπου συμπερωταγωνιστούσα με τον Ζάν Πωλ Μπελμοντό.

κοντά μου, η ζωή κυλάει πιο ήρεμη.

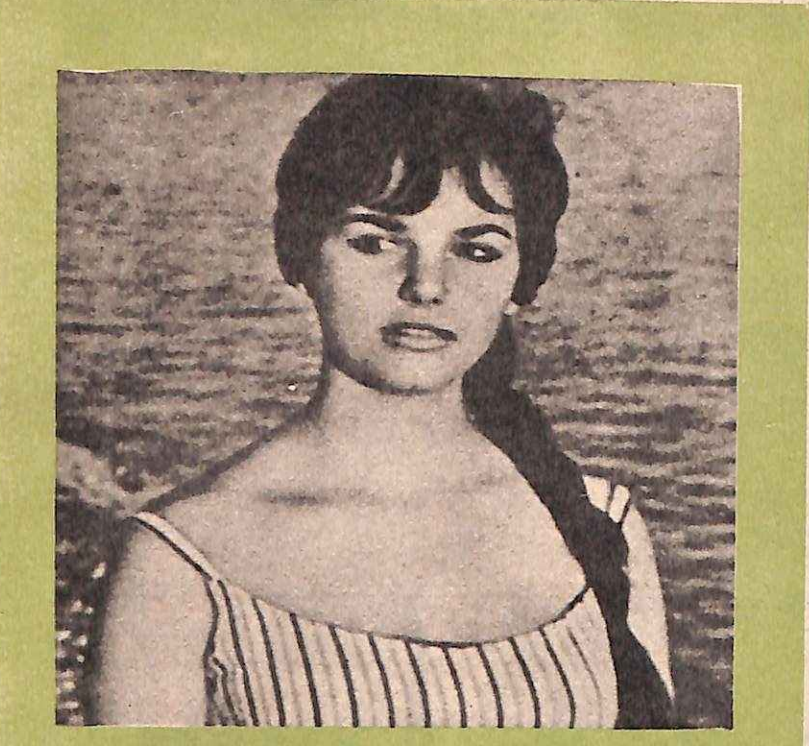
Χωρίς άμφιβολία στάσηκα τυχερή. Πολλές φορές άναρωτιέμαι αν την άπτυχία μου την άφείλω περισσά, περ σ' την τύχη, στη διαφήμισι ή στις Ικανότητες μου. Η άπάντησι δεν είναι εύκολη. Μερικοί λένε ότι είμαι μια ήθοποιός εφτιασμένη στο άργαστήριο, άλλοι ότι είμαι μια κοπέλλα, που έγινε στάρ χωρίς να το θέλη και άλλοι πάλι με έχουν χαρακτηρίσει ως ετο πιο γοητευτικό ρομπότ που έλκοσσο αιώνας. Μόνο τώρα άρχισα μερικοί να μιλούν για την άξία μου ως ήθοποιού.

Μέχρι ποιά σημείο είμαι πραγματικά ήθοποιός δεν το έρω. Μά έρω, ότι θα μπορούσα να πάω μπροστά, γιατί είμαι πεισματάρης κι' έταν πάραυμ άποφασισ, δεν γυρίζω εύκολα πίσω. Έχω πεπειθαι στον έαυτο μου, παρ' όλο που δεν πιστεύω ότι είμαι τόσο όμορφη και Ικανή όσο θέλουν να πουν μερικοί. Κάτι άλλο που θα ήθελα να μάθουν όλοι είναι ότι δεν αίσθανομαι μία «στάρ». Δεν θέλω να με κατατάσουν άνάμεσα σ' έκείνα τα έπιτηδεύμένα πλάσματα, που περνούν τη ζωή τους έπινώντας παραένιες. Έγώ, δεν είμαι φτιασμένη γι' αυτά τα πράγματα.

Άπό πολύν καιρό οι δημοσιογράφοι προσπαθούν να με συγκρίνουν με την Μπριζίτ Μπαρντό. «Η Κ.Κ. έναντίον της Μπε.Μπε». Μά έγω είμαι έντελώς διαφορετική από την Μπαρντό, γιατί έκείνη είναι πραγματικά μία στάρ. Άνάμεσα στην έργασια της και την Ιδιαιτική της ζωή δεν άπάρχουν φράγματα, κι' έγω κάτι τέτοιο δεν το θέλω.

Ένα άλλο στοιχείο, που με ξεχωρίζει από τις στάρ είναι ότι έγω άντιπαθώ να φλέρω. Θέλω να παντρευτώ, να άποκτήσω πολλά παιδιά και να ζήσω ήσυχια κοντά στο ασόλοπολο του παραμυθιού που δεν έβηκα άκόμη, άλλα που θα το έρω. Έχω, άκόμη, μια άπογοήτευσι να δώσω σ' έκείνους, που με θεωρούν «στάρ». Δεν συχνάζω στον κόσμο του κινηματογράφου, δεν πηγαίνω ποτέ στα σαλόνια και τα νυχτερινά κέντρα. Όταν έργάζομαι, μου άρέπει να κάνω συντροφιά με τους συνάδελφους μου, διασκεδάω παρα-

Αυτή είναι η Ιστορία της ζωής μου. Ελπίζω ότι δεν θα δώσω ποτέ άφορμή σε φλυσιές και σε σκάνδαλα. Θέλω να μείνω πάντα η εκοπέλλα από την Τύνιδα, όσο και αν έχουν άλλαξει τα πράγματα από τον καιρό έκείνο, που θυμάμαι πάντα με νοσταλγία.

«Στά δεκαεφτα μου χρόνια ήμουν μια κοπέλλα όπως όλες οι άλλες που μοίραζε τις μέρες της άνάμεσα στο σπίτι και στο σχολείο...

Νοσταλγική και λίγο ειρωνική η αυτόβιογραφία της Κλαούντια Καρντινάλε, παρουσιάζει κάτω από ένα καινούργιο και πιο άληθινό φώς την προσωπικότητα της διάσημης ήθοποιού, που έγινε στάρ χωρίς να το θέλη.

ΟΤΑΝ ΗΜΟΥΝ ΜΙΑ ΞΑΝΘΙΑ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

Η δδός Ζιλ Φερρύ, είναι ο όπου. Δαιότερος δρόμος της Τύνιδας. Άπό το ένα μέρος είναι σπίτι, από το άλλο το πάρκο Γαμβέτα. Σ το Ισόγειο του κτιρίου, που φιλοξενεί τη «Στρατιωτική Έστια» κατοικούσε, μέχρι πριν από τέσσερα χρόνια, η οικογένειά μου. Ο πατέρας μου, η μητέρα μου, η άδελφή μου η Μπλάνς, τα δυο μικρότερα άδελφια μου ο Μπρούνο και ο Αντριάνο, κι' έγω. Τρία δωμάτια δεν ήταν πολλά για έξη άτομα. Χωρίς άμφιβολία είμασταν καλότερα στη θέση της δδού Σαλάρια, στη Ρώμη, όπου κατοικούμε τώρα. Ο καθένας μας έχει το δωμάτιό του, γύρω στο σπίτι μας άπάρχει ένα μικρό πάρκο και τα τραίνα, που περνούν από μικρή άπόστασι, παρηγορούν το μπαμπά, συταξινόχο τεχνικό της εταιρείας σιδηροδρόμων της Τύνιδας.

Πόσα πράγματα έχουν άλλαξει μέσα σε λίγα χρόνια! Έγώ έβινα ήθοποιός, η Μπλάνς προχωρεί κι' αυτή στον ίδιο δρόμο και ο ένας από τα άδελφια μου έχει λάβει πολλές προτάσεις για να παίζη στην κινηματογράφο, άλλα δεν έχει δεχθί άκόμη καμμία. Με άλλα λόγια όλοι στην οικογένειά μου άνασασίναμε τον άέρα του κινηματογράφου. Οι φωτογράφοι έναλλάσσονται με τους δημοσιογράφους, οι δημοσιογράφοι με τους συγγαρφείς τύπου Μοράβια, που κάνουν τον κόπο να υποβάλλουν στις άναλύσεις τους το «φαινόμενο Καρντινάλε».

Η δδός Ζιλ Φερρύ είναι πολύ μακριά. Ποιός έξερει τί γίνονται η Μαρί, ο Σάρι, ο Πιέρ, ο Ζάν-Λουί, τα παιδιά της «επιμορίας». Τέσσερα χρόνια είναι λίγα, μά, παρ' όσον, καμμία φορά, να γίνουν ένα άδισπαστο παραπάτασμα, άνάμεσα στη ζωή μας και στις άνομησεις μας. Και τότε, πώς είναι δυνατόν να κρίνουμε ποιά είναι το καλύτερο και ποιά το χειρότερο; Ήταν καλύτερα στη Ρώμη;

Μπορώ να πω ότι στην Τύνιδα όλα ήταν διαφορετικά και μπορώ να προσθέσω ότι από έκει κρατά πάντα τις θαυμαστές άναμνήσεις μιας κοπέλλας, που έζησε τα παιδικά της χρόνια άνάμεσα σε μια οικογένεια ένομένη και άγαπημένη. Τις πιο θαυμάσιες περιπέτειες της ζωής μου τις έζησα κάτω από το τραπέζι του φαγητού. Ένα προγγυλάδο καρδενίνο τραπέζι, σκεπασμένο

Σύγχρονα θυμάδες

Του Θωμά την εβδομάδα διανύουμε και πάλι, σημασία μ' όλα ταύτα δεν της δίνουμε μεγάλη, γιατί ζούμε σε καιρούς υπερμέτρως πονηρούς, που τὸ πᾶν ἔχει σκαρτέψει και τὸ πᾶν ἔχει... ψευτέψει κι' ἔτσι τὶς πενήντα δύο τῆς χρονιάς τις εβδομάδες, ἀναγκάζονται οἱ πάντες νάναι... δόσιστοι Θωμάδες!

Δυσπιστία, πρώτα-πρώτα, τὰ ζευγάρια δείχνουν ὅλα κι' οἱ Ἐκείνες δὲν πιστεύουν τῶν Ἐκείνων τὴν «πα- (ρόλα)».

ἂν δὲ φτάσουν στὸν παπᾶ, μὲ κουμπάρο και λουπά... Φαγερούς ζητοῦν νὰ κάνουν τοὺς δεσμούς των τοὺς κρυ- (φούς).

γιατί ἔχουν ὠριμένες και δυσπίστοις ἀδελφούς, μὲ γὰρ τῆς τιμῆς τους, ξεσπαθώνουν σὰν ἀγροῖκοι και δὲν ξέρουν τί σημαίνει: «Βάλ' τή... μάχαιρα στὴν (θήκη)»!

Ολα ψεύτικα, περίπου στὸν καιρὸ μας ἔχουν γίνει και διστάσεις νὰ πιστέψης στὴς γυναῖκες τῆ σαγήνης, ἐπειδὴ στὰ χρόνια τοῦτα, κομνωταὶ και Ἰνστιτούτα, μεταβάλλουν, ἀνε-σῶσε, τὰ σουλούπια τὰ παλιά με μτυοῦλες, βλεφαρίδες και μὲ ψεύτικα μαλλιά, και μπορεῖς σ' ἔναν δεσμὸ σου φιλικὸ κι' ἐρωτικὸ, νὰ βρεθῇς, ἀπροδοκῆτως, μὲ... Γιουλ Μπρυνερ θηλυκό!

Αλλά κι' ἀπειρες γυναῖκες δείχνουν πάντα ἐνδοισμούς, ὅταν πρόκειται μὲ ἄντρες νὰ συνάψουν δεσμούς, γιατί ὑπάρχουν ὠριμένοι νεαροὶ κομνοντυμένοι,

ποὺ σοὺ λένε ὅτι ἔχουν σπιτία, κοῦρσες και λεφτά, ἐνῶ, βέβαια, δὲν ἔχουν οὔτε ἴχνος ἀπ' αὐτὰ και τὸν ράφτη, κατὰ βάθος, συλλογίζονται μὲ τρόμο, μὴν τοὺς κἀνὴ ρεζιλίκια και στρίψ-τῆς μέσα στὸ δρόμο!

Αρκετὲς ἀδρεῖς ὑπάρξεις και καπάτσες, φυσικά, τὸ... «μὴ πιστεύε κι' ἐρεῦνα» ἐφαρμόζουν τακτικά και φροντίζουν τοῦ μνηστήρος τὸ ποῖον νὰ ἐρευνῶν και φροντίζουν τοῦ μνηστήρος τὸ ποῖον νὰ ἐρευνῶν! γιατί και οἱ γαλαντόμοι... προκομῆτες ἀφθονοῦν! Ἀφθονοῦν, τουτέστι, ἐκείνοι, ποὺ μιλοῦν γιὰ «μέσα» χίλια, γιὰ λαμπρές ἐπιχειρήσεις, γιὰ λαγούς μὲ πετραχίλια, κι' ὅταν βάλουν τὴν προίκα στὸ γράκι, μὴν αὐγῇ, οἱ λαοὶ μὲ πετραχίλια γίνονται ἀπλῶς... λαγοί!

Μεταξὺ πολλῶν ὑπάρχουν και ἀμέτρητες γαλιάντρες, ποὺ κυττοῦν μὲ δυσπιστία και φιλόπονητα τοὺς ἄντρες, γιατί, βλέπτε, ὑπάρχουν και χαμπόσοι νεαροὶ, ποὺ δὲ μένουν ἀκόμα και στὸ... φῦλο σταθεροί... Δηλαδή κι' ὡς πρὸς τὸ φῦλο δείχνουν ὅλες ἀντιρροήσεις, γιατί γίνονται, πολλάκις, ἐπεμβάσεις κι' ἐγχειρήσεις, και μπορεῖ, κανένα βράδυ, ὁ μνηστήρ τους ὁ βερέμης, ἀπὸ Θέμης ποῦναι τώρα, νὰ βρεθῇ ἐξαίφνης... Θέμης!

Μ' ἐπιφύλαξι περνᾶνε τὸν καιρὸ τους κι' οἱ «μοιραίες», ποὺ μὲ γεροπαρᾶλῆδες κάνουν ἐκτακτικὰ παρέες και «δακτύλιον» γυρεῦνουν ἐπισήμων αἰσθημάτων κι' ἐξασφάλισιν, ἐν γένει... σταθερῶν εἰσοδημάτων! Ἀλλ' ἂν τύχῃ ὁ σκοπὸς τους νὰ... στεφθῇ μ' ἐπιτυχία, δυσπιστοῦν οἱ γέροί πλέον και δὲ βρίσκουν ἡσυχία, γιατί βλέπουν τὸ παιδί τους, τὸ καμάρι τὸ κρυφὸ τους, ὁμοίό τους πῶς δὲν εἶναι και «πιστὸ ἀντιγράφο» τους!

Γόνα πᾶει ἡ δυσπιστία στὴν πεζὴ μας ἐποχὴ και σὲ σχέσεις ἀνδρογύνων πρὸ παντὸς κυριαρχεῖ, γιατί οἱ σύγγρονες οἱ ἔδεις κρύβουν πάντα ὑποψίες, ὅτι ἔχει ὁ σύγγρονός τους και κρυφὲς «δοσοληψίες»! Δυσπιστοῦν, μὲ λίγα λόγια, γιὰ τὴν «πίστι» συνεχῶς, και παρ' ὅλο ποὺ δὲν κάνουν... ἀπιστίας ὁ φτωχός, πάλι ἡ δυσπιστία κυρία ξεφωνίζει κι' ἀλαλάζει, ἡ τὸν στρώνει στὸ μπερντάχι και τὴν...πίστι τοῦ ἀλλάζει!

Εἰσηγήσεις
Αντ. Ταῦμα ὁ Σοφιστὴς Γ.

Η ΑΛΕΚΑ ΚΑΙ Ο ΕΡΩΤΑΣ

ΑΝΑΜΕΣΑ στὰ τόσα και τόσα δεινὰ, ποὺ δέ-
νουν τὴν ἀνθρωπότητα, ἡ μεγαλύτερη συμφο-
ρά, κατὰ τὴν γνώμη μου, εἶναι ὁ ἔρωτας.
Ἡ ἐρωτικὴ μου περιπέτεια ἀρχισε κάποιο βρά-
δυ μὲ χορὸ και μουσικὴ και μ' ἔνα ἀδῶ ψεμα-
τάκι. Ἐκείνο τὸ βράδυ ἔχθα σκοπὸ νὰ κοιμηθῶ
ναρῆς, μὰ ὁ φίλος μου ὁ Φαίδων, μὲ ἀλάσε τὰ
σχέδια. Μπήκε στὸ δωμάτιό μου, σὰν σίφουνας.
— Μάκη, εἶπε, ἀπόψε πρέπει νάρθῃς σὲ κάποιο
χορὸ, ποὺ γίνεται σ' ἔνα φιλικὸ μου σπιτί... ὅτα
διασκεδάσης και θὰ γνωρίσης τὴν Ἀλέκα...

Ὁ Φαίδων εἶναι ὁ καλύτερος φίλος μου. Γνω-
ρίζωστε ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ και κάνουμε συνέχεια
παρὰ, ἂν και κατὰ βάθος, εἰμαστε διαφορετικοὶ
χορακτῆρες. Ἐκείνος ἐνδιαφέρεται πολὺ γιὰ τοὺς
χορούς και τὶς διασκεδάσεις, ἐνῶ ἐγὼ δὲν δίνω
πεντάρας τασκιστή. Προτιμῶ νὰ περνῶ τὶς ἐλευ-
θερες ὥρες μου, στὸ σπιτί. Ἀλλοτε διαβάζω, ἄλ-
λοτε γράφω και τὶς περισσότερες φορές ζωγρά-
φίζω. Αὐτὸ εἶναι τὸ μοναδικὸ μου ἄφῃνιο. Ἡ
ζωγραφικὴ.

Κύτταζε, λοιπόν, εἰρωνικά τὸ Φαίδωνα.
— Και ποῖα εἶναι αὐτὴ ἡ Ἀλέκα; ρώτησα.
— Μία κοπέλλα, ποὺ μοιάζει μὲ θεά, εἶπε. Ἐ-
χει τόσες πολλές κατακτήσεις, ποὺ δὲν προλαβαί-
νει νὰ λῆ «ὄχι».

Ἐκείνο τὸ βράδυ λοιπόν, μὲ μίλησε τόσο πο-
λὺ γιὰ τὴν Ἀλέκα και γιὰ τὸ χορὸ ποὺ μὲ ἐπεισε
καρπῆσαι. Ὄχι, δηλαδή, γιὰ τίποτ' ἄλλο, μὰ ἀπὸ
περίεργεια. Καθόρισε τίπλα-δίπλα σὲ δύο πολυ-
θρόνους και βλεῖαμε τοὺς ἄλλους, ποὺ χόρευαν.
Ἀπέναντί μας, σ' ἔναν καναπέ, εἶχε ξαπλώσει ἔ-
νας ἐλσούρος και μελαχροινὸς τύπος μὲ μαῦρο κο-
στοῦμι και κάπνιζε συνεχῶς. Ὁ Φαίδων μὲ σκού-
νησε.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ κύριος Κουκούλας, εἶπε. Πολὺ
πλούσιος και πολὺ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Ἀλέκα...

— Τὶ δουλεῖα κάνει; ρώτησα.
— Ἐκεῖ καμμιὰ δεκαριά γραφεῖα κηδεῶν!

Ἀνατρίχασα και χτύπησα ὄδω.
— Κι' αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτα, συνέχισε ὁ Φαί-
δων. Τὸ καταπληκτικὸ εἶναι τὸ ἔξῃ: Ὅποιος ἐ-
ρωτεύεται τὴν Ἀλέκα και βγαίνει μαζί της, πεθαί-
νει κι' ὁ Κουκούλας τὸν κοινοκλάνει...

— Σοβαρὸς; Ἀπὸ μιά τρομερὴ σύμπτωση, πρό-
περον, Κουκούλας τὸν Στέλιο, πέρσι τὸν Μάρ-
κο και φέτος, ὁ Θεὸς ἔφερε ποῖον θὰ κοινοκλῶσῃ!
Δηλαδή, αὐτὸ, ποὺ τὸ ἀποδίδεις; ρώτησα.

Στὴ γροσουζιά τῆς Ἀλέκας;
Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ μοὺ ἀπαντήσῃ ὁ Φαίδων,
γιατί ὁ χορὸς σταμάτησε και τὴν ἴδια στιγμὴν ἀνά-
μεσα ἀπὸ τὰ ζευγάρια ξεχώρισε μιά κοπέλλα ἴ-
δια μὲ θεά. Ἀπ' τὸ χέρι, κρατοῦσε ἔνα ψηλὸ και
ἐξακίαντὸ γερωντάκι μὲ πονηρὰ μάτια.

— Ἀλέκα, εἶπε ὁ Φαίδων. Ἐλὰ νὰ σοὺ συστή-
σω ἔναν ἐκλεκτὸ μου φίλο. Ὁ κύριος Τάκης Κε-
μάκης, ἡ δεσποινὴς Ἀλέκα Ἀρμαλίδου.

Τὸ γερωντάκι κατασφύρασε και μὲς, κύτταζε
ἐθθηρικά. Ἡ Ἀλέκα ὅμως τοῦ χαμογέλασε.
— Ἐλᾶτε, κύριε Μπίμπκος, τοῦ εἶπε χαϊδευτικά.
Μὴ θυμώνετε, Κεμάκη και θὰ ἐξαγαγροῦμε.

Τὸ γερωντάκι κάθισε παράμερα. Ὅσο γιὰ τὴν
Ἀλέκα, μισόκλεισε τὰ μάτια της και μούρριξε
ἔνα τόσο γοητευτικὸ χαμόγελο, ποὺ λυθῆκανε τὰ
γόνάτα μου.

— Ὡστε ἐσεῖς εἰσάστε ὁ κύριος Μάκης; ρώ-
τησε.

Ξέρεις, εἶπε ὁ Φαίδων, ἔχω μιλήσει πολλές
φορὲς στὴν Ἀλέκα γιὰ σένα.

— Καλὰ ἡ κακὰ;
— Καλὰ, φυσικά, ἀπάντησε ἡ Ἀλέκα. Μοὺ εἶ-
πε ὅτι εἰσάστε ἔνας μοντέρνος ζωγράφος. Γιὰ νὰ
δῶ τὰ χέρια σας...

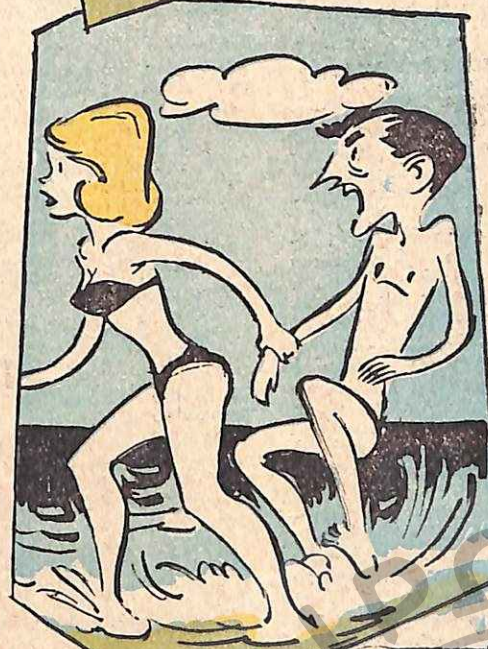
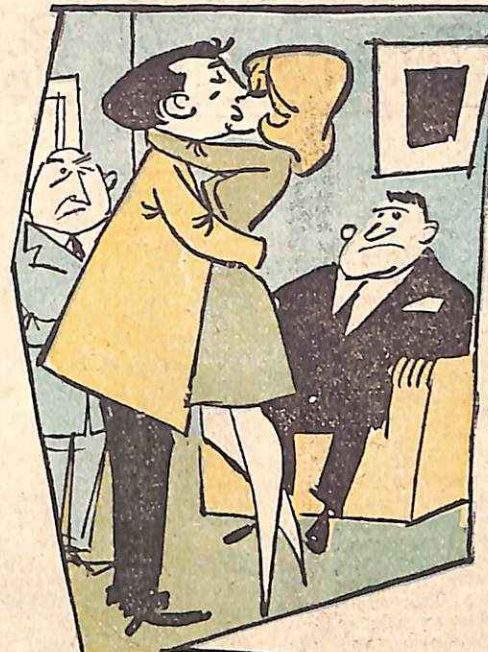
Και χωρίς νὰ περιμένῃ μοὺ πήρε τὰ χέρια και
τὰ χάρισε.

— Αὐτὰ τὰ χέρια, λοιπόν, δημιουργοῦν τὰ ἀ-
ριστουργήματα, ποὺ μοὺ περιγράφει ὁ Φαίδων
κάθε τόσο; εἶπε.

Ἐχθα σαστίσει κι' ὡς ἀπέφυγα νὰ τὴν κυττά-
ζω σὰτ μάτια, ἔρριξε μιά ματιά γύρω μου κι' ἄ-
νατρίχασε. Ἀπ' τὴ μιά μὲ εἶχε καρφώσει μὲ τὸ
βλοσυρὸ του βλέμα ὁ κύριος Κουκούλας κι' ἀπ' τὴν
ἄλλη μὲ τὸν κύριον Μπίμπκος. Ἡ Ἀλέκα, ὅμως,
δὲν τοὺς ἔβλεπε σημασία. Ἀντίθετα μάλιστα, μὲ
κυττοῦσε μ' ἔναν τρόπο, σὰν νὰ ἦταν ἐρωτευμένη
ἀπὸ χρόνια μαζί μου.

— Δὲ μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τόσο τρελαίνο-
μαι γιὰ τοὺς καλλιτέχνες, εἶπε. Βέβαια, γιὰ τὴν
καλλιτεχνία, δὲν δίνω μισὴν πεντάρα. Ἐγὼ ἐνθου-
σιάζομαι μὲ τὸν ἴδιο τὸν καλλιτέχνη.

Μὲ πήρε ἀπ' τὸ υπέρταστο και μὲ τράβηξε παρὰ-
μερα. Δὲν ἤξερα τί νὰ πῶ. Αἰσθάνομαι, ὅμως, τὰ
μάτια τοῦ κυρίου Κουκούλα και τοῦ Μπίμπκου νὰ
μὲ τρυποῦν σὰν βελόνες.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

— Οἱ φίλοι σας ἔχουν ἀγανακτήσει, εἶπα.
— Δὲν δίνω δεκαράκι, ἀπάντησε. Δὲ μποροῦν
νὰ μὲ καταλάβουν. Μόνον ἔνας καλλιτέχνης θὰ
μποροῦσε νὰ νοιώσῃ, ὅπως νοιώθω ἐγὼ. Μὲ νομί-
ζουν γιὰ τρελλή...

— Κι' ἐμένα τὸ ἴδιο, εἶπα.
— Ἦτανε μιά κουβέντα, ποὺ τὴν πέταξα στὴν τύ-
χη. Κι' ὅμως ἡ Ἀλέκα ἐνθουσιάστηκε.

— Ἀ, μὰ αὐτὸ εἶναι ὑπερβολή! φώναξε. Εἰσάστε
ἀξιολάτρευτος!

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὁ κύριος Κουκούλας μὰς πλη-
σίασε κι' ἔκανε νὰ τῆς πιάσῃ τὸ χέρι.

— Ἀλέκα, θὰ χορεύουμε; εἶπε.

— Ποτέ! ἀπάντησε ἡ Ἀλέκα. Ἀπὸ δῶ και πέ-
ρα ὁ κύριος Μάκης θὰ εἶναι ὁ μόνιμος καθελι-
σμένος μου και συνοδὸς μου!

Ἀφῆσε ἀπ' τὸ κακὸ τοῦ ὁ ἄλλος και ἐξανέκα-
τοε στὴν πολυθρόνα του.

Ἐκείνο τὸ βράδυ ἡ Ἀλέκα χόρεψε μόνο μαζί
μου.

Φαντασθῆτε ὅτι μὲ λένε τρελλή, ἐπειδὴ καινὴ
θαλάσσια μπάνια τὸ χειμῶνα!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἔνα ἐνθουσιαστὴ τόσο πολὺ
ἀπὸ τὴ γοητεία τῆς Ἀλέκας, ποὺ εἶπα τὴ μεγα-
λύτερη ἐλακεία τῆς ζωῆς μου:

— Ἀλήθεια, κάνετε και τὸ χειμῶνα μπάνιο στὴ
θαλάσσα;

— Βεβαίως! εἶπε ἡ Ἀλέκα. Γιατί ρωτᾶτε;

— Γιατί κάνω κι' ἐγὼ.
Τρελλάθηκε ἡ Ἀλέκα μ' αὐτὴν τὴν ἀποκάλυψιν.

— Ἀχου! ἔκανε. Ποτέ δὲ μποροῦσα νὰ φαντα-
στῶ ὅτι μοιάζετε τόσο πολὺ στὸ Μάρκο!

— Ποῖος εἶναι αὐτός;

— Ἐνα φλέρτ μου. Πᾶει ὅμως τώρα. Ἀρπάζε
πνευμονία. Ὁ κύριος Κουκούλας τοῦ ἔκανε...

Σταυροκοπήθηκε ἀπὸ μέσα μου και δὲν ἐξανα-
μίλησα.

— Ὅταν τελειώσῃ ὁ χορὸς και διαλυθῆκαμε, ἐγὼ,
ὁ Μάκης Κεμάκης, ὁ συντόμος και συγκρατημένος
ἀνδρῶνας, ἤμουν ἐρωτευμένος ἀσυγκράτητα. Ὁ
Φαίδων ὅμως, εἶχε θυμώσει.

— Βρὲ παιδί μου, εἶπε σὲ μιά στιγμὴ, πολλὰ
ψέματα τῆς εἶπε. Τόσο πολὺ τὴν ἐρωτεύτηκε;

— Ἐτοί φαίνεται... μοιροῦντοσε πειραγμένος.

Τὸν καληνύχτισα και γύρισα στὸ σπιτί μου τρι-
σευτισμένος. Τὰ ἐξημέρωματά μὲ πήρε ὁ ὕπνος.

Ἡ γοητεία τῆς Ἀλέκας μὲ εἶχε ἀναστατώσει γιὰ
τὰ καλά. Σπρώχθηκε σὲ μιά στιγμὴ νὰ κλεῖσω τὸ
παράθυρο γιατί ἔκανε ψόχρα. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στι-
γμὴ κοκκάλωσα. Ὁ Κουκούλας καθότανε στὸ ἀν-
τικρινὸ πεζοδρόμιο και μὲ κυττοῦσε.

— Δὲν πᾶς στὸ διαβόλο, παλιόρουσούνη! μουρ-
μούρισα.

— Ἐπείσα στὸ κορβᾶνί του και μὲ πήρε ὁ πῖο γλυ-
κὸς ὕπνος. Ἀλλὰ δὲν κράτησε γιὰ πολὺ. Κατὰ
τὶς ὀκτὼ γνύπτες τὸ κοινοῦν κι' ὅταν ἀνοίξα, εἶ-
δα τὸ φίλο μου τὸ Φαίδωνα.

— Τι συμβαίνει πρωί, πρωί; ρώτησα.

— Τὸν κακό σου τὸν καιρὸ! εἶχε χωρὶς ἄλλη
κουβέντα. Οἱ βλακείες σου ἐξοπάσανε τὸ κεφάλι
μου. Πᾶρε τὸ μπανιερὸ σου και τρέδε γιὰ μπάνιο.

— Ποῦ;

— Στὴ θαλάσσα! Ἡ Ἀλέκα τὰ πιστέψῃ ὅσα
τῆς εἶπες χτᾶς τὸ βράδυ και μὲ ζήτησε πρωί
πρωί γιὰ νὰ τὴ φέρω στὸ σπιτί σου. Ἦρθε μὲ τὸ
αὐτοκίνητάκι της και σὲ περιμένει κάτω.

Τὰ ἔχασα. Εἶχε μὴν βέβαια, ἡ ἀνοιξὴ ἄλλα
ποτέ στὴ ζωὴ μου δὲν εἶχα κάνει μπάνιο Ἀπρίλη
ἡμέρη! Ἀν δὲν ἔμπαινε ὁ Αὐγουστος, νὰ γίνῃ ἡ
θαλάσσα χλιαρὸ χαμοῦνι γιὰ γαργάρες, δὲν ἔ-
βαζα τὸ πόδι μου.

— Κατέβα και πᾶς τῆς ὅτι ἔχω 40 πυρετό, εἶπα
στὸ Φαίδωνα.

— Ποτέ, φώναξε. Νὰ τῆς τὸ πῆς ἐσύ!

Ἡ Ἀλέκα ἄρχισε νὰ κοροῖρη, συνεχῶς.

— Ἄντε, μὴν ἀργῆς, εἶπε ὁ Φαίδων. Αὐτὴ εἶναι
ἱκανὴ νὰ ζυμῇσῃ ὅλη τὴν νύκτα.

Ἀνοῖκα τὸ συρτάρι, ξετρυπώσα τὸ μαγιό μου
και τὸ τούλαξα.

Κατέβηκα και μπήκαμε στὸ ξεσκεπαστὸ αὐ-
τοκίνητάκι τῆς Ἀλέκας και ἐκινήσαμε. Εἶχε τέ-
τοια χαρὰ, ποὺ προνοῦντοσε σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ.

Ἦτοτε ἀπὸ μισὴ ὥρα, φτάσαμε κάπου ἐκεῖ ἔξω
ἀπὸ τὴ Βουλγαγμένη σὲ μιά ἐρημικὴ τοποθεσία,
ποὺ δὲν εἶχε οὔτε ἀχίβαδα! Κι' ὄχι μόνο αὐτὸ,
ἀλλὰ ἔκανε και τέτοια ἀγριοθαλάσσα ποὺ γούρλω-
σε τὰ μάτια τοῦ ὁ Φαίδων.

— Ἀχου, τί ὠραία! φώναξε ἡ Ἀλέκα. Αὐτὴ
εἶναι θαλάσσα! Ἐτοί, Μάκη;

— Ἀυέ! εἶπα κι' ἐγὼ ὁ ἐλάκας.

Ἀρπάζε τὸ σάκκο της κι' ἔτρεξε πίσω ἀπὸ κάπν
βραχάκια.

— Μάκη, ἐτοιμάσου κι' ἐσύ, μοὺ φώναξε.

Ὁ Φαίδων σήκωσε τὸ γιὰκά του και χοροπήδησε.

— Ἀμὰν ἀδερφέ μου, εἶπε. Ἀργήσε νὰ ἐρῶ.
τευτῆς ἄλλα ἐρωτεύτηκες. Πῶς θὰ μῆς, φουκαρά
μου μ' αὐτὸ τὸ κρῖν στὴ θαλάσσα;

Πρῶτὴ φορὰ στὴ ζωὴ μου ὅλασημῃσα τὴν ὠ-
ρα και τὴ στιγμὴ ποὺ γεννήθηκα. Καὶ μάλιστα
ἔκανα κάτι ἄλλο πολὺ πῖν σοδαρό. Πρῶτὴ φορὰ
στὴ ζωὴ μου παρακάλεσα τὰ Θεὸ νὰ μὲ κἀνὴ κε-
φαλόπουλο. Μὰ ὄχι μόνον δὲν ἐγίναν κεφαλό-
πουλο, ἀλλὰ φέρεσα και τὸ μαγιό μου κι' ἄρχισα
νὰ τρέχω, γιατί ξεπαγιάσα.

Ἀφῶ δὲ θέλει νὰ τῆς πῆς τὴν φάτση, εἶ-
πε ὁ Φαίδων, κάνε πῶς τρέχεις και πάρε μιά
τούμπια.

— Γιατί;

— Ὅα προφασιστοῦμε ὅτι χτύπησε τὸ πόδι σου
κι' ὅτι δὲ μπορεῖς νὰ μῆς στὴ θαλάσσα.

— Ὡραία ἰδέα!

Πήρα φόρα έκανα πέντε βήη, βόλτες, έπεσα κάτω στην έδωμή, κατσα-
τοακίτηκα και σηκώθηκα κούτα -
κούτα καταματωμένος.
— Αμάν, αδερφέ μου! είπε ο Φαί-
δων. Ούτε να πείσης δεν ξέρεις.
Τσούξει;

— Άμ τι κάνει!
Στο μεταξύ ήρθε και η 'Αλέκα,
είδε το ματωμένο πόδι μου, αλλά
καρφί δεν της καίκε. Μ' άρπαξε απ'
το χέρι κι' άρχισε να τάζει. Έτρε-
χε η 'Αλέκα, έτρεχα κι' εγώ κι' όσο
την έβλεπα τη ρημάδα τη θάλασσα,
τόσο μου χύνονταν στο μυαλό μου
τά πιο φοβερά πράγματα. Ήθελα να
γίνη σεισμός, κατακλυσμός, έπιστρά-
τευσι και πολλά άλλα. 'Αλλά τίπο-
τα απ' αυτά δεν έγινε.

Καί, ξαφνικά, η 'Αλέκα έκανε
«πλάφ» κι' έπεσε στη θάλασσα. Και
με το δεύτερο «πλάφ», πέφτω κι' ε-
γώ. Και κοκκλώσα...!

— Όταν βγήκαμε απ' το νερό, η 'Α-
λέκα είχε όρεξι για παιχνίδια. Έ-
βγαλε από το αυτοκίνητο μιά μπαλ-
λα και την κλώτσησε.
— Έλα, Μάκη! φώναξε.
Πήγα να κλωτσήσω, αλλά τίποτα.
Πήγα να κουνήσω τα χέρια μου, το
ίδιο.

— Βρέ θηρίο, είπε ο Φαίδων. Πώς
έγινες έτσι;
— Νόμιζα πως με είχαν βουτήξει
στην ψαρόκολλα! Ο Φαίδων έεροκα-
τάπτε και γούρλωνε τα μάτια του.
— Μυστήρια πράγμα, είπε. Από
παιδιά μεγαλώσαμε μαζί και ποτέ
δεν το είχα προσέξει.

— Ποιό;
— Ότι έχεις στραφή μητη.
— Έγώ;

— Άμ ποιός; Έγώ;
— Έβγαλε το καθρεφτάκι μου, κύτ-
ταζε, ξανακτύταζε τη φάτσα μου και
δεν την άναγνώρισα. Αλήθεια έλεγε
ο Φαίδων. Πού διάβλεψα την οίκονο-
μη τη στραφή μύτη; Με κούταζε,
δεν κούταζε και στο τέλος βγήκε το
συμπέρασμα.

— Λοιπόν Μάκη, δε φταίει η μύ-
τη σου.

— Ποιός φταίει;
— Το στόμα σου! Φαίνεται πως
στράβωσε. Έπαυες φάει! Μου φαί-
νεται αλλιώτικα πως τσεβδίζεις κιά-
λας. Πρόσεξε, όμως, να μη το κα-
ταλάβει η 'Αλέκα, γιατί θα γίνουμε
ρεζίλ.

Την ώρα που ξεκινούσαμε, κάποιος
μαυροντυμένος, που καθόταν σ' ένα
βραχάκι, κούνησε το χέρι του και
μάς χαίρεται.

— Να κι' ο κύριος Κουκούλας, εί-
πε ο Φαίδων. Πού βρέθηκε εδώ, πρωί
πρωί;

— Η 'Αλέκα, που δεν τον είχε δη,
εξαφίσταζε.

— Βρέ τον παλιανθρωπάκο! είπε.
Τα ίδια μου κάνει, όπως τότε με τον
καμένο το Μάρκο. Τον γρουσουζέφε
τόσο πολύ που στο τέλος...
— Μπα που στο τέλος...
— Η 'Αλέκα τον φάει το κεφάλι του,
είπε ο Φαίδων.

— Η 'Αλέκα τον χαίρεται και κε-
Λ νος μ' έπλησίασε.

— Για την 'Αθήνα; ρώτησε ευγε-
νικά.

— Ναί, έλα, είπε η 'Αλέκα.
Μπήκε και κάθισε δίπλα μου και
σ' όλη τη διαδρομή γύριζε και με
κούταζε.

— Πώς νιώθετε; είπε σε μιά στι-
γμή.

— Περιφημία! απάντησα.

Κούνησε το κεφάλι του δύσπιστα.

— Πρίσβονο πράγμα, είπε. Κάνο-
νικά αυτή τη στιγμή έπρεπε να ήσασ-
τε πολύ άσχημα. Δεν το φαντάζο-
μαι να έχετε πιά νερό όργανισμό απ'
τον συγχωρεμένο τον Μάρκο!

Κούταζε τη θάλασσα και τον ού-
ρανο και κούνησε το κεφάλι του.

— Τι παλιόκαιρο! είπε.

— Σήκωσε το γιαντά του και μου χα-
μογέλασε.

— Όταν γυρίσαμε στο σπίτι μου η
'Αλέκα με τον Κουκούλα φύγαμε κι'
έμεινα με τον Φαίδωνα. Όλο μου το
κορμί πονούσε. Βαγγούσα.

— Να φωνάξουμε, γιάτρο, είπε ο
Φαίδων. Έχεις πυρετό...

— Ο γιάτρος ήρθε ύστερα από καμ-
ιά ώρα. Είχε τσάντα και μπουτί.

— Έβουε το μπουτί του και γύρισε
στο Φαίδωνα.

— Πως συνέβη κι' άρρώστησε ο
κύριος; ρώτησε.

— Έκανε μπάνιο στη θάλασσα.

— Είναι πρελλός;

— Όχι, άρρωτεμένος.

— Έ, το ίδιο κάνει, είπε ο για-
τρός.

— Έγραψε κάτι φάρμακα κι' έστει-
λε το Φαίδωνα να τα φέρη άμέσως.

Νέα τραγούδια - Νέοι δίσκοι

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ των δύο «με-
γάλων» του νεοελληνικού τρα-
γουδιού Μ. Θεοδωράκη και Μά-
νου Χατζηδάκι, που άρχισε το
χειμώνα στη Μικρή Όρχήστρα,
πρόκειται να έχη, όπως πληρο-
φορούμεθα, εύτυχη συνέχεια και
το καλοκαίρι.

Έτσι, οι δυο συνθέτες θα ά-
νευδίσουν στο θέατρο «Πάρκο» της
λεωφόρου 'Αλεξάνδρας, μαζί με
το θεατρικό επιχειρηματία Θ.
Κρίτα, μιά μουσική επιθεώρηση,
πλημμυρισμένη από καινούργιες
μελωδίες, που συνθέτουν τώρα
και οι δύο τους και που θα πλαι-
σιώνουν νούμερα αξιώσεων.

Οι 'Αθηναίοι θαούν, λοιπόν,
την ευκαιρία να ξεναχαρούν τη
μουσική των δημιουργών της
«Μυρτιάς» και των «Παίδων του
Πειραιά» και να θαυμάσουν τα
άγαθα άποτελέσματα της συνε-
ργασίας των ανανεωτών του έλ-
ληνικού ελαφρού και λαϊκού τρα-
γουδιού.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Έβδομάδα άνατυπώσεων πα-
λιών έπιτυχιών σε δίσκους μπο-
ρεί να χαρακτηριστεί η έβδομά-
δα, που μάς πέρασε. Σημειώνουν
με τα σπουδαιότερα σουζέ, που
«ξαναγράφτηκαν»:

1) «Τόχο παράπνονο», «Τί έ-
χεις κι' όλο κλαίς», «Συγγνώμην
σου ζητώ», «Τσιγγάνικο Βιολί»,
«Τό πρωί με ζυμώσε με φίλι»,
Τραγουδούν ο Τώνης Μαρούδας
και η Μαίρη Λίβα.

2) «Χαμένη αγάπη», «Μη μου
είσαι θυωμένη», «Περνούν οι ά-
μορφίες», «Έλα μιά νύχτα ν' ά-
λητέψουμε», «Βαγγελίτσας», Τρα-
γουδούν ο Τ. Μαρούδας και το
Τρίο Μορένο, συνοδεία όρχήστρας
του Ι. Διδήλη.

3) «Τό μαντολίνο», «Ό ταχυ-
δρόμος πέδανε», «Τριαντάφυλλο
στο στήθος», «Θάλασσα πλα-
τεία», «'Αθίνα», Μουσική Μάνου
Χατζηδάκι.

4) Έκυκλοφόρησε επίσης ένα
ώραιο τραγουδάκι του Α. Μαρ-
κέα, με τον τίτλο «Βήμα-βήμα»,
Έρμηνεύει ο Τόλης Βοσκόπου-
λος.

ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Πάρα πολλοί και καλοί οι τε-
λευταίοι δίσκοι λαϊκών τραγου-
διών. Σεχωρίζουμε τους παρα-
κάτω:

1) «Συγχώρεσέ με, μάννα μου»
(ζεϊμπέκικο) «Στόπα, θα με-
τανοιώσης» (τσιφτετέλι). Μουσι-
κή Θ. Δεσβενιώτη. Τραγουδούν ο
Στρ. Διονυσίου και η Τάσα Πα-
παδοπούλου.

2) «Ποιά σε πλάνεψε» (τσι-
φτετέλι) «Φύγε απ' το σπίτι
μου» (ζεϊμπέκικο). Τραγουδούν
στο πρώτο η Πόλυ Πάνου κι' η
Βούλα Γκίκα, και στο δεύτερο
οί Γρ. Μπιθικόκης και Χριστά-
κης. Στίχοι - μουσική Χρ. Κο-
λοκοτρώνη.

3) «Χώρια δε μπορούμε», «Τό
όρφανό παιδί». Μουσική και στί-
χοι Γ. Λούκα. Τραγουδούν ο Π.
Γαβαλάς και η Άννα Κλειδιω-
νάρη.

4) «Τί τα θέλω τα παλάτια»
(τσιφτετέλι). Στίχοι - μουσική
Μ. Γεωργακοπούλου - Π. 'Ιγγλέ-
ση. Τραγουδούν η Σοφία Κολλη-
τήρη.

5) «Θά πονέσης και θα κλά-
-

Τα «Τρία Γκρόκο», που βρίσκε-
ται αυτές τις μέρες στο Μπουέ-
νος 'Άνρες, όπου δρύνει μεγάλες
έπιτυχίες.

ψης» (τσιφτετέλι). Μουσική Σπ.
'Αγγελόπουλου. Τραγουδούν η
Σοφία Κολλητήρη.

6) «Φεύγω το πρωί» και «Πές
μου το ναί». Στίχοι - μουσική
Π. Πετσά. Τ-τραγουδούν οι 'Αντ.
Ρεπάνης και Στρ. Διονυσίου.

7) «Γιά σένα έγκατέλειψα»
(ζεϊμπέκικο) και «Δρόμο παίρ-
νεις» (τσιφτετέλι). Μουσική Στ.
Μακροδάκη. Έρμηνεύουν οι: Πό-
λυ Πάνου - Χρηστάκης και Στρ.
Διονυσίου - Βούλα Γκίκα.

8) «Τό τραπέζι είναι στρωμέ-
νο» και «Κλαίω πικρά τη γειτο-
νιά». Μουσική Στρ. Ατταλίδη.
Τραγουδούν η Γιώτα Λίδια και ο
Χρηστάκης.

9) «Τόπες και τόκανες». Μου-
σική Στ. Μακροδάκη. Τραγουδούν
η Καίτη Γκρέυ και ο Γ. Μάμος.

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1) «Μελαχροινό» (Ήπειρώτι-
κο συρτά). Μουσική και τραγού-
δι Γ. Τράκη.

2) «Έφταξα πούχτινα φω-
λιά» (Καλαματιανός). Τού 'Αθ.
Σκορδαλιού. Τραγουδά ο ίδιος.

3) «Μάγια μουκανες». Μουσική
και τραγούδι Στρ. 'Ατταλίδη.

ΞΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

1) «Μολιέντο καφέ». Μουσική
Μάτιο Κόρν. Τραγουδά η Μίνα.

2) «Ρόζες άρ ρέντ» (Τα ρό-
δα είναι κόκκινα). Μουσική Π.
'Ηδονς. Στίχοι Α. Μπαύρον. Τρα-
γουδά ο Μπόμπι Βιτόν.

3) «Γιο εντ αϊ» ('Εσύ κι'εγώ).
Μουσική Μ. Γουλσον. Τραγουδά
ο Μπόμπι Βιτόν.

4) «'Αϊ καν ντόπ στοπ λάβιν
γιού» (Δε μπορώ να πάω να
σ' αγαπάω). Μουσική Ντ. Τζιπ-
σον. Τραγουδούν ο Ραίη Τσάρλ.

5) «Γιού ντόν νού μι» (Δέν
με ξέρεις). Μουσική Τζ. Γουά-
κερ. Τραγουδά ο Ε. 'Αρνολ.

6) «Κράβ» (Κλάμα). Μουσι-
κή Κ. Κόλμαν. Τραγουδούν ο
Πώλ 'Ανκας.

7) «'Αϊ έμ κάμιν χόμ» (Γυρί-
ζε σπiti). Μουσική και τραγού-
δι Πώλ 'Ανκας.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

Ύστερα από ένα τέταρτο γύρισε ο
Φαίδων με τα φάρμακα κι' ο γιάτρος
έτοιμασε την ένση.

— Γυρίστε, παρακαλώ, είπε.
Ούτε κι' εγώ ξέρω πόσες φορές
«γύρισα», μέχρι το βράδυ. Ούτε κέν-
τημα να ήμουν! Σε κάποια στιγμή,
ο γιάτρος γύρισε και με κούταζε ά-
νήσυχος.

— Με συγχωρείτε, είπε, αλλά έδω
άπέναντι είναι κάποιος τύπος, που
κούταζε συνέχεια στο παράθυρό σας.
Τον βλέπω απ' το μεσημέρι. Τι θέλει
άραγε;

Πετάχτηκε απ' το κρεβάτι και πλη-
σίασα στο παράθυρο.

— Είναι ο κύριος Κουκούλας, εί-
πε ο Φαίδων. Δεν ήθελα να στο πώ,
για να μη στενοχωρηθείς.

Καθότανε στο απέναντι πεζοδρό-
μιο και μου χαμογελούσε.

— Μπορώ νάρω για λίγο άπάνω;
φώναξε.

— Νάρθητε.

Μπήκε στο δωμάτιο, έβγαλε το κα-
πέλλο του και πλησίασε το τραπέζι
με τα φάρμακα.

— Τι τα θέλετε όλα αυτά τα για-
τροσόφια; είπε. Ό Θεός μάς την έ-
δωσε τη 'ζωή κι' ο Θεός μάς την
παίρνει. Άν είναι να μάς βρή το
«μυρτιά», θα μάς βρή! Άλλωστε,
πως σας είπα, και το πρωί, δεν εί-
ναι δυνατόν ποτέ να έχετε πιά δυο
το όργανισμό από το Μάρκο!...

Την ίδια στιγμή χτύπησε το τηλέ-
φωνο και το σηκωσε ο Φαίδων. Ό-
ταν κατέβασε το άκουστικό, ήπιε
κατακόκκινος από το θυμό του.

— Τηλεφώνησε η 'Αλέκα ότι δε
μπορεί νάρθ, θα πάει σε κάποιο χο-
ρό με τον κύριο Μπιμπίκο.

Ο Κουκούλας γούρλωσε τα μά-
τια του.

— Όστε έτσι; είπε. Σάν να μου
φαίνεται πως τον τρώει η μύτη του
κι' αυτόν.

Φόρεσε το καπέλλο του, θυμωμέ-
νος, πλησίασε στην πόρτα και ξέ-
σπασε.

— Κύριοι, πάρτε το χαμπάρι! φώ-
ναξε. Είμαι έρωτευμένος με την Α-
λέκα και σκοπεύω να την παντρευτώ.
Κι' όποιος μου εναντιώνεται, θα τον
κουκούλωσω!...

Βρόντηξε την πόρτα και βγήκε
σάν πρελλός.

Πέρασαν καμιά δεκαριά μέρες.
Στο διάστημα αυτό γλύτωσα, έπι-
τέλους απ' τους φοβερούς πόνους και
η φάτσα μου ξαναπήρε το παλιό της
σοκολούτι. Η 'Αλέκα, φυσικά, όπως
το περίμενα, δεν ήρθε να με δει ούτε
μια φορά, γιατί όποιος μου παραγγέ-
λει την ημέρα κοιμότανε και το βρά-
δυ έτρεχε στους χορούς με τον κύ-
ριο Μπιμπίκο. Κάποιο άπόγευμα, ό-
μως, κάναμε έναν περίπατο με τον
Φαίδωνα και καθώς μιλούσαμε, είδα-
με μιά κηδεία, που περνούσε από
μπροστά μας και είχε σταματήσει
για λίγο.

— Μάκη, Μάκη!...

Η φωνή έρχότανε από κάποιο τα-
ξι, που άκολουθούσε την κηδεία.

— Η 'Αλέκα! είπε ο Φαίδων.

— Ήτανε τόσο γοητευτική που η
καρδιά μου σκίρτησε. Η 'Αλέκα, ά-
νοιξε την πόρτα, κατέβηκε και μάς
πλησίασε.

Βρέ παιδιά, είπε, γιατί χαθή-
καμε έτσι;

— Ποιός πέθανε; ρώτησε ο Φαίδων.

— Ο κύριος Μπιμπίκος. Είχαμε
πάει για μπάνιο έχτες και έμεινε.

Την ίδια στιγμή, ένοιωσα δυό μαυ-
ριδερά μάτια, που είχαν καρφωθεί
έπάνω μου. Κι' όπως γύρισα, είδα
τον κύριο Κουκούλα, που με κούτω-
σε ειρωνικά, πίσω από τα κρύσταλλα
ένος αυτοκινήτου.

— Μάκη, είπε η 'Αλέκα, θα σου
τηλεφωνήσω μιά απ' αυτές τις ήμέ-
ρες να πάμε για μπάνιο...

Τα μάτια του κυρίου Κουκούλα
ζωήρψαν, γιατί είχε άκούσει.

— Θα πάμε; με ρώτησε.

— Ποτέ! του απάντησα. Και έβου
η απόδειξι.

Και χωρίς να χάσω καιρό, σημά-
σα το χέρι μου και της έδωσα ένα
τέτοιο χαρτούκι, που άλλοιθώρισε.
Ευχαριστήθηκε ο κύριος Κουκούλας
και μούγχαλε το καπέλλο του με σε-
εασμό.

— Σε ά ευχαριστώ! είπε.

Βγήκε, πήρε την 'Αλέκα μέσα στο
ταξί και άκολουθούσε την κηδεία. Ά-
πό τότε δεν την ξαναείδα, αλλά ό-
ποψιάζομαι κάτι φοβερό: Ότι δηλα-
δή η 'Αλέκα έχει ποσοστά από τις
εργολαβίες, που παίρνει ο κύριος
Κουκούλας.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο Γκρίτσα Κουπρίν, ένας νεα-
ρός χορευτής της όπερας της Βιέν-
νης, πηγαίνει τη μικρή φίλη του
Κάτι Μίλενιτς στο θέατρον της
παλάτιου Ματτόνι, που άναλαμβάνει
να της δώσει μαθήματα χορού.
Η Κάτι εξελίσσεται γρήγορα σε
πολύ καλή χορεύτρια και άρχίζουν
να της έμπιστευονται πρώτους ρό-
λους. Ο Γκρίτσα, όμως, που ανι-
ζητείται να φτάσει το μεγάλο Νι-
ζίνσκυ, μ' όλο που άναπαίει με τον
τρόπο του την Κάτι, ζηλεύει και
μιά ημέρα φεύγει από το μπαλέτο
το και τη Βιέννη. Σε λίγο άναλαμ-
βάνει τη διευθυνσι του μπαλέτου
ο Μίρκο Χαγκοριάν, που έχει πολ-
μήρες και έπαναστατικές ιδέες για
το χορό. Στα μάτια της Κάτι φαί-
νεται σ' ένα θεός. Ο Χαγκοριάν από
το άλλο μέρος γοητεύεται από τη
δρυσή όμορφιά της. Μιά ημέρα
την καλεί στο γραφείο του και την
ρωτάει έπιμονα για τις σχέσεις
της με το Γκρίτσα. Η Κάτι του
απαντάει ότι δεν υπάρχει ιδιαίτε-
ρος δεσμός μεταξύ τους. Μεγάλω-
σαν μαζί κι' έχουν τον ίδιο κοινό
πόθο για το χορό. Στο τέλος, ο
Χαγκοριάν προσφέρει να της δώ-
ση ιδιαιτέρα μαθήματα στο σπίτι
του. Της συνιστά όμως να μη πη-
τήματα σε κανένα, ούτε στην κα-
λύτερη φίλη της. Η καλύτερη φί-
λη της Κάτι είναι η Μίτσι Κέλλες,
ή φασμαμένη χορεύτρια, που της
δείχνει πάντα μεγάλη έμπιστοσύ-
νη...

ΤΡΥΦΕΡΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

2ον
Η Μίτσι είχε μια έρω-
τική περιπέτεια, που άπα-
τούσε ταίρι και έγεμνίθαι,
γιατί ο Ποιτής, ο άγαπη-
μένος της, ήταν κάτι στην κυβέ-
ρη. Αυτά τα δυο πράγματα προ-
σοποιούσαν τον μπαλετμάντερο.

Πώς βρέθηκε μια μέρα στην άγ-
καλιά του; Δε θα μπορούσε να το
πεί...

Κατάλαβε, άλλωστε, πως
κάποτε αυτό θα γινόταν, πως έ-
πρεπε να γίνει. Ήξερε ακόμη πως
όλα αυτά τα τεχνάσματα του Μί-
χο είχαν ένα σκοπό. Άλλ' η Κάτι

Κάθε μέρα, με το σούρουπο, πη-
γαίνει στο σπίτι του Χαγκοριάν, που
την δεχόταν σ' ένα μεγάλο δωμά-
τιο, με μιά τζαμαρία, όπου οι άρα-
χνες άπλωναν τους ιστούς τους. Ο
Χαγκοριάν λάτρευε τις άράχνες.
Είχε δώσει ένα όνομα στην καθε-
μιά και του άρεσε να πάνη μυγίες,
που τον τις πρόσφερε ζωντανές.

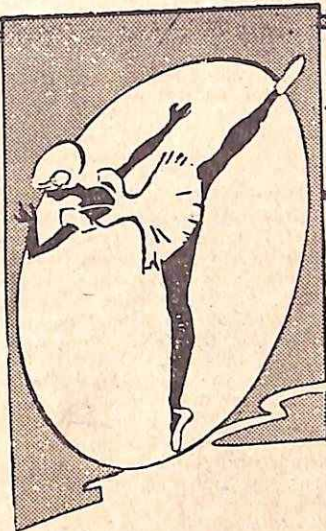
— Αυτό είναι σκληρό, έλεγε η
Κάτι.

— Κι' η φύσι είναι σκληρή, ά-
παντούσε ο Χαγκοριάν.

Τα μαθήματα ήταν πολύ αστη-
ρά, όπως και το δωμάτιο, όπου γί-
νονταν. Το δωμάτιο αυτό δεν είχε
άλλα έπιπλα εκτός από ένα μονό-
έγγιο, έναν καθρέφτη και το μηχανό-
πλάνο.

Στο τέλος του τρίτου μαθήμα-
τος, ο Χαγκοριάν τράβηξε το πα-
ρεμπάσμα από γκριζό βελούδο,
που χώριζε το στούντιο από το κυ-
ρίως δωμάτιο του και προσκάλωσε
την Κάτι να περάσει μέσα σ' αυτό
για να ξεκουραστεί.

Κι' αυτό το δωμάτιο επίσης ή-
ταν πολύ άδειο. Περιλάμβανε ένα
μεγάλο σοφά κι' ένα τραπέζι γε-
μάτο με βιβλία και σχέδια. Πίσω
από ένα παραβάν, βρισκόταν ένα
ήλεκτρικό «μάτι», όπου ο Χαγκο-
ριάν έφτιανε τούρκικο καφέ.

Η ώρα μεταπρινά

δεν ένοιωσε την έπιθυμία ν' αντι-
δράση...

Έμειναν μαζί όλη τη νύχτα.

Όταν η Κάτι ξύπνησε το άλλο
πρωί, είδε μέσα στον καθρέφτη
πως δε φορούσε τίποτε άλλο εκτός
από το «σλίπ» της, που ήταν από
λενήν βατίστα.

— Καλημέρα, της είπε ο Μί-
χο. Καλημέρα...

— Καλημέρα, «χέρο μπαλετμάν-
στε», άπάντησε προσπαθώντας να
κούνη τη γύμνια της.

Και πρόσθεσε σαστισμένη:

— Μην ξεχνάτε ότι έχωμε μάθη-
μα στις εννιάμισι.

— Πώς είσαι; τη ρώτησε ο
Χαγκοριάν. Μετανοιομένη... κου-
ρασμένη ή άπογοητευμένη;

— Όχι, άπάντησε η Κάτι. Εί-
μαι μόνο κάπως βαρειά. Φοβάμαι
πως θα χορέψω σήμερα πολύ ά-
σχημα, χέρο μπαλετμάντερο.

Πέρασε άμέσως στον ένικό.

— Πρόκει να σου πώ πως εί-
μαι ενθουσιασμένη. Σάν τη μέλισσα
την ώρα του σούρουπου. Θάθελα
να πετάξω, αλλά το φορτίο μου ά-
πο γύρι και νέκταρ είναι πολύ βα-
ρύ για τα φτερά μου... Ω, γέλια!
σε όσο θέλεις! Άλλά δε μπορώ να
εξαφρασθώ καλύτερα.

Σήκωσε τα χέρια της κι' έπειτα
τ' άφησε να ξαναπέσουν. Ο Χαγ-
κοριάν την κούταζε με προσοχή.

— Σάν τη μέλισσα την ώρα του
σούρουπου; είπε. Αυτό είναι πολύ
όμορφο... Ίσως μπορούσε να χο-
ρέψης αυτό το χορό μιά μέρα...

— Αργότερα.

Η Κάτι τον είχε κάπως άπο-
γοητεύσει με τη δειλία και την ά-
πειρία της. Άλλ' ήξερε τώρα ότι
θα μπορούσε να την κάμη μεγάλη
χορεύτρια.

— Αργότερα; είπε η Κάτι. Πο-
τε θαθώ αυτό το άργότερα;

— Ένα άνάλαφο σύννεφο άπλώ-
θηκε πάνω στο πρόσωπό της... Η-
ταν σάν να είχε πη ένα κοκταήλ.

Μόγια και σκατά

"Ηουχο κεφάλι..."

Ο κόσμος μένει έκθαμβος και με άνοιχτό το στόμα,
γιατί κλοπές σκαρώνουν και πισιστικο άκόμα
κι' ενώ το νού τους, άλλοτε, τον είχαν στις εκθέσεις,
στις διαίρέσεις άλλοι τους και άλλοι στίς... προσθέσεις,
την τακτική τους άλλαζαν, τον τελευταίο χρόνο
και το μυαλό τους τώχουνε στίς... «αφαιρέσεις» μόνο!

Παιδιά δεκαεπτάχρονα, μα και δεκαεπτάχρονα,
άρπάζουν τσάντες άσφαιρα, ξαφρίζουν παγούρια,
σουφρώνουν ποδηλάτα, δουλεύουν αντικλοδεία,
τα «ρί-φι-φι» τα έχουνε για παιδικά... παιχνίδια
κι' από τις διαρρήξεις τους σου έρχεται να φρίξες
και, φυσικά, τα ρούχα σου κι' έσύ να... διαρρήξης!
Για τους πολίτες έγιναν πραγματικές φοβέρες
κι' άποτελούν έξαιρέσι για τους κρασοπατέρες,
γιατί αυτά τ' άδόσποτα τα νιάτα τα μοντέρνα
άνώφελο το βρiscουνε να μπουνε σε... ταβέρνα
και κάθε τόσο ρίχνονται με φούρια κι' απληστία,
μόναχα σε περίπτερα και... ζαχαροπλαστεία!

Άλλά κα μέσ' στο σπίτι μου, άν
(μπουνε ένα βράδυ,
θα βρουνε το συρτάρι μου όλότετα ρη-
μαδί,

Η Μίτσι ήταν ξαπλωμένη σ' ένα κρεβάτι, μέσα σ' ένα μικρό δωμάτιο, όπου το φως έπερτε ανάμεσα από ένα σκονισμένο στόδο. Φορούσε όλα τα ρούχα της, ακόμη και το καπέλλο της στο κεφάλι, αλλά ήταν αφάνταστα όμορφη. Γράβιζε την Κάτι κοντά της και την εξώριζε στο όνομα του Θεού να την πάρει, να την πάρει άμεσα.

— Θα πεθάνω, Κάτσερλ. Και θέλουν να με πετάξουν έξω για να μην ξεφύγω από στα χέρια τους, της είπε. Δόξα σοι ο Θεός, ηθελες, Κάτσερλ... είσαι πολύ καλή που ηθελες, το ήξερα πως δε θα μ' αφήνεις...

Τα χέρια της έκαμαν, ο πνοή τους έκαμε τα χέρια της κι' από το σώμα της έβγαине μία ομήρη πηγμένη αιμάτος.

Η χοντρή γυναίκα είχε μείνει στο κατώφλι, σαν δεσμοφύλακας.

— Μην την άκουτε, μικρή μου κυρία, είπε στην Κάτι. Όλα αυτά είναι κοιταμάρες... Δεν πέρασε ακόμη η επίδραση του ναρκωτικού. Σε λίγο θα είναι τελείως καλά. Πάστε την να την πάτε σπίτι της. Είχαν βγάλει τιά σεντόνια από το κρεβάτι. Ένας μουσμάς έκοινο το λευμαμένο από αμία σπασιμα. Η βαλίτσα της Μίτσι βρισκόταν σε μία καρέκλα. Πάνω στο κομοδίνο ήταν τρία γάντια κι' η τσάντα της, αλλά σ' ένα ποτήρι με νερό, που μία άχτιδα του ήλιου έφτανε στο εσωτερικό του ένα μικροσκοπικό ουράνιο τόξο. Η Μίτσι τρανάζονταν από σπασμούς. Τα δόντια της χτυπούσαν.

Η χοντρή γυναίκα σήκωσε τη βαλίτσα, χωρίς να σταμάτηση τη φλυαρία της.

— Ναί... Θα είναι καλύτερα στο σπίτι της. Η επέμβαση φέρεται, βέβαια, μία αναταραχή, αλλά αυτό είναι φυσικό. Η μικρή κυρία έκαμε πολύ καλά, που ήθελε να πάρει τη φίλη της... Πρόκει να είσαστε ευνοησμένη, που όλα τέλειωσαν κι' έχουν πληρωθεί προκαταβολικά. Σε μία ή δυο ημέρες, θα είσαστε τελείως καλά... Βγάλτε από πάνω σας ένα βάρος...

— Βουλώστε, έπ' τέλους, το στόμα σας! της φώναξε η Μίτσι με ασυνήθιστη ούρη.

Πήρε ταυτόχρονα το ποτήρι με το νερό και της το πέταξε στο πρόσωπο.

— Έλα, δε φύγω, είπε η Κάτι. Μπορεί να περπατήσει; Η Μίτσι σηκώθηκε, στράφηκε στο μπράτσο της κι' έκαμε μερικά

βήματα ως την πόρτα.

Η Κάτι τα είχε καταλάβει όλα, χωρίς να κάνει την παραμικρή έρωτηση. Ήταν εκείνοι που οι νέες αποκαλούσαν «σκοτούρες», ο χωρίς πρόσωπο φόβος, που τις παραμόνευε μέσα στο πηγάδι της αγάπης.

Η χοντρή γυναίκα, κρατώντας στο χέρι της τη βαλίτσα, τις ακολουθούσε ως το κεφαλόστολο και πάτησε το κουμπι για να καλέσει το άσπασο.

— Ο γατορός ήταν άδοτος. Η Κάτι θυμόταν τη νευρική φωνή του, αλλά μάταια προσπαθούσε να του δώσει ένα πρόσωπο. Η Μίτσι, όμως, έπερε να τον είχε δι.

— Έχει γενειάδα; ρώτησε η Κάτι, για να πη κάτι.

Η Μίτσι δε μπόρεσε να μη γελάσει. Αυτό είναι που σε απασχολεί; είπε.

Η Κάτι την συμπονούσε μ' όλη της την καρδιά κι' είχε έναν άδοτο στο φόβο. 'Αλλ' η συναισθητική εδύνη της και του σημαντικού ρόλου, που έπαιζε σ' αυτή την υπόθεση της έδινε θάρρος. Μέσα στο λεπτό που περιμεναν στο κεφαλόστολο, το μυαλό της ώριμωσε κατά πολλά χρόνια.

— Ο γκαρσόνι τρούμαζε βλέποντας το όμορο πρόσωπο της Μίτσι.

— Καθίστε, κυρία, είπε προσφροντάς της το μικρό τραπέζι, που βρισκόταν μέσα στο θαλαμο.

— 'Αλλ' η Μίτσι αρνήθηκε, με το πιο γοητευτικό χαμόγελο της.

Τα δόντια της δεν χτυπούσαν πιά κι' η Κάτι την έβλεπε ν' ανασηκώνει το κορμί και να διορθώνει τη γραμμή της, όπως έβλεπον να κάνουν μόνον οι νέες του μπαλέτου.

— Πώς είσαι; τη ρώτησε, όταν ο γκαρσόνι έφυγε για να πάει να φέρει ένα ταξί.

— Σαν ένα πρόβατο που τσασαζαν, απάντησε. Θεέ μου, πως μ' αρένουνται οι άντρες! Σου έπρόσχονται τον παραδεισο πάνω στη γη, σε κατακτούν κι' όταν τους πης ότι νοιώθεις ένα πλάσμα να σελύχεται μέσα σου, σου δίνουν την διέθυνση ενός «ευνουχισμένου» γκαρσόνι, που σπάζει τις αιώνιες νέες μέσα σε μία δθεν αίσθηση μασάζ, για να μην πάρει είδηση η αστυνομία. Χαρά στην ευκαιρία σου! Αυτός ο γασάτης μ' έσπασε σαν άνη και κατόπιν με γέμισε γάλα... Όταν, όμως, είδε πως μ' έπιασε πυρετός, φοβήθηκε... Πάστε

με, αυτά τα πράγματα δεν είναι καθόλου άσπια. Δεν έπερε, βέβαια, να σου τα πω, γιατί είσαι ακόμη παιδί, αλλά δεν ήξερα τι να κάνω.

— Που θέλεις να σε πάω; ρώτησε η Κάτι όταν μπήκαν στο ταξί.

Η σπιτονοικοκυρά της Μίτσι ήταν μία χώρα που έκανε τη θούσα, αλλά, αν υποπτευόταν το παραμικρό θα την πέταγε έξω και θα είδοντο στην αστυνομία. Η Μίτσι είχε, έξ' άλλου, μία αδελφή, που ήταν άλλοτε χορεύτρια καμπαρέ, αλλά που είχε γίνει τώρα υποχειματική σύζυγος.

Η Κάτι, που δεν πήρε απάντηση στην έρωτησή της, υπόδειξε δειλά ότι το καλύτερο θα ήταν να τηλεφωνήσουν στον υπεύθυνο. 'Αλλ' η Μίτσι άνοιξε διάπλατα τα μάτια της και την ρώτησε αν ήταν τρελή.

— Στο νοσοκομείο τότε; 'Αλλ' έχει όλη είδοποιόσαν την αστυνομία.

Η Μίτσι σκέφτηκε να πάει σ' ένα μικρό ξενοδοχείο, όπου, όπως είχε, πηγαίνε συχνά μαζί μ' «εκείνον».

Η Κάτι κοκκίνισε ακούγοντάς την.

— Έχεις αρκετά χρήματα; τη ρώτησε.

— Ω, μην ανησυχείς γι' αυτό, απάντησε η Μίτσι. Θα πληρώσω! Είμαι η σειρά μου τώρα να τον παίζω στα δάντυλα. Αν τα νικάω, η ανάμνησή μου θα τον χωνί... ημέρα και νύχτα. 'Αν, όμως, γλιτώσω, σου όρκίζομαι ότι ο διενθνήτης του μπαλέτου μας θα με κάνει πρώτη χορεύτρια πριν από το γέμισμα.

Ήταν μία ζεστή ημέρα του Ιουνίου. Η Κάτι, φυσικά, ένοιωσε μία αναταραχή σ' όλο της το σώμα. Η αλήθεια που μάντεψε ήταν τομωμή. Δεν κατάφερε να την πείσει. Μήπως, λοιπόν, είχε κάνει λάθος; Θέλησε να πιαστή από μία τελευταία ελπίδα.

— Δεν ήταν, λοιπόν, ο φίλος σου ο Ποιτής; ρώτησε με κατάεσο το στόμα της.

— Τι σχέση έχει ο Ποιτής μ' αυτή την ιστορία; απάντησε η Μίτσι. Δε σου είπα ότι τον είχαν μεταθέσει στο προσέγειο του Βονκουρεστίου, πάνω από τρεις μήνες;

Δεν υπήρχε τρόπος να γλιτώσει. Έπερε ν' αντιμετώπιση τη φοβητή αλήθεια... Ο Μίτσο Χαγκοριάν πηγαίνε με τη Μίτσι, τον

διο καιρό που αυτή του άνοιγε την αγκαλιά της...

Ήταν τρομερό!

— Σταματήστε! φώναξε στο σωφρέ.

— Τι συμβαίνει πάλι; ρώτησε η Μίτσι.

— Τίποτα, απάντησε η Κάτι. Αισθάνομαι ένα ανακάτεμα...

Κατέβηκε από το αυτοκίνητο, έτρεξε σ' ένα μεγάλο κοντί για τα απορρίματα, που βρισκόταν στην γωνία του δρόμου, έγειρε το κορμί κι' έκανε έμετο. Τα γόνατά της έτρεμαν κι' ένας κοίος ιδρώτας την είχε περιλούσει... Περίμενε κατόπιν για να συνέλθει.

Η Μίτσι, βλέποντάς την σ' αυτή την κατάσταση, κατέβηκε από το αυτοκίνητο και πήγε με κλονισμένο βήμα να την πιάσει από τη μέση.

— Φτοχή μου μικρούλα, της είπε, αν ήξερες πόσο λυγάρια που σ' ανακάτεμα σ' όλη αυτή την ιστορία!... 'Αν μπορούσα να τον είδοποιήσω, αυτόν... 'Αλλ' οι άντρες είναι όλοι δειλοί. Πήγε για να φέρει... Ένας Θεός ξέρει που κρύβεται ο παλαμθροιστής!

Η Κάτι ήξερε πολύ καλά που βρισκόταν. Είχε πάει να τακτοποιήσει το μικρό σπίτι του στην έξοχη. Η νέα λογάριζε πως θα περνούσε εκεί την ωραιότερη εβδομάδα της ζωής της μαζί του...

Τα μάτια της καθόριζαν σιγά-σιγά και ξανάβρισκε την ηρεμία της. Μπορούσε τώρα να διαβάσει τα μαύρα γραμμάτια, που υπήρχαν πάνω στο κοντί; «Δήμος της Βιέννης. Τηλεσεσία νύμφης. Μόνο για τα άχρηστα χαρτιά».

Η Κάτι γέλασε κάνοντας τη σκέψη πως ο έμετός της δεν είχε τη θέσι του μέσα σ' αυτό το κοντί.

Οι δυο νέες ξαναγύρισαν στο αυτοκίνητο.

— Ένα σωρό άνθρωποι υποφέρουν σήμερα από το στομάχι τους, είπε ο σωφρέ. Φαίνεται πως θα είναι κάποιο μικρόβιο.

— Σ' αφήνω, είπε η Κάτι. Σωφρέ, πηγαίνετε την κυρία στην όδον Κάρολ, 34.

— Είσαι τρελή; φώναξε η Μίτσι. Στο σπίτι του; Στο σπίτι του Χαγκοριάν;

— Ακριβώς. Έχει πρόκει να πάει.

— 'Αλλά, Κάτσερλ, δεν είναι στην πόλη, νομίζω πως σου το είπα. Κι' έπειτα, πως θα μπού στο σπίτι του;... Η πόρτα του θα είναι κλειστή.

— Μην ανησυχείς, είπε η Κάτι. Έχω το κλειδί του... πάω το.

Η Μίτσι έμεινε μ' ανοιχτό το στόμα.

Μία βαρεία σιωπή έπεσε ανάμεσά τους.

— Έλα, Χριστέ και Παναγιά! Και συ επίσης; είπε έπειτα η Μίτσι. Είμαι τρομερό!... 'Αλλά δε μπορώ να πάω στο σπίτι του... Μπορεί να πεθάνω από την αιμορραγία ως που να γυρίσει και θα τον κληνηγή τότε η αστυνομία... Θέλεις, λοιπόν, να τον καταστρέψης;

Η Κάτι δεν το είχε σκεφτεί, αλλά στο κάτω-κάτω της ήταν άδιάφορο.

— Αυστηρχαίρει μικρούλα, μουρμούρησε η Μίτσι. Πόσο τρομερό πρέπει να είναι όλα αυτά για σένα!

Η Κάτι κατάλαβε, ξαφνικά, την αλληλεγγύη, που την ένωσε μαζί μ' όλες τις άλλες γυναίκες απέναντι του κοινού έρχο, που είναι ο άνθρωπος.

— Θα σου στείλω ένα γιατρό, είπε. Έναν από τους πλουσίους γιατρούς, που έρχονται στο σπίτι της κυρίας Κορνιόν. Μπορείς να είσαι βέβαιη πως δε θα σε προσέψει...

Και, γυρίζοντας στο σωφρέ, που διάβαζε την εφημερίδα του, ενώ το ταξίμετό του σημειώνει τα λεπτά, πρόσθεσε:

— 'Αν έβλεπατε τη βαλίτσα της κυρίας, δεν είν' έτσι; Είναι στο πέμπτο πάτωμα και δεν υπάρχει άσπασο.

— Πώς θέλεις ν' ανεβώ πέντε πατώματα; είπε η Μίτσι. Θα πεθάνω.

— Θα τ' ανεβής κι' ως πεθάνεις, απάντησε η Κάτι. Λίγο μ' ενδιαφέρει.

Θάθελε να σκοτώσει τη Μίτσι, να σκοτώσει το Μίτσο και να σκοτωθί κι' η ίδια για να τελειώνει.

— Εμένα ποτέ δε με πήγε στο σπίτι του, είπε με κλαψουρίζου φωνή η Μίτσι. Ποτέ! Πηγαίναμε πάντα στο ξενοδοχείο...

Το αυτοκίνητο έφυγε.

Έκείνο το βράδυ, η Κάτι δε μπορούσε να ξεκολλήσει από το δούναδι. Κάθε τόσο πηγαίνε στη γειφυρα και στηρίζονταν στο στήθιο, κιντώντας το νερό που έτρεχε από κάτω... Δεν είχε παρά να κάνει ένα πηδημα, για να τελειώσουν όλα.

Στο τέλος ένας χοροφύλακας που κατάλαβε τις προθέσεις της, την απομάκρυνε.

Ήταν τώρα ολομόναχη και δεν ήθελε πιά να έβρει τίποτα από τα περασμένα. Το μόνο που ήξερε ήταν ότι έπρεπε να φύγει, να ελευθερωθεί από τη θανάσιμη αυτή παγίδα, ότι δεν έπρεπε να ξαναγυρίσει στην Όπερα, να ξαναβεί τον Χαγκοριάν και να δουλέψει γι' αυτόν. Ποτέ πιά!

Μέσα σ' αυτή τη νύχτα, γιαιτρεύτηκε από την πρώτη αγάπη της.

— Μην ανησυχείς, είπε η Κάτι. Έχω το κλειδί του... πάω το.

Η Μίτσι έμεινε μ' ανοιχτό το στόμα.

Μία βαρεία σιωπή έπεσε ανάμεσά τους.

— Έλα, Χριστέ και Παναγιά! Και συ επίσης; είπε έπειτα η Μίτσι. Είμαι τρομερό!... 'Αλλά δε μπορώ να πάω στο σπίτι του... Μπορεί να πεθάνω από την αιμορραγία ως που να γυρίσει και θα τον κληνηγή τότε η αστυνομία... Θέλεις, λοιπόν, να τον καταστρέψης;

Η Κάτι δεν το είχε σκεφτεί, αλλά στο κάτω-κάτω της ήταν άδιάφορο.

— Αυστηρχαίρει μικρούλα, μουρμούρησε η Μίτσι. Πόσο τρομερό πρέπει να είναι όλα αυτά για σένα!

Η Κάτι κατάλαβε, ξαφνικά, την αλληλεγγύη, που την ένωσε μαζί μ' όλες τις άλλες γυναίκες απέναντι του κοινού έρχο, που είναι ο άνθρωπος.

— Θα σου στείλω ένα γιατρό, είπε. Έναν από τους πλουσίους γιατρούς, που έρχονται στο σπίτι της κυρίας Κορνιόν. Μπορείς να είσαι βέβαιη πως δε θα σε προσέψει...

Και, γυρίζοντας στο σωφρέ, που διάβαζε την εφημερίδα του, ενώ το ταξίμετό του σημειώνει τα λεπτά, πρόσθεσε:

— 'Αν έβλεπατε τη βαλίτσα της κυρίας, δεν είν' έτσι; Είναι στο πέμπτο πάτωμα και δεν υπάρχει άσπασο.

— Πώς θέλεις ν' ανεβώ πέντε πατώματα; είπε η Μίτσι. Θα πεθάνω.

— Θα τ' ανεβής κι' ως πεθάνεις, απάντησε η Κάτι. Λίγο μ' ενδιαφέρει.

Θάθελε να σκοτώσει τη Μίτσι, να σκοτώσει το Μίτσο και να σκοτωθί κι' η ίδια για να τελειώνει.

— Εμένα ποτέ δε με πήγε στο σπίτι του, είπε με κλαψουρίζου φωνή η Μίτσι. Ποτέ! Πηγαίναμε πάντα στο ξενοδοχείο...

Το αυτοκίνητο έφυγε.

Έκείνο το βράδυ, η Κάτι δε μπορούσε να ξεκολλήσει από το δούναδι. Κάθε τόσο πηγαίνε στη γειφυρα και στηρίζονταν στο στήθιο, κιντώντας το νερό που έτρεχε από κάτω... Δεν είχε παρά να κάνει ένα πηδημα, για να τελειώσουν όλα.

Στο τέλος ένας χοροφύλακας που κατάλαβε τις προθέσεις της, την απομάκρυνε.

Ήταν τώρα ολομόναχη και δεν ήθελε πιά να έβρει τίποτα από τα περασμένα. Το μόνο που ήξερε ήταν ότι έπρεπε να φύγει, να ελευθερωθεί από τη θανάσιμη αυτή παγίδα, ότι δεν έπρεπε να ξαναγυρίσει στην Όπερα, να ξαναβεί τον Χαγκοριάν και να δουλέψει γι' αυτόν. Ποτέ πιά!

Μέσα σ' αυτή τη νύχτα, γιαιτρεύτηκε από την πρώτη αγάπη της.

— Καλησπέρα, Γκρίτσα, απάντησε ο Γκρίτσα. Σε ζήτησα στην «Αλάμπρα», όπου είχα μάθει πως εργάζστηκες. Έμαθα κατόπιν πως ήσουν εδώ στην «Ταμπούρα» κι' έτρεξα με το πρώτο τραίνο. Η διαδρομή είναι μικρή. Είχε πάρει το παγωμένο χέρι της ανάμεσα στα δικά του.

— Πήρα τα γραμμάτια σου, Ντούσκα, πρόσθεσε.

Του είχε γράψει δυο φορές, από τότε που έφυγε από τη Βιέννη. Αισθανόταν την ανάγκη να επικοινωνήσει με κάποιον και το μυαλό της είχε τρέξει στον Γκρίτσα.

Η Κάτι ένοιωσε την επιθυμία να κλάψει. Ντρεπόταν σχεδόν, που ο Γκρίτσα την είχε βρει στο άθλιο αυτό καμπαρέ.

— Καταλαβαίνω, της είπε. Δεν ταίριαζε σε σένα... Και τώρα πάρε τα πράγματά σου και πάμε. Τα κανόνας όλα με τη διέθυνση. Σε περιμένο ξω.

— Που θέλεις να με πάς, Γκρίτσα; ρώτησε η Κάτι όταν βρέθηκαν στο δρόμο.

— Στο Μόντε-Κάρλο. 'Αν το διαβατήριό σου είναι εν τάξει, μπορούμε να γίνουμε αύριο.

Του το έδειξε.

Το διαβατήριό της έλεγε: «Καταρίνα Μίλεντς. Ηλικία: 17 ετών. Μάτια: γαλάζια. Μαλλιά: καστανά. Βάρος: 49 κιλά».

— Έν τάξει, είπε ο Γκρίτσα.

— 'Αλλά δεν έχω χρήματα, παρατήρησε η Κάτι. Ούτε για να βγάλω το εισιτήριο μου. Κι' έτσι, δεν έχω τίποτα για να φορέσω.

— Δεν έχει σημασία, τα άνω λαμβάνω όλα, απάντησε ο Γκρίτσα. Έχω δουλειά για σένα, Ντούσκα. Θα σε πάω στο Ντιαγκίλεφ... 'Ο Ντιαγκίλεφ θα σ' «ανακαλύψει». Αυτή είναι η ειδικότητά κι' η δόξα του... Μην ανησυχείς, θα τα καταφέρουμε.

— 'Αλλά δεν είναι δυνατόν, Γκρίτσα.

— 'Ο Ματτόν, ο μάστορας, σε σύστησε με πολλή θερμά λόγια. Είχε πάει στο Μιλάνο, για να βρει νεαρές χορεύτριες. «Κόμμα που η μικρή Μίλεντς γυρίζει στα καμπαρέ, μου είπε. Είναι από το Ξέλο, που γίνονται οι χορεύτριες... Σε είδα απόψε που χορεύεις. Διατήρησε τη φόρμα κι' αυτό δεν πρέπει να σου ήταν εύκολο.

Σε λίγο, τη ρώτησε: Σου έλειπα, Ντούσκα; — Όχι, όχι, απάντησε. Καμ' μη φορά...

Έφυγαν την άλλη μέρα.

Κατά το βράδυ, έφτασαν σ' ένα μικρό μεθωριακό σταθμό.

Μία αθούσα άναμνηξ, με λιγοστό φωτισμό, άπαισα. 'Ο αέρας είχε την όσμη του κρόνου, των καπνών, των τσιγάρων... Ένα παιδάκι, που η μητέρα του, μία Σλοβάκα, κρατούσε στην αγκαλιά της, φώναζε. Τρεις άντρες έπαιζαν χαρτιά πάνω στον πάτο ενός αναποδογυρισμένου καλοθιού. Από μεθωριακό σταθμό, ταγονιδούσαν.

Η Κάτι ήταν κουρασμένη, άκαθαρτη, αλλά αφάνταστα ευτυχισμένη και για πρώτη φορά στη ζωή της είχε το αίσθημα της ασφαλείας. 'Ο Γκρίτσα την είχε πάρει κάτω από την προστασία του. Δεν διέτρεχε πιά κανένα κίνδυνο. Φοβόταν πως δε θα τον ξαναβλέπε ποτέ. Και τώρα που τον ξαναβρήκε είχε την εντύπωση πως δεν είχε φύγει ποτέ.

— Γκρίτσενκα, είσαι βέβαιος πως ο Ντιαγκίλεφ θα με πάρει;

— Είναι η δεκάτη έκτη φορά που μου το ρωτάς. Ναί, είμαι βέβαιος. Διαβάσεις το τηλεγράφημα που μου έστειλες έπειτα από τη συνάντησή του στο Μιλάνο με το μάστορα; Ισοδυναμεί με συμβόλαιο.

— 'Ο Γκρίτσα είχε δώσει αυτό το τηλεγράφημα του Ντιαγκίλεφ στον υπάλληλο που είχε πάρει τα διαβατήριά τους για να τα πάει στον Ξέλο.

— Γιατί του το έδωκες; ρώτησε η Κάτι.

— Για να κάνουμε μεγαλύτερη εντύπωση, απάντησε ο Γκρίτσα.

— 'Αλλά στο μεθωριακό αυτό ιταλικό σταθμό ανάμεσα στη Γιουγκο-

Από την κορυφή ως τα νύχια

ΚΥΡΙΟΛΕΚΤΙΚΩΣ

Η ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ ΕΞΑΣΘΑΝΙΖΕΤΑΙ ΜΕ CRÈME PHALLIX

Θέλτε να λάμψη η όμορφιά του προσώπου σας; Δεν αρκεί το καλο μακιγιάζ. 'Απαραίτητη βάση είναι η γερή και λεία επιδερμίδα. Θα την αποκτήσετε κάνοντας μία κούρα με Crème Phallix.

Ένα βραδυνό φόρεμα αποκαλύπτει τον λαιμό, τις πλάτες, τους αγκώνες σας. Αν δεν είναι άψογα, περιποιηθήτε τα προηγούμενα με Crème Phallix.

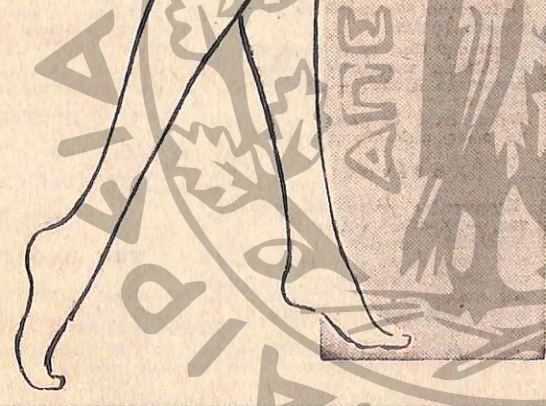
Όμοια περιποίηση είναι 'απαραίτητη και γιό τα χέρια σας, που τρoσούν όλα τα μύτια.

Στις γωνίες των νιχιών, που ερεθίσθηκαν κατά το κόψιμο, ή στις φτέρνες μετά το τρίψιμο με ελαφρόπετρα ή Crème Phallix θα προλάβει πιθανή μόλυνση και θα χάριση απόλυτητα.

Σ' όλα τα σημεία του σώματος και σε κείνα, που δεν φαίνονται, εσάς όμως σας ενοχλεί ένα δέρμα ερεθισμένο από οποιοδήποτε αίτια, χρησιμοποιήτε με εμπιστοσύνη την Crème Phallix.

Είναι πρωτοφανές αυτό, που συμβαίνει με την Crème Phallix. Παρ' όλον ότι κυκλοφορούν όλα και περισσότερες κρέμες ή Φυλλίς διατηρεί πάντοτε την πρώτη θέση. 'Ακόμα και σε Ιατρικές συνταγές γράφεται από τους δερματολόγους. Διότι είναι πασίγνωστο ότι παρασκευάζεται με τα άγνότερα υλικά και περιέχει τα συστατικά τα καταλληλότερα γιό την τροφή και τόνωση του δέρματος.

Και επί πλέον είναι μελετημένη και προσαρμοσμένη στο Έλληνικό κλίμα.

ΟΝΕΙΡΑ ΠΟΥ ΣΒΥΝΟΥΝ

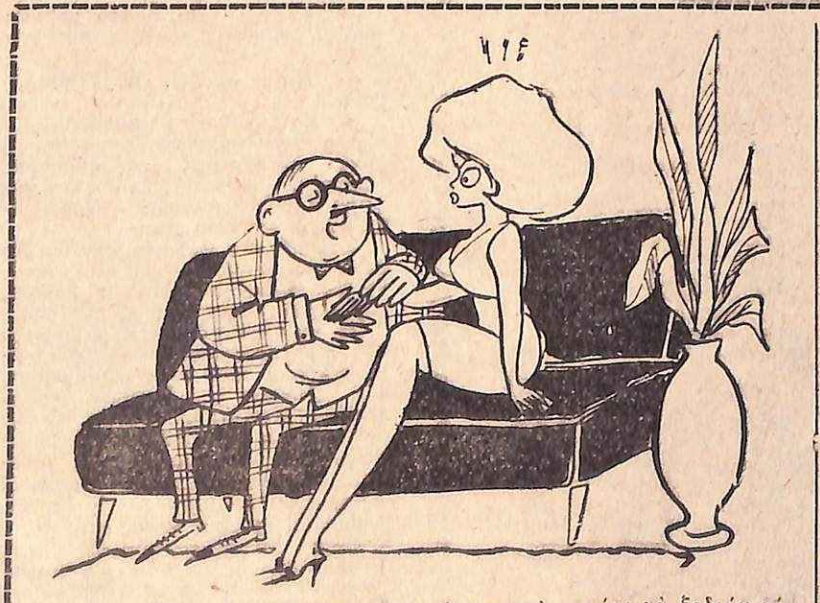
Η «Ταμπούρα» ένα καμπαρέ στο Βελγιοράδι. Φυγόντας από τη Βιέννη, η Κάτι είχε καταλήξει σ' αυτό. Ήταν, βέβαια, ένας ξεπεσμός. 'Αλλ' έπρεπε να ζήσει και δεν ήθελε να χωριστεί τη ζωή της σε κανένα.

Έκείνο το βράδυ, μόλις τέλειωσε το χορό της, αποτραβήχτηκε στο κελλάρι, που της χορηγούσε για καμπαρίν κι' έβγαλε την πλατιένια περούκα από το κεφάλι της.

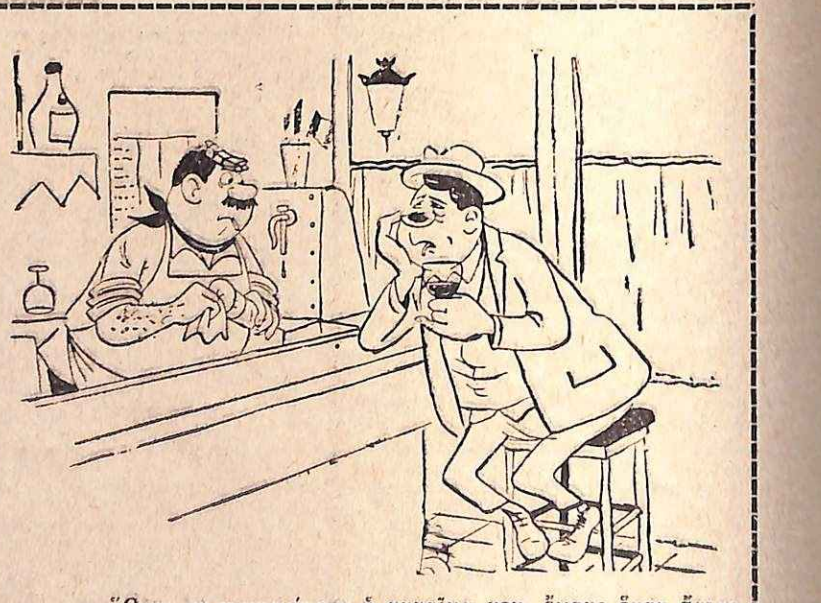
Την ίδια στιγμή, μπήκε ο Γκρίτσα.

— Καλησπέρα, Ντούσκα (ήταν το χαϊδευτικό όνομα, με το οποίο τη φώναζε άλλοτε).

— Η Κάτι τήχασε. Είχαν να ιδωθούν τόσο καιρό!

— Πώς είναι δυνατόν ένα τόσο μικρό χεράκι να ξεδεύει τόσα χεράκια...

— Όταν με παντρεύτηκε η γυναίκα μου, έκανε έναν άντρα ευτυχισμένο: τον πατέρα της!...

σλαβία και την Ιταλία δεν είχαν σε ιδιαίτερη εκτίμηση τα αυστριακά διαβατήρια.

Δύο καραμπινιέροι, με τις όπρετιζές στολές τους, μπήκαν από μια πόρτα και βγήκαν από την άλλη. 'Ο ένας από τους τοίχους ήταν σκεπασμένος με δρομολόγια, που οι νύγες τα είχαν μαυρίσει. Στην άλλη, βρισκόταν μια φωτογραφία του Μουσσολίνι, που οδηγούσε φασιστικά συνθήματα στο λαό. Τό γινε από τις εισιτηρίων ήταν κλειστό. «Παρακαλείσθε να μη φτύνετε» έλεγε μια πινακίδα.

Μια νέα με κόκκινο φόρεμα μπήκε ταλαντευόμενη πάνω στα ψηλά ταξούνια της και πήγε να καθίσει στον πάγκο που βρισκόταν απέναντι στην Κάτι και στον Γκοίτσα.

«Ο πάγκος αυτός ήταν σχεδόν άδειος. Η νέα, ωστόσο, κόλλησε σκεδόν πάνω σ' έναν ηλικιωμένο κύριο, που έμοιαζε με εμπορικό αντιπρόσωπο. Η νέα σταύρωσε τα πόδια της, του χαμογέλασε και τον ρώτησε κάτι σε άθλια γαλλικά...

«Ο άνθρωπος αυτός έβγαλε σε λίγο μια ιταλική εφημερίδα από την τσέπη του, φόρεσε τα γυαλιά του κι άρχισε να διαβάει. Δύο μοναχές, με λευκά και μαύρα, πήγαν να καθίσουν πλάι στη νέα, που άποτραβήχτηκε άμέσως για να μην άκουμπήσουν πάνω τους τα ράσα τους.

«Ο Γκοίτσα κίτταξε άφηρημένος δρόγγο. Τό βλέμμα του έπεσε, ξαφνικά, στην εφημερίδα που διάβαζε ο 'Ιταλός. Τινάχτηκε άμέσως, άρπαξε την εφημερίδα κι έσκαψε πάνω σ' αυτήν. 'Ο ιδιοκτήτης της έσφιξε τις γροθιές του με άπογνώση. Οι δύο στρατιώτες έτρεξαν κοντά, με την έλπίδα ότι οι δύο αυτοί άνθρωποι θαρχόντανε στα χέρια.

«Η Κάτι είχε βοή όλα αυτά πολύ παράξενα κι ήταν έτοιμη να γελάσει, αλλά τό γέλιο πάγωσε στα χείλη της, όταν είδε την άρχοντη τού Γκοίτσα, που με τό άχτυλό του της έδειχνε έναν τίτλο της εφημερίδας: «'Ο διάσημος ίμπερσάριος Ντιαγκίλεφ πέθανε ύστερα από σύντομη άσθένεια στη Βενετία».

— Συγχαροήστε με, τραύισε ο Γκοίτσα μιλώντας στον 'Ιταλό. Δεν ήθελα να σ' ένοχλήσω... Πέθανε!... Καταλάβατε, πέθανε ο Ντιαγκίλεφ!...

— Τόν γνωρίζετε; ρώτησε ο 'Ιταλός γαλλικά. 'Ο θάνατός του είχε κάποια σχέση με σ'α;

— Ναι, απάντησε ο Γκοίτσα. Είναι τό τέλος... τό τέλος όλων!

«Ο 'Ιταλός έβγαλε τό καπέλλο του.

— Έπιτρέψτε μου να σ'ς εκφράσω τη συμπάθειά μου, είπε.

ΣΤΟ ΚΑΡΤΙΕ ΛΑΤΕΝ

Δεν είχαν να κάνουν τίποτα στο Μόντε Κάρολο κι' άλλαξαν κατεύθυνση για τό Παρίσι.

«Ο Γκοίτσα εγκατέστησε την Κάτι, με την άπό δέμα «μπασιόν» βαλίστρα της και τις σπασμένες έλλειδες της, στο μικρό δωμάτιο τού Καρτιέ-Λατέν, όπου έμενε πού.

Τό δωμάτιο αυτό, με τό χαρτί σε «οόμα μουσταράδας στόν» τοίχους και τά σημάδια που είχαν αφήσει πάνω σ' αυτό οι παλαιοί ένοικοι, είχε έναν άένα άμέριμνη πτώχειας. Σωλήνες γκαζιού και νερού και ηλεκτρικά καλώδια έτρεχαν παντού μπερδεμένα. Τά έπιπλά του ήταν ένα παλιό κρεβάτι άποκαταβαλόμενο, μια ντουλάπα που ή πόρτα της γόγγυζε μόλι- την άνοιγες. Ένα τραπέζι πολύ ψηλό και μια καρέκλα πολύ χαμηλή. 'Αλλ' είχε την πολυτέλεια ενός νιπτήρα, μιάς βρύσης με κρύο νερό

ΤΟ ΣΤΟΙΧΙΟΛΟΓΙΚΟ ΠΑΖΛ

ΑΡΙΘΜΟΣ 950

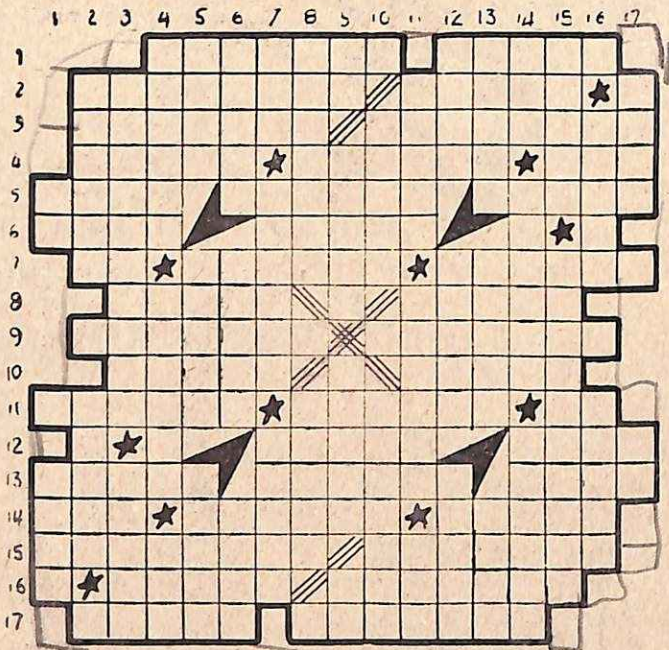
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1 Συμφορά για την άνθρωπότητα. — Μέρους τού σώματος, που έ βρίσκεται σ'α... μαλακά.
- 2 Δυνατός κρότος. — Βουνόκορφές της Ιαπωνικής νήσου Χόντο.
- 3 Δάσος άπό καλάμια. — Κοιμάτι γής, που παραχωρούσαν σε εύτεριδη και για τό όποιο αυτός δεν πλήρωνε φόρους.
- 4 Πόλις της 'Ιταλίας, στο νοτιό

φάγωμα. — Πρακτορείον είδησεων.

5 Χρονικός σύνδεσμος. — Προδίδει παρουσία γυναικάς. — 'Α. ναφορική άντωνυμία (πληθ. ούδ.).

6 Πόλις, που με άλλαγή τόνου γίνεται τέρας. — Βάζει καμιά φορά σε κίνδυνο τη ζωή μας. — Μέρους τού σώματος (έχουμε δύο)

Μπαρί. — Άπολαύσεις. — 'Ε. πάνωμο Γάλλου συγγραφέως.

5 Λατρεύονταν από τους άρχαίους. — Δεν έχουν ούτε άρχή, ούτε τέλος (ούδ.). — Βουνό της Κεφαλληνίας.

6 'Η μητέρα της Παναγίας. — Μυστικός έσουλίας της Θράκης αλλά και... πίθηκος.

7 Χαρακτηρίζουν ποιότητα. — Άνύψωσις. — Μηδ'ε μιάς έξαιρουμένης.

8 Τρέφει τό έμβρυον. — Γλυκίσμα μά και καυλωτικό.

9 Διαφθορά ήθικη άναίσθησια. — Μιά τών 'Ην. Πολιτειών της 'Αμερικής.

10 Κωμικός τού έλαφρού μουσικού θεάτρου. — Λέγονται και ίμάντες.

11 Πολύτιμος λίθος. — Εύρωπακό νόμισμα. — Άρθρο.

12 'Αδελφός τού Μωυσέως. — Όρμη.

13 Συγγενεύουν με τά κρεμμύδια. — Διασχίζει τις έρήμους. — Μέρος τού ματιού.

14 'Όργανον αίσθησεως. — Άναφέρονται στο παρόν (ούδ.). — Καταφύγιο έρωτευμένων ή νεοκώμων (μεταφ.).

15 Έχει την ίδια άξία με άλλον. — Όνομα τεσσάρων αγίων.

16 Φωτιστικό μέσον. — Έλληνικό πέλαγος.

17 Τίτλος στην Τουρκία. — Βυήκε σώος άπό την κάμνη.

Κ α θ έ τ ω σ :

- 1 Σχηματίζει χρόνο τού ρήματος. — Χρονικό έπίρρημα.
- 2 Στοιχίζει συχνά τά κολλάδια τών 'Ισπανίδων. — Άρχαία χώρα μεταξύ Παρνασσού. Οίτης και Φωκίδος.
- 3 Καταστρέφεται άπό φωτιά. — Άνότητα.
- 4 Άναφέρονται στο μακρινό παρελθόν. — Κατάλληλος για

7 Προσωπική άντωνυμία. — Χρώματισμα. — Χονδρός, καθόλου λεπτοκαμωμένος.

8 Διάλεξε τη μοναξιά. — Ένας νόστιμος μεζές στην κασάρευσσα.

9 Άναφορική άντωνυμία. — Διευκολύνει τις συναλλαγές. — Ό καρπός της μοριάς (καθ.). — Καλύπτουν τη μισή Κίνα.

10 Δέ λείπει άπό καμιά λέξη. — Σχετίζονται με μια εύρωπακή πρωτεύουσα (ούδ.).

11 Έθνικός ευεργέτης. — 'Υπήρσαν πολλοί στους άρχαίους ναούς, εδώ μόνο μιά. — 'Ιστορική πόλις της Β. Γαλλίας.

12 Πρωτεύουσα, που είναι και έργαλείο. — Βαθύς και ίγθυος, τρώφος χειμάρρος της Παλαιστήνης. — Χαρακτήρ, ιδιοσυγκρασία (δημ.).

13 Δεν είναι πυκνά. — Λίθος. — Μονωδία.

14 Αιτιολογικός σύνδεσμος (άρχ.). — Προκλητικές και αούδαεις (καθ.). — Άγαπητός.

15 Άφθονούν στις άγορές, εδώ όμως μόνο ένα. — Προορίζεται για άρρώστους.

16 Τό έχουν πρόσωπα και πράγματα. — Δόν 'Ιωσήφ... 'Ι. σματόν γλυτήρας.

17 Μοιάζουν με κλωστές. — Δηλαδή συγκρατάσαι.

ΜΑΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

«Η λύσις τού ύπ' άριθ. 949 στη σελίδα 80

© ©

ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΑ

«Ο σοφός Πυθαγόρας έλεγε: «Τό παιδί που τυραννεί τό σκύλο του, θα τυραννήσκει μά μέρα και την οικογένειά του και την πατρίδα του...»

και μιά συσκευή γκαζιού με δύο «μπέκ». Τό δωμάτιο αυτό είχε έπισ... ένα μπαλκόνι που έβγαζε έπικίνδυνα πάνω άπό τό στενό δρόμο. Μιά γλάστρα με γεράνια και μια κουρτίνα άπό δαντέλλα τούδιναν μια χαρούμενη όψη.

«Ο Γκοίτσα είχε πάρει ύψος ίμπερσάριου.

— Θα μάθεις σε λίγο νέα μου, είπε, έτοιμος για φύγη.

Κατάλαβε, όμως, πως αυτός ο άπορημοετισμός ήταν πολύ ψυχρός και ξαναγύρισε στα βήματά του.

— Μην άνησυχείς, θά σου βρω κάτι, πρόσθεσε. Τό δωμάτιο είναι προπληρωμένο για δεκαπέντε ήμέρες κι' ή κυρία Μπλανσάρ, ή ιδιοκτήτρια, δεν πρόκειται να σε φάη. Δούλεψε τά γαλλικά σου, για να μπορείς να συνεννοηθείς. 'Η ορχή της καρέκλας θά σου χορηγήσει γι... 'Όρθονάρ, Ντούσα.

Και, πηγαίνοντας κοντά, τη φίλησε στον ώμο.

Αυτό ήταν όλο. Ούτε λέξι κι' άγάπη.

«Ο Γκοίτσα, αφήνοντας τό δωμάτιό του στην Κάτι, έχτασταθήθηκε στο δωμάτιο τού Φίλιπ Ντάνιελς, ενός Φλαμανδού άρχοντη, με πλατύ στήθος, βαρεία πόδια, ξανθεία γενειάδα και όρεξι Γαργαντούα, που ήταν φίλος του κι' έμενε τέτοιος στις καλές και τις κακές ήμέρες. Περνούσε τόν Γκοίτσα κατά δέκα χρόνια κι' ήταν κι' ό-λας φτασμένος. Έίχε εκθέσει και πουλήσει κάμποσους πίνακες. Έίχε σχεδιάσει, έξ' άλλου, ένα μπαλέτο για τόν Ντιαγκίλεφ και δούλευε τη μακέτα ενός άλλου, όταν πέθανε ο μεγάλος ίμπερσάριος. 'Ο θάνατος τού Ντιαγκίλεφ ήταν σαν τό τέλος μιάς έποχης. Τά νήματα είχαν κοπή κι' είχαν ξεφυτρώσει ό-λες οι παλιές αντίζηλιές και τά μίσση. 'Ο μεγάλος θιασός, που τόν άδηγούσε άπό τη μια έπιτυχία στην άλλη, κομματιάσθηκε σε διάφορες ομάδες. Μιά απ' αυτές ήταν τό «Εύρωπαϊκό μπαλέτο», όπου «οσελν»θη κι' ή Κάτι με τό κατώτερο όριο της ταίφας.

Τό άτελιε τού Ντάνιελς ήταν άρκετά μεγάλο. 'Ο Γκοίτσα κι' ή Κάτι έκαναν συχνά εκεί τις άσκήσεις τους.

— Άναρωτιέμαι πότε θά μάς πετάξει έξω, είπε μια μέρα ή Κάτι.

— Ο Ντάνιελς είναι πολύ καλός, τ'α απάντησε ο Γκοίτσα. Σου είπα πως είναι παντομήνος... Έχει μια γυναίκα και δεν έξωρ όσα παιδιά σ' ένα κτήμα κοντά στη Γάνδη, ένα κοπάδι άπό μικρούς Ντάνιελς, που προσέχονται κάθε βοάδυ για τόν πατέρα τους... Είναι τόσο γερά και παχεία, που σου φέρνουν ναυτία και μόνο να τά βλέπεις.

«Η Κάτι δεν τόν ρώτησε άν έπαυσε άκόμη κοκαίνη. 'Αλλ' άπό την εμφάνισή του συμπέρανε πως είχε λυτρωθή απ' αυτή την κακή συνήθεια.

«Ο Ντάνιελς είχε ένθουσιαστή με τά μαλλιά τ'η Κάτι, τις άπονηκές χαμπύλες της και την άρχιτεκτονική τού προσώπου της, που προσπαθούσε να τά άποτυπώσει στους πίνακές του.

— Είναι όμορφη, είπε μια μέρα στον Γκοίτσα. Δέ θά ξαναβίδης ποτέ τόση τελειότητα.

Τη μελετούσε σαν άνατόμος. Τό πινέλο του ήταν ένα κοφτερό γυστήρι, που έκοβε άλύπητα τις σάρκες της.

— Είναι όμορφη, αλλά με τό δικό της τρόπο, ξαναείπε. Σε μερικά χρόνια εκατομμύρια γυναίκες σ' όλο τόν κόσμο θά κάνουν τά πάντα για να της μοιάσουν.

«Ο Γκοίτσα κίτταξε τό πορτραίτο της Κάτι σαν να την έβλεπε για πρώτη φορά.

— Θα ήθελα να κορμαστώ άν δεν έχης δική, είπε στο φίλο του. Είναι χαρά να βλέπεις κανείς τώρα αυτή τη μικρούλα.

— Πρόπει να σκεφτείς, όμως, ότι δεν είναι άκόμη παρ' ένα σκαρίσμα τού έαυτού της, παρατήρησε ο Ντάνιελς με βαρυσήμαντο ύφος.

«Ο Γκοίτσα κάγχασε.

— Τό αξιοσημείωτο είναι ότι ή πρώτη μεγάλη άγάπη της δεν της άφηρε σημάδια, είπε, ύπονούντας τό ειδύλλίό της με τόν Χαγχοριάν, που τό είχε μάθει. Είναι πάντοτε παρθένος στην ψυχή.

— Είναι άλήθεια, Κάτι; ρώτησε ο Ντάνιελς.

Δεν της άρεσε να μιλάνε γι' αυτήν σαν για ένα μπαφτέκι, που δεν είχε ψηθή άκόμη στην έντέλεια.

— Κάτι χειρότερο, απάντησε. Είμαι μια μοναχή... Στο μπαλέτο είμαστε όλες μοναχές... Δίνουμε ό-κο φτώχειας και ύπακοής, όταν μπαίνουμε στη σχολή.

— Όχι όμως και άγνότητας, παρατήρησε ο Ντάνιελς... Μη χαμογέλας όπως θάκανε ή Τροχόνα μπροστά σ' έναν μοντέρνο φωτογράφο...

«Ο χαρμός κυλούσε γρήγορα. Οι δουλειές, όμως, δεν πήγαιναν καλά. Τά κομμάτια ήταν λιγοστά. 'Ο Γκοίτσα γινόταν άνιπόφορος, όταν ή Κάτι εργαζόταν, ενώ αυτός καθόταν. Κι' ωστόσο, τόν είχαν ζητήσει στο μπαλέτο της 'Οπερας, αλλά μόνο για δευτερεύς ρόλους.

— Άδύνατον, είπε στην Κάτι, που τόν παροικνούσε να δεχτή αυτή την προσφορά, λέγοντας ότι ήταν μια ευκαιρία για να χάμη τό δρόμο του. 'Αν δεχτώ, θά καταλήξω στην άυτοκτονία ή θά σκοτώσω κάποιον. Δεν είμαι χορευτής για να ευχαριστώ τό κοινό. Έέλω να ζω με τέχνη, μόνο τέχνη...

Σκεφτόταν ταυτόχρονα να καταταχθή στη Λεγεώνα τών Ξένων ή να γίνη μοναχός.

Μια μέρα, ωστόσο, έφτασε χαρούμενος για ν' άναγγείλει στην Κάτι ότι ο Ράινχαρτ τόν είχε προσλάβει ως χορογράφο και χορευτή για τό φεστιβάλ τού Σάατομποργκ. Την πήρε ταυτόχρονα στα χέρια του, τη σίκωσε ως τό ταβάν και κατόπιν την έαπλωσε στη σαλ - λόγη της κι' άρχισε να τη φιλάει στα μαλλιά, στο πρόσωπο, στο λαιμό, στους ώμους, στα γόνα... Γονάτισε β - να κι' άκούμπησε τό κεφάλι του πάνω στο στήθος της. Τό σώμα του τρανταζόταν άπό σπασμούς.

— Κλαίς, Γκοίτσα; τόν ρώτησε συχνά.

— Όχι, γελάω, απάντησε στους λυγμούς του.

«Έκλειψε και γελοώς μαζί. 'Η προσφορά τού Ράινχαρτ έδινε φτερά στη φαντασία του.

«Έλειψε κάμποσους μήνες.

ΤΑ ΣΠΟΥΡΓΙΤΙΑ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

«Όταν ξαναγύρισε, βόηκε την Κάτι στο «Εύρωπαϊκό μπαλέτο», που προετοιμαζόταν για μια περιόδεια στις μεσογειακές χώρες. 'Ιμπερσάριος τού μπαλέτου ήταν ο 'Ολντσεφ, που ο Γκοίτσα τόν παροικνούσε, με μαύρο πάνθηρα, ζωγραφισμένον άπό ένα παιδάκι πέντε χρόνων.

Τά μαθήματα κι' οι πρόβες ήταν σοβαρές, αλλά δεν ύπνοχε έμπνευσι. Όλα γίνονταν μηχανικά. 'Ηταν ή μόνη φορά, σ' όλη έ-σως τη ζωή της, που ή Κάτι άναρωτήθηκε γιατί είχε γίνει χορεύτρια. Μήπως γιατί είχε πιστέψει στις φανταστικές ήλιες και τά β - νειρα τού Γκοίτσα; Κι' ωστόσο, ήξερε πως δεν θά μπορούσε ποτέ να χάμη τίποτα άλλο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

δέρμα
καθαρό
δροσερό
υγιές

«Η κάθε γυναίκα μπορεί να διατηρήσει τό δέρμα της όραίο, νεανικό, όταν τό περιποιηθεί τακτικά με κρέμα Nivea. Γιατί ή Nivea δίνει στο δέρμα ό,τι χρειάζεται: λιπαρά, ύγρα δημιουργά συστατικά και την συγγενή προς τό δέρμα ούσία Εύσερίτ. 'Η μοντέρνα αισθητική δικαιώνει την κρέμα Nivea.

Γαλάκτωμα Nivea

Γιά την περιποίησι τού δέρματος σ' όλόκληρο τό σώμα, Είναι ιδεώδες για ντεμακιλιάζ.

Η Σούζυ Πάρκερ λίγες ημέρες πριν από το δεύτερο αυτοκινητιστικό δυστύχημά της.

ΣΟΥΖΥ ΠΑΡΚΕΡ

Λίγα λεπτά με την πιο όμορφη στάρ — μαννεκέν του Χόλλυγουντ

ΕΝΑ δεύτερο, αλλά λιγώτερο οδυνηρό από το πρώτο αυτοκινητικό δυστύχημα έφερε και πάλι στην επικαιρότητα το όνομα, την κομψότητα, σιλουέτα και την κινηματογραφική καριέρα της Σούζυ ή Σεσίλια Πάρκερ. Παρά το γεγονός ότι στον κινηματογράφο δεν έμφανίζεται συχνά — το κύριο επάγγελμά της είναι «σκηνοθέτρια μούσας και μαννεκέν» — ωστόσο σε όλο τον κόσμο και στην Ευρώπη, φυσικά, είναι πασίγνωστη και πολύ συμπαθής. Χάρην των θαυμαστών της όμορφιάς και του ταλέντου της, δίνουμε πιο κάτω μια ενδιαφέρουσα συνέντευξη, που είχε μαζί της στο νοσοκομείο «Εκείνοι του Λιβάνου» του Χόλλυγουντ ένας φίλος της «Αμερικανός δημοσιογράφος».

— Πώς σας συνέβη το δυστύχημα, μίς Πάρκερ; Οι φίλες επιμένουν να λένε ότι τρέχατε με μεγάλη ταχύτητα και ότι είχατε πηδή και μερικά ποτήρια ούζο...

— Τον πρώτο είναι αλήθεια, αλλά το δεύτερο ψευδές και κακόβουλο. Πάντα με μεθούσε ο ύπνος της ταχύτητας και εξ αίτιας του πάθους μου αυτό μου συνέβη προ ετών το γναστό δυστύχημα, με τα δυσάρεστα επακόλουθα. Αυτή τη φορά έτρεχα και πάλι χωρίς να έχω πηδή ούτε μία σταγόνα. Απλώς, καθώς έτρεχα, δεν πρόσεξα το φράγμα της Ισοπέδου διαβάσεως με τις σιδηροδρομικές γραμμές και έπεσα πάνω του πολύ πριν φτάσω το τραίνο. Εύτυχως ήμουν τυχερή! Τραυματίστηκα ελαφρώς, με το άμαξί μου, που ήταν καινούριο, γιό καταστράφηκε. Αλλά αυτό το δυστύχημα ήταν το τελευταίο. Απ' εδώ και μπρός δε θα τρέχω πια και θα οδηγώ με προσοχή...

Η Σούζυ, χωρίς ακόμη από τον κίνδυνο που πέρασε, αλλά πάντα γοητευτική, κάνει βόλτες μέσα στο μεγάλο και πολυτελές δωμάτιο του νοσοκομείου και μιλάει με ζωηρότητα. Ρωτάει για δόλους και για όλα και δείχνει ότι έχει διάθεση για συνομιλία. Γοητούμε, λοιπόν, σε θέματα που εοχάρισται και της ρωτάμε:

— Πώς πάει η κινηματογραφική σας καριέρα, μίς

Κάρυ Γκράντ «φίλησε» μου αυτές για μένα.

«Αν πάλι με την ίδια λέξη έννοια την καριέρα μου ως μοντέλου μόδας, αυτή άρχισε πριν από πολλά χρόνια, συγκεκριμένα από το 1948. Την εποχή εκείνη ήμουν 15 χρονών και είχα πάρει την απόφαση να εργαστώ. Έτσι, μη έχοντας τίποτα καλύτερο στο νου, πήγα στη Νέα Υόρκη να συναντήσω την αδελφή μου Ντόριαν, που ήταν μαννεκέν σε μεγάλους οίκους ραπτικής. Έκείνη μου έμαθε τα μυστικά του επαγγέλματος και με άνδειξε σε μαννεκέν πρώτης γραμμής. Αρκετά να σας πω ότι από το 1950 μέχρι το 1956 τα ποσά που κέρδιζα από την εργασία μου ως μαννεκέν ξεπερνούσαν κάθε χρόνο τις 100.000 δολάρια.

— Φυσικά, ως μαννεκέν θα έχετε ταξιδέψει πολλές φορές έξω από την Αμερική. Δεν είναι έτσι;

— Ακριβώς. Στο Λονδίνο, στη Ρώμη και στο Παρίσι πήγα πολλές φορές. Ίδιαίτερα, έκανα πολλά ταξίδια στο Παρίσι για να επιδείξω την αμερικανική γυναικεία μόδα. Εκεί γνώρισα προσωπικά και τον Κριστιάν Ντιόρ, στά ατέλει του οποίου εργάστηκα αρκετόν καιρό ως μαννεκέν κι' εκεί γνώρισα τον Πιέρ ντε λά Σάλ, με τον οποίο και παντρεύτηκα μυστικά. Έτσι, μετά, ξυ Νέας Υόρκης, Λονδίνου και Παρισιού έκανα και κανένα ταξίδι στο Χόλλυγουντ και γύριζα και από μία ταινία. Δεύτερη ταινία μου το 1958 στάθηκε ο «Κυκλός ο ποταμός», και τρίτη, ένα χρόνο αργότερα, το ποθητικό δράμα «Οδός Φρέντμαν αριθ. 10», με τον αλυσμένο Γκάρι Κούπερ. Αμέσως μετά μου συνέβη το αυτοκινητικό δυστύχημα, που με ανάγκασε να αποσυρτώ τόσο από την εργασία μου ως μαννεκέν, όσο και απ' εκείνη του κινηματογραφικού αρέματος...

— Τι σχέδια έχετε για το μέλλον; Θα συνεχίσετε και στις δυο δουλειές σας ή μήπως σκοπεύετε να παντρευτείτε;

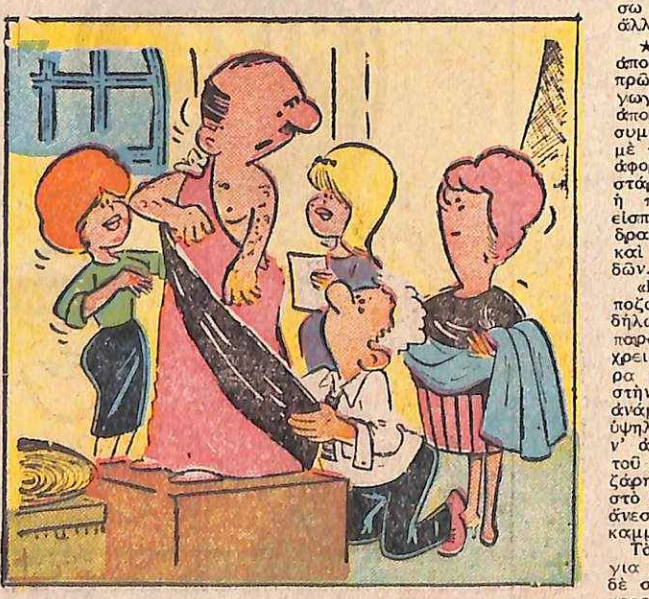
— Κατ' αρχήν, δεν πιστεύω ότι είναι γάμος από κλειδί οποιαδήποτε καλλιτεχνική καριέρα. Νομίζω ότι μπορούν να συνδυασθούν αριστά. Αλλά για την ώρα δεν με απασχολούν αυτά. Με απασχολεί η σκέψη πότε θα γίνω καλά για να δω από το νοσοκομείο και να επιστρέψω στο σπίτι μου, κοντά στην κορούλα μου...

Η Άρλετ.

σήμερα ήταν υπάλληφος, χωρίς όμως τελικά να το κερδίσει. Εφ'όσον το έξασφάλισε ο ρόλος του στο φιλμ «Ο θάνατος ενός Μόλιου» (ένα ποίη των Ην. Πολιτειών που μιμείται τις φωνές άλλων ποιητών). Από τις γυναίκες, το «Όσκαρ» το κέρδισε η Άνν Μπράντφορντ (31 χρονών) με το ρόλο της στο έργο «Το βασίλειο». Απ' όλο το συνέχισε, προσπαθώντας πάντοτε να πετύχαι καλύτερο και ποτέ δεν έχασα το θρόνο μου. Το «Όσκαρ» αυτό δεν πρόκειται να με κάνει να σταματήσω τις προσπάθειες... Κάθε άλλο...

— Ένθουσιασμένος από τα αποτελέσματα, που είχαν τα πρώτα γυρίσματα, ο παραγωγός Ντιν ντε Λαουρέντ αποκάλεσε τους συμμετέχοντες «ομάδα» και, πριν από 19 χρόνια, ήταν για πρώτη φορά υποψήφιος για το «Όσκαρ» με το φιλμ «Τα κλειδιά του βασιλείου». Απ' όλο το συνέχισε, προσπαθώντας πάντοτε να πετύχαι καλύτερο και ποτέ δεν έχασα το θρόνο μου. Το «Όσκαρ» αυτό δεν πρόκειται να με κάνει να σταματήσω τις προσπάθειες... Κάθε άλλο...

— Δε θα ήταν καλύτερο να περιμένετε να λήξη η άδεια των μαννεκέν;

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησούλες

Η «Αμερικανική Ακαδημία Τεχνών και Επιστημών Κινηματογράφου» μοίρασε, όπως κάθε χρόνο, τα «Όσκαρ» της, τη μεγαλύτερη διάκριση, που υπάρχει στον κόσμο του κινηματογράφου.

Το «Όσκαρ» ήθοποιας το πήρε, για πρώτη φορά, ο Γκρέγκορι Πέκ, ο οποίος τέσσερες φορές μέχρι

Η Άρλετ.

σήμερα ήταν υπάλληφος, χωρίς όμως τελικά να το κερδίσει. Εφ'όσον το έξασφάλισε ο ρόλος του στο φιλμ «Ο θάνατος ενός Μόλιου» (ένα ποίη των Ην. Πολιτειών που μιμείται τις φωνές άλλων ποιητών). Από τις γυναίκες, το «Όσκαρ» το κέρδισε η Άνν Μπράντφορντ (31 χρονών) με το ρόλο της στο έργο «Το βασίλειο». Απ' όλο το συνέχισε, προσπαθώντας πάντοτε να πετύχαι καλύτερο και ποτέ δεν έχασα το θρόνο μου. Το «Όσκαρ» αυτό δεν πρόκειται να με κάνει να σταματήσω τις προσπάθειες... Κάθε άλλο...

— Δε θα ήταν καλύτερο να περιμένετε να λήξη η άδεια των μαννεκέν;

Πήτερ Ο' Τούλ, ήταν υπάλληφος και για το «Όσκαρ» ήθοποιας. Το φιλμ αυτό το πήρε το «Όσκαρ», που προορίζεται για το καλύτερο έργο της χρονιάς, το «Όσκαρ» της καλύτερης σκηνοθεσίας (Ντένιελ Λήν), τεχνικής επεξεργασίας, μουσικής, καλλιτεχνικού χρώματος, κινηματογραφικής και ηχολήψης.

Τα «Όσκαρ» για τους καλύτερους δευτερευόντας ρόλους δόθηκαν στον Έντ Μπέγκλεϊ («Γλυκό ποίη της νεότητος») και στην Ινέτιτα Πάτνι («Το βασιλείο»). Η Πάτνι πήρε κατασκευημένη το αγαλματίδιο της από τα χέρια του Τζορτζ Τσαρλς. Αέριζε να σημειωθεί, ότι είναι η πρώτη φορά στην ιστορία του «Όσκαρ», που βραβεύεται ένα ανήλικο αστερί.

Ως καλύτερο ξένο φιλμ βραβεύτηκε το γαλλικό «Οι Κυριακές της Βιλ ντ' Αβράν». Η Γαλλία κέρδισε και το «Όσκαρ», που δίδεται στην καλύτερη ταινία μικρού μήκους, με το «Ευτυχής επέτειος».

Δύο «Όσκαρ» κέρδισε το φιλμ «Η πιο μεγάλη μέρα του πολέμου»: τον καλύτερο ηχητικό ρόλο, οπτικά έφευ και της καλύτερης αποδόμησης φωνημάτων.

Το «Όσκαρ» του καλύτερου τραγουδιού το πήραν οι Μαντρίν και Μέρσι, για τη συνθεσία τους στο φιλμ «Ημέρες Κρασιού και λουλουδιών».

Το Ιταλικό φιλμ «Διαζύγιο α λα Ιταλικά», πήρε το «Όσκαρ», που προορίζεται για την καλύτερη σκηνοθεσία και το πιο πρωτότυπο σενάριο ξένων ταινιών.

Η Μαίρη Γουίλντς κέρδισε ένα «Όσκαρ» για τα ώρια κοστούμια του φιλμ «Ο θάνατος κόσμος των αδελφών Γκρίμ».

Ο Γκρέγκορι Πέκ, μιλώντας στους δημοσιογράφους μετά την τελετή, απάντησε, ότι, πριν από 19 χρόνια, ήταν για πρώτη φορά υποψήφιος για το «Όσκαρ» με το φιλμ «Τα κλειδιά του βασιλείου». Απ' όλο το συνέχισε, προσπαθώντας πάντοτε να πετύχαι καλύτερο και ποτέ δεν έχασα το θρόνο μου. Το «Όσκαρ» αυτό δεν πρόκειται να με κάνει να σταματήσω τις προσπάθειες... Κάθε άλλο...

— Ένθουσιασμένος από τα αποτελέσματα, που είχαν τα πρώτα γυρίσματα, ο παραγωγός Ντιν ντε Λαουρέντ αποκάλεσε τους συμμετέχοντες «ομάδα» και, πριν από 19 χρόνια, ήταν για πρώτη φορά υποψήφιος για το «Όσκαρ» με το φιλμ «Τα κλειδιά του βασιλείου». Απ' όλο το συνέχισε, προσπαθώντας πάντοτε να πετύχαι καλύτερο και ποτέ δεν έχασα το θρόνο μου. Το «Όσκαρ» αυτό δεν πρόκειται να με κάνει να σταματήσω τις προσπάθειες... Κάθε άλλο...

δρομία δε περιορίστη στο πρώτο της αυτό φιλμ, αν δεν αποτελέσει ένα θρίαμβο χωρίς προηγούμενο.

Η διασημή Γαλλίδα στάρ Άρλετ Τζέκσον έχασε δε έλπιδα να ανακτήσει το φάος της. Έτσι το φιλμ «Τα κλειδιά του βασιλείου» θα παραμείνει, κατά πάσαν πιθανότητα, το τελευταίο της έργο. Ο Φερνάντελ, που υποδύεται στην κωμωδία αυτή το ρόλο ενός σταθμάχου, είχε ζητήσει επιμόνως να του δώσουν για παρτενάρ την Άρλετ, που πάντοτε θαύμαζε και έκτιμωσε. Η Άρλετ, που διατηρεί αμείωτο το θρόνο της, ελπίζει να κερδίσει ένα σημαντικό χρηματικό ποσό, γράφοντας, ή μάλλον υπογράφοντας τα άπομνημονεύματά της.

Η Βαρβάρα Στάνγουοικ εξαναγκρίστηκε στον κινηματογράφο, θα παίξει σε ένα φιλμ μαζί με δυο άλλα διασημά ονόματα: Σέρ Ράιτ Πάρερ και Τζέκσον.

Ο Κόρτ Γουόρντ, γκενέτς έχασε το ρόλο του καρδινάλιου στο φιλμ «Ο Καρδινάλιος», που ο Όττο Πρέμινγκερ άρχισε να γυρίζει στη Βιέννη. Λέγεται, ότι ο Κόρτ εγκατέλειψε το ρόλο αυτό, που θα του εξασφάλιζε για αμοιβή δυο εκατομμύρια δολάρια, για να μπορέσει να εξακολουθήσει να παίζει το ρόλο του φρόντ σε ένα έργο, που γνωρίζεται πραγματικό θρίαμβο, σε μία ποισιτική σκηνη.

Στην πραγματικότητα, ο Κόρτ, ο αρχιπαιστής της Βιέννης δήλωσε στον Πρέμινγκερ πως θα του έκανε ό,τι ήθελε, αλλά οι εκκλήσεις, τις οποίες ο Κόρτ παρείχε, καμιά διευκόλυνση, αν ο Κόρτ Γουόρντ έβριζε το ρόλο του καρδινάλιου, «δεν έχονταν» τονσε, πώς ο Κόρτ, αυτός είναι, τρεις φορές χωρισμένους και πώς χαστούκιε προ χρόνων την τελετή σύζυγού του Σιμόν Μπρενν, σε ένα νυχτερινό κέντρο της Βιέννης. Έτσι ο Πρέμινγκερ αναγκάστηκε να τον αντικαταστήσει και ο Κόρτ έχασε τα δυο εκατομμύρια, με τα οποία, όπως αποκάλυψε, θα έπληρωνε την Ρόζα Ράιτ, που έχει ήδη παραγγείλει και θα άφηνε το φιλμ του, στην Κωνσταντινούπολη.

Στο Παρίσι μοιράστηκαν τα «πορτοκάλια» και τα «λεμόνια» του 1962. Τα πρωτότυπα αυτά βραβεία δίνονται, τα μέν πρώτα στους ήθοποιους που συμμετέχουν, τα ευνενικά με τους δημοσιογράφους και προθυμοποιούνται να συνεργασθούν μαζί τους, τα δε δεύτερα σε όσους δυστροπίζουν και δεν εννοούν να τους διευκολύνουν στο έργο τους.

Τα «πορτοκάλια» δόθηκαν στην Άρλετ, στον Κόρτ Γουόρντ και στον Ρομπέρ «Όσκαρ».

Και τα «λεμόνια» στην Ντάνι Σαβέλ, τον Όρσον Ουέλλς και τον Τόνι Περνίν.

Πόσες γυναίκες αγαπά τέλος πάντων αυτός ο Μάριον Μπράντφορντ; Μόλις έμαθε πως η Ταρίτα, η εξωτική παρτενάρ του στο φιλμ «Ναυτική ανταρσία» χτίζει ένα σπίτι στην Ταϊτή, με τα χρήματα που της εξασφάλισε ο ρόλος της, έφυγε αεροπορικά για να προφτάσει να της κάνει μερικά ύποδοξες.

Το ενδιαφέρον αυτό προδίδει πως σκοπεύει να μένη ο ίδιος, έστω και παροδικά, στο σπίτι αυτό.

Ματιές στα έλληνικά στούντιο

Ο γάμος της Άννας Φόνσου με τον θεατρικό επιχειρηματία Κώστα Παλτόγλου, που θα γίνει στις 5 Μαΐου, δεν πρόκειται να έμπειρα καθόλου την κινηματογραφική και θεατρική καριέρα της εκλεκτής στάρ. Ο μνηστήρας της είναι απόλυτα σύμφωνος, να συνεχίσει η μέλλουσα σύζυγος του την καλλιτεχνική της δράση.

Ο Φερνάντελ.

και στους δυο αυτούς τομείς, εντέλως ανεπηρέαστη, ακριβώς όπως και μέχρι σήμερα.

Ο Γιάννης Βέλλας έγραψε τη μουσική της νέας ταινίας της «Νόσας Φίλων», «Οι σκανδαλιάρδες», στην οποία πρωταγωνιστούν ο Ν. Σταυρίδης, ο Γιάννης Γκιωνάκης, ο Τάκης Μηλιάδης, η Ντόρα Γιαννακοπούλου και η Κλέο Σκουλούδη. Στο φιλμ θα εμφανιστεί επίσης και το νέο κοινότητα του συνθέτη, το οποίο αποτελούν πέντε νεαρές τραγουδίστριες.

Η Πρεμιέρα της «Ηλέκτρας» του Μιχ. Κακούληνι στις Βρυξέλλες παρακολούθησαν 800 επίσημοι προσκεκλημένοι.

Η «Αθήνα» είναι ο τίτλος ενός νέου μουσικοχορευτικού φιλμ, που θ' άρχισι να γυρίζη ο

— Τους κάλεσα εδώ για μια τελευταία προσπάθεια συμφιλιώσεως και συμβιβασμού!...

Η εκλεκτή ήθοποιος Ζωή Φυτσο, τακτικό μέλος των Εκπομπών του Ίδρυματος Ραδιοφωνίας, εμφανίζεται τον τελευταίο καιρό και ως τραγουδίστρια.

Θεατρικά παρασκήνια

Ο θαύματος Νίκος Μοσχονάς, που γύρισε από την Αμερική, θα κάνει την εμφάνισή του στη Λυρική Σκηνή με δυο από τις μεγαλύτερες του επιτυχίες, τον «Φαύστο» και τον «Κούρα της Σεβίλλης».

Παράλληλα, με τα ίδια έργα, ο Μοσχονάς θα εμφανιστεί και στις παραστάσεις, που θα δώσει η Λυρική Σκηνή στη Θεσσαλονίκη.

Οι πρώτοι καλοκαιρινοί αθηναϊκοί θιασσοί αναγγέλλουν την έναρξή τους για τις 24 Μαΐου: Στού «Σμαρττή» ο Θίασος Αλφιντή-Βασιλεί, ο Θίασος Νέζερ με τη νέα κωμωδία των κ.κ. Τσιφούρη-Βασιλειάδη «Οι νερόπλουτοι» και ο «Φωμηνικός Θίασος» με τις «Βάχες» του Εορπίδη, στο θέατρο Ηρώδου του Άττικού.

Στο μεταξύ, στο θέατρο «Κοτοπούλη», η κωμωδία «Χτυποκάρδια στο θρανίο» θα συνεχιστεί για δύο ακόμη εβδομάδες, ενώ η «Αυσιαστική» από το θέατρο «Καλού», θα μεταφερθεί στο «Κέντρικ».

Ο Θίασος Ροντήρη, που συνεχίζει με θριαμβευτική επιτυχία τις παραστάσεις του στην Ευρώπη, θα επιστρέψει στην Αθήνα στα τέλη του Απριλίου.

Ο Θίασος του «Πειραϊκού Θεάτρου» θα δώσει το καλοκαίρι σειρά παραστάσεων στα άρχεια επαρχιακά θέατρα, για πρώτη φορά και στο θέατρο των Δελφών.

Ο Θίασος Ροντήρη θα δώσει, για πρώτη φορά φέτος, την τραγωδία «Ιππολύτη» του Εορπίδη.

Ο Ρώσος χορογράφος Μπορίς Κνιάζεφ, που έπειτα από την λήξη του συμβολαίου του με τη Λυρική Σκηνή διατηρεί σκολή στην Αθήνα, θα παρουσιάσει την πρώτη φορά κλασσικό ελληνικό μπαλέτο στις φετινές «Κηρύσεις» του φεστιβάλ «Αθηνών».

Η Ιταλική τηλεόραση, με την ευκαιρία του Πάσχα, γύρισε στην Αθήνα ένα μικρό φιλμ με ελληνικό περιεχόμενο.

Το φιλμ αυτό περιλαμβάνει άγαλμα από αρχαία και νεοαρχαϊκά κείμενα. Επίσης δι. πολωνιές από τον Γ. Μη-

— Δε φαντάζομαι, γαληνότερα, να ξέχασες τον Χάιντε φον Ρούτλινγκεν... του έλε ο σιδερένιος φρακτός ιππότης.

Η ΩΡΑΙΑ ΔΟΓΙΣΣΑ

Το περίφημο λιοντάρι του Άγιου Μάρκου ήταν έτοιμο να σωριασθεί κάτω από το ψηλό μαρμαρίνο βάθρο του. Η γαληνότερη Δημοκρατία του Άδρια, η εξακουσμένη θαλασσοκράτειρα κινδύνευε.

Μήνες τώρα την πολιορκούσαν άσφουκτα τὰ στατεύματα των εχθρών της. Όλος ο κόσμος είχε συμμαχηθεί εναντίον της: Η Δημοκρατία της Γένοβας, ο άρχοντας του Μιλάνου, οι δημοκρατίες της Μπολόνιας, της Παδόβας κι' όλες οι άλλες πόλεις της θόρας. Ίταλιας είχαν ενώσει με τη Γερμανική Αυτοκρατορία και πολιορκούσαν από την ξηρά την πόλη των γαλιών.

Στη θάλασσα πάλι, ο τρομερός ναύαρχος της Γένοβας, ο Άνδρεας Ντόρια, είχε νικήσει τον ως τότε αήθητο στόλο της Βενετίας και τον ανάγκασε να καταφύγει στα όρη της χώρας. Θύλη κι' απελπισία βασίλευαν παντού. Στη χρυσόστολη αιθούσα του Δουκικού Παλατιού, τα μέλη του Συμβουλίου των Δέκα καθόντουσαν στις ψηλές έδρες τους ακίνητα χωρίς να θγάουν λέξη από το στόμα τους. Στη διπλανή αιθούσα του άνακτορου θρονοβόταν ολόμυθος ο δόγης Τζιοβάννι Γκιλιμπερτί, προσπαθώντας να νικήσει την αγωνία και τον τρόμο του. Ήταν ευθιμένος μέσα σ' ένα σύννεφο θλιερών στοχασιών. Συλλογίζονταν τη γυναίκα του, την ωραία Μαριέττα Βεατρίκη που έγινε αιτία της καταστροφής. Για μια στιγμή ο δόγης θυμήθηκε την ιστορία του γάμου του και η ανάμνηση αυτή του έφερε δάκρυα στα μάτια.

Την είχε δη για πρώτη φορά, τρία χρόνια μετά την έκλογή του ως δόγη της Βενετίας, τη μέρα της μεγαλόπρεπης γιορτής των γάμων του με τη θάλασσα. Τι μοραία συμπτώσει! Τη μέρα εκείνη ο Γκιλιμπερτί, φορώντας την δακρυματώδη στολή του, περιτριγυρισμένος από τους άνωτάτους άρχοντες της Βενετίας, καθόταν εδωχισμένος στο κατάστρωμα της ναυαρχίδας, άφοκως, θορυβωμένος από χυλιδες γόνδους, που τον συνόδευαν στην άνοιχτη θάλασσα.

σα. Εκεί, όπως γινόταν κάθε χρόνο, ο δόγης θα έρχιχε μέσα στα κόκατα της Άδριατικής το χρυσό δαχτυλίδι, που συμβόλιζε τους γάμους του με τη θάλασσα.

Σε μια στιγμή, καθώς θαύμαζε την ωραία πομπή, το βλέμμα του έπεσε πάνω σε μια πολυτελή γόνδολα, που έφερε τα χρυσά οικόσημα της παλιάς και πλούσιας οικογένειας των Μονάρι. Στη λαμπροστολή, σμένη πρόμνη καθόταν υπερήφανη η Μαριέττα Βεατρίκη, η δόγισσα της Βενετίας. Ήταν ζωντανή, αλλά οι κόγχες των ματιών της ήταν έντελως άδειες. Τα φανελάκια, τα αγαπημένα καστανά μάτια που γοήτευαν όλη τη Βενετία, τάχα θγάει το χέρι του δημίου!

Ο δόγης της νέας, που ήταν και κηδεμόνας της, γιατί οι γονείς της είχαν πεθάνει, όταν ήταν ακόμα μικρή, δέχτηκε τον δόγη με εξαιρετικές τιμές. Ήταν κατενθουσιασμένος για την τύχη της προστατευμένης του. Κάλεσε άμέσως την ανήψια του για να της αναγγείλει την ευχάριστη είδηση. Τι παράξενο όμως! Η Μαριέττα, μόλις άκουσε την πρόταση του δόγη, δίχως να διαστάσει καθόλου, την άρπωσε χωρίς συζήτηση. Ο Τζιοβάννι Γκιλιμπερτί δοκίμασε την πιο δδυνήρη κατάπληξη. Η προσβολή ήταν βαρύνουσα κι' ήθελε να μάθει την αιτία. Και δεν άργησε να τη μάθει. Οι ομπόντες, που σκοτεινά λαγωνικά της δογικής ασυτομίας, τον πληροφορήσαν πως η Μαριέττα είχε από καιρό έρωτες σχέσεις με τον άρχοντο των Γερμανών μισοφόρων της Βενετίας, κόμη Χάιντε φον Ρούτλινγκεν, που ήταν ένας νέος ευπατρίδης διορρος σαν άρχαγγελος και γενναίος σά λιοιτάρι.

Έξω φρενών τότε ο δόγης, πράσας, άμεσως τον Χάιντε να έπιε βαρύνουσα με τους μισοφόρους του στις βενετιάνικες γαλίες και να εκστρατεύσει στην Κρήνη, που την είχαν καταλάβει οι Τούρκοι. Η πειρήνη ήταν τρομερά δύσκολη και επικίνδυνη. Ο δόγης τον έστειλε με τη δεδαιότητα πως δεν θα ξαναγύριζε.

Ύστερα από δυο μήνες, ο δόγης κάλεσε στο παλάτι του τον άρχοντα Μονάρι, τον κηδεμόνα της Μαριέτας και του αναγγείλε πως ο Χάιντε φον Ρούτλινγκεν σκοτώθηκε στην Κρήνη και ξαναγύρισε να παντρευτεί την ανήψια του.

Η Μαριέττα άπόμεινε σαν κερασμένη. Πάνω στον καύμο της δεν ήθελε ν' άκούσει τίποτα! Πείθηξε για ένα διάστημα τον άγαπημένο της, αλλά στο τέλος υποκλίνοντας στις έπιμονες πιέσεις του θεού της, δέχτηκε να παντρευτεί τον Γκιλιμπερτί και να γίνει δόγισσα της Βενετίας.

Μά δεν πέρασε ένας χρόνος από το γάμο της και ο Χάιντε ξαναγύρισε στη Βενετία, έριαμεινής και δοξασμένος. Η είδηση του σκοτωμού του ήταν ένα ψέμα του δόγη. Ο γενναίος στρατηγός, όχι μόνον νίκησε τους Τούρκους, αλλά τους έδιωξε κιόλας κι' έλευθέρωσε την Κρήνη.

Θέλοντας και μη τότε ο δόγης άναγκάστηκε να οργανώσει μεγάλο πρεσβείο για να τιμήσει το θρίαμβό του νικήτη.

Επειδή όμως φοβόταν μήπως ο Χάιντε συνεχίσει τις σχέσεις του με τη γυναίκα του, έβαλε τους μυστικούς του πρόκτορες να τους παρακολουθούν άγρυπνα. Και να που οι φέθοι του γύγχαν άληθινοί. Η προδοσία του πληρώθηκε με προδοσία. Οι αμπίροι του τον πληροφορήσαν πως οι δυο νέοι συναντιόντουσαν κρυφά κάθε βράδυ στην Γκαλαρία Φορμύζα.

Ο δόγης λυσσώντας από το θυμό του μελέτησε την πιο φριχτή έκδοκσι. Έτσι ένα βράδυ, την ώρα που ο Χάιντε πήγε στην Γκαλαρία, για να συναντήσει την άγαπημένη του, δεν την έβριχε να τον περιμένη στο

συνθησίομένο μέρος του ραντεβού τους. Περιμένη, άσπου νύχτωσε, κι' όταν πιά άπελπίστηκε και έτοιμαστηκε να φύγει, είδε ξαφνικά στην άκρη της στοάς ένα φέρετρο σκεπασμένο μ' ένα μαύρο μεταξωτό ύφασμα. Ένα κακό προαίσθημα του σφίξε την καρδιά. Άναστήκωσε τρέμοντας το πανί κι' ένα φριχτό θέσμα έκανε το αίμα του να παγώσει.

Μέσα στο άπαισιο αυτό φέρετρο θρονοβόταν άναίσθητη η Μαριέττα Βεατρίκη Μονάρι, η δόγισσα της Βενετίας. Ήταν ζωντανή, αλλά οι κόγχες των ματιών της ήταν έντελως άδειες. Τα φανελάκια, τα αγαπημένα καστανά μάτια που γοήτευαν όλη τη Βενετία, τάχα θγάει το χέρι του δημίου!

Ο Χάιντε έσκυψε με σπαραγμό πάνω στη δυστυχισμένη γυναίκα, προσπαθώντας να την συνεφέρει, για να την πάρει να φύγουν, όταν ξαφνικά μέσα στο σκοτάδι ξεχώρισε μερικές σκιές που ζύγωναν άθδωρα με τα στίλβια τους. Άμφοως κατάλαβε τι τον περιμενε. Οι μαχαίροδάκτες του δόγη έρχόντουσαν να τον ξεθάκουν.

Ο πόνος που έσφιγγε την καρδιά του τον έκαμε να έρξηθη σά λιοιτάρι. Έπεσε μονασμένος κατά πάνω τους. Με τρομερές σπασίες άλλους σκότωσε κι' άλλους σώρρισε πληγωμένους. Κι' άνοίγοντας δρόμο άνάμεσα από τους φονιάδες ριχτηκε μ' ένα πύδημα στ' κανάλι.

Έξω να ζήσω, φώναζε, για να έκδικηθώ!... Κολυμπώντας γρήγορα έφτασε στους στρατιώτες του έπληξε τους Γερμανούς μισοφόρους που του ήταν πιστοί και πέρασε μαζί τους τις πόδες της Βενετίας σκοτώνοντας τους φρουρούς.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Στο μεταξύ οι αμπίροι του δόγη ήσαν στη δυστυχισμένη Μαριέττα και τη φυλάκιζαν σ' ένα μακρινό μοναστήρι.

Ο Χάιντε φον Ρούτλινγκεν, φεύγοντας από τη Βενετία, άφρησε για κάμποσο καιρό τον δόγη να χαρή την έκδική του. Μά στο διάστημα αυτό δεν έμεινε άπρακτος. Γύριζε στις γειτονικές χώρες και έσηκωνε τους άρχηγούς τους σε πόλεμο κατά της Βενετίας. Έτσι ύστερα από πολλές προσπάθειες, κατάρθωσε να τους ενώσει σε μια έρη σύμμαχη και τώρα τα στρατεύματά τους πολιορκούσαν τη μισητή Δημοκρατία του Άδρια.

Ατά σκεφτόταν ο δόγης Τζιοβάννι Γκιλιμπερτί μέσα στη σιωπηλή αιθούσα του άνακτορου του. Ξαφνικά, χτύπη δυνατοί άκούστηκαν στην πόρτα. Ένας υπηρέτης μπήκε μέσα ταρκαμένος:

— Έκλαμπρότατε, τούπε με τρεμουλιαστή φωνή. Ο στρατιωτικός διοικητής της Βενετίας θέλει να σας μιλήσει άμέσως.

— Δεν δέχομαι κανένα, όποιος κι' αν είναι! άπάντησε μ' όρη το δόγη.

Μά δεν πρόφτασε να τελειώσει τη φράση του κι' η πόρτα άνοιξε με πάταγο. Ο διοικητής με καταματωμένη την παντοφλά του μπήκε, χωρίς να περιμένη περισσότερο.

Δεν δέχεται λοιπόν, κανένα, Γαληνότερε; φώναξε μ' ένα σαρκαστικό γέλιο. Σε λίγο θα δέχτης έκείνους, που δεν περιμένεις! Δεν ξέρεις, λοιπόν, πως ο Φραντζέσκο Πεσκάρα κυριέπει τους πύργους της Βενετίας και πως ο άρχοντας της Μπολόνιας και οι μισοφόροι των Βισκόντι μπήκαν κιόλας μέσα στην πόλη; Τι κάθεσαι στο θρόνο σου; Έδω, λοιπόν, να τους χτυπήσεις, γενναίε μου δόγη! Οι άντρες σου συνθηκολόγησαν κι' άρρησαν το παλάτι σου άφρούρητο...

— Άνδρικοί! θρυλήθηκε ο Γκιλιμπερτί. Θά μού πληρώσετε άκριθά την προδοσία σας!...

Τη στιγμή αυτή έφτασαν στ' αυτιά του οι κραυγές του κόσμου που, χε μαζεωθεί κάτω από το μέγαρο:

— Κάτω ο Γκιλιμπερτί! Θάλουμε ερήνη! Θάνατος στο δόγη!

Τα πολύχρωμα τζάμια της αίθουσας έπεσαν κατακομματιασμένα από τις πέτρες, που έριχνε απ' έξω το μανιασμένο πλήθος. Στους διαδρόμους του παλατιού άκούστηκαν βρισιές και ποδοβολήματα. Τότε η πόρτα ξαναάνοιξε με πάταγο κι' ένας σιδερένιος ιππότης ζύγωσε το δόγη. Κατέβασε τη σιδερένια προσωπίδα του και με φωνή, που τον έκανε ν' άνατριχιάσει, τούπε έρω νικά:

— Δεν φαντάζομαι, γαληνότερε, να ξέχασες, τον Χάιντε φον Ρούτλινγκεν; Άνδρε, δολοφόνο και άσυνιστη γυναίκων, έτοιμάσου να παραδώσεις την ψυχή σου στο διάβολο! Πρώτα όμως θα μού πές, πού έχεις κρυμμένο το θέμα σου!

Μά τη στιγμή αυτή το ανανισμένο πλήθος πλημμύρισε την αίθουσα. Ένας φάρος, ώπλισμένος μ' ένα καμάκι, χύμπεζε πάνω στο δόγη ουρλιάζοντας:

— Ματοδαμένη τίγρη, πέβανε, λοιπόν! Πάρε αυτή για τον πατέρα μου και τον άδελφό μου, που έκτελέστηκαν άδικα από τους δημίους σου!

Και πριν προφτάσουν να τον έμποδίσουν, τού πέταξε το καμάκι με τέτοια λύσσα που του τρύπησε πέτρα για πέτρα την καρδιά... Έτσι ο Χάιντε δέ μπήκε ποτέ να μάθει σε ποιά μοναστήρι ήταν ζωντανή η πεθαμένη η άγαπημένη του.

Στο δογικό παλάτι της Βενετίας, σε μια από τις μεγάλες αίθουσες θρονοβόταν ως σήμερα κρεμασμένα δυο μεγάλα πορτραίτα. Κάτω από αυτά ο έπισκεπτής διαθάει τις έξης έπιγραφές:

«Η ωραία δόγισσα Μαριέττα Βεατρίκη Γκιλιμπερτί, το νέος Μονάρι».

ΜΩΡΙΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

Η γυνή

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ

ΑΛΕΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΤΣΑΣ

ΔΙΟΝ, ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΖΩΗ ΦΥΤΟΥΣΗ

ΧΛΟΗ ΛΙΑΣΚΟΥ

ΛΑΥΡΕΝΤΗΣ ΔΙΑΝΕΛΛΟΣ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΩΓΟΥ

ΡΟΥΛΑ ΧΡΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΚΡΑΤΗΣ ΚΟΡΕΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ

ΣΟΥΛΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΜΑΙΡΗ ΔΕΛΗΠΕΤΡΟΥ

ΑΝΝΑ (ψεύτικο όνομα)

ΘΑΝΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ

ΦΙΛΙΠΠΑΣ

ΔΕΛΗΠΕΤΡΟΥ (πατέρας)

ΚΑΙΤΗ

ΡΕΝΑ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

ΝΤΟΛΛΥ

ΝΤΑΙΖΗ

ΚΩΣΤΑΣ

ΝΤΕΝΗΣ

ΤΟΝΥ

Παραγωγή: ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ. Σενάριο — Σκηνοθεσία: ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΛΙΑΝΔΗΣ. Δ/σις φωτογραφίας: ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ. Μουσική: ΜΙΜΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ

2ος. — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Στη βίλλα του Κώστα, στην Έκκληση ένει συγκεντρωθεί ένα πλήθος από νέες και νέους της «καλής κοινωνίας». Χορεύουν πίνουν διασκεδάζουν και δίνουν τις ευχές τους στον Κώστα και στη Νταίζη, που άραβωνιάζονται.

Ο ξαφνικός αυτός άρραβώνας έχει έκπληξει πολλούς, γιατί όλοι ξέρουν πως ο Κώστας ήταν φίλος της Μαίρης, η οποία δεν άργεί να καταφτάσει κι' αυτή, δδθεν για να ευχθή τους άραβωνιασμένους.

Η Μαίρη δέ φαίνεται καθόλου στενοχωρημένη. Αντίθετα δεν άργεί να μεταδώσει και στους άλλους το κέφι της.

— Τι κάθεστε; τους φωνάζει σε μια στιγμή. Πού είναι το κέφι σας; Σήμερα άραβωνιάζεται ο πιο καλός μας φίλος... Εμπρός, λοιπόν... Χορός... Τραγούδι... Πού είναι η κιθάρα σου, Φίλιππα;

Ο Φίλιππας, που την άγαπά από καιρό κρυφά, τρέχει, φέρνει την κιθάρα του και συνοδεύει τη Μαίρη, η οποία άρχίζει το τραγούδι. Όλοι ξαναδρίσκουν το κέφι τους και χειροκροτούν άθδωρμητα.

Το χειροκρότημα των άνδρων, πιο θεινό, μαρτυρεί τον ξεχωριστό ένθουσιασμό τους. Όλοι οι νέοι προσπαθούν να πλησιάσουν τη Μαίρη και να της μιλήσουν, να της έκφρασουν τον ένθουσιασμό τους, να της κλείσουν κανένα ραντεβού.

Μεταξύ αυτών είναι και ο Κώστας, ο όποιος άκολουθώντας το παραδειγμα των δυο πιο στενών φίλων του, του Τόνυ και του Ντένη την πλησιάζει, προσφέρει ένα ποτό και ζητάει να μάθει τί της έλεγαν.

Τί σ' ενδιαφέρει έμένα; του λέει η Μαίρη. Έσύ είσαι πιά άραβωνιασμένος. Άσε και μάς τώρα να βρούμε την τύχη μας.

Η Ρένα, η Νταίζη και η Ντόλλυ που παρακολούθσαν τις έπαφές των φίλων τους με τη Μαίρη, νοιώθουν τάν κίνδυνο που τις άπειλει και γι' αυτό άποφασίζουν να της μιλήσουν.

— Άκουσε, Μαίρη, της λέει η Ρένα, αν έξακολουθήσεις να φλερτάρης τον Κώστα, τον Τόνυ ή το Ντένη θάχης να κάνης και με τις τρεις μας!...

...ότι έχω την όρεξί τους, θα δώσω σ' όλους ραντεβού στο ίδιο μέρος και την ίδια ώρα, στο λαχαροπλαστείο του Μπάμπη. Θά είστε εκεί για να τους παραλάβετε... Πάει ένα δεκάριο στοίχημα ή καθεμιά; Ρένα, Ντόλλυ, Νταίζη: Δεχόμαστε! Ρένα: Όραία!... Δέ μού δίνετε από τώρα το δεκάριο; Η Μαίρη βλέποντας πως το άσπιο της δεν ένθουσιάζει τις φίλες των τριών θαυμαστών της ξαναγαίνει στο λιβινγκ-ρούμ και άρχίζει ένα τοελλό γοό. που προκαλεί το ένδιαφέρον όλων των άρρένων...

Ντόλλυ: Έμ βέβαια, πως να τ' άκρατήσουμε, τ' άγόρια μας, όταν υπάρχουν κάτι σαν κι' έμένα, που κουνανε συνέχεια την ούρά τους; Μαίρη: Μπά!... Έτσι σου είπαν; Ντόλλυ: Δέ μού τό είπαν... Το βλέπω. Μαίρη: Όραία, τότε βάζουμε ένα στοίχημα; Ρένα: Στοίχημα... Τί είδους στοίχημα; Μαίρη: Έγώ άπφε δέ θα πλησιάσω κανένα. Κ' να δdτε πού όλοι θάρουν να μού ζητήσουν ραντεβού. Για να μη νομίζετε...

Ένώ η Μαίρη συνεχίζει το γοό και το τραγούδι, σε μια γωνιά της αίθουσας μερικοί από τους καλεσμένους του Κώστα έχουν βάλει στ' μέση το Φίλιππα και τον δουλεύουν: Τώρα είναι η ευκαιρία, του λέει μια κοπέλλα. Τώρα πού η Μαίρη είναι πικαρισμένη από τον άραβώνα του Κώστα... Βέβαια, παρατηρεί, κάποιος άλλος. Τώρα, μόλις της κάνης την έρωτική σου έξομολόγησι θά δενή άμέσως!... Να της πής όμως και το ποίημα, του λέει ένας τρίτος.

Φίλιππας: Ναί το ποίημα... Μά δεν τ' ομώμας απ' έξω...
 — Τό έχει γραμμένο... Δεν πειράζει, λοιπόν, τής τ' ομώμας...
 — Ναί, βέβαια, παρατηρεί ένας άλλος... Μόλις άρχισή ο επόμενος χορός θά σβύσουμε τ' άφ' α... 'Εμείς σιγά-σιγά θ' άραιώσουμε και μόλις μείνουμε μόνοι, άρχίζεις...
 Φίλιππας: Θά πάω τράκ...
 — Δεν παθαίνεις τράκ, έσύ, τού λέει ή Ντόλλυ. Λοιπόν, σύμφωνοι...
 'Εμπρός, βάλτε άμέσως έναν άλλο δίσκο στο πικ-άπ.

Στό μεταξύ τή Μαίρη, πού συνεχίζει τό χορό της, πλησιάζει ό Τόνυ και τής ψιθυρίζει μέ τρόπο:
 — Θέλω νά σού μιλήσω, Μαίρη...
 Μαίρη: Τώρα άποκλείεται...
 Τόνυ: Τότε δός μου ένα ραντεβού γι' αύριο...
 Μαίρη: Αύριο τό άπόγευμα στίς έξη, στού Μπάμπη...
 'Ο Τόνυ άπομακρύνεται και τήν πλησιάζει ό Κώστας:
 — Πρέπει νά σε δώ, όπωσδήποτε, τής ψιθυρίζει...

Μαίρη: Μά βλέπεις τώρα...
 Κώστας: Όχι, έτσι, πρέπει νά είμαστε μόνοι... Μπορεί αύριο;
 Μαίρη: Εστώ... Αύριο στίς έξη, στού Μπάμπη!...
 Κώστας: Όρα... Όρα...
 Μαίρη (μέ νάζι): Τί νά κάνω;... Φύγε τώρα γιατί μάς κυττάζουν...
 Μόλις φύγει ό Κώστας τήν πλησιάζει ό Ντένης:
 — Χορεύουμε; τή ρωτάει.
 Μαίρη: Τρελλάθηκες; Θέλεις νά μάς δή ή Ντόλλυ;

'Ο Ντένης γυρίζει, βλέπει τή Ντόλλυ και παραδέχεται:
 — Έχεις δίκιο. Καλύτερα νά δώσουμε ραντεβού αύριο...
 Μαίρη: Στίς έξη στού Μπάμπη. Θέλεις;
 Ντένης: Άκου έρωτη... Άς πιηάινω τώρα...
 Μαίρη: Στό καλό...
 'Η Μαίρη γελά βλέποντας τό Φίλιππα νά τήν πλησιάζη.
 — Χορεύουμε; τόν ρωτάει.
 Φίλιππας (τα χάνει): 'Ε;...

Μαίρη: Χορεύουμε, λέω;
 Φίλιππας: Πώς... Ναί... Βέβαια...
 Τήν πιάνει και άρχίζει νά χορεύη κραιώνας τήν σέ άπόσταση. Χάνει τ' άβήματά του και σκύβει ντροπαλός τό κεφάλι.
 Μαίρη: Όρα... Όρα...
 — Εύχαριστώ, λέει ό Φίλιππας και τής πατάει τό πόδι...
 Μαίρη: Ωχ...
 Φίλιππας: Συγγνώμη... Δεν τ' ήθελα...

Μαίρη: Θέλεις μήπως νά σταματήσουμε τό χορό;
 Φίλιππας: Άπεναντίας, θάβελω νά χορεύω ως τό πανί...
 Μαίρη: Δεν πάμε καλύτερα νά καθήσουμε στού πλαινό σαλονάκι;
 Φίλιππας: Μόνοι, οι δύο μας;... Μιλας σοβαρά;
 Μαίρη: Ναί, τούς βαρέθηκαν όλους αυτούς τούς σχολούς...
 Περνούν στού μικρό σαλονάκι και ή Μαίρη τού δίνει έ.α. φίλι.
 Φίλιππας (μονολογεί): Μπράσο μου... Ευκολα τ' αιαφερα...
 και δεν είπα ακόμα και τό ποίημα!...

Μαίρη: Ποίημα;... Ποιό ποίημα;...
 Φίλιππας (δείχνοντάς της τ' άχατιά πού κρατάει στού χέρι): Σούγραφα ένα ποίημα. Θέλεις νά τ' άκουσής;
 Μαίρη: Τόγραψες για μένα και ρωτάς;
 Φίλιππας (παίρνοντας ύφος): 'Αχ και βάχ, άχ και βάχ κάνει μέσα ή ψυχή μου άχ και βάχ, άχ και βάχ κι' όλα αυτά, για σέ ψυχή μου!

Μαίρη: Όρα!... Μπράσο σου;...
 Φίλιππας: Δεν έχει μεγάλη ποικιλία σέ λόγια, αλλά έχει αί-σθημα... Τό παρακάτω όμως είναι πιο ώραιο:
 «Χελιδόνια όμορφα, πού γλυκοκελαϊδάτε...»
 Στήν πόρτα έμφανίζονται καμιά είκοσαριά κεφάλια, πού κρύβονταν ως εκείνη τή στιγμή και συνεχίζουν έν χορό:
 «Ξυπνήστε τήν άγάπη μου, πού μοναχή κοιμάται».
 — 'Αμ έχουμε και μείς ήμερολόγιο μέ ποιηματάκια στού σπίτι μας.

'Ανυπόμονος ό Ντένης βρίσκει τήν άλλη μέρα πρώτος και καλύτερος στού ζαχαροπλαστείο τού Μπάμπη από τίς 6 παρά 10. Σέ λί-γο σταματά ένα αυτοκίνητο και κατεβαίνει απ' αυτό ό... Τόνυ. Βλέ-πει τό Ντένη και τ' άχάνει. Τό ίδιο και ό Ντένης.
 Ντένης: Γεια σου, Τόνυ... Πώς από δω;
 Τόνυ: Πριν ό Τόνυ προλάβη ν' άπαντήσει φτάνει μέ τό αυτοκίνητό του και ό Κώστας, ό όποιος βλέποντάς τούς τ' άχάνει κι' αυτός μέ τή σειρά του. Στίς έξη ακριβώς φτάνει και ή Μαίρη μέ τό αυτοκίνητό της...

Οι τρεις φίλοι, πού δίσταζαν ό καθένας τούς νά πη στούς άλλους για ποιό λόγο βρίσκεται εκεί, βλέπουν κατάπληκτοι πώς ή Μαίρη δεν είναι μόνη της, αλλά έχει μαζί της τό Φίλιππα, πού οδηγεί μάλιστα τό αυτοκίνητό της. 'Η Μαίρη κάνει νά κατεδή και βλέποντας τούς τρεις νέους, λέει μέ προσποιητή έκπληξη:
 — 'Ω! τ' ά παιδιά!... Γεια σας!...
 Κώστας (έξω φρενών): 'Ετσι μούρχεται νά...
 Τόνυ: Θά τής δώσω ένα χαστούκι... Αυτό τής άξίζει...

Ντένης (έκπληκτος): Είχε δώσει ραντεβού και σέ σ'α;
 — 'Η Μαίρη, στό μεταξύ, γυρίζει πρós τό Φίλιππα και τού λέει:
 — Τί λές, Φίλιππα, νά μείνουμε εδώ, ή βρίσκεις πώς έχει πολύ κό-σμο αυτό τό ζαχαροπλαστείο και θες νά πάμε κάπου άλλού;
 Ντένης (έξαγριωμένος): Τήν πρόστυχη!...
 'Η Μαίρη βλέπει, στό μεταξύ, τή Ρένα, τή Ντόλλυ και τή Νταίζη νά παρακολουθούν από μακριά τή σκηνή και τούς φωνάζει:
 — Κορίτσια, τ' ά δεκάρικα!... Κέρδισα τό στοίχημα.

Οι τρεις φίλες περνούν από μπροστά της και τής δίνουν από ένα δεκάρικο ή κάθε μία. 'Υστερα στέκονται μπροστά στούς φίλους τούς, τούς ρίχνουν μία περιφρονητική ματιά και γυρίζοντας τίς πλάτες τούς κάνουν νά φύγουν.
 — 'Ε, πού πάτε; τούς φωνάζει πάλι ή Μαίρη. Μού φαίνεται πώς κάνετε κάποιο λάθος. 'Οποιος άγαπά δέ φύγει έτσι... 'Οποιος άγα-πά πραγματικά, ξέρει και νά συγχωρή... 'Εμπρός, λοιπόν, φιληθήτε... Τό απαιτώ!...

-ΜΑ επί τέλους, πού θα τραβήξει αυτή η κατάσταση; ψιθύρισε η Ροσάνα, περνώντας το χέρι πάνω στο μέτωπο.

Ο Τζίνο είχε φύγει, χτυπώντας πίσω του την πόρτα. Ήταν η δεύτερη φορά, πού φιλονεικούσαν, σε μια εβδομάδα.

Και όλ' αυτά, από τότε πού ήρθε αυτή ή γριά γρουσουζιά, μουρμούρισε, αρχίζοντας να τακτοποιεί το κρεβάτι με νευρικές κινήσεις.

Η «γριά γρουσουζιά» ήταν η πεθερά της. Τά πήγαιναν τόσο καλά με το Τζίνο, στον πρώτο χρόνο του γάμου τους! Ύστερα, εκείνος είχε την ωραία ιδέα να φέρη τη μητέρα του κοντά τους. «Θα είμαι πιο ήσυχος έτσι, είχε πη. Κι' ύστερα ή μαμά θα σε βοηθά. Είναι μια γυναίκα με γλυκό χαρακτήρα».

Ναί, έτσι φαινόταν, μα πίσω από εκείνη τη γλυκιά όψη της, έκρυβε μια σιδερένια θέληση. Από την πρώτη μέρα, πού είχε φτάσει, είχε πάρει στα χέρια της τη διευθυνσι του σπιτιού. Καί, παρ' όλα αυτά, δεν έπαυε να λέη:

— Νομίζω, ότι είναι πιά καιρός ν' αποτραβηχτώ σ' ένα γηροκομείο. Έχω γεράσει...

Η Ροσάνα χτύπησε νευρικά τα μαξιλάρια και τὰ τακτοποίησε στη θέσι τους. Ναί, ήταν ακριβώς από τότε, πού η πεθερά της είχε μπη στο σπίτι, πού ο Τζίνο άρχισε να αλλάζει. Φαινόταν απορροφημένος περισσότερο από ποτέ στις υποθέσεις του και, με τη δικαιολογία, ότι αυτή είχε τώρα μια συντροφιά, έβρισκε από γραφείο του ως άργα το βράδυ και γύριζε στο σπίτι κουρασμένος, άκεφος, έννευρισμένος. Το αποτέλεσμα ήταν να γίνονται όλο και πιο συχνές οι μικρές φιλονεικίες τους.

Εκείνη τη στιγμή, ή αδύνατη σιλουέττα της κυρίας Τερέζας φάνηκε στην πόρτα.

— Είχες πη, ότι θα έδωαιες γιαί ψώνια, Ροσάνα, της είπε. Άν θέλεις, πήγαινε, θα φροντίσω εγώ για το σπίτι και για το φαγητό, μην ανησυχής...

Φαινόταν, ότι της έκανε μια χάρη, ενώ, στην πραγματικότητα, προσπαθούσε να την παραμερίση. Έπειτα, ήταν αδύνατο να μην είχε άκουσει, ότι ο γυιός της είχε φύγει, κλείνοντας πίσω του με δύναμη την πόρτα και να μην είχε καταλάβει, ότι το αντρόγυνο είχε φιλονεικήσει. Μα προσποιόταν πάντα, ότι δεν άκουγε τίποτα, ότι δεν καταλάβαινε. Ή υποκρίτρια!

Τη μισώ... μουρμούρισε ή Ροσάνα, καθώς ντυνόταν βιαστικά. Μ' έχει κάνει να νιώθω σαν ξένη μέσα στο σπίτι μου!...

Ο δροσερός πρωινός αέρας την ήρémησε λίγο. Δίσχιζε το πάγκο, όταν είδε ένα ψηλό μελαχροινό νέο να προχωρή προς το μέρος της, χαμογελώντας.

Ροσάνα! φώναξε ο νέος σφίγγοντας το χέρι της άναμεσα στα δικά του. Τί γίνεσαι; Τό ξέρεις, ότι φαίνεσαι πιο γοητευτική από ποτέ άλλοτε;

Κι' εσύ δεν έχεις αλλάξει καθόλου, Μωρίς...

Ο Μωρίς ήταν ένα από τα αγόρια της παλιάς νεανικής συντροφιάς της. Τότε, φαινόταν έρωτευμένος μαζί της, αλλά ύστερα αυτή είχε άρραβωνιαστή με τον Τζίνο.

Κι' ο σύζυγός σου τί γίνεται; ρώτησε ο νέος.

Καλά, ευχαριστώ.

Είσαι ευτυχισμένη;

Σε μια άλλη στιγμή ή Ροσάνα θα άπαντούσε, γελώντας: «Άκριβώς, πολύ ευτυχισμένη!». Μα εκείνο τό πρώι ή έρώτησι τη βρήκε σε μια άσχημη στιγμή.

Και ποιός είναι πραγματικά ευτυχισμένος σ' αυτό τον κόσμο; άπάντησε άόριστα.

Ο Μωρίς την κτύπησε με ξαφνικό ενδιαφέρον. Εκείνη ή άπάντησι ήταν γι' αυτόν μια σπουδαία ευκαιρία.

— Άκουσε, Ροσάνα, της είπε, περνώντας το χέρι του στο μπράτσο της, γιατί δεν πάμε σ' ένα δροσερό μπαρό να πιούμε ένα όρεκτικό; Έτσι, θα τα πούμε πιο ήσυχα...

Λίγα λεπτά άργότερα, ή Ροσάνα καθόταν άντίκρυ στο Μωρίς, στο τραπέζακι ενός ήστου χου μπαρό.

— Εσύ δεν παντρεύτηκες ακόμη; τον ρώτησε.

— Όχι, ακόμη. Δεν κατάρθωσα να βρω την κατάλληλη γυναίκα. Να ήξερες πόσες φορές σε συλλογίστηκα σ' αυτά τα χρόνια! Άλλά για πές μου, γιατί δεν είσαι ευτυχισμένη; Ο άντρας σου δε σ' αγαπά;

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Μ' αγαπάει με τον τρόπο του. Μα... με παραμελεί.

Καταλαβαίνω! Οι περισσότεροι άντρες είναι ήλίθιοι, άπάντησε ο Μωρίς. Δεν ξέρουν να κάνουν τις γυναίκες τους ευτυχισμένες...

Μισή ώρα άργότερα, όταν βγήκαν από το μπαρό, ο Μωρίς πέρασε και πάλι το χέρι του στο μπράτσο της.

— Θέλω να σε ξαναδώ, της ψιθύρισε, ενώ το βλέμμα του βυθιζόταν στο δικό της, φλογερό και επίμονο. Έμεις οι δυο είμαστε φτιαγμένοι ο ένας για τον άλλο. Πρέπει να ξανασυναντηθούμε, τό καταλαβαίνεις κι' εσύ, δεν είν' έτσι; Μη μου πής όχι!

Δεν του είπε όχι. Του έδωσε ένα ραντεβού, για τό επόμενο απόγευμα. Ήξερε, ότι την Πέμπτη ο Τζίνο θα είχε συμβούλιο και θα γύριζε άργα στο σπίτι. Ήταν, λοιπόν, μια καλή ευκαιρία, μια ευκαιρία να ξεφύγη από την πληκτική ρουτίνα της ζωής της...

Τό επόμενο πρωί πέρασε άπελυστικά άργα. Τό μεσημέρι ο Τζίνο της μίλησε για τό συμβούλιο, πού θα γινόταν τό απόγευμα.

— Πρόκειται για μια στιγμή πολύ ενδιαφέρουσα για μένα, της έξηγησε. Άν κατορθώσω να άποδείξω, ότι σ' αινούς τους τελευταίους μήνες εργάστηκα σκληρά και άποδοτικά, ώφελώντας πολύ την εταιρεία, τότε είναι σχεδόν βέβαιο, ότι θα μου προσφέρουν τη θέσι, πού φιλοδοξώ ν' άποκτήσω. Πρόκειται για μια θέσι διευθυντού τμήματος, πού θα μάς επιτρέψη να αλλάξουμε ζωή. Απόψε, μη με περιμένετε για τό δείπνο...

Για μια στιγμή, ή Ροσάνα ένοιωσε την επιθυμία να τον άρπάξη από τό χέρι, να τον κρατήσει, να τον παρακαλέση να μη φύγη, να του πη, ότι ήταν κάτι πολύ πιο ενδιαφέρον από εκείνο τό συμβούλιο, πού θα μπορούσε να συμβή εκείνο τό απόγευμα. Μα δεν είπε τίποτα.

Ο Τζίνο τη φίλησε βιαστικά στο μέτωπο κι' ύστερα άκουσε τό γρήγορο βήμα του να προχωρή στο διάδρομο, την πόρτα πού έκλεινε πίσω του...

Η Ροσάνα βγήκε κι' αυτή από την τραπεζαρία, ανέθηκε στην κρεβατοκάμαρά της κι' άρχισε να ετοιμάζεται πυρετικά. Έπρεπε να γίνη πολύ όμορφη, για τό ραντεβού της με τό Μωρίς. Βούρτσισε τα μαλλιά της μπροστά στον καθρέπτη, όταν ή κυρία Τερέζα μπήκε στο δωμάτιο, κρατώντας ένα μεγάλο πακέτο.

— Εφεραν αυτό για σένα, της είπε, άφίλοντάς το πάνω στην τουαλέττα.

Η Ροσάνα κοκκίνισε. Ο Μωρίς δεν έπρεπε να τό κάνει αυτό... Πήρε στα χέρια της τό πακέτο, τό ξετύλιξε. Φάνηκε ένα κουτί από σελλοφάν και μέσα σ' αυτό ένα θαυμάσιο μπουκέτο από κόκκινα τριαντάφυλλα. Ένα γράμμα συνόδευε τό δώρο. Νοιώθοντας τα πόδια της να τρέμουν, ή Ροσάνα έσκισε τό φάκελλο, πήρε από μέσα τό χαρτί, τό ξεδίπλωσε και...

— Ορθάνοιξε τα μάτια της από έκπληξι, αναγνωρίζοντας τό γραφικό χαρακτήρα του Τζίνο. Τό γράμμα και τα λουλούδια ήταν από αυτόν.

«Λατρευτή μου — διάβασε — αυτή ή ημέρα είναι σπουδαία για μένα. Μα, ακριβώς γι' αυτό, σου στέλνω αυτά τα τριαντάφυλλα, για να σου άποδείξω, ότι δεν υπάρχει για μένα τίποτα στον κόσμο, πού να αξίζει περισσότερο από σένα! Για ποιά αίτια νομίζεις, ότι εργάστηκα τόσο σκληρά; Γιατί θέλησα ν' άγωνισθώ, να πετύχω; Για σένα, μόνο για σένα, Ροσάνα! Γιατί εσύ είσαι ο μοναδικός μου σκοπός, ή μοναδική μου φιλοδοξία, ή μοναδική μου περηφάνεια...».

Αθόρυβα, ή κυρία Τερέζα, είχε βγή από τό δωμάτιο, κλείνοντας την πόρτα πίσω της. Η Ροσάνα άφησε τό χαρτί να πέση από τα χέρια της, ξεσπώντας σε λυγμούς.

Κι' εγώ πού ήθελα να τον προδώσω, ψιθύρισε, να καταστρέψω τον έρωτά μας, την ευτυχία μας...

Για μια στιγμή θυμήθηκε τό Μωρίς, πού θα την περίμενε στο μπαρό. Ύστερα σήκωσε τους ώμους με άδιαφορία. Ο Μωρίς μπορούσε να περιμένη, άσπου θα καταλάβαινε, ότι ήταν περιττό να περιμένη περισσότερο, γιατί

αυτή δε θα πήγαινε να τον συναντήσει ποτέ! Εκείνο τό βράδυ, ή Ροσάνα έμεινε καθισμένη στο σαλόνι, περιμένοντας τον Τζίνο. Έξακολούθησε να τον περιμένη ακόμα κι' όταν ή κυρία Τερέζα, νικημένη από την κόυρασι, την καληνύχτισε και πήγε στο δωμάτιό της.

Επί τέλους, κατά τις έντεκα, άκουσε τό κλειδί να γυρίζει στην πόρτα. Σηκώθηκε κι' έτρεξε στο διάδρομο, τύλιξε τα χέρια της στο λαιμό του Τζίνο και τον φίλησε με πάθος. Εκείνος άνοιγόκλεισε τα μάτια του, με χαρούμενη έκπληξι.

— Άγάπη μου! Τί νέο είναι αυτό; Έσύ δεν είσαι συνηθισμένη να με περιμένεις τό βράδυ...

— Από τώρα θα σε περιμένω κάθε βράδυ, του είπε ή Ροσάνα τρυφερά. Μα, έλα, πές μου, τί έγινε εκείνο τό περίφημο συμβούλιο; Όλα πήγαν καλά, της άπάντησε εκείνος, ενώ την έσφιγγε ακόμη στην άγκαλιά του. Από αύριο θα είσαι κυρία διευθυντού!

Είμαι πολύ ευχαριστημένη γι' αυτό, Τζίνο. Μα... δε μπορείς να φανταστής πόσο ευτυχισμένη μ' έκανες μ' εκείνα τα τριαντάφυλλα, μ' εκείνο τό γραμματάκι!

Τα τριαντάφυλλα, τό γράμμα; ρώτησε κατάπληκτος ο νέος. Μα... δεν καταλαβαίνω...

Δεν καταλαβαίνεις; Θέλεις να πής, ότι δεν τα έσπειρες εσύ αυτά τα λουλούδια; ψιθύρισε ή Ροσάνα, δείχνοντας τό βάζο με τα τριαντάφυλλα. Δεν έγραψε εσύ αυτό τό γράμμα; πρόσθεσε, ενώ έβγαζε από την τσέπη της τό χαρτί. Έλα, μην άστειεύεσαι τώρα. Αφού έχει την υπογραφή σου. Κι' ύστερα, αυτά τα γράμματα είναι τα δικά σου...

Ναί, μοιάζουν πολύ με τα δικά μου γράμματα, μουρμούρισε ο Τζίνο, κυττάζοντας κατάπληκτος τό γράμμα, μα δεν τό έγραψα εγώ...

Μα τότε ποιός τό έγραψε; φώναξε ή Ροσάνα.

Η αδύνατη σιλουέττα της κυρίας Τερέζας, παρουσιάστηκε ξαφνικά στην πόρτα του σαλονιού.

Τό έγραφα εγώ, είπε άποφασιστικά.

Και γιατί;

Ο γραφικός μου χαρακτήρας μοιάζει πολύ με εκείνο του Τζίνο, και σκέφτηκα να έπαφελθώ. Πές μου την αλήθεια, Τζίνο, δεν τα σκέπτεσαι για τη γυναίκα σου αυτά, πού είναι γραμμένα σ' αυτό τό χαρτί;

Ναί, τα σκέπτομαι, μα...

Μα δε σου πέρασε από τό μυαλό ποτέ να της τα πής ή να της τα γράψης, γιατί νόμιζες πως τα ήξερε. Δεν είναι έτσι; Δεν τα ήξερε όμως! Η, ακόμη καλύτερα, ένοιωσε την ανάγκη να σε άκούη να της τα λές. Εγώ, βλέπεις Τζίνο, ξέρω τί θέλει ακριβώς μια νεαρή σύζυγος. Όχι, μόνο σιωπηλές θυσίες, χρήματα και λούσα, όχι μόνο αυτά! Πριν απ' όλα έχει ανάγκη από ποίηση, από λουλούδια και έρωτικά γράμματα, διαφορετικά κινδυνεύει να νοιώση άπογοητευμένη και να πιστέψη, ότι ο άντρας της δεν την αγαπάει πιά. Και ξέρω ακόμα να σάς πω από τί έχει ανάγκη ένας νεαρός σύζυγος. Έχει ανάγκη από κατανόηση, από τρυφερότητα κι' όχι από κατεδασμένα μούτρα κι' από καπρίτσια. Εγώ, προσπάθησα να σάς βοηθήσω—συνέχισε—προσπάθησα να σάς άνοιξω τα μάτια. Άν αγαπιόσαστε, πέστε το, για όνομα του Θεού, άποδείξτε το, μην κινδυνέψτε να τα καταστρέψετε όλα με τους διαταγμούς και τις παρεξηγήσεις...

Η κυρία Τερέζα μιλούσε, ενώ ο Τζίνο και ή Ροσάνα κυττάζονταν σοστισμένοι. Ύστερα, ξαφνικά, ή Ροσάνα έξοσπασε σε λυγμούς κι' ο Τζίνο την έσφιξε στην άγκαλιά του.

Εν τάξει, μουρμούρισε ή κυρία Τερέζα. Τώρα μπορώ να πάω στο γηροκομείο... Τώρα δεν έχετε πιά ανάγκη από μένα...

Μα εγώ δε θέλω να πάς στο γηροκομείο, μαμά! φώναξε ή Ροσάνα.

Κι' ήταν ή πρώτη φορά, πού την άποκαλούσε έτσι.

Πρέπει να μείνεις μαζί μας. Έχεις τόσα πράγματα να μου μάθης άκόμη! Κι' ύστερα... ύστερα έλπίζω, ότι γρήγορα θα σου χαρίσουμε ένα έγγονάκι. Και τα έγγονάκια έχουν τόση ανάγκη από τις γιαγιάδες τους. Δεν είν' έτσι, μαμά;

Κι' ήταν ή πρώτη φορά, πού την άποκαλούσε έτσι.

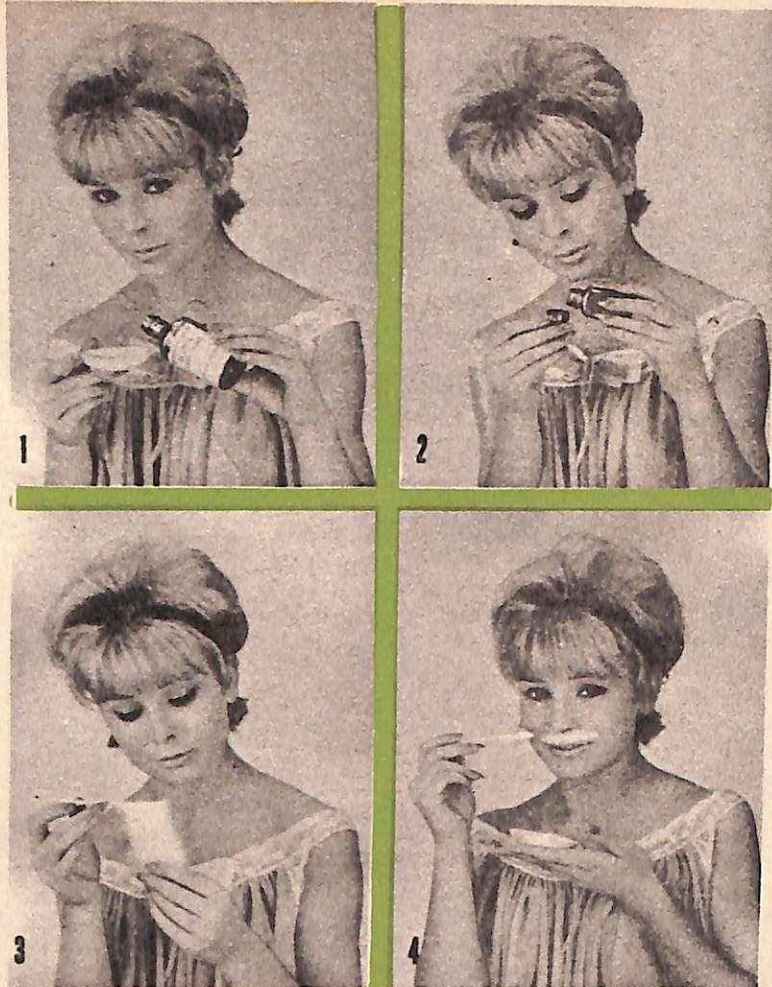
Εγώ πού ήθελα να τον προδώσω, ψιθύρισε, να καταστρέψω τον έρωτά μας, την ευτυχία μας...

Για μια στιγμή θυμήθηκε τό Μωρίς, πού θα την περίμενε στο μπαρό. Ύστερα σήκωσε τους ώμους με άδιαφορία. Ο Μωρίς μπορούσε να περιμένη, άσπου θα καταλάβαινε, ότι ήταν περιττό να περιμένη περισσότερο, γιατί

ΦΡΑΝΚΑ ΑΝΤΟΝΙΝΙ

Τύλιξε τα χέρια της στο λαιμό του Τζίνο και τον φίλησε με πάθος.

χει το πλεονέκτημα να αδυνατίσει όλο και περισσότερο την τρίχα. Για να επιτύχετε έναν καλό αποχρωματισμό θα προηγηθείτε από το φαρμακείο δέξινε 25 εδγκων και άμμιωνία, προσέχοντας ώστε το δέξινε να είναι πάντοτε φρέσκο γιατί διαφορετικά χάνει τη δύναμή του. Ανακατέψτε με μία σταγόνα άμμιωνίας, φέρνει ένα άμεσο αποτέλεσμα, ξανθαίνοντας το χνούδι. Το μύγμα δέξινε-άμμιωνία γίνεται την ίδια στιγμή. Η επίθεσι πρέπει να επαναληφθεί δύο ή τρεις φορές κατά διαστήματα τριών-τεσσάρων ημερών, ώσπου να γίνουν οι τρίχες ανοιχτόχρωμες. Όταν, ύστερα από λίγον καιρό, το χνούδι θα ξαναπαρή το φυσικό του χρώμα, θα επαναλάβετε τον αποχρωματισμό.

ΕΤΣΙ ΘΑ ΓΙΝΕΤΑΙ Ο ΑΠΟΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ

Ρίξτε σ' ένα πιατάκι από πορσελάνη, λίγο δέξινε 25 εδγκων, σε ποσότητα ανάλογη με ένα κουτάλι της σούπας (ελκ. 1) και προσθέστε την άμμιωνία. Για να μπορέσετε να υπολογίσετε την ποσότητα που πρέπει να είναι περίπου το ένα τέταρτο της προηγούμενης—ρίξτε πρώτα το υγρό μέσα στο σέπασμα του μπουκαλιού (ελκ. 2). Πάρτε ένα χοντρό και άρκετά μακρύ ξυλάκι και τυλίξτε στη μία άκρη του λίγο μπαμπάκι σφιγγοντας το καλά, ώστε να μην ξετυλιχθεί (ελκ. 3). Ανακατέψτε με την άκρη του μικρού ξύλου, που είναι τυλιγμένη με το μπαμπάκι, το υγρό στο πιατάκι. Συγκεντρώστε πάνω στο μπαμπάκι αρκετό από αυτό και απλώστε το πάνω από τα χείλη, εκεί που το χνούδι είναι όφαιτο (ελκ. 4). Αφήστε το αποχρωματιστικό υγρό να ενεργήσει για ένα τέταρτο της ώρας περίπου. Υστερα πλύνετε καλά το μέρος με λίγο μπαμπάκι βουτηγμένο σε χλιαρό νερό. Σε γνωστό το μέρος απλά και απλώστε λίγη θρεπτική κρέμα (ελκ. 5). Με τον ίδιο τρόπο μπο-

ράφει σχεδόν δυό εκατοστά από τα μαλλιά, που μεγάλωναν στο μέτωπό της. Για το σκοπό αυτό πρέπει να χρησιμοποιείται ζεστό κερί λυωμένο. Μά χρειάζεται μεγάλη προσοχή στη θερμοκρασία του για να μη συμβούν εγκαύματα. Γι' αυτό, η άφαιρα των μαλλιών στο μέτωπο πρέπει να γίνεται είτε από έναν καλό κομμωτή, είτε σε νοσητήριο καλλονή. Είναι κάπως επικίνδυνο να το επιχειρήσετε μόνης στο σπίτι. Το μεγαλύτερο αυτών των κτηλών μαλλιών γίνεται μάλλον άργα. Αφαιρεί τους, λοιπόν, μπορεί να επαναλαμβάνεται μία φορά το μήνα. Σε ώριμες, μάλλον, περιπτώσεις, ύστερα από δυο-τρεις αποτριχώσεις με κερί σ' αυτή τη ζώνη, οι τρίχες χάνουν τη ζωτικότητα τους και σιγά-σιγά εξαφανίζονται τελείως.

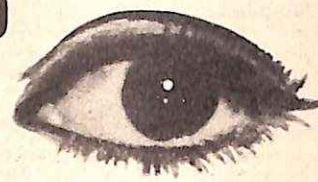
Στα λιντιούτα καλλονής χρησιμοποιούν το ζεστό κερί και γι' αυτό αφαιρούν τις περιττές τρίχες πάνω από τη μύτη, στο σημείο που χωρίζονται τα φρύδια. Σ' αυτό όμως το σημείο μπορείτε θαυμάσια να χρησιμοποιήσετε το τσιμπιδάκι, όπως και για τα φρύδια.

Η ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΗ

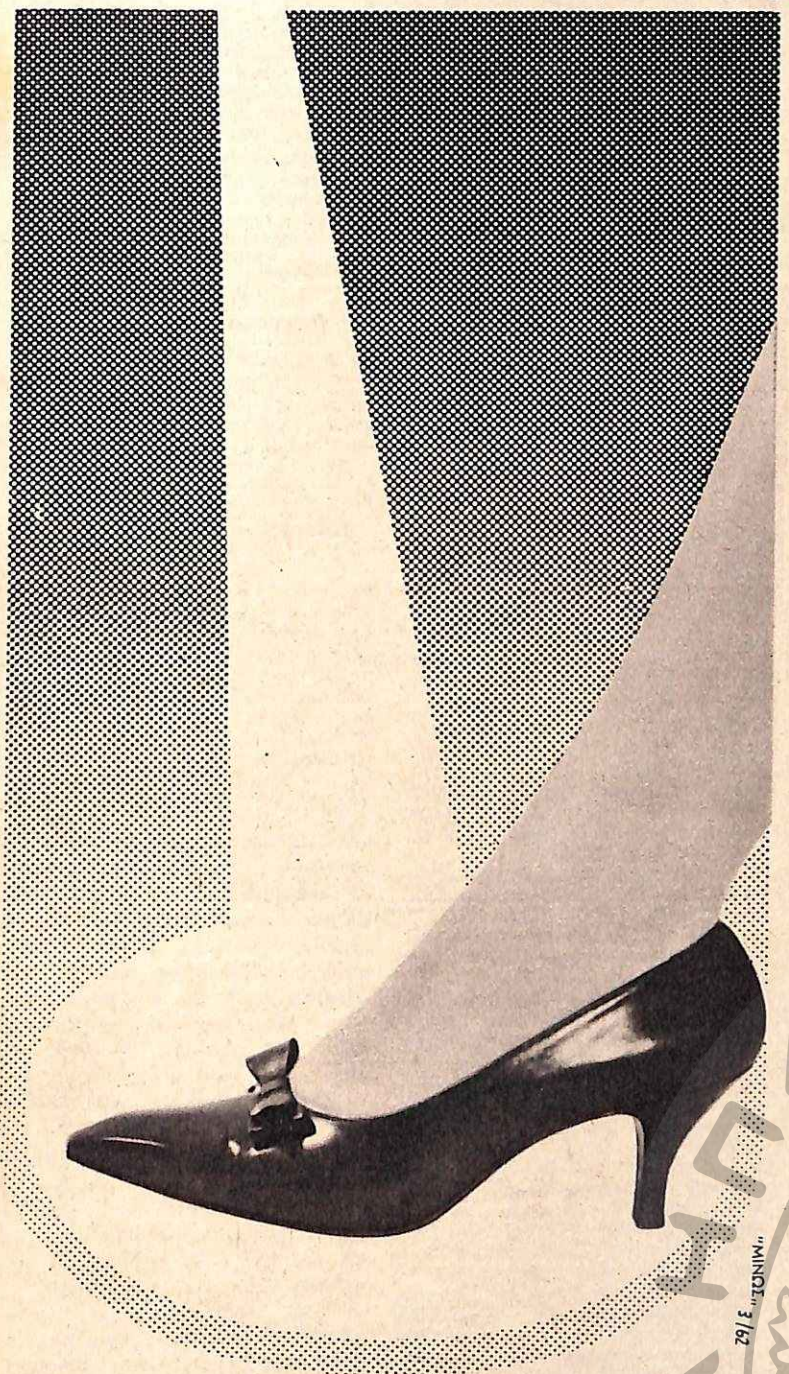
Υπάρχει ένας μοναδικός τρόπος για να αφαιρεθούν οριστικά οι περιττές τρίχες. Πρόκειται για την ηλεκτρική αποτριχίωση. Η αποτριχίωση αυτή, γίνεται με μία ειδική συσκευή, η οποία καταλήγει σε μία βελόνα με λεπτότατη μύτη. Ο ειδικός, εισάγει τη μύτη της βελόνας στον πόρο, μέχρι τη ρίζα της τρίχας. Σ' αυτό το σημείο πιέζει ένα μικρό μοχλό στο επάνω μέρος της βελόνας και τότε από τη μύτη της βγαίνει μία σπινθήρα, που καίει τη θηλή, που γεννά την τρίχα και την κάνει να μεγαλώνει. Το ίδιο επαναλαμβάνεται και για όλες τις τρίχες, που πρέπει να αφαιρεθούν.

Η ηλεκτρική αποτριχίωση, που γί-

Τό

ΠΕΦΤΕΙ ΣΤΟ ΠΑΠΟΥΤΣΙ

Τα καλογουλισμένα παπούτσια βοηθούν στην επιτυχία

Στο γραφείο, στο σαλόνι, στο δρόμο, πόσες φορές δεν βλέπετε ανθρώπους να σας περιεργάζονται; Ίσως απηχρήστε την ματιά τους. Πάντα αρχίζει απ' το παπούτσι. Γι' αυτό πάντα καλογουλισμένα παπούτσια

καλογουλισμένα παπούτσια μόνο με **Κάμελ**

ΟΙ ΣΚΙΕΣ ΠΟΥ ΑΣΧΗΜΙΖΟΥΝ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Πώς θα κρύψετε ή θα εξαλείψετε με συστήματα απλά και πρακτικά τις περιττές τρίχες

ΤΡΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ

ΑΝ στο σαγόνι σας μεγαλώνουν μερικές χοντρές, αλλά άραιες τρίχες, μπορείτε να τις αφαιρέσετε με το τσιμπιδάκι. Πρέπει όμως να πάρετε ένα τσιμπιδάκι άκονισμένο καλά και να χρησιμοποιήσετε έναν μεγεθυντικό καθρέφτη για να αποφύγετε να αφαιρέσετε και κανέναν λεπτό χνούδι, που φυτρώνει κοντά στη χοντρή τρίχα. Σ' αυτή την περίπτωση και το χνούδι θα δυναμώσει σ' αυτή την ζώνη, που όπως είναι φανερό, τρέφεται υπερβολικά από τους σμηγματογόνους αδένες. Η άφαιρα των τριχών από το πρόσωπο με το κερί, γίνεται μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις. Πρέπει, όμως, να ξέρετε ότι ανάμεσα στη μία επέμβαση και την άλλη πρέπει να αφήσετε να περάσει αρκετός καιρός, ώστε οι τρίχες να φτάσουν σε μέγεθος 4-5 χιλιοστών. Κινδυνεύετε δηλαδή, με το σύστημα του κεριού, να μείνετε για μερικές μέρες με το χνούδι αρκετά εμφανές. Έκτος αυτού, πρέπει να προσέχετε ιδιαίτερα την άφαιρα των τριχών κάτω από το σαγόνι, γιατί αυτή η ζώνη είναι γεμάτη από χνούδι που δεν φαίνεται αλλά που δυναμώνει πολύ εύκολα. Μπορείτε αντίθετα να αφαιρέσετε με κερί το χνούδι πάνω από τα χείλη, γιατί αυτή η περιοχή είναι καλά αποχρωματισμένη και δεν υπάρχει φόβος να εξαπλωθεί η τριχοφυΐα. Αλλά και οι αποτριχωτικές κρέμες πρέπει να χρησιμοποιούνται στο πρόσωπο με πολλή προσοχή, γιατί η αποτριχίωση που επιτυγχάνουν είναι όμως με ένα εχθρικό εγχείρημα. Ένώ δηλαδή το ξυράφι κόβει, η κρέμα φθείρει την τρίχα ως τη βάση

της, αφαιρώντας την. Η αποτριχωτική κρέμα, μπορεί να χρησιμοποιηθεί στις εξωτερικές άκρες της τριχοφυΐας, πάνω στα χείλη, ή στις «φαδριτσές», που συχνά αποτελούνται από τρίχες μακριές και σκούρες, όμοιες με τα μαλλιά. Πρέπει, όμως, να απλώσετε την κρέμα με προσοχή μόνο πάνω στη λωρίδα που υπάρχουν οι μεγάλες τρίχες. Θα σας φανεί ίσως παράξενο και όμως είναι γεγονός ότι οι πενήντα γυναίκες στις εκατό αγωνίζονται να κρύψουν ή να εξαλείψουν τις περιττές τρίχες, που φυτρώνουν στο πρόσωπό τους. Και μερικές απ' αυτές συγκαταλέγονται ανάμεσα στις ωραιότερες γυναίκες του κόσμου! Επομένως, οι αναγνώστριες, που απελτίζονται, επειδή, όταν κυττάζονται στον καθρέφτη, ανακαλύπτουν ένα ελαφρύ χνούδι πάνω στα μάγουλα, πρέπει να παρηγορηθούν. Όλο το ανθρώπινο σώμα είναι κατεστραπτο από χνούδι, εκτός από τις ποδάμες των χεριών και τα πέλματα των ποδιών. Επομένως και το πρόσωπο προστατεύεται απαραίτητα από χνούδι, που συνήθως είναι άορατο.

Συμβαίνει όμως καμιά φορά (και όχι σπάνια), το χνούδι αυτό να είναι πιο εμφανές στο πάνω χείλος, κοντά στα αυτιά, στο σαγόνι είτε ακόμη και στα μάγουλα. Δεν πρέπει να θεωρηθεί... τραγωδία, γιατί είναι εύκολότατο να διορθωθεί το κακό μ' έναν αποχρωματισμό, στις περιπτώσεις, που το χνούδι είναι σκορόβο. Εκείνο που δεν πρέπει να κάνετε ποτέ, μιά ποτέ, είναι να χρησιμοποιήσετε το ξυράφι πάνω στα μάγουλα, γιατί το χνούδι δυναμώνει! Ο αποχρωματισμός, αντίθετα, εξα-

ρεύει να αποχρωματίσετε και τις φαδριτσές (ελκ. 6).

Η ΤΡΙΧΟΦΥΪΑ ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

Πολλές γυναίκες, παρ' όλο που δεν είναι εξαιρετικά «τριχωτές» στο πρόσωπο, υποφέρουν από μία άσχημη τριχοφυΐα των μαλλιών στο μέτωπο, που τις αναγκάζει να ακολουθούν πάντα το ίδιο χτένισμα. Οι Παρισίνοι κομμωτές διορθώνουν αυτό το ελάττωμα αφαιρώντας με κερί τα περιττά μαλλιά και κάνουν, έτσι το μέτωπο να φαίνεται πιο ψηλό και ώραιο.

Αλλά, σ' αυτό το σύστημα κατέφυγε, από τα πρώτα χρόνια της καριέρας της, μία διάσημη ηθοποιός, η Ρίτα Χαίηγουορντ, για να

νεται αποκλειστικά για την υπερτριχίωση του προσώπου, απαιτεί πολύ χρόνο και μία εξαιρετική ικανότητα από μέρος του αισθητικού, γιατί αν η ρίζα μιας μεγάλης τρίχας είναι αρκετά δύσκολο να βρεθεί με ακρίβεια και να καη, η δυσκολία γίνεται πολύ μεγαλύτερη, όταν πρόκειται για χνούδι. Πολύ συχνά, άλλωστε, ένα μέρος από τις τρίχες, που έχουν αφαιρεθεί, ξαναμεγαλώνουν, είτε επειδή η ρίζα δεν έχει καταστραφεί πραγματικά, είτε επειδή ένα χνούδι, κοντά στην τρίχα, που αφαιρέθηκε, δυναμώσε και άρχισε να μεγαλώνει. Πρέπει, λοιπόν, να γνωρίζετε από την αρχή, ότι η αποτριχίωση θα χρειασθεί να επαναληφθεί τολάχιστον κατά το ένα τέταρτο. Γι' αυτό, είναι απαραίτητο να καταφύγετε στην ηλεκτρική αποτριχίωση μόνο σε εξαιρετικά σοβαρές περιπτώσεις.

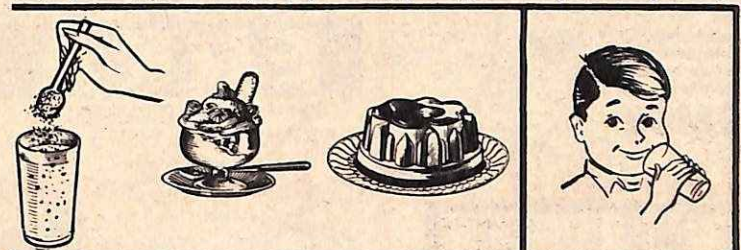
Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΦΡΑΝΣ-ΛΕ ΟΛΟ ΚΑΙ ΠΡΟΧΩΡΕΙ!

ΔΙΟΤΙ το ΚΟΥΪΚ-ΛΕ, το γνωστό σας ολόπαχο ένσταντανέ γάλα εις κόκκους σε πράσινο μεταλλικό κουτί, είναι:

ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΝ εις ποιότητα, γευσιν και άρωμα. Περιέχει όλες τις φυσικές βιταμίνες και τα συστατικά του πλέον έκλεκτου γάλακτος. Διά τα νεογέννητα αντικαθιστά πλήρως το μητρικό γάλα χάρις εις τα LIPIDES HOMOGENISES που περιέχει.

ΤΟ ΠΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΓΑΛΑ. Διότι ένα κουτί ΚΟΥΪΚ-ΛΕ των 300 γραμμ. (δρχ. 17,60) δίδει 15 μεγάλα ποτήρια υπέροχο γάλα. Δηλαδή ένα κουτί ΚΟΥΪΚ-ΛΕ αποδίδει εις ρευστόν γάλα όσα ποτήρια δίδουν 5 μεγάλα κουτιά έβαπορέ των 410 γραμμ. έκαστον. Κάντε και σεις το λογαριασμό σας και θα πειοδητέ.

ΤΟ ΠΙΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΓΑΛΑ. Διότι με το ΚΟΥΪΚ-ΛΕ ήσυχάζετε από τις έκνευριστικές αναμονές του γαλατά κι' έτσι το παιδί σας δεν θα πάει πιά στο σχολείο χωρίς να πιη το γάλα του. Έπίσης με το ΚΟΥΪΚ-ΛΕ τελειώνετε με τις δυσκολίες διαλύσεως των άλλων γαλατών διά την διατροφήν των νεογεννητων σας. Πράγματι με το ΚΟΥΪΚ-ΛΕ έχετε στη στιγμή και κάθε στιγμή ένα λαχταριστό πλήρες γάλα διά την διατροφήν όλης της οικογενείας σας.

Διαλύεται αυτόστιγμει σε χλιαρό νερό και το χρησιμοποιείτε μετά την διάλυσιν του ως ρόφημα και διά την παρασκευήν φαγητών, γλυκισμάτων, κρεμών, παγωτών κ.λπ. 3 κουταλιές ΚΟΥΪΚ-ΛΕ σ' ένα ποτήρι, ρίχνετε κατόπιν νερό χλιαρό και το γάλα σας είναι έτοιμο για όλες τις χρήσεις. Με το ΚΟΥΪΚ-ΛΕ δεν έχετε πλέον το φόβο να χρησιμοποιήτε ένα γάλα άμφιδόλου φρεσκότητος, ούτε να σπαταλάτε τα χρήματά σας, διότι πολλές φορές το γάλα που χρησιμοποιούσατε δεν άντέχει διά την επομένην ημέραν. Το ΚΟΥΪΚ-ΛΕ δεν έχει ούτε καν ανάγκην ψυγείου, διότι διατηρείται φρέσκο επί εβδομάδες, άρκει με-τά από κάθε χρήσι να κλείνετε το κουτί και να το τοποθετήτε στο ντουλάπι σας. Είναι τελείως παστεριωμένον.

Χρησιμοποιείστε και σεις το ολόπαχο γάλα ένσταντανέ εις κόκκους

ΚΟΥΪΚ-ΛΕ
Θα ένδουσιασδητέ! Και μιά συμβουλή: Συστήσατέ το στους συγγενείς και φίλους σας. Θα σας εύγνωμονούν.

ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΜΟΝΑΔΙΚΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ **FRANCE-LAIT** ΠΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΑΓΝΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ ΠΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΣ: ΔΑΝΙΗΛ Σ. ΓΚΑΤΕΝΙΟ - ΑΙΟΛΟΥ 78 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 226.383 **ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΕΠΙΜΟΝΩΣ ΚΟΥΪΚ-ΛΕ**

ΣΤΟ ΑΤΕΛΙΕ ΣΤΑΡΡ Στοιά 'Αρσακίου 12, κάθε κομψή 'Αθηναία θα βρή μαζί με τα θαυμάσια έτοιμα φορέματα, παλτά, τγιγιέρ, πλεκτά και ωραιότατα μοντέρνα έσώρωνα, κάλτσες, μαγιότλια και γάντια. ΤΟ ΑΤΕΛΙΕ ΣΤΑΡΡ προσφέρει πάντοτε στις γυναίκες, τα πιο μοντέρνα έτοιμα ένδυματα και έσώρωνα στις καλύτερες τιμές.

ΡΥΘΜΟΣ
ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΕΠΙΠΛΩΣΤΩ
ΒΟΥΛΗΣ 22
ΑΘΗΝΑΙ

Τό ωραιότερα
Κρετών ποιότητας
για τό καλύμματα
των επίπλων σας
στό Κατάστημα

ΡΥΘΜΟΣ

ΕΠΙΠΛΑ ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ

"Ενα καλοσυναισμένο σπίτι προσ-
δει τό έξυπνο και λεπτό γούστο της
νοικοκυράς. Μιά μοντέρνα κρεβατο-
κάμαρα και ένα λεπτό σαλονάκι από
τά στέρεα και καλοφτιαγμένα επι-
πλά ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ σας εξασφαλί-
ζουν εύχρηστο, άνετο, πρόχαρο
περιβάλλον και υπογραμμίζουν την
σίγουρη επιτυχία σας. "Επιπλά
ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ διαρκ. έκθεσις Αλέ-
λου 89 και Βουλιαγμένης 235, τηλ.
224.954, σε τιμές ασυναγώνιστες
και εύκολες πληρωμής.

ΚΟΜΜΩΤΑΙ

"Ο,τι αφορά την Κομμωσιν :
★ Λας ★ Φάρμακα Περμανάντ.
★ Ρόλέυ ★ Βαφές.
★ Συντηρητικά της ΜΙΖ - άν - πλί.
Θά τά βρήτε όπ... τά θέλετε στό
σπίτι του Κομμωτοῦ. ΠΡΟΣΟΧΗ.
Τά γνωστά κομμωτήματα ειδών κομ-
μωτηρίου Χ. ΔΑΦΝΗ ο 8 μία σχέ-
σιν έχουν μέ άλλα συνώνυμα.
Τιμές εργοστασίου.

FERLON

Την ώρα που είστε έτοιμη για να
δείτε έξω... ξαφνικά τό φερμουάρ
μαγκώνει. "Η ζωή είναι άφρητη,
λέτε, και δικαίως. Μά τώρα μέ τό
φερμουάρ νάβλιν ΦΕΡΛΟΝ, ή ζωή
είναι ωραία. Γιατί τό φερμουάρ νάβ-
λιν ΦΕΡΛΟΝ δέν μαγκώνει ποτέ και
δέν σας άρχει στό ραντεβό σας,
είναι εύλόγιστο, λεπτότατο, άόρατο
και σε όλους τους χρωματισμούς.
Προσέγγισή την κορβέλα να γράφει τη
λέξη FERLON.

ΕΓΩ ΠΛΕΚΩ

Εύκολα
Υρήγορα
τέλεια
αυτόματως
μέ την

ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΗ

ERKA

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ
ΧΑΒΡΙΟΥ 4 - ΤΗΛ. 238-531
ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΙΝ ΜΕΤΑ

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ ΘΑ ΣΩΘΟΥΝ

"Πεσα σε 4 μερες από την ΤΡΙ-
ΧΟΠΤΩΣΗ τη ΦΑΙΟΥΡΑ, την Υ-
ΠΕΡΙΠΩΣΗ την ΠΥΡΙΠΙΔΑ, ή-
ρις στην ΝΟΒΟΚΑΙ-ΝΟΥΧΟ Αλοι-
φή «ΔΟΞΑ». Παρασκευάζεται με
δραστικά φάρμακα και νάσοκνη.
"Εξολοθρεύει μικροοργανισμούς και
δημιουργεί νέα τριχοφυΐα. "Εγκρ.
Υπ. Υγιεινής Ε 6Α 2447 (12) 60.
Πωλείται στό φαρμακείο, μωρπω-
λεία, Φαρμ. "Εργ. «ΓΑΡΡΑΝ» 1, ΠΛΑ-
ΝΑΓΙΩΤΙΔΟΥ ΠΑ. "Αν. Διονυσίου
1, τηλ. 462-573, Πειραιεύς, Χονδρ.
πώλησι ΧΡ. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ, Σού-
θου 8, τηλ. 523-464.

ΚΟΜΨΑ ΕΠΙΠΛΑ

Τά ωραία επιπλά μέσα στό σπίτι
είναι εκείνα που δημιουργούν μία
εχάριστη ατμόσφαιρα, μία αληθι-
νή οικγενειακή ζεστασιά. Τά επι-
πλά Τσαλαματα έχουν μία ξεχωρι-
στή χάρη και κομψότητα που δίνουν
μέ άφορητό στό σπίτι. Είναι στε-
ρεά και άνετα και σε πολύ καλές
τιμές. ΕΠΙΠΛΑ ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ διαρκ.
έκθεσι δόδς Αλέλου 89 και Βου-
λιαγμένης 235, τηλ. 224.954.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΕΡΙΚΕΣ «ΚΑΚΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ»

Είναι, στην πραγματικότητα, ψυχικές ανάγκες

ΟΤΑΝ ένα παιδί έχη πυρετό κ' άδιαθεσία, άκόμη κ' ή λιγώτερο έμπειρη μητέρα ξέρει τί πρέπει να κάνει: να τό βάλει άμέσως στό κρεβάτι, στό ζεστα-
σιά, και να φωνάξει τό γιατρό. Ξέρει επίσης τί θα κάνει, όταν τό παιδί έπίσης και χτυπήσει, ή όταν φαίνεται νευρικό και ταραγμένο. "Ολες αυτές είναι συνηθισμένες καταστάσεις, με γνωστό τρόπο αντιμετώπισης.

Τί πρέπει όμως να γίνει, άν τό παιδί έπιμένει να βυζαίνει τό δά-
χτυλό του, μ' όλο που δέν είναι πιά μωρό, ή να χτυπά τό κεφάλι του στην κούνια του, ή να τρώη τά νύχια του, ή να φωνάζη και να ζητάη κάποιον όταν τό βάζουν να κοιμηθί;

Πρόκειται για πραγματικά προ-
βλήματα, που άπαιτούν την κα-
τάλληλη δράση. "Η απλώς για κανονικές φάσεις της αναπτύξε-
ως του, που θα περάσουν στην ώρα τους και που δε χρειάζονται καμ-
μία ιδιαίτερα ένεργεια.

"Η απάντησι σ' αυτό τό ερώ-
τημα είναι ένα έπιφυλακτικό: «Ε-
ξαρτάται!».

"Αλλ' άς εξετάσουμε καθεμιά άπ' τίς παραπάνω περιπτώσεις χω-
ριστά.

Τό βύζαγμα του δαχτύλου πα-
ριστάνεται συνήθως σαν «κακή
συνήθεια». "Ωστόσο, στην περι-
πτωση ενός μωρού, δέν είναι τό-
σο συνήθεια, όσο άνάγκη. Έίτε
παίρνει άρκετή τροφή, είτε όχι,
τό παιδί θα βυζαίνει συνεχώς τό
δάχτυλό του, άν δέν είναι άρκε-
τός ό χρόνος του θηλασμού του.

Γιατί ό θηλασμός του μωριού
κού στήθους ή του μπιμπερόν δέν
άποτελεί μόνο τον τρόπο της
διατροφής του, άλλα και μία πη-
γή βαθιάς συναισθηματικής ι-
κανοποίησης. Νιώθει λοιπόν
μία αληθινή στέρεσι, όταν δε
μπορεί να θηλάσει άρετά, ώστε
να ικανοποιήσει αυτή την ψυχική
ανάγκη του.

"Η σωστή λύσι είναι τότε να
προσπαθήσετε ώστε να διαρκή
περισσότερη ώρα ό κάθε θηλα-
σμός του, ίσως δε και να τό ταί-
ζετε συχνότερα. "Αν συναντή-
σετε οποιαδήποτε δυσκολία σ' αυ-
τό τό ζήτημα, συμβουλευθήτε τό
γιατρό σας.

Γιά τά μεγαλύτερα παιδιά, τό
βύζαγμα του δαχτύλου είναι μία
συνήθεια, που τά ανακοινώνει
και τά παρηγορεί, όταν αισθά-
νονται κούρασι, πλξη, μοναξιά,
δυστυχία, έλλειψι ασφάλειας,
κλπ.

Τό «φάρμακο», λοιπόν, δέν εί-
ναι να μαλώνετε τό παιδί σας
και να του τραβάτε τό χέρι άπ'
τό στόμα — πράγμα που θα φέ-
ρη τό αντίθετο αποτέλεσμα, έν-
σχυόντας αυτή τη συνήθειά του
— άλλα ν' αναζητήσετε την αι-

τία και να του προσφέρετε πε-
ρισσότερη αγάπη, άνεσι και έν-
θάρρυνσι. "Οταν ικανοποιηθού-
νται οι ψυχικές του άνάγκες, δ-
πως και οι σωματικές, θα κόψη
σιγά-σιγά τό βύζαγμα του δα-
χτύλου.

Συνά, ή μητέρα άνησυχεί μή-
πως μέ τό να βυζαίνει τό παιδί
συνεχώς τό δάχτυλό του, φτυρώ-
σουν στραβά τά δόντια του. "Αλλ'
ώσπου να βγάλη τά μόνιμα δόν-
τια, τό πιθανώτερο είναι πως θα
έχη κόψει αυτή τη συνήθεια.

Στά κάτω των 6 ετών παι-
διά, μη δείχνετε πως δίνετε ση-
μασία στό βύζαγμα του δαχτύ-
λου τους, μη τό σχολιάζετε κά-
θε τόσο, άλλα βεβαιωθείτε πως
δέν τους λείπει τίποτα, ιδίως άπ'ο
την ψυχική και συναισθηματική
πλευρά.

Σπανιότερο κάπως είναι τό
χτύπημα του κεφαλιού στην κού-
νια. Σ' έλάχιστες μόνο περιπτώ-
σεις, άποτελεί σημείο πνευματι-
κής διαταραχής. Κανονικά, είναι
μία άνακουφιστική συνήθεια, σαν
τό βύζαγμα του δαχτύλου.

«Μά τί εύχρηστικό μπορεί να
βολήσει τό παιδί, χτυπώντας τό
κεφάλι του;», θ' άπορήσετε δι-
καίολογημένα.

Αυτό είναι κάτι, που δέν τό
έχουν άκόμα έξακριβώς οι παι-
δονυχολόγοι.

Πάντως, άν τό μωρό είναι ύ-
γιες κ' εύτυχισμένο κ' όμως χτυ-
πά τό κεφάλι του, τό μόνο που
έχει να κάνει ή μητέρα, είναι να
πάψη ν' άνησυχεί και να ντύση
την κούνια του μ' ένα χοντρό ύ-
φασμα, ώστε να μη κινδυνεύη να
πάθει τίποτα μέ τό χτύπημα. Μπο-
ρεί άκόμα, στην άνάγκη, να τό
δέσει τόσο, ώστε να περιορίση
τίς κινήσεις του. Προπάντων ό-
μως πρέπει να βεβαιωθεί πως έ-
χει τό παιδί όλη την αγάπη και
την τρυφερότητα που χρειάζεται.

Τό «φάνωμα» των νυχιών εί-
ναι ένα σύμπτωμα νευρικής ύπε-
ρεντάσεως, που παρατηρείται στό
μεγαλύτερα παιδιά. "Ενα ύπερεν-
αίσθητο και εύερέθιστο παιδί κα-
ταφεύγει σ' αυτό, σε στιγμές ψυ-
χικής καταπονήσεως και άγωνίας.
Σπάνια όμως τό συνηθίζει, όταν
είναι εύτυχισμένο και πηγαίνει
καλά στό σχολείο, μέ τους φί-
λους του, παντού.

"Οταν φαίνεται έννευρισμένο,
προσπαθήστε να βοηθήτε τί του
συμβαίνει κ' ύστερα βοηθήστε τό
να ήρεμήσει.

Οι παρατηρήσεις, ή γκρίνια,
δέν άφελούν καθόλου. Ούτε και
τό άλειμμα της άκρης των δα-
χτύλων με πικρές ουσίες.

"Αν πρόκειται για κορίτσι,
μπορεί να βοηθήσει ένα νεσεαίο
του μανικιού. "Οταν περιποιή-
ται τά νύχια του και περιφρανού-
εται γι' αυτά, θα πάψη πιά να
τά «τρώνη».

Γενικά όμως, ή «θεραπεία» έ-
ρεται μέ τον καιρό και μέ την
ψυχική ικανοποίησι.

Και τό παιδί, που σας φωνά-
ζει έπίμονα κοντά του, όταν τό
βάλατε να πλαγιάσει; "Η τό κά-
νει για παιχνίδι, ή αισθάνεται
δυστυχία και άβεβαιότητα, ή τό
έννευρίζει τό σκοτάδι. Σταθμί-
στε μέ προσοχή την κατάστασι
κ' αντιμετώπιστε την προσφέ-
ροντάς του περισσότερη αγάπη,
ή μένοντας για λίγο κοντά στό
κρεβάτι του, ή ανάδοντας ένα
καντήλι στην κάμαρά του.

**ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ
ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ**

**ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ**

"Η "Αντριέν δηλώνει στή Ζερ-
μαίν ότι θα πρωτογονούδι μα-
ζί της στή νύφη, που δίνει ό
κόμης ντε Ρεβέλ στό μέγαρό του.
Πραγματικά, ή Ζερμαίν σημειώνει
μεγάλη επιτυχία, στην πρώτη αυ-
τή εμφάνισή της. "Η άκατάδεχτη
"Ισαβέλλα νιώθει μία παράξενη
συμπάθεια γι' αυτήν και τις μι-
λάει μέ καλωσύνη. Κι' ό μαρκή-
σιος Ζάκ ντε Μπύρ, ένας στενός
φίλος του Κριστιάν, την έρωτεύ-
εται παράφορα. "Ο Κριστιάν έν-
διαφέρεται πολύ για την Ζερμαίν
και, όταν αντίλαμβάνεται πως ό
Ζάκ την πολιορκεί, κάνει ό,τι
μπορεί για να τό κρατήσει μα-
κριά της. Συγχρόνως, θέλει να
μάθει τό σπύτι της, γιατί έχει ά-
ναγκη ν' αυτήν την κόρη
της Πωλιν, που τό έχει συστήσει
ό φίλος του Ραυμόν να την προ-
σέχη σαν άδελφή. Σε λίγες μέ-
ρες λοιπόν, ό Ζάκ κ' ό Κριστιάν
πηγαίνουν σε μία άλλη δεξίωσι,
όπου θα ξανατραγουδήσει ή Ζερ-
μαίν. "Η κοπέλλα έχει καταλάβει
τόν έρωτα του Ζάκ και άρχίζει
ν' άνταποκρίνεται σ' αυτόν, άλ-
λά, δέν δίνει θάρρος στό νέο.

"Ο Ζάκ επισκεπτεται στό σπίτι
της τής "Αντριέν, για να ζητήσει
μέ κάποια πρόφασι να μάθει τη
διεύθυνσι της Ζερμαίν.

— Ναί, αλλά...
"Η νέα γυναίκα είχε
σταυρώσει τά χέρια της
στό στήθος της, μέ έκ-
φρασι έιρωνικής. "Εκανε ένα βήμα
πρός τό Ζάκ.

— Φανήτε τουλάχιστον ειλκριν-
νής! δέι έίπε. "Ομολογήστε την
άλήθεια, γιατί ήρθατε εδώ... Έίδατε
τη δεσποινίδα Ζερμαίν. Σας ά-
ρεσε και άποφασίσατε να την κα-
τακτήσετε. Δέν είπατε καθόλου μέ
τό νου σας πως είναι μία φτωχή
κοπέλλα, άθώα κ' ένάρετη, που
δουλεύει για να κερδίσι τό μωμί
της και για να συντηρήσι την άρ-
ρωστη μητέρα της... "Οχι! Σκε-
φθήκατε μονάχα πως θα ικανο-
ποιούσατε τό καπρίτσιο σας.

»Λοιπόν, βγάλε τό άπ' τό μυα-
λό σας, κύριε Ζάκ ντε Μπύρ!
Δέν είναι για πούλημα όλα τά
φτωχά κορίτσια.

— Δεσποινίς!...
— "Ω, δέν τό λέω μονάχα για
σας. "Ανηκετε σε μία τάξι, που
έχει συνηθίσει ν' αγοράζει ό,τι της
κάνει κέφι, άκόμα και τον έρωτα.
Δέν είσαατε ούτε καλύτερος, ούτε
χειρότερος άπ' τους άλλους.

"Η "Αντριέν μιλούσε έπιθετικά,
ξεχύνοντας, έπιτέλους, όλη την πί-
κρία, που είχε μαζευτή μέσα στην
ψυχή της, όλη τη χολή της για
τίς προσβολές, που είχε υποστή
άπ' τους άντρες. Δέν πρόσχε
πως ό Ζάκ είχε χλωμιάσει και
δάγκανε νευρικά τά χείλη του, πως
τά μάτια του δε φανερώνανε θυμό
ή πειραγμένο έγωισμό, άλλ' ένα
βαθύ πόνο...

— Δεσποινίς, της έίπε ό νέος
όταν τελείωσε, έχετε δικιο! Βέ-
βαια, τό διδωμά μου δέν είναι
τόσο τυπικό, και σας ζητώ συγ-
γνώμη γι' αυτό. Μά δέν τό με-
τανοιώνω. Γιατί όσα μου είπατε
για τό δεσποινίδα Ζερμαίν, για
τά ψυχικά της χαρίσματα, μεγα-
λώνουν άκόμα περισσότερα τό σε-
βάσμό μου γι' αυτήν.

"Η φωνή του φανέρωνε μία ειλ-
κρινή συγκίνησι, που έκανε έν-

**ΣΙΩΠΗΛΗ
ΤΡΑΓΩΔΙΑ**

— Μά βέβαια, άδερφούλα μου.
"Ο νέος άνασηκάθηκε, στό μα-
ξιλάρσι του, και προσπάθησε να
χαμογέλασι στην "Ισαβέλλα.

— Πόσο είσαι χλωμός κ' ά-
δύνατος άκόμα! μουρμούρισε έ-
κείνη. Βλέπεις τί κάνουν οι άπε-
ρισκέψεις;

— Μά δέν έκανα καμμία άπε-
ρισκέψια, άδερφούλα μου... "Εκα-
νε πολλή ζέση, στό σπύτι της
πρηνήκτισσας. Βγαίνοντας ύστε-
ρα, κρυολόγησα...

— Κι' έμεινες έξη μέρες στό
κρεβάτι, σοδαρα άρρωστος! Για-
τί τώρα, που είσαι πιά στην ά-
νάρρωσι, μπορώ να σου όμολογή-
σω πως φοβηθήκαμε όλοι...

— Αλήθεια, "Ισαβέλλα;
— Μά ναι, άδερφούλα μου. "Ο
γιατρός φαίνεται άνησυχος.

— Και τώρα;
— "Ω, τώρα μάς ήσύχασε πιά.
Σε τέσσερες-πέντε μέρες, θα μπο-
ρής να κάνης ένα γύρο στον κή-
πο, μαζί μου. "Αλλά δέν πρέπει
να κούραστής! "Ο γιατρός συστή-
νει πολλή προφύλαξι και μάς προ-
ειδοποίησε πως μία άπροσεξία
μπορεί νάχη πολύ επικίνδυνες συν-
έπειες.

— "Ο Κριστιάν σώπαινε.

"Απ' όσα του είχε πη ή κοπέ-
λα, είχε συγκροτήσει μόνο ένα
πράγμα: πως για τέσσερες μέρες
άκόμα, ίσως και πιο πολύ, θα με-
νει άναγκαστικά κλεισμένος στην
κάμαρά του!

Μά όχι, ήταν αδύνατο! Κατού-
φισε κ' έκανε μία χειρονομία ά-
πογοητεύσεως.

— Τί έχεις, Κριστιάν; άπόρη-
σε ή αδελφή του. Γιατί μελαγχό-
λησες έτσι; ξαφνικά; Κι' όμως
σουφερα εύχάριστος είδήσεις.

— Ναί, άδερφούλα μου... πολ-
λύ εύχάριστες!

Την άλλη μέρα, ό Κριστιάν ση-
κάθηκε άπ' τό κρεβάτι. Πήγαυε
καλύτερα, πολύ καλύτερα, όπως
είχε δηλώσει, και στην "Ισαβέ-
λλα. Μόνο που ήταν πολύ άδύνα-
τος και δέν τον κρατούσαν άκό-
μα καλά τά γόνατά του.

— "Ετσι, ό Κριστιάν ήταν έλεύ-
θερος! "Εκαμε μία χαρούμενη κί-
νησι.

«Πρέπει να έπαφελθώ άμέσως,
να μη χάσω λεπτό! σκέφθηκε. "Ας
λέη ό γιατρός! "Εγώ μπορώ να
βγώ λίγο μέ τ' αυτοκίνητο, καλά
σκεπασμένος. Ότι πάω στής δε-
σποινίδος Λωζιέ. Θα της εξηγή-
σω την άποστολή, που μου άνα-
θεσε ό Ραυμόν, και δέν άμφισβό-
λω πως θα μου φανερώση που
μένουν ή κ. Ρενβίλ κ' ή κόρη
της.

"Ανατρίχισε ξαφνικά. Χτύπησε
τό κουδούνι κ' έίπε στον ύπνρέ-
τη, που παρουσιάστηκε:

— Φέρε μου τό χοντρό παλτό
μου και τό καπέλλο μου.

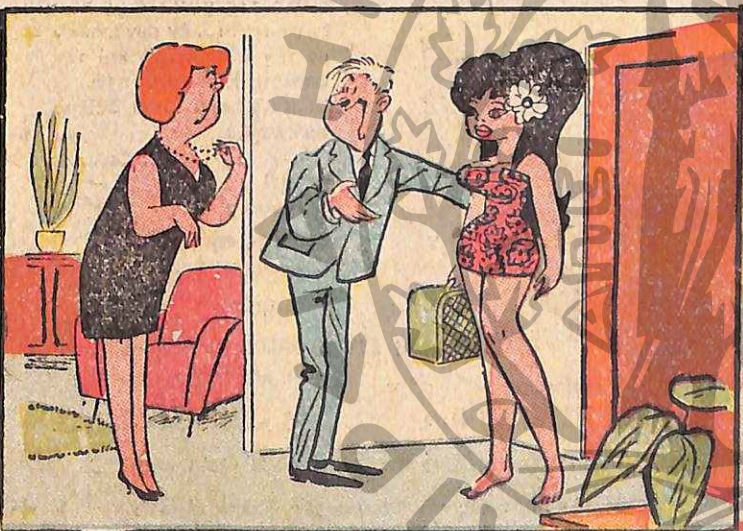
"Ο γέρος υπρόχτης έμεινε στον
άπολθωμένο. "Οταν ό νέος έ-
πανέλαβε τη φράσι του, τραυλίσε:

— Πιά! "Ελάτε να βήγης, κύ-
ριε... Μά δέν έφέρετε πως ό για-
τρός...

"Ο Κριστιάν τον δέκαψε, μέ
μία κίνησι άνυπομονής:

— Σούδωσα μία διαταγή. Κά-
νε αυτό που σου είπα, παρακαλώ.

"Ο γέρος άπομωκρόθηκε, κοι-
νώντας τό κεφάλι του. Κι' έπαινε

— "Εργασι στον ξάδελφό μου στή Χονολού πως χρειάζομαστε
παμαριέρα και κύττα τι μάς έστειλε!...

τα από δυο λεπτά. Εφερε τα πράγματα που του είχε ζητήσει ο κύριος του.

Ο Κριστιάν τη φόρεσε, κατέβηκε τη σκάλα και βγήκε στο δρόμο.

Επρεμε ελαφρά. Τον ζάλιζαν οι θόρυβοι... Του φάνηκε για μία στιγμή πώς όλα γύριζαν...

Ωστόσο, έσφιξε τα δόντια του και προχώρησε. Σταμάτησε ένα περαστικό ταξί κι' έδωσε στο σωφөр τη διεύθυνση. Υστερα, μαζεύτηκε σε μία γωνιά του αυτοκινήτου κι' έκλεισε τα μάτια του.

Σε πέντε λεπτά, το ταξί σταματούσε έξω απ' το σπίτι της 'Αντριέν. 'Ο νέος πήδησε έξω και πληρώσε το σωφөр.

Ήταν όμιχλη, κρύο διαπεραστικό, μισοσκοτεινιά.

Ο Κριστιάν έτοιμαζόταν να διασχίση το πεζοδρόμιο, όταν σταμάτησε απότομα κι' έμεινε με τα μάτια κορφωμένα σε μία περαστική.

— Αιτή!... τραύλισε.

Ήταν η Ζερμαίν! "Εφευγε απ' το σπίτι της 'Αντριέν.

Ο νέος ακούμπησε σ' ένα δέντρο για να μην πέση, γιατί ένοιωσε να λυγίζουν τα γόνατά του. Η Τύχη τον βοηθούσε κι' απλοποιούσε τα πράγματα.

Δεν είχε παρά να παρακολουθήση την εξαδέφρη του Ραυμόν. Θα μάθαινε έτσι το στίτι της και θα παρουσιαζότανε στη μητέρα της.

Μπορούσε, επιτέλους, να εκπληρώση την άποσπολή του, έπειτα από τόσες δυσκολίες, που είχε συναντήσει.

«Ναι, αυτό θα γίνει! είπε με τόνο του. Θα την παρακολουθήσω».

Θα είχε τη δύναμη... Κι' οι συστάσεις του γιατρού... Το κρύο τον πηρούνιζε, μα δεν τον ένοιαζε.

Έκανε δυο βήματα... και τι νάχηκε ξαφνικά, ενώ τα μάτια του άστράφτανε από θυμό.

Πίσω απ' τη Ζερμαίν, πήγαινε ένας νέος: ο Ζάκ ντε Μπύρ! Παρακολουθούσε από κοντά την κοπέλλα και φρόντιζε τόσο μηπως τη χάση απ' τα μάτια του, ώστε δεν πρόσεξε καθόλου το φίλο του.

Ο Κριστιάν φαινόταν κορφωμένος στο έδαφος, με τις γροθιές σφιγμένες και τα μάτια λαμπερά.

Η κοπέλλα κι' ο Ζάκ είχαν απομακρυνθί πιά. Μα ο Κριστιάν έμεινε ακόμα στην ίδια θέση, ακίνητος, σαν απολιθωμένος.

— Τό φανταζόμουνα! τραύλισε.

Έκανε μία προσπάθεια, διέσχισε το πεζοδρόμιο κι' ακολούθησε γρήγορα την ίδια διεύθυνση, που είχαν πάρει η Ζερμαίν κι' ο Ζάκ.

Η κοπέλλα προχωρούσε βιαστικά. 'Ανυπομονούσε να γυρίση στη μικρή σοφίτα, να ξαναδη την αγαπημένη της μητέρα, καθισμένη στην παλιά πολυθρόνα, κοντά στη φωτιά.

Είχε αναστηθή κυριολεκτικά η Πωλίν. Βρισκόταν στην ανάρρωση. Κι' αυτό, χάρις στις φροντίδες και την άφοιαση της κόρης της, αλλά και στα λεφτά, που είχε κερδίσει η Ζερμαίν με το τραγούδι της.

Βέβαια, χρειαζότανε καιρός ακόμα, για να συνέλητε τελείως, να ξαναβρη τις δυνάμεις της. 'Αλλ' η θεραπεία της ήταν πιά βέβαιη.

Η Ζερμαίν θα ήταν απόλυτα ευτυχισμένη, αν δεν την τυραννούσε συνεχώς η σκέψη πώς έλεγε ψέμματα στη μητέρα της — για πρώτη φορά στη ζωή της.

Πραγματικά, κάθε φορά που γύριζε στο σπίτι, η Πωλίν της

έκανε ατέλειωτες ερωτήσεις. Κι' εκείνη απαντούσε, κυττάζοντας αλλού, από φόβο μήπως η μητέρα της διαβάση στα μάτια της την αλήθεια. Τι θα γινόταν τότε;...

Καθώς περπατούσε τώρα, αναπολούσε τα γεγονότα των τελευταίων ημερών, τις τέσσερες η πέντε δεξιώσεις, όπου είχε εμφανισθή — προπάντων δε την πρώτη, στο σπίτι του κόμητος ντε Ρεβέλ, για τα γενέθλια της εγγονής του, της 'Υδρας κληρονόμου, της αγέωρης κοπέλλας, που της είχε δείξει όμως μία περίεργη συμπαθεία...

Θυμόταν επίσης μ' ευχαρίστησι τον αδελφό της, τον Κριστιάν, το φίλο του Ραυμόν... μα κι' έναν άλλο νέο, με έκφραση μορ-

φή, με μαύρα και χαϊδευτικά ματιά.

Τον είχε δη στο πλευρό του Κριστιάν. 'Αργότερα, τον ξαναείδε στής πριγκήπισσας ντε Πραγκάν, κι' η φλόγα των ματιών του της φάνηκε πιο έντονη. Και τώρα, η εικόνα του ξαναγύριζε επίμονα στη φαντασία της, με κάθε λεπτομέρεια.

Πώς λεγότανε; Δεν ήξερε. Κι' ίσως δε θα το μάθαινε ποτέ. Τι μπορούσε άλλωστε να την ενδιαιφέρει;

Γιατί τον συλλογιότανε; Γιατί είχαν χαρακτή βαθύ στη μνήμη της όλες εκείνες οι λεπτομέρειες;

Της φαινόταν πώς ένοιωθε την καρδιά της να γλυστράη σιγά-σιγά σ' ένα γλυκό κατήφορο...

‘Αγέρωχη... Ξέγνοιαστη... ...δεν την άνησυχεί τίποτα!

Πηγαίνει όλες τις ημέρες του μηνός, χωρίς καμιά διακοπή, όπου θέλει. Στην εργασία της τακτική. Στόν περιπάτο της, στίς συντροφίες της ευδιάθετη και πάντα ευχάριστη. Στά ταξίδια και τις εκδρομές χωρίς φόβο, χωρίς άνησυχια.

Όλα αυτά χωρίς στήν CAMELIA που την προστατεύει στις δύσκολες ημέρες, κάθε μήνα. Η Καμέλια χαρίζει σε όλες τις γυναίκες την ξεγνοιασιά, έν συνδυασμό με την εξασφάλιση και την απόλυτη καθαριότητα. Η Καμέλια είναι δείγμα πολιτισμού.

Ειδική
συσκευασία
τσάντας
για ταξίδια
εκδρομές

ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝ ΔΟΥ ΟΙΚΟΥ SCHICKEDANZ & Co. - NÜRNBERG

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΟΤΗ & Ε

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΩΛΗΣΗ
Cosmética Ε.Π.Ε.

ΔΟΗΝΔΓ (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙΣΙΑΣ 100 - ΤΗΛ. 684-926

Πωλείται εις τὸ Φαρμακείον, Καταστήματα
Καλλυντικῶν καὶ Γυναικείων Εἰδῶν.

Μία ἀνατριχίλα πέρασε ἀπ' ὅλο της τὸ κορμί. "Ενοιωσε ξαφνικά σαν ἕνα χτύπημα στὸ στήθος.

Είχε ἀκούσει πίσω της, κοντά στ' αὐτὴ της, μιὰ μαλακή, ικετευτική φωνή:

— Δεσποινίς...

Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορά, ποὺ ἀκούγε ἀπὸ τὴς μουρμουρίζουν με πάθος αὐτὴ τὴ λέξι: Πάντα κινιζέ ἀπὸ ντροπὴ κι' ἡ περιφρονητικὴ σιωπὴ της ἀνάγκαζε καὶ τοὺς πιδὸ τολμηροὺς νὰ ἐγκαταλείψουν τὶς προσπάθειές τους.

Κοκκίνισε καὶ τὴν ὥρα — ἀλλ' ὄχι ἀπὸ ντροπὴ, οὐτε ἀπὸ θυμό. Κάποια χορδὴ τὴς ψυχῆς της εἶχε δονηθῇ γλυκά.

— Δεσποινίς... ξαναεἶπε ἡ φωνή, λιγώτερο δειλά.

Τάχυνε τὸ βῆμα της. "Εκείνος ποὺ τὴν ἀκολουθοῦσε, ἔκανε τὸ ἴδιο.

Θέλησε νὰ διασχίση τὸ δρόμο. Πάνω στὴ βία της, δὲν πρόσεξε, βρῆκε μπροστὰ της ἕν' αὐτοκίνητο, ἔκανε πίσω καὶ, τὴν ἰδια στιγμή, ἔβγαλε μιὰ φωνὴ πονεμένη καὶ τρομαγμένη. "Εν ἄλλο αὐτοκίνητο τὴν εἶχε χτυπήσει λίγο με τὸ φτερό του.

Κλονίσθηκε καὶ θάπτεφε, ἀν δὲ τὴ συγκρατοῦσαν δυὸ γερά ἀνδρικά μπράτσα.

"Εκλείσε τὰ μάτια της, οἱ γύρω θόρυβοι ἐδούσαν σιγά-σιγά στ' αὐτιά της κι' ἔχασε τὶς αἰσθήσεις της...

Όταν συνῆλθε, βρισκότανε σ' ἕνα φαρμακείο. Τὴν εἶχαν ξαπλώσει σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ εἶχαν ἐκκομπάσει τὸ φόρεμά της στὸ στήθος. Τρεῖς ἄντρες ἐσκύβαν ἀπὸ πάνω της.

Μὲ μιὰ ἐνστικτική, τρομαγμένη κίνηση, ἐκλείσε τὸ φόρεμά της. Συγχρόνως θυμῆθηκε ὅτι εἶχε συμβῆ.

— Λοιπὸν, δεσποινίς, πᾶμε καλύτερα; τὴς εἶπε μιὰ φωνή. Δὲν εἶναι τίποτα. Δὲ χτυπήσατε, εὐτυχῶς. Λιποθυμήσατε μόνον ἀπὸ τὴν ταραχὴ σας.

Κύτταξε ἐκείνον ποὺ μιλοῦσε. Ήταν ἕνας χοντρός κύριος, με ματογυάλια — ὁ φαρμακοποιός, δίχως ἄλλο.

Ἀνασπκώθηκε... καὶ ρίγησε, βλέποντας νὰ στέκεται μπροστὰ της ἕνας νέος, με τὴν ἀγωνία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του. Ἀναγνώρισε τὰ μαύρα μαλλιά του, τὰ μάτια του, τὸ λεπτὸ μουστακάκι του. Ήταν ἐκεῖνος ποὺ ἡ ἀνάμνησί του εἶχε κάνει, πρὶν ἀπὸ λίγο, νὰ χτυπήση τόσο παρὰ ξένα ἡ καρδιά της.

Όταν ἡ ματιά της κοπέλλας συνάντησε τὴ δική του, πήγε πρὸ κοντὰ της καὶ τὴ ρώτησε με λασχάρα:

— Πῶς αἰσθάνεσθε, δεσποινίς; Πονάτε πουνενά;

— "Οχι, κύριε. Εὐχαριστῶ... τραύλισε ἡ Ζερμαίν.

Σηκώθηκε, με μιὰ προσπάθεια καὶ διώρθωσε τὸ φόρεμά της. "Ο φαρμακοποιὸς τὴν ὑποκρέωσε νὰ πῇ κάτι τωντικὸ. Τὰ μάγουλά της ρόδιζαν λίγο.

Μιὰ συγκίνησι τελείως ἀλλοιώτικη τὴν εἶχε κυριέψει τώρα. "Ενοιωσε πάνω της τὰ χαϊδευτικὰ ματιά τῶ νέου καὶ δὲν τολμούσε πιά νὰ σηκώση τὰ μάτια της, νὰ τὸν κυττάξῃ.

— Θὰ μὲ ἐπιτρέψετε, δεσποινίς, νὰ σὰς συνοδεύω ὡς τὸ σπίτι σας; μουρμουρίζε ἐκεῖνος. Γιά κάθε ἐνδεχόμενο...

Ο τόνος του ἦταν ταπεινός, ὅλο σεβασμὸ καὶ ἱκεσία. Ἡ Ζερμαίν θέλησε νὰ πῇ κάτι, ἀλλὰ δὲ μπόρεσε. Τὰ χεῖλιά της σάλεψαν, μείνανε διωκς βουβά.

Ο νέος τὴς πρόσφερε τὸ μπράτσο του. Καὶ βγήκαν μαζί ἀπ' τὸ φαρμακείο.

Οἱ περιεργοί, ποὺ εἶχαν μα-

ζευτῇ ἀπ' ἔξω, τοὺς κύτταζαν με συμπάθεια.

— Τί ὁμορφὴ κοπέλλα! λέγανε οἱ ἄντρες.

— Τί ὠραῖο παλληκάρη! πρόσθεταν οἱ γυναῖκες.

Σίγουρα, θάχουμε παντρολογήματα...

Ἡ Ζερμαίν ἀκολουθοῦσε ἀδιαμαρτύρητα τὸ Ζάκ. Καταλάβαινε πῶς δὲν ἦταν σωστὸ νὰ κρατῇ ἀπ' τὸ μπράτσο ἕναν ἀγνωστὸ, μὲς στὸ δρόμο. Μὰ ἐνοιωθε τέτοια ἀδυναμία!... Εἶχε μισοκλείσει τὰ μάτια της καὶ δοκίμαζε τὴν ἐντύπωσι πῶς ζούσε ἕνα γλυκὸ ὄνειρο.

Ἡ ψυχὴ της ἦταν μεθυσμένη ἀπὸ εὐτυχία...

Δὲ μιλοῦσαν καθόλου, οἱ δυὸ τους. Μὰ οἱ καρδιές τους χτυποῦσαν με τὸν ἴδιο ρυθμό κι' ἕνα γλυκὸ μεῦσι τοὺς ζάλιζε...

Προχωροῦσαν, χωρὶς νὰ δίνουν προσοχὴ στοὺς ἄλλους διαβάτες, χωρὶς νὰ ἀντιληφθοῦν κάποιοι, ποὺ τοὺς παρακολουθοῦσε!...

Ο Ζάκ σταμάτησε ἕνα ταξί. Τότε μονάχα ἡ Ζερμαίν φάνηκε νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν πραγματικότητα.

— "Οχι, κύριε!... διαμαρτυρήθηκε. Δὲν κάνει... δὲ θέλω...

— Σὰς ἱκετεύω, δεσποινίς! Νοιώθω πῶς φταῖω κι' ἐγὼ γι' αὐτὸ ποὺ σὰς συνέβη. Ἐπιτρέψτε μου νὰ τὸ ἐπανορθώσω, ὅσο μπορῶ. Καὶ προπάντων μὴ με φοβόσαστε...

— Δὲν εἶναι σωστὸ... ξαναεἶπε ἡ κοπέλλα.

Μὰ ἡ φωνὴ της ἦταν ἀδύνατη. Τὰ λόγια, ποὺ πρόσφερε φαίνονταν πῶς δὲν ἔδιναν ἀπὸ τὴν καρδιά της.

Ο Ζάκ τὴ βοήθησε ν' ἀνεβῇ στ' αὐτοκίνητο.

— Δώστε τώρα τὴ διεύθυνση στὸ σωφөр, τὴς εἶπε.

Ἡ Ζερμαίν ὑπάκουσε, δίχως νὰ ξέρῃ πιά τί ἔκανε, παραμένει ἀπ' τὴ μουσικὴ ἐκείνη φωνὴ ποὺ εἰσέφερε τόσο καλὰ τὸ δρόμο τὴς ψυχῆς της.

Ο Ζάκ ἐπανελάβε στὸ σωφөр τὴ διεύθυνση, πιδ δυνατά, κι' ὕστερα ἀνέβηκε κι' αὐτὸς στὸ ταξί, δίπλα στὴν κοπέλλα.

Ἡ νέα ἀνατριχίσα. "Ενοιωθε σφιγμένο τὸ λαμὸ της καὶ τὸ στήθος της ἀνεδοκατέβαινε ἀταχά. Πονούσε ἀκόμα λίγο, ἐκεῖ ποὺ τὴν εἶχε χτυπήσει τὸ φτερό, ἀλλὰ δὲν τὸ σκεπτόταν πιά.

Ἡ θέλησί της εἶχε νερκωθῇ. Καί, σὰ νὰ συνεχίζοταν τὸ ὄνειρό της, ἀκούγε τὴ χαϊδευτικὴ φωνή, ποὺ τὴς ἔλεγε τρυφερά:

— "Ο, δεσποινίς, ἀν ξέρατε τί αἰσθάνθηκα, ὅταν σὰς εἶδα νὰ πέφτετε ξαφνικά!... Μοὺ φάνηκε σὰ νάχε χτυπήσει ἐμένα τ' αὐτοκίνητο... Τί ἀπελπισία ἐνοιώσα, τί τύψεις!... Γιατί ὅλα γίνανε ἐπειδὴ σὰς εἶχα πάρει ἀπὸ πίσω, με τόση ἐπιμονή... Μοὺ θυμώσατε γι' αὐτό; Κι' ὁμῶς σὰς ὀρκίζομαι πῶς δὲν ἤθελα νὰ σὰς προσβάλω...

— Ἀν ξέρατε τί ἔχω μέσα στὴν ψυχὴ μου! Όταν σὰς πρωτοεἶδα, μοὺ φάνηκε πῶς μπαίνετε γιὰ πάντα στὴ ζωὴ μου, γιὰ νὰ μὴν ξαναδῶτε ποτὲ πιά...

Ἀπελπισισμένος στὴ σκέψη πῶς ἦμουν ἕνας ἀδιάφορος, ἕνας ἀγνωστος γιὰ σὰς, θέλησα νὰ σὰς πλησιάσω... "Ο, πρὶν τὸ ἀποφασίσω, πάλεψα πολὺ με τὸν ἑαυτό μου, ποὺ μούλεγε πῶς ἦταν τρέλλα, πῶς θ' ἀποδιώχνατε ἀσφαλῶς τὸν ἔρωτά μου...

Ἡ Ζερμαίν ἔμεινε ἀκίνητη κι' ἀμίλητη, χλωμή, με τὸ κεφάλι γυρμένο πίσω, ἀνασείνοντας λαχανισμένα.

Ο Ζάκ σώπαισε. Τὴν κύτταξε. Καί, ὅταν τὴν εἶδε ἐστὶ ταρμαμένη, μιὰ ἀποκόλψη φωτῆσε ξαφνικά τὸ νοῦ του. Συγκράτησε με κόπο μιὰ κραυγὴ χαράς, ποὺ ἀνέβαινε σὰ χεῖλιν του.

7/93

έτοιμασθῆτε καλοκαιριάζει

Ἡ δαυμαστή ποικιλία τῶν ὑφασμάτων μας, με τὰ ὑπέροχα καὶ μοντέρνα σχέδια, ικανοποιεῖ τὸ φῖνο γούστο καὶ τὶς ἰδιαιτέρεις ἀπαιτήσεις κάθε γυναίκα.

ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΠΕΙΡΑΪΚΗ - ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ντυνεί, στολίζει, νοσημεύει!

Βεβαιώθηκε ὅτι στὴν οὐγία ὑπάρχει τὸ ὄνομα ΠΕΙΡΑΪΚΗ - ΠΑΤΡΑΪΚΗ

Μόνον αὐτὸ σὰς ἐγγυάται ἐνωτὴ ποιότητα.

Τὸν ἀγαποῦσε... τὸν ἀγαποῦσε κι' ἐκείνη!... Ήταν βέβαιος! Τὸ αὐτοκίνητο ἐξακολουθοῦσε τὸ δρόμο του. Εἶχε νυχτώσει πιά. Μιὰ πυκνὴ ὁμίχλη σκέπαζε τὸ Παρίσι.

Ἡ Ζερμαίν, ἡ τόσο ἀθώα κι' ἀγνή, δὲν ἐξεγέρθηκε γιὰ τὰ λόγια τοῦ Ζάκ, δὲν τὰ βρῆκε προσβλητικά... Ἐκαμε ὥστόσο μιὰ ἐνστικτικὴ ἀμυντικὴ κίνησι.

— Κύριε... τραύλισε.

— Σὰς παρακαλῶ, μὴ θυμώσετε!... τὴς εἶπε ὁ Ζάκ. Τὸ ξέρω, θάπρεπε νάχω τὴ δύναμη νὰ κρῦψω μέσα μου τὴν ἐκμυστήρευσι ποὺ σὰς ἔκανα. Μὰ ἀνέβηκε ἀπ' τὴν καρδιά μου στὰ χεῖλιά μου. Τίποτα δὲ μπόρεσε νὰ τὴ σταματήσῃ... Σὰς ἀγαπῶ... Ἀλλὰ με μιὰ ἀγάπη, ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ σὰς προσβάλῃ καθόλου. Σὰς ἀγαπῶ τρελλά, φλογερά, συγχρόνως ὁμῶς μ' ὅλη τὴν τρυφερότητα καὶ τὸ σεβασμὸ τὴς ψυχῆς μου.

— Σωπάστε... Σωπάστε...

— Γιατί...

— Γιατί... γιατί...

Ἡ Ζερμαίν δὲν εὕρισκε τὶς λέξεις ποὺ ἤθελε.

— Γιατί εἰσάστε πλούσιος κι' εἶμαι φτωχική! φώναξε ἐπιτέλους. Γιατί εἰσάστε ἀπ' τοὺς εὐτυχισμένους, τοὺς προνομιοῦχους αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἐνὶ ἐγὼ εἶμαι ἕνα ταπεινὸ κορίτσι, ποὺ ἐργάζομαι γιὰ νὰ ζῇω καὶ νὰ συντηρῶ τὴ μητέρα μου.

Κι' ἡ κοπέλλα πρόσθεσε, με πονεμένο τόνο:

— Ποὺ μπορεῖ νὰ καταλήξῃ, αὐτό...

Ο Ζάκ ἀνασπκίτησε. Εἶχε κάνει κι' ἐκεῖνος συχνά στὸν ἑαυτό του τὴν ἴδια ἐρώτησι.

Ἀλήθεια, με ποῖο σκοπὸ πήγαινε; Νὰ κἀν φιλενάδα τοῦ τὴ Ζερμαίν; Ἡ σκέψη αὐτὴ τοῦ ἦταν ἀνυπόφορη. Ποτὲ δὲ θάκανε τέτοια ἀτιμία!

Αὐτὸ ποὺ εἶχε πῇ ὁ Κριστιάν γιὰ τὴν κοπέλλα, ἦταν σωστὸ. Δὲ χρειαζότανε νὰ τὴ συναναστραφῇ καεῖς πολὺ, γιὰ νὰ πεισθῇ γιὰ τὴν τιμιότητα καὶ τὴν ἀγνότητα τὴς ψυχῆς της. Θὰ ἦταν ἐγκλημα νὰ μολύνῃ αὐτὸν τὸν κρίνο...

Ποιὰ ἄλλη λύσι ὑπῆρχε λοιπόν;

— Ποὺ μπορεῖ νὰ μὰς ὁδηγήσῃ αὐτό; ξαναεἶπε ἡ Ζερμαίν.

— Στὴν εὐτυχία! τὴς εἶπε ὁ νέος.

Ἐκείνη χαμογέλασε ἀνά καὶ κούνησε ἀρνητικά τὸ κεφάλι της.

— "Οχι! Ὑπάρχει πολλὴ ἀπόστασι μεταξὺ μας, πολλὰ ἐμπόδια... Δὲν πρέπει νὰ ζητήσετε νὰ με ξαναδῆτε. Καλύτερα νὰ με ξεχάσετε!

— Νὰ σὰς ξεχάσω; Μὰ εἶναι ἀδύνατο! Δὲ νοιώθετε λοιπὸν σὲ ποῖο σημείο ἔχει φτάσει ὁ ἔρωτάς μου; Δὲ ζῶ παρὰ με τὴ σκέψη σας. Τίποτ' ἄλλο δὲν ὑπάρχει πιά γιὰ μένα. Ὅλα μοὺ εἶναι ἀδιάφορα... Εἰσάστε καλή, τὸ ξέρω! Δὲ θὰ θελήσετε νὰ με σπρώξετε στὴν ἀπελπισία, ν' ἀφήσετε ἕνα ἀγίατρευτο πόνον στὴν καρδιά μου!

— "Οχι, ὄχι! ἐπέμεινε ἡ κοπέλλα. Πρέπει νὰ διώξετε ἀπ' τὴν ψυχὴ σας αὐτὴ τὴν τρέλλα.

— Μὰ εἶναι φοβερὸ αὐτό, ποὺ ἀπαίτετε...

— Πρέπει!

— Κι' ὁμῶς μ' ἀγαπάτε!...

φώναξε ὁ νέος.

Ἡ Ζερμαίν χλόμιασε ἀκόμα πιδ πολὺ καὶ δὲν ἀπάντησε. Ἐκεῖνος εἶχε πιάσει τὸ ἕνα τὴς χέρι καὶ τὸσφίγγε με πάθος.

— Ζερμαίν! τὴς εἶπε. Δὲ διαβάσατε, λοιπὸν, στὰ μάτια μου τὴν εὐλικρίνεια μου;... Δὲ σὰς εἶπα πῶς σὰς ἀγαπῶ καὶ σὰς σέβομαι μαζί;... Ἀλήθεια, εἶμαι πλούσιος, ἔχω ἕνα τίτλο, ἕνα ἀ-

δυστοκρατικό δόγμα: μαρκήσιος ντέ Μπύρ. "Ολ' αυτά, λοιπόν, πλούτο, όνομα, σάς τά...

— Σωπάστε! τον δέχομαι εκείνη ζωρά. Για τα λόγια, που θα προφέρετε, θα μετανοιώσετε αργότερα, αμύρο ίσως...

Ο νέος θέλησε να διαμαρτυρηθώ. Μα δεν πρόλαβε, γιατί τ' αυτοκίνητο σταμάτησε. Είχαν φτάσει στον προορισμό τους.

Η Ζερμαίν άνοιξε την πόρτα. Πριν κατεβή όμως απ' το ταξί, είπε:

— Κύριε ντέ Μπύρ... ξεχάστε αυτή την ώρα που πέρασε... Μη με σκέπτεσθε πιά... για να ξαναβρήτε την ησυχία σας... κι' εγώ τη δική μου.

Είχε προφέρει πολύ σιγά, ψιθυριστά, τις τελευταίες λέξεις. Ο Ζάκ θέλησε να την κρατήσει λίγο ακόμα. Μα τού ξέφυγε κι' απομακρύνθηκε βιαστικά.

Ο νέος την είδε να μπαίνει σ' ένα γειτονικό σπίτι.

— Εκεί μένει! μουρμούρισε. Πήδησε κι' αυτός από τ' αυτοκίνητο, για να εξετάσει το σπίτι εκείνο.

Ξαφνικά, ώρθώθηκε κάποιος μπροστά του και μία λέξη τον μαστιγώνει στο πρόσωπο:

— "Αθλίε!..."

— Κριστιάν!... φώναξε ο Ζάκ. Πραγματικά, ήταν ο Κριστιάν.

Στεκόταν στα πόδια του, με μία υπεράνθρωπη προσπάθεια. Παρ' όλο το κρύο και την κατάσταση της υγείας του, είχε παρκολληθεί μ' ένα άλλο αυτοκίνητο το Ζάκ και τη Ζερμαίν.

Η καρδιά του υπόφερε φριχτά. Τό αίμα είχε φρεβή στο κεφάλι του και τα μάτια του πετούσαν σπίθες, απ' τον πυρετό και τη μανία συγχρόνως.

Είναι ανάνδρο αυτό που έκανες. Ζάκ! μουγκρίζει.

— Κριστιάν, είσαι τρελλός! Δεν ξέρεις τί λες...

— "Όχι, όχι! Τά είδα όλα...

— "Α, μα τί με νοιάζει, στο κάτω-κάτω; Δεν έχω να σου δώσω λογαριασμό! Σε τυφλώνει ή ζηλεία.

— Η ζηλεία...

Ο Κριστιάν επανέλαβε τη λέξη αυτή, σαν να μην καταλάβαινε. Τά δόντια του χτυπούσαν. Κλονίστηκε ξαφνικά, έφερε τα χέρια του στο μέτωπό του. Μόλις πρόλαβε ο Ζάκ ν' απλώσει τα χέρια του, να τον συγκρατήσει.

— "Ω, πόσο υποφέρω!... Βόγηξε ο αδελφός της 'Ισαβέλλας. Μου φαίνεται πως θα πεθάνω...

Θ'.

Ξαπλωμένος πάλι στο κρεβάτι του, ο Κριστιάν δέ φαινόταν πιά να καταλαβαίνει τί γινόταν γύρω του. Τά μάγουλά του ήταν κόκκινα, τά βλέφαρά του βαρύνά, ή άναπνοή του βραχνή και δύσκολη, τó κορμί του μουσκεμένο στον ιδρώτα. "Ετρεμε κι' ένα υπόκοφο βογγητό έδωαινε συνεχώς απ' τή χείλη του.

Ο Ζάκ βρισκόταν δίπλα του, γεμάτος αγωνία. Αυτός τον είχε φέρι πίσω στο σπίτι του. Αφού τον κράτησε για να μην περ, τον έβαλε μέσα στο ίδιο αυτοκίνητο, όπου είχε περάσει πριν από λίγες στιγμές αδέχαστες με τη Ζερμαίν.

Ο νέος άνοιξε τά μάτια του και ψιθύρισε, συγκεντρώνοντας όση δύναμη τού άπομεινε:

— Είναι ανάνδρο, αυτό που έκανες, Ζάκ...

Η φωνή του έτρεμε από θυμό, καθώς συνέχισε:

— "Ήταν όμορφη αυτή ή κοπέλλα, την ήθελες... Είπες με τó νού σου πως ήσουν ο μαρκήσιος ντέ Μπύρ, πως είχες άρκετά πλούτη για να την αγοράσεις. Σκέφθηκες ότι, μία κι' είσαι φτωχή και άπαραγη, δέ θα δυσκολευό-

MATIES

ο' όλο τον κόσμο

Όσο γεννάει, τόσο καλλίτερο τρέχει!

Ο "Αγγλος Τζός Ντήκιν, ηλικίας σήμερα 84 χρόνων, που στις "Ολυμπιάδες τού 1908 είχε αναδείχθ νικητής στο δρόμο των 3 μιλίων (8059 μέτρα) και ήλθε πρώτος, με διαφορά 3 λεπτών από τó δεύτερο. Ο Ντήκιν δέηλωσε, μετά τή νίκη του, ότι είναι

ένθουσιασμένος, γιατί καλύτερευσεν την επίδοσή του, που είχε στα 80 χρόνια του και ότι έλπίζει πως από μέλλον θα τά καταφέρη ακόμη καλύτερα.

Τό δέντρο των τρυφερών ραντεβού

"Ενας βιβλιοπώλης της Νέας Υόρκης, βλέποντας τó ελάχιστο ενδιαφέρον των Αμερικανών για τά βιβλία του, είχε μία έξυπνη ιδέα. Ετοποθέτησε στην είσοδο τού καταστήματός του ένα τεχνητό δέντρο, με την επιγραφή: "Δέντρο των τρυφερών ραντεβού".

Από εκείνη την ημέρα, κάνει χρυσές δουλειές. Νέοι, νέες, αλλά και ηλικιωμένοι, καρφώνουν στα κλαδιά αυτού τού δέντρου μπλιτακία, που άποτελούν ερωτικές προσκλήσεις, όπως π. χ. "Αγαώνστη τρυφερή μου φίλη, θά σε περιμένω στις 5½ μπροστά τού ρολόγι τού Μπιλτμπαρ και θά κρατάω στο χέρι ένα κόκκινο γαρύφαλλο, για να μ' αναγνωρίσεις".

Η «Μία καρδιά διψασμένη για έρωτα θά περιμένη τó ταίρι της στο τάδε μέρος», κλπ. Οι πελάτες και οι πελάτισσες αγοράζουν ταυτόχρονα και κάποιο βιβλίο (άσχετο αν τó πετάνε παρακάτω), κι' έτσι ο έξυπνος βιβλιοπώλης έχει τή δικαιολογία, ότι, αν υποδορθή τόν έρωτα, εξυπηρετεί όμως και τή μόρφωση.

Η διαφορά της αγγλικής άριστοκρατίας

Η κόρη τού λόρδου Κληνμόρις, Καρλόττα, δημοσίευσε τελευταία ένα βιβλίο με τόν τίτλο «Οικόσημα ανάμεσα στα χορτάρια» που έγινε άμέσως άναρπαστό. Η καταπληκτική επιτυχία του δέν όφείλεται στο στυλ της νεαρής λογοτέχνιδος, αλλά στο θέμα τού βιβλίου της. "Όπως σημειώνει ένας κριτικός, ή Καρλόττα περιγράφει σ' αυτό τó βιβλίο «όσα μπορούν να ειπωθούν και πολλά από εκείνα, που θά ήταν καλό να μην ειπωθούν, για την έκφυλη ζωή, τις διαστροφές και τή διαφορά της αγγλικής άριστοκρατίας». Από τó βιβλίο λείπουν μόνο τά όνόματα, άλλ' είναι εύκολο να τά μαντέψη κανείς. Η νεαρή συγγραφέας υπογράφει τó βιβλίο της με τó όνομα Καρλόττα Μπινγκκιν, που είναι τó ψευδώνυμο τού πατέρα της. Γιατί ο λόρδος Κλένμωρις δεν είναι άλλος από τó γνωστό συγγραφέα αστυνομικών μυθιστορημάτων Τζών Μπινγκκιν.

Σεφά μέτρο

Η κυβέρνηση της Μαδαγασκάρης υποχρέωσε όλους τούς κατοίκους, άνδρες και γυναίκες, από ηλικίας 18 μέχρι 60 ετών, να μετασχουν στην έκστρατεια υπέρ της αναδασώσεως. Κάθε κάτοικος είναι υποχρεωμένος να φυτεύη κάθε χρόνο 100 τούλάχιστον δέντρα, είτε στα ιδιόκτητα κτήματά του, είτε σε χώρους υποδεικνυμένους από τó κράτος.

381 ατομικοί αντιδραστές

Οι ατομικοί αντιδραστές, που λειτουργούν στο δυτικό κόσμο ανέρχονται σε 381. Απ' αυτούς, οι 286 βρίσκονται στις Ηνωμένες Πολιτείες. Για τή Ρωσία δέν υπάρχει κανείς ακριβής αριθμός. Πιστεύεται, ωστόσο, ότι διαδίδει ίσους, αν όχι περισσότερους ατομικούς αντιδραστές από τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Η ηλεκτρική λυχνία που άπομεινεται τόν ήλιον

Η «Τζένεραλ Έλεκτρικ» κατεσκεύασε μία λυχνία, που, τοποθετούμενη στην έστια ενός προβολέως, επιτρέπει τó διάβασμα μίας εφημερίδας από άπόσταση 25 χιλιομέτρων! Η λυχνία αυτή, που ή δύναμής της ίσοδυναμεί μ' εκείνην 3000 συνηθισμένων λυχνιών των 75 βάτ, έχει, ωστόσο, διάμετρο 9 μόνο εκατοστών και μήκος 11,43 εκατοστών. Η εξαιρετική δύναμής της όφείλεται στο ότι στο έσωτερικό της υπάρχει μία ατμόσφαιρα ξένου, υπό υψηλή πίεση. Οι ακτινοβολίες, που εκπέμπονται απ' αυτήν είναι οι ίδιες μ' εκείνες τού ήλιου στο όρατό πεδίο.

Τό μπόξ είναι υποχρεωτικό στα γερμανικά σχολεία

Τό υπουργείο της Παιδείας της Δυτικής Γερμανίας άπασχολήθηκε τελευταία με τó πρόβλημα της εξαιρετικής ζωρότητας των σημειώνων αγοριών, που τά παρασύρει κάποτε και σε αξιόποινες πράξεις. Οι άρμόδιοι, λοιπόν, έπειτα από πρσσεχτική μελέτη αυ-

τού τού ζητήματος, άποφάσισαν να εισαγάγουν στην πέμπτη και έκτη τάξη της στοιχειώδους εκπαίδευσως (δημοτικού) τή διδασκαλία τού μπόξ, που θά καταστή έφεξής υποχρεωτική. Τό μπόξ θά διδάσκεται δύο ώρες την εβδομάδα. Με τόν τρόπο αυτό, οι άρμόδιοι εκπαιδευτικοί παράγοντες της Γερμανίας πιστεύουν, ότι θά δώσουν μία διέξοδο στα ζωηρά και μαχητικά ένστικτα της σημερινής νεολαίας.

Οικονομίες!

Τό Κοινοβούλιο της Αγγλίας διέγραψε από τόν προϋπολογισμό ένα κονδύλι 30 φράγκων, με τά όποια θά αγοράζονταν τρακατούρες και βαρελότα για τις επίσημες τελετές.

συν να την ξεμαλίσχης. Θά περνούσες τόν καιρό σου μαζί της, μερικές βδομάδες, μερικούς μήνες, για να ίκανοποιήσης τó καπρίτσιο σου. Κι' όταν θά τή βαρυσούνα πιά, θά την παρατούσες άνάληπτα, δυστυχισμένη κι' άτιμασμένη...

»Ε, λοιπόν, όχι, Ζάκ! Δεν τó θέλω... άκούς; Δεν τó θέλω!

Σήκωσε άπειλητικά τó χέρι του, αλλά τ' άφησε να ξαναπέσει.

— "Όχι, δέ θέλω!... ξανά είπε.

Ο Ζάκ τόν κύτταζε θλιμμένα.

— Κριστιάν, μουρμούρισε, γιατί δείχνεις τέτοιο παράξενο ενδιαφέρον γι' αυτή την κοπέλλα;

— Γιατί, είπες;... Γιατί έχω ύποσχεθί σε κάποιον που βρίσκεται μακριά, ότι θά την προσέχω σά νάταν άδελφή μου...

Ο Ζάκ έδωλε μία χαρούμενη φωνή:

— Είν' αλήθεια αυτό που άκούω, Κριστιάν;... Κι' εγώ που νόμιζα... "Α, ήμουν τρελλός! Δέ μπορούσε να την αγαπάς με έρωτα!

— Ζάκ...

— Σώπα!... Δεν ξέρεις πόσο εύτυχισμένο με κάνει αυτό που μου είπες, πόσο μου ξαλαφρώνει τήν ψυχή... Νά που ξαναγίνουμε φίλοι. Κριστιάν, καλοί φίλοι, σαν άλλοτε. Δεν υπάρχει πιά καμιά παρεξήγηση μεταξύ μας... Ναι, τήν αγαπάω, αυτή τήν κοπέλλα... Τήν αγαπάω με πάθος... Μα δέν είχα ποτέ στο νού μου να τήν ντροπιάσω. "Όχι! Είναι αντίξιά μου, αντίξια τού όνοματός μου... και θά τήν πείσω να δεχθί τ' όνομα αυτό.

— Ζάκ! Θά κάνης τέτοιο πράγμα;

— Ναι, Κριστιάν, σου τ' άρκίζομαι.

Ο Κριστιάν είχε κλείσει τά μάτια του. "Ενοιώθε πάλι να σβύνη... Η φωνή τού φίλου του έφτανε στ' αυτιά του μακρινή, δυσδιάκριτη.

"Εγειρε πίσω τó κεφάλι του, ενώ τά χείλη του ψιθύριζαν:

— Εύχαριστώ!...Εύχαριστώ!... Και λιποθύμισε.

Ο Κριστιάν πήγαινε χειρότερα. Τό πρόσωπό του είχε πάρει τó κίτρινο χρώμα τού κεριού.

Ο κόμης, ή κόμησησα κι' ή 'Ισαβέλλα δέν είχαν γυρίσει άκόμα.

Ο Ζάκ, ξετρελλαμένος, είχε διατάξει ένα υπηρέτη να πάη να είδοποιήση έπειγόντως τó γιοτρό.

"Εκείνος έτυχε νάναι σπίτι του κι' έτρεξε άμέσως. Βλέποντας τήν κατάσταση τού Κριστιάν, ζάρωσε τά φρύδια του.

— Διάβόλε!... φώναξε.

Ο τόνος του ήταν κάθε άλλο παρά καθησυχαστικός.

Πριν άκόμα άκροασθί τόν άρρωστο, στράφηκε στο Ζάκ και τόν ρώτησε πως είχε συμβή ή άκατανόητη εκείνη ύποτροπή.

Ο νέος τού εξήγησε τότε πως ο Κριστιάν είχε βγί έξω, πως τόν είχε βρή και πώ τόν είχε φέρι αυτός πίσω στο σπίτι.

Ο γιατρός άκούγε, κουνώντας τó κεφάλι του.

— "Ήταν μεγάλη άπορονησία, αυτό που έκανε! παρατήρησε στο τέλος. Κι' όμως τού είχα άπαγορεύσει άσστηρά να βγί απ' τó σπίτι, πριν περάσουν 8—10 μέρες... Τώρα έκδηλώθηκε πνευμονία...

— Έσκυψε κι' εξέτασε μ' άνησυχία τόν άρρωστο.

— Είναι, λοιπόν, σοβαρή ή κατάσταση τού; τράυλισε ο Ζάκ.

— Πολύ σοβαρή! Δεν έγγωμάι για τίποτα...

— "Ω, γιατί, μί μιλάτε τόσο δυνατά, πρós Θεού!

— "Ενωια σας, δέ μπορεί να

μάς άκούση, τó καύμένο τó παιδί... Νά, άρχίζει τó παραλήρημα! Πραγματικά, ο Κριστιάν είχε άνοίξει τά μάτια του, που γυάλιζαν παράξενα, κι' είχε βγάλει απ' τά σκεπάσματα τά χέρια του, κουνώντας τα στο κενό, σά να γύρευε να πιάσει κάτι...

— "Αναρρώοι ήχοι ξέφευγαν απ' τή χείλη του. "Επειτα, δύο όνόματα:

— Ζερμαίν!... Ραυμόν!...

Και μία κραυγή σπαρακτική:

— Μητέρα! Μητέρα μου!...

Ο γιατρός κάθισε μπροστά στο τραπέζι κι' άρχισε να γράφει μία συνταγή. Τó μέτωπό του έμενε ξαλαφμένο... Σκεπτότανε πως μόνο ένα θαύμα θά μπορούσε να σώση τó νέο...

"Όταν τελείωσε τó γράψιμο, έδωσε τή συνταγή σ' ένα υπηρέτη, που στεκόταν στην πόρτα. Δήλωσε πως θά ξαναρχότανε σε δύο ώρες, κι' έφυγε.

Ο Ζάκ κι' ο Κριστιάν μέινανε μόνοι, μέσα στη βαρεία σιωπή.

Ο άρρωστος έκαμε ξαφνικά μία κίνηση. Άνασπώθηκε, άκουμπώντας στον άγκώνα του, και κύτταξε γύρω.

— Ζάκ... μουρμούρισε. Θέλω... να γράψω...

Ο φίλος του έφερε ένα τραπέζακι δίπλα στο κρεβάτι του. "Επειτα πέρασε τó χέρι τού γύρω απ' τις πλάτες του, για να τόν συγκρατήσει. Ο Κριστιάν πήρε τήν πένα. Τά δάχτυλά του τρέμανε απ' τόν πυρετό. Με μία υπεράνθρωπη προσπάθεια, χύοντας άφθονο ιδρώτα, έγραψε σ' ένα χαρτί τρεις-τέσσερες γραμμές.

"Εγνεψε ύστερα στο Ζάκ να τού δώση ένα φακέλο. "Εβαλε μέσα τó γράμμα, τόν έκλεισε, έγραψε τή διεύθυνση και μουρμούρισε ίκετευτικά:

— "Αμέσως!... "Ενας υπηρέτης... στο ταχυδρομείο...

Έστειλε ένα γράμμα στο Ραυμόν. Τούλεγε, με μερικές κομμένες φράσεις, πως είχε άρρωστήσει βαρύνά και πως δέν είχε μπόρεσει να δή τήν κ. Ρενβίλ.

Δέν άνάφερε τίποτα για τή χρεωκοπία και τó κλείσιμο τού μαγαζιού της. Τούδινε μονάχα τήν καινούργια διεύθυνση τών δύο γυναικών και τόν βεβαίωσε πως ήταν καλά.

Τή στιγμή εκείνη, σταμάτησε απ' έξω ένα αυτοκίνητο. Γύριζαν ο κόμης, ή κόμησησα κι' ή 'Ισαβέλλα.

"Όταν ο κ. ντέ Ρεβέλ έμαθε τί είχε συμβή, έγινε έξω φρενών για τήν «τρελλα» εκείνη τού Κριστιάν. Τού κάκου προσπαθούσε να μαντέψη τήν αίτία της. Ρώτησε τó Ζάκ, άλλ' αυτός τού άπάντησε με άοριστίες.

Μά ο θυμός τού κόμησης πέρασε γρήγορα και τόν διαδέχθηκε ή αγωνία.

"Όταν τού έπαναλάβαινε τά λόγια τού γιατρού, τή διάγνωσή του, τά έέχασε όλα κι' έτρεξε κοντά στο μαξιλάρι τού Κριστιάν, όπου βρισκόταν ήδη ή 'Ισαβέλλα κι' ή κόμησησα, τρελλές απ' τόν πόνο.

Τήν άλλη μέρα, ξαναήρθε ο Ζάκ και βρήκε τó φίλο του άκόμα χειρότερα.

Ο γιατρός είχε κάνει σωστή διάγνωση: "Αν δέ συνέβαινε κάποιο θαύμα, ο νέος ήταν χαμένος!

★

"Όστόσο, ή εικόνα της Ζερμαίν γέμιζε κάθε μέρα περισσότερο τήν καρδιά τού Ζάκ. Κάθε ώρα που περνούσε, μεγάλωνε τόν έρωτά του. Θυμότανε τόν όρκο, που είχε δώσει στόν Κριστιάν, πως σ' αυτόκίνητο που τούς έφερε πίσω.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

KOYSENTOS

— Τό λεπτό και εύσίοδητο δέρμα σας, βασικό στολίδι της όμορφιάς σας, διαφυλάξτε τó για όλη σας τήν ζωή, νεανικό, άπαλό, λουλουδένιο. — Γι' αυτό, χρησιμοποιείστε και σεις τήν Νέα Λάστιγκ Λανολίνη Μελπάν, τήν μόνη κρέμα που δά κράτηση ασφαλώς τó δέρμα σας στήν φυσική του ελαστικότητα... δά διορθώση κάθε ατέλεια του. — Με τήν Νέα Λάστιγκ Λανολίνη Μελπάν τó δέρμα άποκτά νεανική ζωντάνια.

ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΑΛΛΟ

Μη καθαρίζετε τó πρόσωπό σας με σαπούνι. Μεταχειρισθτε τó άγνό γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν Μελπάν... Κάνει έναν τέλειο έπιστημονικό καθαρισμό, διευκολύνει τήν πληρή διαπνοή τού δέρματος και τó αναζωογονεί συνεχώς...

LANOLINE melpan crème

ΑΡΣΕΝΙΚΟ ΣΤΗ ΓΛΑΣΤΡΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ
ΔΙΑΓΗΜΑ

ΉΤΑΝ άργα κι' ο ντέτεκτίβ Τόμ Μπούρκε, έτοιμαζότανε να κλείση πιά το γραφείο του, όταν χτύπησε το τηλέφωνο. Ο ντέτεκτίβ πήρε το ακουστικό.

— Μπορείτε ναρρήτε εδώ, τώρα άμέσως... πριν με πιάση ή αστυνομία; του είπε μια τρομαγμένη γυναίκα φωνή.

Ο Μπούρκε την άναγνώρισε — μ' όλο που τις άλλες φορές ήταν μαλακή και γλυκειά, ενώ τώρα έτρεμε απ' το φόβο: Του τηλεφωνούσε η κ. Μάνινγκ, μια πελάτισσά του, που του είχε αναθέσει μερικές φορές να παρακολουθήση τον άντρα της. Ο Μπούρκε είχε ανακαλύψει γρήγορα, ότι ο Πάλ Μάνινγκ ήταν ο τύπος του ανθρώπου, που κυνηγούσε κάθε μορφή κοπέλλα. Ίδιως τον έκανε ν' άγανακτιή ο πρόστυχος τρόπος, που φερνότανε στην μορφή και χαριτωμένη γυναίκα του, τη Ρούθ.

— Να σας πιάση ή αστυνομία; ρώτησε μ' άπορία. Μά γιατί; Για δολοφονία! άπάντησε εκείνη.

Κι' έκλεισε το τηλέφωνο. Όταν ο ντέτεκτίβ έφτασε σε λίγο στο σπίτι της, έμαθε πως ο άντρας της είχε πεθάνει. Φαινότανε δηλητηριασμένος. Κι' η αστυνομία υποπτευόταν αυτήν. Έτσι τουλάχιστον πίστευε η ίδια.

— Ο Πάλ ήταν άρρωστος, τους τρεις τελευταίους μήνες, έξηγησε στο Μπούρκε. Τον κουράριζε ο γιατρός Μπούρκε. Δέ μου είπε ποτέ τί ακριβώς είχε ο άντρας μου. Όταν όμως πέθανε ξαφνικά ο Πάλ, φάνηκε έκπληκτος κι' αρνήθηκε να υπογράψη την πιστοποίηση του θανάτου.

Είχε άσχοληθή λοιπόν με την υπόθεση ή αστυνομία. Την είχαν αναλάβει ο έπιθεωρητής Ουάιτ, μαζί με το βοηθό του Ρίντελ. Τα πράγματα φαίνονταν πολύ άσχημα για τη νέα χήρα. Βρήκαν στο ύπαστο του κήπου ένα μισογυμνάτο κορίτι με παρασιτοκτόνο και το πήρανε για άνάλυσι, είπε στο ντέτεκτίβ. Τους έξηγησα πως το είχα αγοράσει για τα άγριοχорта και πως είχα υπογράψει μάλιστα στο βιβλίο, που κρατάει ο έμπορος για τα δηλητήρια.

— Όποτε λοιπόν έκανε έρευνα εδώ ή αστυνομία; — Ναί, βέβαια. Ψάχνανε μια δολόκληση μέρα.

Ο ντέτεκτίβ την κύτταξε κι' άναρωτιότανε πως μπορούσε κανείς να υποπτευθή για ένα τέτοιο έγκλημα αυτή την όμορφη και γλυκομίλητη γυναίκα.

Θά γινότανε τώρα μια νεκροψία, κι' άνάλογα με τα άποτελέσματά της, θα κανόνιζε ή αστυνομία τις ένεργειές της. Άν ή χημική άνάλυσι άποδείκνυε πως ο Πάλ είχε πεθάνει από δηλητηρίαση με άρσενικό...

Ο Μπούρκε ένοιωσε ξαφνικά μια κρύα ανατριχίλα. Θαύμαζε πάντα την κ. Μάνινγκ και του φαινότανε τώρα προμερή ή σκέψη πως θα την κατηγορούσαν για δολοφονία!

Μά πως θα μπορούσε να τη βοηθήση;... Είναι πάντα επικίνδυνο ν' άνακατεύεται ένας ίδιωτικός ντέτεκτίβ στη δουλειά της

αστυνομίας. Κι' άλλωστε, ο Ουάιτ δε χώνευε το Μπούρκε, μ' όλο που του έκανε το φίλο...

Στην κρεβατοκάμαρα, όπου είχε πεθάνει ο Μάνινγκ, ο ντέτεκτίβ πρόσεξε μια μεγάλη διακοσμητική γλάστρα. Βρισκότανε πάνω σ' ένα τραπέζι, κοντά στο κρεβάτι. Καί μέσα σ' αυτήν ύπήρχαν πέντε ψεύτικα λουλούδια, όρχεοειδή, φυτεμένα σε άφράτο χώμα.

Ο Πάλ άγαπούσε πολύ τα όρχεοειδή, είπε η Ρούθ. Τα είχε συνήθεισι στην Άφρική, όπου είχε περάσει πολλά χρόνια της ζωής του... Έκει είχε πάθει και μια σπάνια άρρώστεια...

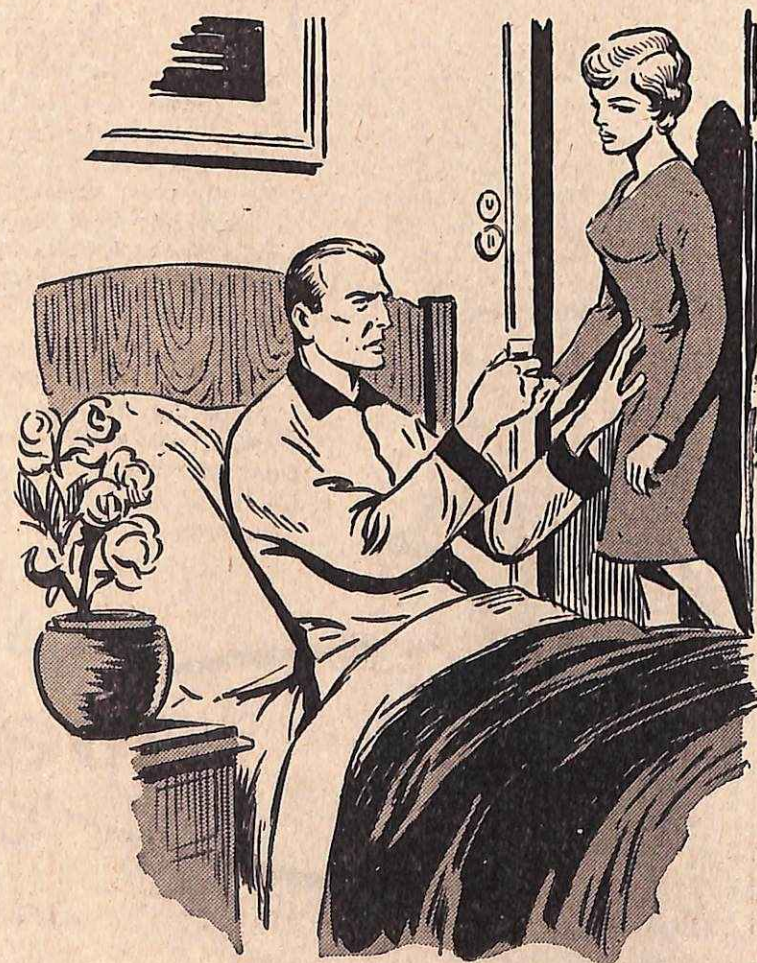
Η Ρούθ λάτρευε τα λουλούδια καί, πριν απ' το γάμο της, ήταν πασίγνωστη για τις ικανότητές της στην κηπουρική.

Πως ξέρετε, ότι οι αστυνομικοί υποπτεύονται δηλητηρίαση με άρσενικό; τη ρώτησε ο ντέτεκτίβ. Σας το είπαν οι ίδιοι;

— Όχι, όχι! Μά είναι φανερό... Όλοι ξέρουνε πως τα περισσότερα παρασιτοκτόνα περιέχουν άρσενικό.

Η παθητική έκφρασι της Ρούθ έκανε παραξένη εντύπωση στο Μπούρκε.

— Θα με κατηγορήσουνε πως έρριξα το δηλητήριο στο γιαιφικό, που έδινε κάθε βράδυ στον Πάλ! πρόσθεσε ή νέα γυναίκα.

— Όταν του έδινε το γιαιφικό έβαζε τις φωνές, νευρίαζε και με διάταζε να βγώ απ' το δωμάτιο την ώρα, που τόνιπε...

Ο γιατρός μου είχε έπιστήση την προσοχή να μετράω καλά κάθε δόσι, γιατί ήταν επικίνδυνο φάρμακο.

Μπορούσε να βρή κανείς άλλος το φάρμακο αυτό;

— Όχι, κανείς. Ο γιατρός είχε συστήσει να πάρουμε μια έμπειρη νοσοκόμα. Μά του είπα πως ήμουν ικανή να περιποιηθώ μονάχη τον Πάλ. Ήταν πολύ δύσκολος άνθρωπος, ιδίως στην άρρώστεια του. Καί το γιαιφικό αυτό είχε άπαίσινα γεύσι. Όταν του τόνινα, έβαζε τις φωνές, νευρίαζε και με διάταζε να βγώ απ' το δωμάτιο την ώρα που τόνιπε.

— Όστε λοιπόν, δεν τον είδατε ποτέ να το πινει;

— Ποτέ...

Η Ρούθ κύτταξε μ' άγωνία το ντέτεκτίβ και μουρμούρισε:

— Δεν πιστεύω να φαντάζεσθε καί σεις...

Ο Μπούρκε δεν ήθελε ούτε να το σκεφθή! Μά ήξερε καλά τον έπιθεωρητή Ουάιτ: Θα συνέχιζε την έρευνα ως το τέλος.

Δεν άπόρησε, λοιπόν, καθόλου, όταν, την άλλη μέρα, ο Ουάιτ τον κάλεσε στο γραφείο του και του είπε ξερά:

— Δεν έννοώ να χώνετε τη μύτη σας στη δουλειά μας! Άν δε μ' ακούσετε, θα το μετανιώσετε πικρά!

— Μά ή κ. Μάνινγκ ήταν πελάτισσά μου! διαμαρτυρήθηκε ο ντέτεκτίβ. Άν νομίζετε πως μπορείτε να τη συλλάβετε, χωρίς να χέτε στοιχεία...

— Ά, έτσι λέτε σεις; γαίγισε ο Ουάιτ. Άκούστε λοιπόν! Έχουμε μάρτυρες, που καταθέτουνε πως άπειλήσε έπαινελημένος τον άντρα της, ότι θα τον σκοτώση. Του έκανε σκηνές, έπειδή την άπατούσε... Όσο για να τη συλλάβουμε, αυτό θα έξαρτηθή...

— Από τί;

— Από το άποτέλεσμα της ιατροδικαστικής εξέτασεως.

— Δηλαδή, αν βρεθή άρσενικό;...

— Οπως σ' ή ποτε θα βρεθή άρσενικό! πρόσθεσε ο έπιθεωρητής. Σας φαίνεται παράξενο; Μά, άπλουστάτα, το φάρμακο, που είχε δώσει ο δόκτωρ Μπούρκε στον Πάλ Μάνινγκ, για μια σπάνια τροπική άρρώστεια του, περιείχε λίγο άρσενικό... Έξαρτάται λοιπόν απ' την προσόττητα του άρσενικού, που θα βρούμε. Άν είναι μεγάλη, θα πάη ή υπόθεση στον είσαγγελέα.

Άργα τ' άπόγεμα, ο ντέτεκτίβ βρισκόταν πάλι στο σπίτι των Μάνινγκ. Η Ρούθ τον είχε άφίσει μονάχο στο σαλόνι.

Άκουσε ένα αυτοκίνητο να σταματά απ' έξω. Κύτταξε απ' το παράθυρο και είδε να κατεβαίνουν απ' αυτό ο Ουάιτ κι' ο βοηθός του. Τη στιγμή εκείνη, μπήκε στο δωμάτιο κι' ή Ρούθ.

— Είναι ή αστυνομία, έ; είπε ήσυχα. Δέ χασομερήσανε! Όταν μπήκαν σε λίγο οι αστυνομικοί, τους κύτταξε ψυχρά. Ποτέ ο Μπούρκε δεν την είχε βοηθήσει τόσο όμορφη, όσο αυτή τη στιγμή...

— Υποθέτω πως πρέπει να έτοιμαστώ για ναρθώ μαζί σας... είπε.

— Μια στιγμή! πρόσθεσε ο έπιθεωρητής, κυττάζοντάς την παράξενα.

Φαινότανε θυμωμένος — και νικημένος.

— Πήραμε την ιατροδικαστική έκθεσι, πρόσθεσε. Δέ βρέθηκε ούτε ίχνος άρσενικού στο πτώμα! Αυτό ακριβώς προκάλεσε τον ξαφνικό θάνατο του αυτίγου σας. Ο οργανισμός του χρειάζταν λίγο άρσενικό, για να διατηρηθή ζωντανός!

Ποτέ δε θα ξεχάσω την έκφρασι που πήρε ή Ρούθ...

— Δεν έπαιρνε, λοιπόν, ποτέ το γιαιφικό του; ρώτησα, σαστισμένος.

— Έτσι φαίνεται, άπάντησε ξερά ο Ουάιτ. Τη μέρα, που πρωτοήρθαμε εδώ, είχα πάρει ένα δείγμα απ' το χώμα της γλάστρας και τόνισα για άνάλυσι. Βρέθηκε, λοιπόν, ποτισμένο με άρσενικό. Έκει μέσα χυνότανε το φάρμακο!

— Γι' αυτό μ' έβγαζε πάντα απ' το δωμάτιο... παρατήρησε ή Ρούθ, δακρύζοντας.

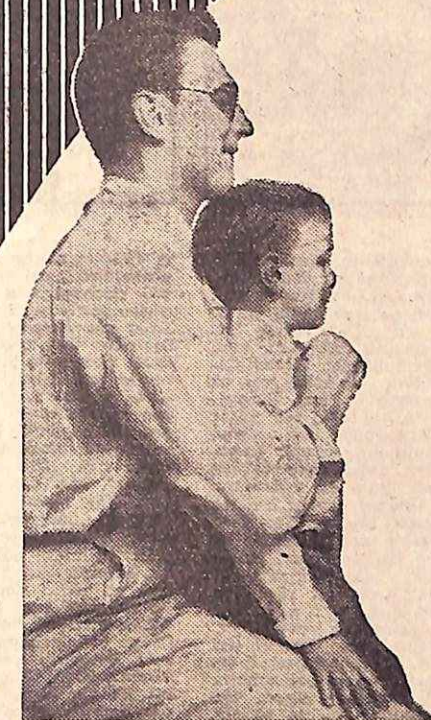
Όταν έφυγαν οι αστυνομικοί, ο Μπούρκε της είπε:

— Έξω τί σκέπτεται ο έπιθεωρητής; ότι έσείς χύνετε το φάρμακο στη γλάστρα, για να μη τ' πινει ο άντρας σας κι' έτσι να πεθάνει... Μά δε μπορεί ποτέ να το άποδείξη!

Το πρόσωπο της Ρούθ πήρε μια έκφρασι πραχείά.

— Ήταν ένας κίνδυνος για τις νέες γυναίκες, ο Πάλ, πρόσθεσε. Έπρεπε να πεθάνει... Θά τ' ξανάκανα, αν ήταν νά γκη!

ΣΤΕΦΕΝ ΦΙΛΙΠΣ

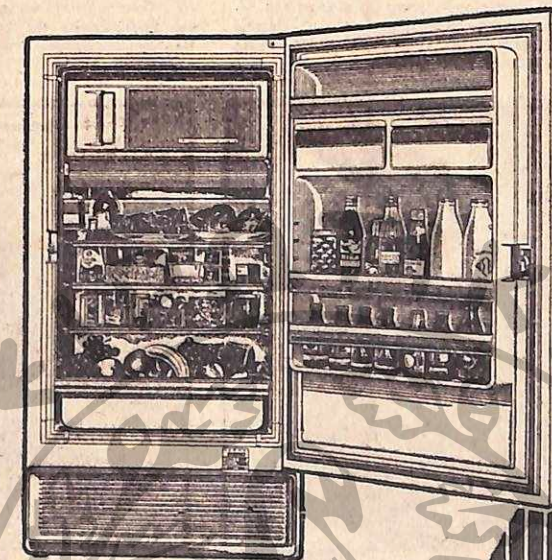

Είναι
γνωστος σας;

Άν όχι, κάποιον άλλον
θα ξέρετε απ' τούς κατόχους

201.000*

συσκευών ΙΖΟΛΑ

ΡΩΤΗΣΤΕ ΤΟΝ!

Ζητήστε
τη γνώμη του,
άκούστε
τις έντυπώσεις του,
πάρτε
τη συμβουλή του — καί τότε,
όπως όλοι
έτσι κι έσείς
δ' άποκτήσετε
ΨΥΓΕΙΟ ΙΖΟΛΑ

ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ΤΑ ΠΙΟ ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΑ

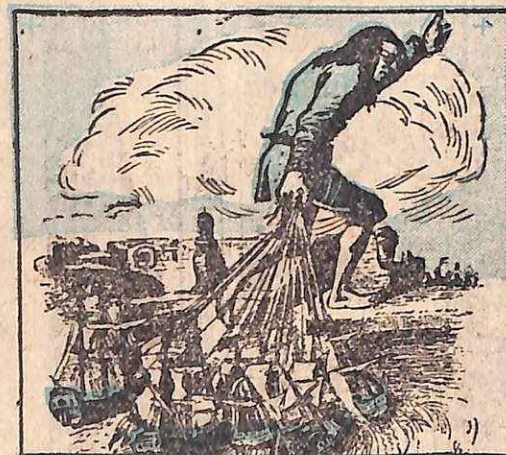
* Ός την 31/12/62

ГЛЮБИТЕЛ

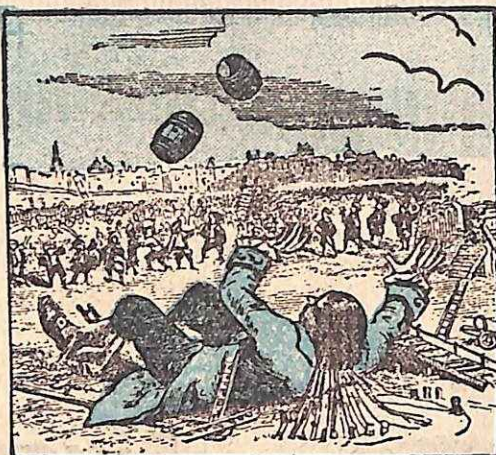
Ὁ Ἰρλανδὸς πᾶσι τῶν Ἰωνάθαν Σουίφτ ἐγινώσκοντων μετὰ τὴν ἑξέλιξιν τοῦ Γκιουλιέρμο Ἰθουράριου, ὁ ὅστις ἔμελλε νὰ μαρτυρῇ τὸν Ὀρλάνδο καὶ τὸν Ἀλβιν Κιχτίντ, ὡς τριτὴν μεγάλη αἰτία τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ συγγραφεὺς περιφέρει τὸν ῥῶτα τοῦ σεφανιστικoῦς κόκορος, ποῦ εἶναι ὁλότελος διαφορετικῶς ἀπὸ τὸν δικὸν μας. Πρῶτα στὴ χώρα τῶν Ἀλπινοεισιῶν ποῦ τὸ ἀνάστημά τους δὲν ξεπερνᾷ τὰ ἑξή δάκτυλα, ἔπειτα στὴ χώρα τῶν Γιγάντων, ποῦ εἶναι ψιλλότεροι ἀπὸ τὸ κομπανανιὸ μιάς ἐκκλησίας καί, τέλος, στὴ χώρα τῶν Σοφῶν Ἀλόγων, ποῦ μπροστὰ τοὺς ὁ ἄνθρωπος δίνει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ζῶν.

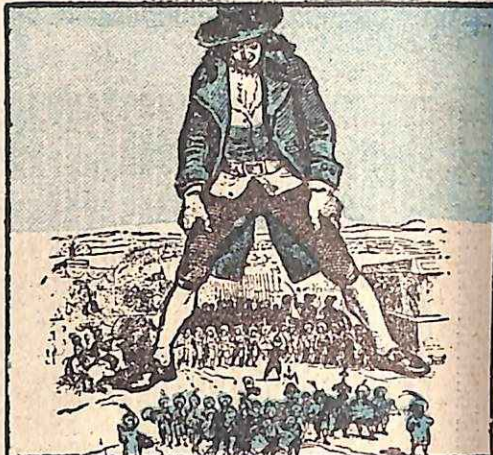
Ὁ Σουίφτ βρίσκει ἔτσι τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρουσιάσῃ μετὰ τρόπο παραστατικὸν καὶ πρωτότυπον τὶς δυσκολίας, ποῦ συναντᾷ ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ ζῇσιν ἀνάμεσα στοὺς ὁμοίους του, καὶ τίς μοιραίας ἀντιθέσεις, ποῦ ἐμφανίζονται ἐν καθέ τῳ βήμα.

24

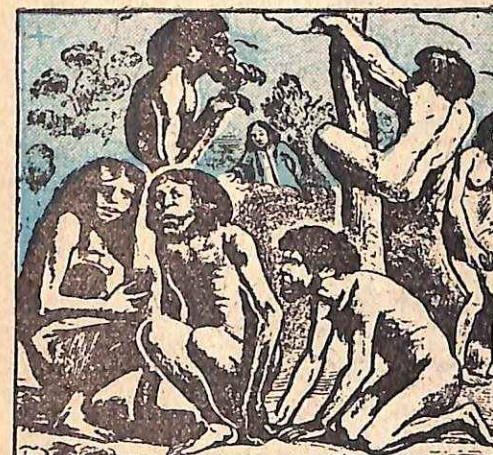
1 Σπούδασα Ιατρική και νοσηλευτικά. Μετά το γά-
μο μου, όμως απόγοητευμένος από την ανέξοδη συ-
στήματά, που χρησιμοποιούσαν οι συνάδελφοί μου,
ρίχτηκα στη θαλάσσια. Δυστυχώς, το πλοίο με το
οποίο ταξίδευα, ναυάγησε στις "Ολλανδικές" Ί-
διες. Βγήκα κολυμπώντας σε μία άγρια και, κοι-
ρασμένης όπως ήμουν, αποκοιμήθηκα. "Όταν ξυ-
πάρω, είδα πώς μου είχαν βάλει τα πόδια και τα
χέρια, πάνω σε καρφια μπλεγμένα στο έδαφος.
"Ένα ανθρώπινο πλάσμα, που το όφως του μόλις
έφτανε τα πόδια, έβγαζε περιπατώντας στο στήθος
μου, το έκολλούσε και με έβγαζε από τα πόδια.
Ολόγυρα, στην πεδιάδα, ένα ανόριστο πλάσμα
από παρόμοια μικροσκοπικά όντα με κύτταρα
Κάνοντας μία προσπάθεια έβασπα μερικά από τα
σχισμένα, που με κρατούσαν δεμένο. Την ίδια
στιγμή, καμμία εκατοστή τη βέλη, που έμοιαζαν με
καρφίτσες, έπεσαν πάνω στο ένα μου χέρι. Μόλις
μου πέρασε ο πόνος έγεννησ' ο' εκείνους, που με
περιτοχίζαν πώς πεινούσα. Στρίχναζ τότε στα
πλευρά μου κάμπωτες, σκάλες κι' ένα σωρό αν-
θρωποι ανέθηκαν απ' αυτές φέρνοντας πανόρια γε-
μά με πράσινο πύρεξ στο στόμα μου. "Έφραγα και
κατόπι έγενόμην θυμωμένη με μικροσκοπικά όν-
τα γλυτρώσαν προς το έλεεινότερο, με έριχναν
σε βαρέλια με κρασί. "Ήταν τόσο μικρά, που
τα άδειαζα με μερικές γουλιές, ενώ το πλήθος
χόρευε γύρω μου από χαρά κι' ένθουσιασμό.

2 "Ο λαός αυτός που ήταν πολύ προωθημένος στα μαθηματικά και τη μηχανική, σύμφωνα με διαταγή του αυτοκράτορα, έφτιαξε μία μηχανή. Με φόρτωσαν πάνω σ' αυτήν και χίλια πεντακάρσια άλογα την έσυραν ως την πρωτεύουσα. Έκει, η Έφιασσα ένα κρεβάτι, θάζοντας το ένα πλάι στο άλλο εξακόσια δικά τους στρώματα και γιά κατοικία μου έδωκαν έναν από τους ναούς τους. 'Ο ήλιος χαρακτήριζα μου κι η καλή μου διαγωγή μου έξασφάλισαν τη συμπάθεια του αυτοκράτορα και του στρατού. Πολλές φορές φαπλωνόμουν χαμύ κι έφτιαχναν γέλια. Ήταν όμως τόσο χορειαί που πάλιν στο χέρι μου. Τα παιδιά είχαν έλπιάρει κι έπαιζαν κρυφτούλι ανάμεσα στα μαλλάκια μου. Την ημέρα που μου έδωκαν την ελευθερία μου, ο αυτοκράτορας με παρακάλεσε να σταθώ όπως ο κολοσσός της Ρόδου. "Έπειτα, δλος ο στρατός πεζοί και καβαλλήριδες, με τα τύμπανα, τις σημαίες και τις λόγχες ήλθε πέρσας ανάμεσα από τα πόδια μου. Μου δόθηκε κατόπιν η άδεια να επισκεφθώ το Μιλντρέν, την πρωτεύουσα των Λιλλυπουτειών. Δυσκέκλιστα τη Μεγάλη Δυτική Πύλη και, περπατώντας με ατέλειμας προφυλάξις, έβλεπα τους δυο κεντρικούς δρόμους που ρωμάζοντο γύρω γύρω από την πύλη. Παρασέρων με τις όγκρες του σασκακιού μου τις πέτσες των σπιτιών σ' αυτή την πόλι. που μόλις έφταναν ός τα γόνιστά μου.

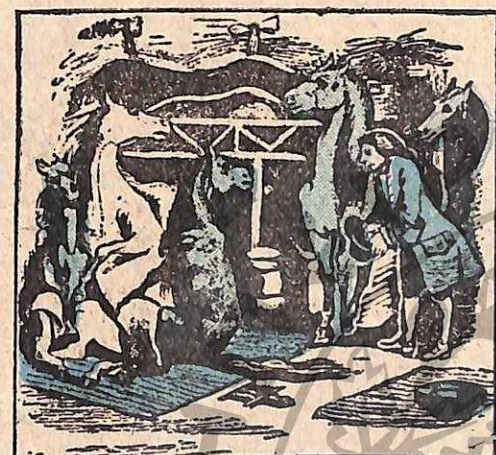
6 Ὁ γίγαντας με πήγε στο σπίτι του και μ' έμψυ-
στεύτηκε στη γυναίκα του, πού, βλέποντας πώς
ήμουνα κατάκοπος, μ' έβαλε στο κρεβάτι της και
με σκέπασε μ' ένα καθαρό μαλλιόλι που ήταν σάν
το μεγάλο πανί ενός καραβιού. Είχα ευθεία στο
ύπνο, όταν μου ριχτήκαν δυο ποικίτοι. Ἐνός μου
ἀπ' αὐτοὺς μ' έπιασε ἀπὸ το λαϊμὸ μ' τὸ ἔνα το
πόδι. Ἐξάλλα ἀμέσως στὸ μαχαίρι μου καὶ τὸ
εὐθεία στην κοιλία του. Τὸ ἄλλο καρποκύλητο κά-
τω ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ τὸ ἄλλο ἔφυγε. Οἱ πο-
ικίτοι αὐτοὶ ἦσαν μεγάλοι ἀνὲς ἀπαρτοὶ κι' ἀν-
δρὲς εἶχα τὸ μαχαίρι μου θά μ' ἔπρωγαν. Ὁ ἄ-
φέντης μου, πού ἦταν πολὺ φιλόφυρος, σκέφτηκε
κατόπιν πῶς θὰ μπορούσε νὰ κερδίει πολλὰ χρή-
ματα, παρουσιάζοντας με σὰν φαίνωμεν. Μ' ἐμψυ-
στεύτηκε, λοιπὸν, στὴν κόρη του Γκλυομινταλλή,
πού με πήγε στὴ γειτονική πόλιν μὲς σ' ἕνα εἰδο-
κλουδίον, ὅπου θριακυνοῦν πολλὰ ἀνέτα. Δίναμι
παραστάσεις στὴν αἰθούσα ἐνὸς ἐνοδοχείου. Μὲ
βάζανε πάντα σ' ἕνα τραπέζι κι' ἐγὼν ἔβρανα θόλ-
τες, ἔβρανα ὑποκλίσεις κι' ἔβρανα μερικὲς λέξεις
ποὺ ἔμαθαι ἀπὸ τὴ γλῶσσας τῶν Γίγαντων. Ἦμια
ἔλκετα στὴν ὑγεία τοῦ κοινοῦ ἕνα εὐχάριστο ποτό
πού μοῦ τὸ ἔβραναν μέσα σὲ μιὰ βαχτυλῆρα.
Αὐτὴ ἡ βαχτυλῆρα, ὥμως, ἦταν μεγάλη ὅπως ἐν-
θραελακι γιὰτὶ τὰ δαχτυλά τῶν κατοίκων τῆς νή-
σου εἶχαν διάμετρο πολλὰν ἐκαστὸν τὸ μέτρον.
Αὐτὸ τὸ ποτὶ κῆλησε σὰν φωτιά μέσα στὶς φλέ-
γες μου καὶ μου ξανάδωσε τὸ θάρρος, πού τὸ εἶ-
χα χάσει γὰς ἐκείνη τὴ στιγμὴ.

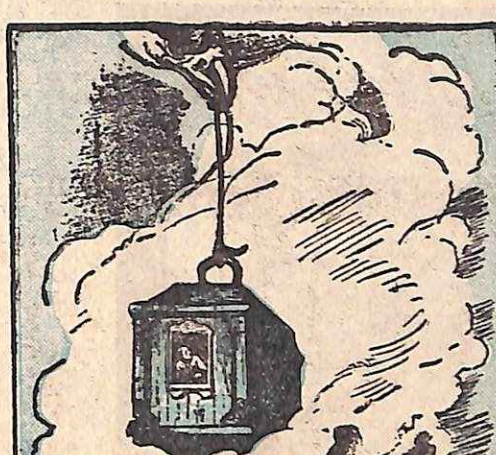
9 Μία πλεονεκτική προσφορά με ξανάφερε στη θέλασσα μου. Το καζάνι πήγε στην άρχη καλά, έλειπε από το γάλα μου. Τότε που ήμουν έξι έτη, είχα νησί. Προχώρησα στο δωδεκήμερο, είδα και παράξενα και κακόμορφα όντα, με άφθονο τριχώμα, γνέσια σαν τραγιάκα και μακριρά άκρα. Ποτέ δεν είχα δει ποτέ αντιπαθητικά ζώα. "Ελληνικά πάς θέρσικα κάποιον Ισλαμική, άλλ", έπασα πάνω σε δόλιχον κοπάδι άπ' αυτά τα ζώα, που ώρμησαν αλλήλπικτα προς το μέρος μου. "Αλλ", εύτυχώς, τὰ διασκορπίσει ή εμφάνισι ενός αλόγου. Τα άλγοα αυτό ήρθε κοντά μου, με κούταζε με μεγάλη Εκ. πληγή κι' άρχισε να φέρνι θόλτες γύρω μου. Προσ. πέρασα κι' το χαϊδέωω, άλλ' αποπαιδιήθηκε περι. φρονητικά και χλιμνίτρισε τρεις φορές, σε τρεις διαφορετικούς τόνους, έτσι που νόμισα πως μι. λούθε. "Ήρθε τότε και δεύτερο άλγοο, που πλη. ούσε το πρώτο με μεγάλη ευγένεια. "Επειτα, τα δύο άλγοα άρχισα να περπατάνε το ένα πλάι στο άλλο, κινώντας κάθε δύο πόδες με μέρος μου. Μου' ραντώναν πολύ παράξενα όσα δύο άλγοα πο. ρούσαν να φέρνυνται μ' αυτό τον τρόπο. Σε λίγο, τα δύο ζώα ήρθαν κοντά μου και με έξέτασαν με. πο όλες τις πλευρές, αγγιζόντάς με με μεγάλη λεπτότητα. "Ήταν φανερό πως τους έκανα μεγά. λη έντύπωση και πως δεν είχαν ξανασήθι ως τότε άλλο δν σαν και μένα.

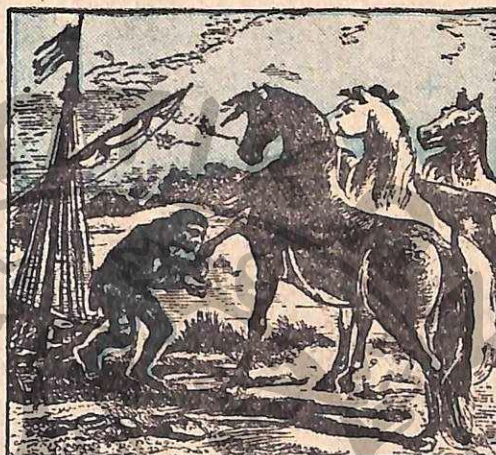
7 Μία μέρα με πήραν στο παλάτι, για να διασκεδάσω τη βασιλίσσα και τις ακόλουθους της. Ἡ βασιλίσσα ἐνθουσιάστηκε τόσο πολύ, πὺν δὲν μπορούσε πιά νὰ φάη χωρὶς ξέλινα. Κάθε μπαρ, κιά τή ἰσοδυναμῶσα με τὸ φαγητὸ δώδεκα δικίων μας ἀνθρώπων, κατασφρόγιζε κατὶ καὶ τὸ κρέας καὶ τὰ κόκκαλα. Ἐτρώγα, π.χ. τή φτερούγα ἐνὸς κορυδαυτοῦ, πὺν ἦταν ἐνὶς φορές μεγαλύτερη ἀπὸ τή φτερούγα μιᾶς δικῆς ἀνθρώπου καὶ ἔπινε αἶμα. Ἔνα κυπέλλο, πὺν ἦταν μεγαλύτερον ἀπὸ βαρελὶ καὶ ἔνα σιλὶς ἐπίσης διέκρυγε πληθώρας πολὺ κατὶ μου καὶ πὺν ζήτουσε διαφόρους πληροφορίες γιά τὴν Εὐρώπη. Ὁμοίως ἡμεῖς ποὺ εὐτυχήσαμεν ἐκεῖ ἀν τὸ μικρὸν ποὺ ἡμεῖς ποὺ δὲν με ἐξέβετε σὺ σόαρος κινδύνου. Τὸ χαλὰν π.χ. πὺν ἔπεσε μία μέρα ἡμεῖς ἔλαμε νὰ με σκοτώσῃ. Κάθε σπιρὶ ἦταν χίλις ὀκτακόσις φορές μεγαλύτερο ἀπὸ ὅτι ἐν ἐμὰς. Μία ἄλλη φορά, πὺν περπατοῦσα στὸν κήπο, μερὶκά σπουρνίγια με πήρην γιά σκουληκι καὶ ἦ. ἔθελαν νὰ με ταμπήσουν. Λίγο ἔλαμε νὰ χάσω τὴ ζωὴ μου ἢ τοῦλάχιστον τὰ μᾶτια μου. Ἡ βασιλίσσα, πὺν με εἶχε ἀκούσει νὰ τῆς μιᾶς νὰ ταξίδεια μου στὴ θάλασσα, πρόταξε νὰ μοῦ φτιάξουν ἕνα καρδὶ πὺν τὸ ἔθελαν σὲ μία λεκάνη γεμιάτ με νερό. Ἐκᾶνα ὁλότες μ' αὐτό, τραβώντας τὰ κουπία. Ἄλλοτε σήκωνα τὰ πανιά καὶ οἱ κυρίες τῆς αἰλῆς μου ἔκαναν ἀέρα με τῆς τρεσσάτες θεντάλιες τους. Κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸν ἀέρα, τὸ πλοῖο μου κυλοῦσε γρήγορα μέσα στὴ λεκάνη με τὸ νερό, πὺν ἦταν ἡ θάλασσα μου.

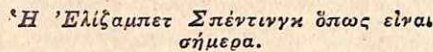
10 Τα δύο αλογα με ώθησαν σ' ένα είδος σταύλου, που ήταν φτιαγμένο με πασσάλους μπλεγμένους στο χώμα και που είχαν γύρω τους μερικά αυλάκια. Τα αλογα έβλεπαν στα μάτια μεγάλα αϊθούσια, όπως και τα μικρά αλογα και δύο φοράδες έβλεπων σαν διάφορες δουλειές του νοικοκυριού. Μ' έστρωσαν κατόπιν στ' μία άλλη. 'Εκει μία χαριτωμένη φοράδα καθόταν ανάμεσα στ' δύο πουλάρια. 'Ηρθε κοντά μου κι' αφο' μ' εξέτασε με προσοχή, ειπε μ' απογοήτευση τη λέξι 'ελαχού'. όπως έλεγαν και τα παράξενα ζώα, που γι' αυτά μίλησα πάρα πάνω. 'Αρχισαν κατόπιν να μου μαθαίνουν τη γλώσσα τους, δηλαδή τη γλώσσα τών ελούγιουχουμ, που σημαίνει αλόγο. Χρειάστηκαν τρείς μήνες γιά να μπορούσα να συνεννοηθώ μαζί τους. Μού έδειξαν ένα σπιτάκι κι' ήμουν πολύ ευχαριστημένος κοντά τους. Δέν φοβόμην προβάτες, ούτε άπαισιες κι' έμερου τών φίλων μου, ούτε προσόψεις κι' έμερου τών έχθρων μου. Ούτε ήμουν υποδρεμένος να κολακεύω τους λοχούρους. Στάγιον, είχασαν να μιμνησκόμην τα σπασίματα και τις σιγές των φίλων και να σπασίματα όπως ας τα πω. Μία ήμουν ένας 'ελαχού' όπως και τα παράξενα ζώα, που συνάντησα θυγατρίτσες και παράξενα ζώα, που συνάντησα θυγατρίτσες και παράξενες βιέρρες απ' αυτά παρά μόνο, επειδή ήμουν ντυμένος, ενώ αυτά ήταν γυμνά. Οι ελούγιουχουμ άρχισαν να μ' αν' να ξεχωρίζουν πιά απ' αυτά.

8 Μία μέρα, ο βασιλιάς κι' η βασίλισσα με πή-
ραν μαζί τους σε ταξίδι. Βρισκόμουν μέσα στο
κουτί μου, που ήταν ένα μικρό δωμάτιο μ' όλα τα
χρώδια. Ένας ακολούθος έβασε αυτό το κουτί
πάλι. Πάλι στο τέλος του. Κάποτε, λοιπόν,
αυτός ο ακολούθος με πιάσε στο έργο του, μπροστά
στον ωκεανό. "Ερρίαν ένα μελαγχολικό έργο στην
θάλασσα!" Επειτα ξαπλώθηκε στην αιώρα μου,
για να κοιμηθώ. Ξύπνησα, ξαφνικά, νοιώθοντας
πως κάποιος είχε αρπάξει το κλουδί μου από τον
χαλκά, που έρισκόταν στο επάνω μέρος. Είχα την
έντυπωση πως με είχαν σηκώσει ψηλά και πως έ-
τρεχα με λιγυρώδη ταχυότητα. Κούτσαξα από το
παράθυρό κι' είδα μόνο ούρανα και σύννεφα. Πάνω
από το κεφάλι μου ήταν ένα φεγγαρόμοιο. Κα-
τάλας τότε, κάποιος άτατος είχε αρπάξει το
κλουδί από το χαλκά και το είχε πάρει μαζί του.
Περίμενα πως, σε κάποια στιγμή, θα το άφηνε,
οπότε κι' έγινε. "Ετσι έπεσα στη θάλασσα! Φαι-
νεται πως με μάχσαν σε κάποιο αγγλικό καράβι,
γιατί, όταν συνήλα, άκουσα γύρω μου ήματα
και ανθρώπους που μιλούσαν μία γνώριμη μου
γλώσσα. "Ετσι, ξαναγύρισα στην Άγγλια." Ήταν
πάλι να είχα θυγί από τα λογικά μου. Κούτσαξα
τους αλλούς από πάνω ως τον ουρανό να ησταν
πυγμαίοι κι' ένοιωσαν. "Επ'ανα μόνο ούρανα
από πάνω τον έχα βγαλει από το πόδι της θα-
λάσσης και που τον είχα νύσει με ασημί. Οι
τρόποι μου αυτοί παραξένευαν τους συμπατριώ-
τες μου, που με νόμιζαν για τρελό.

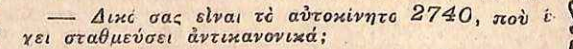
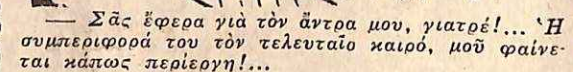
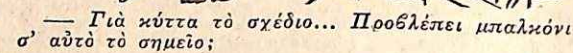
11 "Ετσι αποφάσισαν ότι έπρεπε να φύγω κι ε
 αρχηγός τους μου το είπε με μεγάλη λύπη. "Ε-
 φταζαν λοιπόν, μια έάρκα κι έβασκα μέσος σ
 τ'απόλαυση, να τα χρειάζομαι για ένα καμάρωμα
 Αποφασίζοντας να τα αφήσω να πάνε, σκούχου
 με δάκρυα στα μάτια. Καθώς ήμουν έτοιμος να
 φιλήσω το πόδι του αρχηγού, αυτός το σήκωσε
 με μια χαριτωμένη κίνηση και το έφερε ως τα χέ-
 λι μου. Μπήκα κατόπιν στη δάκρυα μου κι έφυγα.
 Μερικές ημέρες άργότερα, συνάντησα ένα πλοίο,
 που με ξαναφέρει στην πατρίδα μου. Πρέπει να έ-
 ρωμολογήσω ότι τα μέλη της οικογένειάς μου μου
 έφεραν ναυτία, γιατί είδα πως δεν ήταν παρά
 "άσχετους". Για ένα χρόνο, μου ήταν αδύνατο ν
 αναθεώρη τη γυναίκα και τα παιδιά μου, γιατί ή
 δαμη που έβγαζε το σώμα τους μου φαίνονταν α-
 πακορμή. Μόλις έξωοκονήθησα μερικά χρήμα-
 τα, αγοράστηκαν με γερά αλυσία, που τα έβγα σ
 ένα σπατάλο. Ο σταυλός αυτός είναι το μέρος,
 όπου μου κρίνεται να μείνει και να ξαναφάνει
 εύοδια που με έμψυχονταν. Μου ξαναφάνει στο
 μυαλό την έμφανση ζωή, που είχα περάσει κοντά
 στους σκούχους μου. Τα έλογα μου με καταλαβαί-
 νουν πολύ καλά. Κουβαίνονται μαζί τους τοβλά-
 χιστον τέσσερις άρες την ημέρα. Δεν τους έβασκα
 ποτέ ούτε χαλινόρα, ούτε σέλλα. Είχαν δυό καλός
 μου φίλοι και κάνουνε μαζί συντροφιά.

«Έξυπηρετούσε» πολιτικούς, βιομή-
χανους, διπλωμάτες

«Έτσι λοιπόν, το κομμάτι διαμερίσθηκε
της, στην Πέμπτη Λεωφόρο, έγινε η στή
ση, στην ερώτηση, αυτόν ραντεβού. Κι
πελάτες της, αφέθηκε τόσο Υπόγειο
ώστε, το 56, αναγκάστηκε να δημι-
ουργήσει καί... παρορμήματα της επι-
χειρήσεώς της. Νοίκιασε δηλαδή, για
τρία πολυτάξια διαμερίσματα. Στο έ-
κτο αυτά, οι πελάτες πλήρωναν 35 δο-
λάρια, στο δεύτερο 65, ενώ στο τρίτο,
ακριβώτερο, δέν υπήρχε... διαίτησις. Σ
τελευταίο, η εκμίσθωσις, διέθετε τις

«Είησα 25 χρόνια στη Νέα Υόρκη — λέει — και τη θεωρώ σαν σπίτι μου.. Όσο για τη δουλειά των «κώλ - γκέρλς» την έχω πιά εγκαταλείψει».

Ἡ πυρετὸς
τῆς σημερινῆς νεολαίας

Οἱ στατιστικὲς δείχνουν, ἐξ ἄλλου, ὅτι τὰ νεαρὰ ἀνδρόγυνα ἀπαιτοῦν κατὰ μέσον ὁρὸ 4—5 παιδιὰ. ἐνῶ τὰ ἄλλα μόλις 2½.

ΚΙΜΩΝ Μ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ —
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται: 28ης 'Οκτωβρίου 54 9-12
π.μ. — Τηλ. 810-807. Οίκια 'Αγ.
'Αλεξάνδρου 10, Παλ. Θάληρον. —
Τηλ. 99-746.

λένη, για την οποία έγινε ο πρώ-
τος πόλεμος, ήταν μόλις 12 χρό-
νων όταν παντρεύτηκε το Μενέ-
λαο και ο Ίουλιος Καίσαρ παν-
τρεύτηκε επίσης στην ίδια ήλι-

Ἡ φιλόμουση νύφη

Ἀσφαλῶς κοντὰ στὴν κάποια οἰκο-
νομικὴ ἄνεσι, ποὺ πρέπει νὰ ἔχη,
πρέπει νὰ συνδυάζη καὶ ὅλα τ' ἄλ-
λα προσόντα. Ὅπως, ἄς ποῦμε, ἡ
Ἀγγέλিকা. Νὰ μιὰ γυναίκα, ποὺ
θὰ τὴν ἐπαίνονα μὲ κλειστά μῦστα

— Και τὰ δύο, ἀπό λίγο. Μὰ
στὸ δωμάτιό της ἔχει κρεμάσει τὶς
ροσσωπογραφίες τῶν μεγάλων συν-

Γκυρλουμαν ὁ χορός. Δὲν εἶχε ποτὲ
κούνησι τὰ πόδια του, οὔτε εἶχε
ἀσχοληθῇ μὲ μουσικὴ χοροῦ. Πῆγε,
λοιπόν, σ' ἓνα χοροδιδασκαλεῖο καὶ
ζήτησε ἐντάτικα μαθήματα. Ἀκριβό-
πληρώσε καὶ σ' ἓνα μῆνα τοῦ εἶ-

— Τί ωραία μουσική, ψιθύρισε μαγεμένος. Τί θμορφα πού λικνίζε-
ται τὸ σῶμα σου...

αυτούς σκοπούς του θάλας!

Η 'Αγγέλικα, δεν άποκρίθηκε. Τον κύτταξε λίγο περιεργά κι έπειτα εξακολούθησε το χορό, χωρίς να του πη λέει. 'Εκείνος συνέχισε:

— Στην εποχή του Στράους έκαναν σαν τρελλοί γι' αυτούς τους χορούς. 'Ακόμη και όταν περπατούσαν χόρευαν θάλας.

Ο μονόλογος, συνεχίστηκε για λίγη ώρα ακόμη, και στο τέλος, ο έρωτευμένος κααλιέρος, καθώς δεν ένοιωθε και πολύ σίγουρος στα βήματα που έκανε προτίμησε να σωπάσει. Πάντως για πρώτη φορά, ο Γκρόλμαν δεν ήταν δυσχερής από τον έαυτό του. Τά είχε καταφέρει καλούτσικα.

Στο μεταξύ η μικρή νεράιδα πετούσε από άγκυρα σε άγκυρα. Μετά τρεις χορούς ο ύπνητος γαί, προς την ξανασήκωσε. Αυτή τη φορά φαινόταν πιο τολμηρός. Την έπιασε από τη μέση, με το κατακτητικό του ύψος και της είπε:

— Τι ευτυχισμένος που νοιώθω κοντά σας! Αυτός ο ρυθμός του θάλας, μου φέρνει ανέμπνευστο χαρά. Είμαι άνθρωπος αυθόρμητος και σας κάνω απλά και τίμια μια έρωτησι: Θέλετε να γίνετε γυναίκα μου; Πιασμένοι χέρι με χέρι σ' άλλη μας τη ζωή, θα χορεύουμε και θα τραγουδάμε την άσπαστη μουσική του Στράους!

Βέβαια, για να τα πη αυτά ο Γκρόλμαν έχασε το ρυθμό του και η νταμπα του αναγκάστηκε πολλές φορές να σταματήσει στη μέση της πιάσας, ώσπου να συγχρονισουν πάλι τα βήματά τους. Μ' όλα αυτά, όμως, ήταν ικανοποιημένος, γιατί όταν κάθισαν στη θέση τους, τη ρώτησε:

— Θα μου δώσετε απάντησι στην πρότασι, που σας έκανα;

Η 'Αγγέλικα τον κύτταξε με καλωσύνη.

— Κύριε Γκρόλμαν, του είπε, μου είστε συμπαθής, δεν σας το κρύβω. 'Αλλά, έχω απόφασι να παντρευτώ μ' έναν άνθρωπο, που να νοιώθω, από μουσική.

— 'Εκείνος ξεκαρδίστηκε στα γέλια. — Τότε σ' μένα έρχατε τον άνθρωπό σας! Κανήθηκε. 'Εγώ, όχι μόνο νοιώθω από μουσική, αλλά είμαι ο ίδιος μουσικός και φιλόμουσος από τα παιδικά μου χρόνια!...

Κι' έπειτα πρόσθεσε:

— 'Ελάτε να παραβούμε! Θα δείτε ότι θα σας αποσταύωσω. Ξερετε σ' τι σκάλες είναι γραμμένες οι συμφωνίες του Χάιντ;

Τώρα ήταν η σειρά της 'Αγγέλικας να γελάσει.

— Και τι σημασία έχει αυτό; τον είρωνεύθηκε.

— Βλέπετε; 'Εγώ όμως το ξέρω! Τώρα θα σας ρωτήσω και κάτι άλλο: Ξερετε μήπως πόσο... μελάνι μεταχειρίστηκε ο Σκαρλάττι, για να γράψει τις συνάτες του για τέμπελο;

— Και νομίζετε, ότι μ' αυτές τις γνώσεις σας είστε μουσικός;

— Και μ' αυτές και μ' όλα τα μουσικά ζητήματα. Μπορώ σ' όλα να σας απαντήσω, σαν να διαβάζω λεξικό. 'Επειτα, βλέπετε, είμαι μέσος σ' όλα. Και πιάνο ξέρω και χορό. 'Αμα παντρευτούμε θα χορεύουμε συνέχεια —κατά προτίμησι θάλας— νά... όπως χορέψαμε σήμερα τους δυο χορούς, και θα πειούμε στα ούράνια! Δεν προσέξατε τί έγινε;

Ο κόσμος σταμάτησε το χορό, έκανε ένα ημικύκλιο γύρω μας και μάς καμάρωνε...

— Είστε βέβαιος γι' αυτό που λέτε κ. Γκρόλμαν; 'Εγώ αμφιβάλλω, αν μάς καμάρωνε και... αυτός είναι ο λόγος, που δεν θέλω να σας παντρευτώ.

— Γιατί; Δεν σας καταλαβαίνω. Για να μην προκαλούμε τα θαυμαστικά βλέματα του κόσμου; Τόσο ωραίο θάλας, να είστε βέβαια ότι δεν έχουν δη στη ζωή τους.

Τότε έγινε κάτι, που γέμισε την ψυχή του έρωτευμένου ορανόταρο με πίκρα και απογοήτευσι.

Η 'Αγγέλικα σκόνηκε από τη θέση της, φόρεσε τα παλτό της και δίνοντας του το χέρι του είπε:

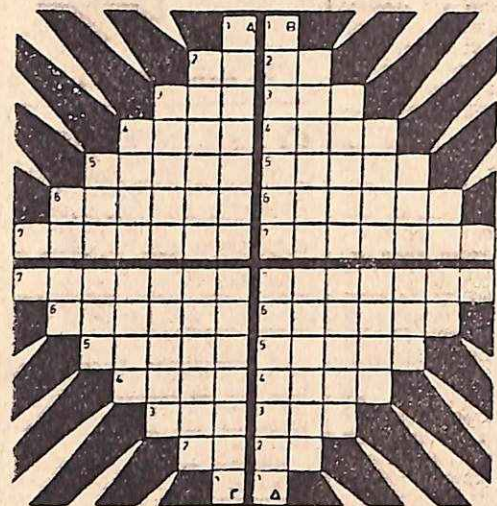
— 'Επί τέλους πρότεινε να σας πω την αλήθεια. Δεν έχει σημασία τι χορεύαμε εμείς ή μάλλον τι... προσπαθήσαμε να χορεύαμε. 'Από τις δύο φορές που σεις είχατε μαγευτή την του ρυθμού του Στράους, την πρώτη φορά ή όργισα σε έπαιξε ένα... κα... ταγκό και την δεύτερη ένα... τούισι! Χαίρετε, κύριε!

ΦΕΛΙΝΑ ΦΙΝΚ

Για μικρούς

Τετραπλή πυραμίδα

Ξεκινώντας από τα τετραγωνίδια Α, Β, Γ και Δ, μέσα στα οποία θα τοποθετήστε το ίδιο πάντοτε σύμ. φωνο, συμπληρώστε ακόλουθως και τις τέσσερις πυ-

ραμίδες με λέξεις των οποίων σας δίνουμε πιο κάτω τις σημασίες.

Για κάθε λέξη θα χρησιμοποιήτε όλα τα γράμματα της προηγούμενης, αναγραμματισμένα ή όχι, συν ένα καινούργιο.

ΑΠΟ ΤΟ «Α»

- 1) Σύμφωνο.
- 2) Αριθμητικόν.
- 3) Αφθονούν στις έφημεριδες.
- 4) Καλύπτουν μέσα μέρος του πλανήτου μας.
- 5) Εύνοια της τύχης για ένα χαρτοπαίκτη.
- 6) Περιέχει, συνήθως νερό.
- 7) Άδελφος του Έρωτος.

ΑΠΟ ΤΟ «Β»

- 1) Σύμφωνο.
- 2) Αρχή υποθέσεων.
- 3) Θεός της μυθολογίας μας.
- 4) Μεταβάλλει τον αέρα σε κινητήριο δύναμι.
- 5) Ύμνος (μεταφ.).
- 6) Δυσέρετα.
- 7) Δίνει το όνομά του σε μία... πίττα.

ΑΠΟ ΤΟ «Γ»

- 1) Σύμφωνο.
- 2) Ζη και κινείται.
- 3) Άνθος.
- 4) Ακρωτήριο της Β. Πελοποννήσου.
- 5) Τρίχωμα των προβάτων.
- 6) Ούτε ύγρο, ούτε στερεό.
- 7) Μοιάζει σαν άλσος.

ΑΠΟ ΤΟ «Δ»

- 1) Σύμφωνο.
- 2) Το χρησιμοποιούμε δείχνοντας.
- 3) Τελικός σύνδεσμος.
- 4) Χώρα της 'Ασίας.
- 5) Άνθη.
- 6) Μέρος του πλοίου.
- 7) Πνευστό μουσικό όργανο.

Φτερωτές συλλογές

Παίρνοντας τρία συνεχόμενα γράμματα από καθεμιά των κάτωθι λέξεων θα σχηματίσετε λέξεις των 15 γραμμάτων με τις αντίστοιχες σημασίες:

- 1) Περιέχει πράγματα μεγάλης αξίας: ΘΗΣΕΥΣ — ΛΑΥΡΙΟΝ — ΝΕΟΦΥΤΟΣ — ΠΛΑΚΑ — ΜΑΡΙΟΝΕΤΤΑ.
- 2) Τον χρειάζεται η Δ.Ε.Η.: ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ — ΜΑΚΤΡΟΝ — ΒΙΟΤΕΧΝΙΑ — ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ — ΔΙΑΙΤΗΣΙΑ.
- 3) Τα χρησιμοποιούν οι κατασκευαστές: ΚΡΥΟΛΟΓΗΜΑ — ΑΙΓΥΠΤΟΣ — ΥΠΟΓΡΑΦΗ — ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ — ΠΑΡΑΤΑΞΙΣ.

Μικρά προεβλήματα

- 1) —Ποιός από σας μπορεί να σχηματίσει τον αριθμό 12 χρησιμοποιώντας έξη φορές το 1; ρωτάει ο δάσκαλος τους μαθητές του κατά το μάθημα της αριθμητικής.
- 2) —Όλοι αλληλοκυττάγονται και δείχνουν ότι η έρωτησι τους έβαλε σε δύσκολη θέση. Μη πως θα μπορούσατε να τους βοηθήσει να έρουν τη σωστή απάντησι;

★

- 2) Στη θέση των στιγμών τοποθετήστε καλύτερο τους 9 πρώτους αριθμούς (1 μέχρι 9), έτσι ώστε κάνοντας τις πράξεις, που σας επιβάλλουν τα υπάρχοντα αριθμητικά σημεία, να

ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

βρίσκετε στην κάθε σειρά το αποτέλεσμα που σας δίνουμε:

$$\begin{array}{r} \dots X \dots - \dots = 0 \\ \dots + \dots = \dots = 0 \\ \dots \div \dots = \dots = 0 \end{array}$$

Θα χρησιμοποιήσετε όλους τους αριθμούς, μια μόνο φορά τον καθένα.

★

- 3) —'Αν αφαιρέσετε 8 από το τετραπλάσιο του ημίσεος ενός αριθμού, θα έρθετε για τελικό αποτέλεσμα 8. Ποιός είναι ο αριθμός αυτός;

—'Εχετε στη διάθεσι σας 20 δευτερόλεπτα για ν' απαντήσετε, χωρίς να χρησιμοποιήσετε μολύβι και χαρτί.

★

- 4) Προσπαθήστε να έρθετε τους αριθμούς, που πρέπει να τοποθετήσετε πιο κάτω στη θέση των στιγμών, έτσι ώστε να ολοκληρωθεί ο πολλαπλασιασμός:

$$\begin{array}{r} 3 \\ \times 172 \\ \hline 21366 \end{array}$$

Για να σας διευκολύνουμε σας αποκαλύπτουμε πως θα χρησιμοποιήσετε πέντε φορές το 4 και τρεις φορές το 9.

Με νέα κεφαλή

Ποιό γράμμα, το ίδιο πάντοτε, πρέπει να προστεθή στην αρχή των κάτωθι 15 λέξεων, σαν νέο αρχικό, για να σχηματιστούν ισάριθμες νέες λέξεις:

ΟΡΟΣ	—	ΛΑΔΙ	—	ΤΗΝΟΣ
ΕΡΜΑ	—	ΑΡΑΒΙΣ	—	ΥΦΟΣ
ΩΜΟΣ	—	ΛΑΜΑ	—	ΟΥΡΑ
ΑΜΑΡΑ	—	ΙΩΝ	—	ΥΒΟΣ
ΑΔΗΣ	—	ΤΥΠΟΣ	—	ΩΡΙΣ

Ο τόνος μπορεί ελεύθερα να μετακινηθεί ή και τα άλλαχτη.

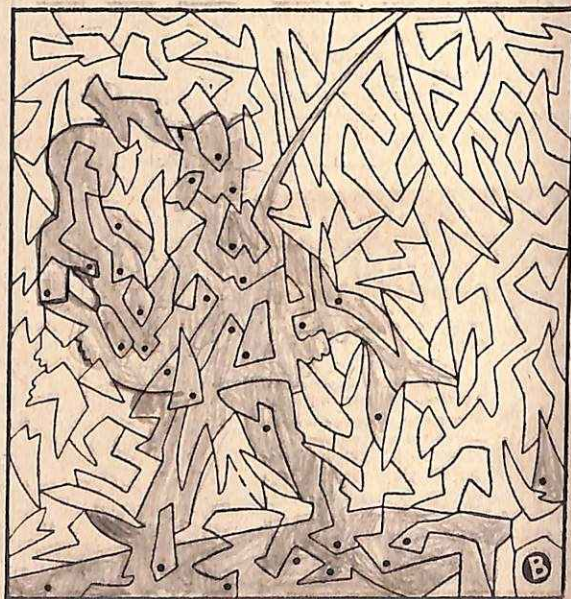
6 όνόματα αστερών

Προσπαθήστε να συναρμολογήσετε τις κάτωθι δημάδες των τριών γραμμάτων, έτσι ώστε να σχηματιστεί τα όνόματα έξι διασήμων αστερών του κινηματογράφου στερωμάτων:

ΙΝΑ	—	ΤΖΕ	—	ΝΑΝ	—	ΤΟΝ	—	ΜΩΡ
ΝΤΥ	—	ΦΕΡ	—	ΙΣΣ	—	ΒΛΑ	—	ΠΑΡ
ΤΟΡ	—	ΜΑΡ	—	ΣΑΡ	—	Υ.Ι.Σ	—	ΚΑΣ
ΜΑΝ	—	ΝΤΜ	—	ΙΟΓ	—	ΛΙΕ	—	ΕΒΑ
ΛΙΟ	—	ΤΕΛ	—	ΡΙΤ	—	ΡΡΥ	—	ΒΙΤ

Πρόκειται, επαναλαμβάνουμε, για πολύ γνωστά αστερία, που θα έχετε, ασφαλώς θαυμάσει κατ' επανάληψιν σε διάφορα κινηματογραφικά έργα.

Όλοι ζωγράφοι

Πάρτε ένα μολύβι όσο το δυνατόν πιο μαύρο και μαρρίστε προσεκτικά μ' αυτό όλα τα μικρά σχήματα του σχεδίου μας, που περιέχουν μαύρη κουκίδα.

—'Αν δεν κάνετε κανένα λάθος θα διαπιστώσετε, όταν θα τελειώσετε, πως έχετε ένα ταλέντο ζωγράφου, που πιθανόν αγνοούσατε.

—'Οσο διαβέτουν σινική μελάνη και πινέλλο, θα έπνιχουν καλύτερο αποτέλεσμα, αρκεί να την χρησιμοποιήσουν με μέτρο, για να μην άπλωση πάνω στο χαρτί.

Οι λύσεις στη σελίδα 80

Η ΜΑΜΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΜΑΘΗΜΑ

ΔΕΚΑΤΟ ΟΓΔΟΟ

Σε κάποιο σημείο, είναι εύκολο το παιδί, κάνοντας συντομία με συνομηλίκους του και δίδοντας όλο και μεγαλύτερη προσοχή στα λόγια και στους τρόπους των άλλων, να αρχίσει να λη άσχημα λόγια, χωρίς να γνωρίζει τη σημασία τους, έρευντας ώστόσο ότι είναι άσχημα.

Αυτό μπορεί να συμβη πολύ γρήγορα ή πολύ αργά (αν συμβη μετά τα δέκα χρόνια, ή περίοπτωσι είναι μάλλον σοβαρή). Στην περίπτωση όμως το παιδί αρχίζει να λη «παλιόλογα», όταν θα πρωτοπάη σχολείο. Πώς πρέπει να φερόμετε σ' ένα παιδί μολις έξη χρόνων, που χρησιμοποιεί ένα απανωδέκτο λεξιλόγιο;

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ποιό είναι το καλύτερο σύστημα; 'Εξείνουμε με το χαστούκι, έχει ένα αποτέλεσμα άμεσο, αλλά όχι και διαρκές. Το παιδί σκεπτεται: «Γιατί οι φίλοι μου λένε τα ίδια λόγια, χωρίς να τους δέχονται;» Και, από αντίδρασι, εξακολουθεί να λη παλιόλογα, όταν η μητέρα τον δεν είναι μεροστά.

Να αρχίσετε να γελάτε είναι ένα σφάλμα ακόμη μεγαλύτερο. Είναι αλήθεια ότι, σ' αυτή την ηλικία, το άσχημα λόγια είναι αθώα, μα προστά στο γέλιο μας το παιδί θα νοιώσει ότι είναι πολύ ανευμάτωδες και θα εξακολουθήσει να επαναλαμβάνει τα λόγια του παππού και πάντα, πιστεύοντας ότι διασκεδάει έτσι τον κόσμο!

Δεν υπάρχει όμως λόγος να σκανδαλιστήτε πολύ, να του κάνετε ήπιες διδασκαλίες, να καλέσετε οικογενειακό συμβούλιο, να δώσετε, με άλλα λόγια, μεγάλη σημασία στο πρόβλημα.

Το παιδί, κατά βάθος, λέει τα παλιόλογα, προσπαθώντας άκριτως να μάς σκανδαλίσει και όταν το κατορθώνει, νοιώθει πολύ ικανοποιημένο και οι υπερβολικές αντιδράσεις μας το κάνουν να νομίζει ότι είναι σπουδαίο!

—'Αν προσποιηθείτε ότι δεν ακούσατε τίποτε, μπορεί να είναι καλό σύστημα για μία φορά, αλλά δεν λύνει, βέβαια, το πρόβλημα.

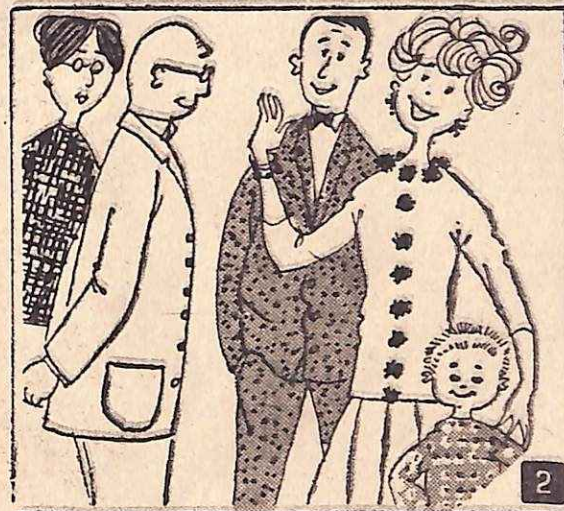
Είναι εντελώς άδικοαλογιστο να πείτε να παραποιηθείτε στη δασκάλα. Ποιν' απ' όλα, η δασκάλα δεν είναι υπεύθυνη για την ανατροφή, που τα παιδιά παίρνουν στο σπίτι τους. Και, από την άλλη πλευρά, είναι πάντα δυσάρεστο να βάλετε κάποιον άλλο να διαζήν το παιδί σας (χωρίς να υπολογίσετε ότι από την δίξη αυτή δεν αποκλείεται να αποκλεισθή ότι τα παλιόλογα τα έμαθε από τον πατέρα του).

Το καλύτερο σύστημα, όταν το παιδί λη μία άσχημη λέξη (και δεν είναι ακόμη σε ηλικία που να μπορεί να καταλάβη τη σημασία της) είναι να το δείξουμε ότι δεν δίνουμε μεγάλη σημασία σε αυτό που είπε, λέγοντάς του μόνο, χωρίς να γελάσουμε και χωρίς να δραματοποιήσουμε το πράγμα, ότι η λέξη που είπε είναι πολύ κακή, μια λέξη που την λένε μόνο οι άνοητοι άνθρωποι και ότι έλπιζετε πως δε θα την έαναπη

ΤΑ ΑΣΧΗΜΑ ΛΟΓΙΑ

—'Υπάρχει η περίπτωση της μητέρας, που μη ξέροντας τι σάσι να κρατήσει, προσποιείται ότι δεν άκουσε τα «κακά λόγια» του, και της μητέρας, που σκανδαλίζεται και κάνει στο παιδί ένα αυστηρό ήθικο μάθημα.

—'Εχουμε τη μητέρα, που ξεσπάει σε γέλια και διηγείται στον πατέρα του μικρού και στους συγγενείς: «Ξερετε τι είπε σήμερα ο Σάκης;» —'Η εκείνη που πηγαίνει στη δασκάλα για να μάθη από που άκουσε στο άγγελοδύ της αυτά τα παλιόλογα.

—'Εχουμε επίσης τη μητέρα, που γάνει άμέσως την ύπομονή της και δίνει στο παιδί της ένα χαστούκι, χωρίς πολλές εξηγήσεις.

Κι' έχουμε τη μητέρα, που κάνει ένα οικογενειακό συμβούλιο, ένα δικαστήριο, για να αντιμετωπίσει την κατάσταση.

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

—Τί είναι ο Σάμερσετ Μάου; —'Αγγλος συγγραφέας.

★

—Πότε πέθανε και πού ο βασιλιάς Κωνσταντίνος; —Στο Παλέριο της 'Ιταλίας.

★

—'Ο μεγάλος μας συγγραφέας Γρηγόριος Ξενόπουλος που και πό-

τε γεννήθηκε; —'Επίσης πότε πέθανε και πού;

—Γεννήθηκε στην Κωνσταντινούπολι το 1867 και πέθανε στην 'Αθήνα στις 12 'Ιανουαρίου 1951.

★

—Ποιός έφερε τη στενογραφία; —'Ο Τύρον, ο λόγιος δούλος του Κικέρωνος, που είχε επινοήσει ένα στενογραφικό σύστημα για να προφαίνην να γράφει τους λόγους, που έδωγε ο κύριός του.

★

—Πόσες μέρες κράτησε ο γύρος του κόσμου από το Μαγγελάνο; —1083 μέρες.

KONTA ΤΗΣ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

ΣΗΜΕΡΩΝΕ η Κυριακή κι' ο Βλάσης 'Ακίτης κοιμόταν ακόμη βαρειά, τόσο που δεν άκουσε το συνηθισμένο πού τον ξυπνούσε κάθε πρωί στις πέντε η ώρα.

Αυτή την ώρα ξυπνούσε εδώ και έξι χρόνια, κάθε πρωί, γιατί το έσοχικό κέντρο, που διατηρούσε, βρισκόταν πάνω στο δημόσιο δρόμο, που έωνε την 'Αθήνα με την Καλαμάτα, κι' είχε πολύ κίνηση ο δρόμος από φορτηγά κι' ιδιωτικά αυτοκίνητα.

Χωμένο μέσα σ' ένα πευκώνα, που τον διέσχισε ένα ρυάκι, από το νερό της πηγής ενός μοναστηριού, ήταν ένα εύχρηστο κέντρο, που το προτιμούσαν οι εκδρομείς και οι περαστικοί.

Ένα τρίξιμο από φρένα αυτοκινήτου, κι' ένα κοριόρισμα άκουσθηκαν και σε λίγο ένας χτύπος στην εξώπορτα έκαναν το Βλάση να βιαστεί, να χώσει το κεφάλι του στο κρύο νερό, να χτενιστεί βιαστικά και να ρίξει ένα σακάκι απάνω του.

— Αμέσως! Αμέσως! φώναζε κι' έτρεξε ν' ανοίξει την εξώπορτα. — Καλημέρα, κύριε Βλάση! φώναζε ένας ψηλός, μελαχροινός άντρας. — Αργήστε σήμερα.

— Καλημέρα! Ναι, είχα χτές τη νύχτα κάποια παρέα, που άργησε να φύγει και ξεμπερδέψα με τα μεσάνυχτα. Να φτιάξω καφεδάκι;

— Κι' αν έχω τίποτα πρόχειρο για φαγητό...

— Κάτι θα βρεθεί!

Κι' ο Βλάσης χάρηκε πάλι στο δωμάτιό του για ν' αποτελειώσει το ντύσιμό του και να πάει στην κουζίνα για να ετοιμάσει μερικά αυγά, καμιά σαλάτα και λίγο τυρί, για το πρόγευμα του πρωινού πελάτη.

Η ημέρα, όσο προχωρούσε, καθόριζε από την πρωινή καταιγίδα, κι' ο ήλιος άρχισε να βγαίνει σιγά-σιγά ανάμεσα στα πεύκα.

Έτσι ακούει ακόμη η ποιινή ψύχρα, κι' η «Φωλιά της αγάπης» — έτσι έλεγε το κέντρο του ο Βλάσης — θα πλημμυρίσει από τον ήλιο και τη μυρωδιά των λουλουδιών, ενός κήπου, που έζωνε απ' όλες τις πλευρές το έσοχικό κέντρο.

Δεν ήταν κανένας χωριάτης, ούτε φαινόταν ταβερνιάρης, εξ' επαγγέλματος ο κύριος Βλάσης. Ήταν γέροντας, ευρισμένος πάντα, με εμφάνιση αριστοκρατική, κινούσε το ενδιαφέρον στους πελάτες του, καθώς και την εμπιστοσύνη τους σ' αυτό το κέντρο.

Ο πρωινός πελάτης τον κτύπησε όσο έτρωγε, τον παρακολουθούσε, που με τόσο επιμέλεια καθάριζε τα απ' έξω τραπέζια και σκούπιζε τους διαδρόμους του κήπου.

Ήταν η τέταρτη φορά που σταματούσε μπρός σ' αυτό το κέντρο και που του έκανε εντύπωση αυτός ο άνθρωπος. Μία συμπαθέστατη τραβούσε, λοιπόν, σε κάθε ταξίδι του προς την Καλαμάτα για εμπορικές του δουλειές, να σταματήσει το αὐ-

τοκίνητό του, όπου άρα και να περνούσε, για να πάρει κάτι και να ξεκουραστεί μισή ώρα, στη γοητευτική αυτή τοποθεσία.

Τον κτύπησε, λοιπόν, και σήμερα το Βλάση προσεχτικά, και προσπαθούσε να θυμηθεί, που άλλου τ' είχε ξαναδεί. Γιατί ήταν βέβαιος ότι ο κύριος Βλάσης δεν ήταν γεννημένος ταβερνιάρης κι' ότι κάποια άλλη δουλειά τον απασχολούσε, πριν καταπιαστεί με το κέντρο του.

Σα χονδρέμπορος, που ήταν, γνώριζε καλά την 'Αθήνα, κι' είχε συναλλαγές με πολύ κόσμο, τραπεζιτικό και εμπορικό.

Και νά, που ξαφνικά, σά μία αναλαμπή από το παρελθόν, ξεπήδησε μέσα στη θύμησή του μία φυσιογνωμία. Αμφέβαλλε όμως, γιατί εκείνος ο άλλος, ποιος γνώρισε, ή

Τώρα, έχει γίνει κέντρο πολυτελείας και τόπος θερινής διαμονής με τα 5 — 6 δωμάτια που του έχεις προσφέρει...

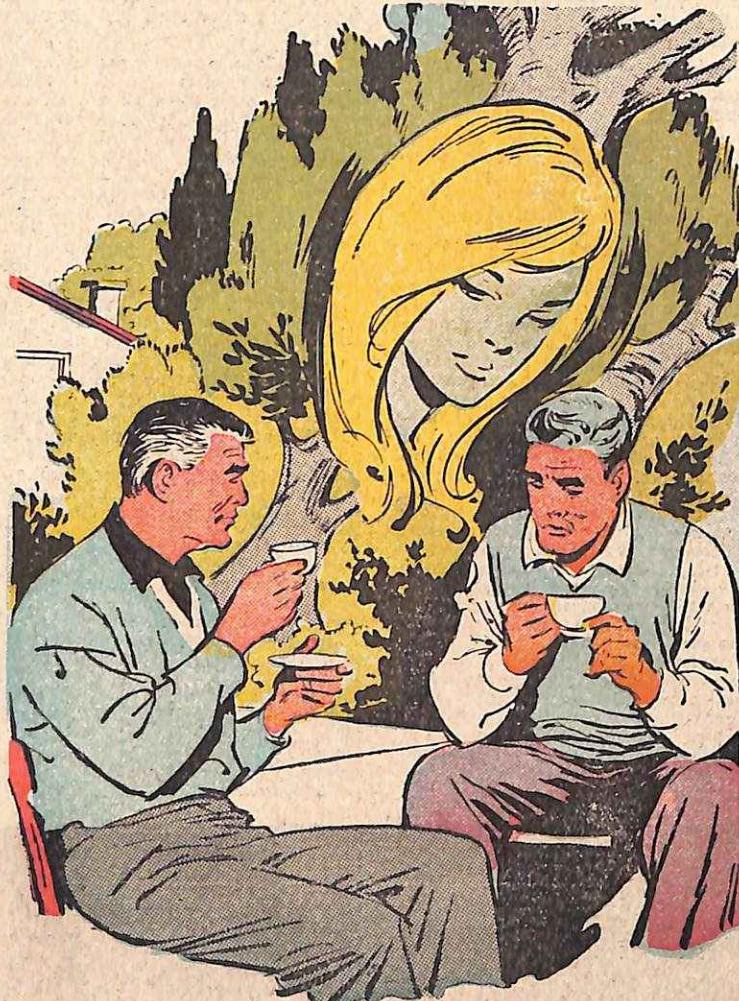
Όσο μιλούσε ο έμπορος, ο Βλάσης κάπνιζε με κατεβασμένα τα μάτια κι' η σκέψη του φαινόταν να τρέχει πολύ μακριά, στα περασμένα...

Και ξαφνικά άκουσε τον πελάτη του να του λέει:

— Μήπως έχεις κανένα συγγενή σε μία τράπεζα...

— Όχι! Συγγενή δεν έχω κανένα στην 'Αθήνα. Εγώ εργαζόμουν σε τράπεζα!

Ακολουθούσε μία μεγάλη σιωπή

— Ξαφνικά, η 'Ελένη αρρώστησε βαρειά και οι γιατροί συνέστησαν εξοχή, ανάμεσα στα πεύκα... είπε ο Βλάσης στον πελάτη του.

ταν ταμίας σε μία τράπεζα της 'Αθήνας. Πιθανόν, κάποια ομοιότητα, κάποια συγγένεια με τ' άλλο πρόσωπο... Και για να ικανοποιήσει την περιέργειά του, φώναζε:

— Καί τώρα έναν καφέ μέτριο βραστό, κύριε Βλάση. Τ' αυγά σου με τα λουκάνικα ήταν περίφημα!

Ο Βλάσης χαμογέλασε, μπήκε στην κουζίνα και σε λίγο ήρθε με δυο καφεδάκια.

— Θα σας προσφέρω εγώ τον καφέ, είπε μ' ένα χαμόγελο.

Και κάθισε στη διπλανή καρέκλα, αφού πρόσφερε κι' ένα τσιγάρο στον πελάτη του.

— Λοιπόν; Πώς πάει οι δουλειές, κύριε Βλάση;

— Καλά, πολύ καλά. Μπορώ να πω πως είμαι ευχαριστημένος!

— Από κληρονομιά, τάχει αυτό το κέντρο; Γιατί, αν θυμάμαι καλά, πριν πενήντα χρόνια τόχε κάποιος Βλάσης. Τότε ήταν μονάχα ένα δωμάτιο και οι περαστικοί εύρισκαν εδώ καλό γιορτύρι και ριζόγαλο...

μεταξύ τους. Ο άλλος δεν τολμούσε να συνεχίσει τις ερωτήσεις του, κι' ο Βλάσης σά να τον βάραιναν, το πρωινό εκείνο, οι αναμνήσεις του, εξακολουθούσε.

— Εγώ ήμουν ταμίας σε μία τράπεζα. Μα...

— Δε θέλω να σε στενοχωρήσω... Καταλαβαίνω πως κάποια ιστορία σε ανάγκασε να φύγεις εδώ στην εξοχή...

Ο Βλάσης ταράχτηκε. Από τ' αυγά που πέρασε η ύπωσή του, ο έμπορος σκέφτηκε καμιά άνομαλία με το ταμείο της τράπεζας και κάπως απότομα πρόφερε:

— Ναι, μία οικογενειακή ιστορία. Έδω, παραπάνω, βρίσκεται ο τάφος της γυναίκας μου. Ζω κοντά της!

— Επειτα σάπασε, μ' ένα δάκρυ κλήθηκε στο μάγουλό του. Το σκούπισε βιαστικά, άναψε ένα άλλο τσιγάρο και πρόσθεσε:

— Με τη γυναίκα μου, την 'Ελένη μου, παντρευτήκαμε από έρω-

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

τα. Πέντε χρόνια κράτησε το ειδύλλιο μας, γιατί, τόσο ο πατέρας της, όσο κι' ο πατέρας μου, από κάποια παλιά οικογενειακή διαμάχη δεν έδιναν τη συγκατάθεσή τους για το γάμο μας.

Άρσενε πολύ στην 'Ελένη αυτή η τοποθεσία και την εποχή που υπηρετούσα στο υποκατάστημα των Καλαμών, την έπαιρνα συχνά στο αυτοκίνητό μου κι' έρχόμαστε κρυφά στη «Στάνη του βλαχού», όπως το λέγανε τότε αυτό εδώ το κέντρο.

Ανέβαινε ανάμεσα στα πεύκα προς την εκκλησούλα, εκεί πάνω, άναβε τα καντήλια της και παρακαλούσε να σβύσει ο θυμός κι' η έχθρα των γονιών μας.

Υποφέραμε πολύ τον πρώτο καιρό, μά κάναμε υπομονή. Τέλος, μία μέρα, πήραμε την απόφαση, όταν ενηλικιώθηκε η 'Ελένη, και την πήγα κρυφά στην 'Αθήνα. Στο μεταξύ είχα παρακαλέσει το διευθυντή μου, αφού πρώτα του εξήγησα τους λόγους, να με μεταθέσει στην 'Αθήνα και μούκανε τη χάρη.

Παντρευτήκαμε, λοιπόν, και ζούσαμε εντυχισμένοι. Η αγάπη μας όλο και φουντώνει πιο πολύ. Δεν ξεχνούσαμε ποτέ αυτό το μέρος και μία φορά το μήνα έρχόμαστε με το αυτοκίνητό μας να περάσουμε μία όμορφη ημέρα ανάμεσα στα πεύκα.

Μα ξαφνικά η 'Ελένη αρρώστησε βαρύνει κι' οι γιατροί σύστησαν εξοχή ανάμεσα στα πεύκα.

Τότε ο νους μας έτρεξε σ' αυτό εδώ το μέρος. Κι' ήρθαμε. Έφτιαξα ένα δωμάτιο να μείνει η 'Ελένη και κάθε Σάββατο μεσημέρι, έρχομουν, φέρνοντας τα τρόφιμα της εβδομάδας. Περνούσαμε το Σάββατοκύριακο μαζί και πάλι έφευγα για τη δουλειά μου.

Ήταν ευχαριστημένη, μά η αρρώστια της βρισκόταν στο τελευταίο στάδιο και μία μέρα πέθανε στην αγκαλιά μου...

Δεν τη μετέφερα από δω, δεν την πήγα ούτε στην Καλαμάτα, ούτε στην 'Αθήνα. Κάλεσα έναν παπά, για την κηδεία, από το πλησιέστερο χωριό κι' της έφτιαξα έναν ωραίο τάφο ανάμεσα στα πεύκα.

Έτσι πηγαίνονόμουν πάλι κάθε Σάββατοκύριακο να της φέρνω λουλούδια. Υποφέρα, που ζούσα μακριά της. Όσοι μια μέρα αποφάσισα να ζήσω για πάντα κοντά της και άφρασα το μαγαζί από το βλάχο.

Τό άλλαξα, πρόσθεσα δωμάτια, του έφτιαξα κήπο και παράτησα την πρώτη μου δουλειά. Μ' αυτή είμαι πιο ευχαριστημένος, γιατί ζω κοντά στην 'Ελένη μου...

Σώπασε. Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του. Τα σκούπισε βιαστικά και σηκώθηκε.

Δύο φορτηγά σταμάτησαν έξω από το κέντρο. Ο έμπορος πληρώσε το λογαριασμό συγκινημένος, έσφιξε το χέρι του Βλάση κι' ανέβηκε στην κούρα του.

Πότε θα ξαναπαράσσετε; τον ρώτησε ο Βλάσης, σά νάχε πιά ανάγκη να δει ξανά αυτόν τον άνθρωπο, στον οποίο εμπιστευόταν το μυστικό του, σά να τον συνέδεσε κάποια φιλία, ή φιλία του πόνου, μαζί του.

Δε θ' άργησω, του είπε μ' ένα χαμόγελο ο άλλος.

Ο Βλάσης κτύπησε τώρα το αυτοκίνητο, που απομακρυνόταν και τον άνθρωπο που ήξερε το μυστικό του.

MIPANTA

40.000 πεικιλίες σίτου

Το τμήμα του σίτου του ρωσικού 'Ινστιτούτου των Φυτών, που λειτουργεί από 35 χρόνια, υπό τη διεύθυνση του Γεωποντή Γεωργίου, περιλαμβάνει όχι λιγότερα από 40.000 είδη, προσεργόμενα απ' όλα τα μέρη του κόσμου.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΓΕΝΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ ΤΗΣ ΝΕΑΝΙΚΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΑΠΟ καιρό θέλαμε ν' αφιερώσουμε τις σελίδες αυτές, ειδικά στις νέες. Στις επόμενες (για να τις ξεχωρίσουμε από τις «ακόμη νέες» ή τις... «ώριμες νέες»), που συνήθως τα «εδελ-τίζω» της μόδας παραμελούν λίγο, με τη δικαιοδοσία, ότι αυτές έχουν τα νεύατά τους και δε χρειάζονται πολύπλοκους κανόνες στο ντύσιμό τους, για ν' αποδείξουν τη χάρη τους και την ομορφιά τους.

Υπάρχει, βέβαια, μία μεγάλη αλήθεια σ' αυτά, νομίζουμε, ωστόσο, ότι καμμία νέα σήμερα δε βασίζεται αποκλειστικά στην εμφάνιση της, όταν πρόκειται να φτιάξει τη γκαρνταρόμπα της!

Θα βρήτε, λοιπόν, σήμερα έναν πολύτιμο οδηγό στο λαβύρινθο των τάσεων της νέας μόδας — τώρα που πρόκειται να φτιάξετε τις τελευταίες ανοιξιάτικες και τις πρώτες καλοκαιρινές τουαλέτες σας.

Η έφετηρή της μόδας ταυριάζει, άλλωστε, περισσότερο από ποτέ άλλοτε στον τύπο της νέας, αφού οι μεγάλοι ράφτες προσπαθούν να ντύσουν ακόμη και τις πιο ώριμες γυναίκες με το σύγχρονο νεανικό πρότυπο. Η νέα όμως δεν πρέπει να διαλέξει ανάμεσα στα μοντέλα εκείνα που «είναι» νεανικά, χωρίς περιττά «πρίν» ή σε φές μελέτες του γυναικείου σώματος, για να σκεπάζουν τα τυχόν ελαττώματά του, όταν η γυναίκα δεν είναι πια πολύ νέα και θέλει να φαίνεται νέα.

Οι γενικές γραμμές της μόδας για τη νέα έφετος χαρακτηρίζονται με μία μόνο λέξη: είναι «ρωμαντικές». Συνδυάζουν, δηλαδή, σύγχρονες κόμπι, με γαρντιούρες μίας εποχής, που συνθέτουμε να την ονομάζουμε «ρωμαντική», γιατί άφινει στο ντύσιμο της γυναίκας ή της νέας, πολλή ελευθερία στη φαντασία και σε κάποιον «αισθηματισμό». Έφετος θα στολίσετε, λοιπόν, όλα τα φορέματά σας — για το πρωί, το απόγευμα, το βράδυ, την πόλη ή το ταξίδι — με κάποιο άεσοσουάρ ή με μία γαρντιούρα, που θα δώσει χάρη και θηλυκότητα ακόμη και στην πιο «αυστηρή» εμφάνισή σας!

ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Έχετε στη διάθεσή σας άπειρες παραλλαγές υφασμάτων και χρωμάτων. Θα προτιμήσετε για τα ντε-πριές το τρικό από νήμα ή μεταξί και τα πολύ δροσερά καλοκαιρινά ζερεσέ. Για τα ταγιέρ: το λινό ή το σαντόνγκ. Για τα φορέματα: το κρέπ, το μεταξωτό φουλάρ, τη «μαρκιζέτ», που φοριέται πάρα πολύ, και την «οργάντζα». Για τη μπλούζα του ελαφρού ταγιέρ, θα διαλέξετε σαυρά, μεταξωτή γάζα, ή ένα άλλο ελαφρό μεταξωτό για τις πολύ ζεστές ημέρες και κάτι πιο κρουστό για τα δροσερά βράδια, εκτός αν το βραδυό ταγιέρ σας θα είναι σε πολύ κομψή κόμπι, όποτε θα το φορέσετε επίσης με μία λουσάτη, βέβαια, μπλούζα από μουσελίνα ή άλλο παρόμοιο υφασμα.

Για το πρωί (για τα ψώνια, το γραφείο κλπ.) θα προτιμήσετε ειδικά τα ψιλά ζερεσέ.

Πολύ λουσάτη βραδυή τουαλέτιζα.

Αριστερά: Τρία διαφορετικά ταγιέρια. Δεξιά: Δύο πρωινά, πολύ κομψά σύνολα.

ή τα ελαφρά σκωτσέζικα υφάσματα, καθώς και τα τρικό από τα συνθετικά βαμβακερά νήματα. Υπάρχει τόσο ποικιλία στα σχέδια και στους συνδυασμούς των χρωμάτων, ώστε μπορείτε ακόμη και μ' ένα ή δυο βασικά φορέματα ή ντε-πιές να έχετε διαφορετική εμφάνιση το πρωί και το απόγευμα, απλώς κάνοντας μερικές μικρές τροποποιήσεις, την ώρα του ντυσίματος.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΞΕΣΣΟΥΑΡ

Τα αξεσουάρ θα δώσουν πάντα στην εμφάνισή σας κάποιο ρομαντικό τόνο, όπως είπαμε. Θα φροντίσετε να έχετε μια ή δυο εσάρπες από όργκανζά, σε διαφορετικά χρώματα ή ασσορτί με το φόρεμά σας, για το συμπλήρωμα του βραδυνού ντυσίματος, κι' ένα λευκό λουλούδι — φρέσκο, όπως το θέλει η παρισινή μόδα — και συγκεκριμένα μία γαρδένια ή μία καμέλια. Τα λουλούδια αυτά είναι όμως πολυδάπανα και δεν κρατούν πολύ. Μπορείτε εύκολα να τα αντικαταστήσετε μ' ένα δημοίο λευκό λουλούδι από μεταξωτό.

Στα απλά φορεματάκια θα βάλετε ένα ασπρό λινό γιακά, ή ένα σκέτο ασπρό πλαστρον (τύπου «μαθητρίου» του 1910), που θα καλύψει κάπως τα τεράστια ντεκολτέ.

Θα είσαθε, λοιπόν, «ρωμαντική» την ημέρα και το βράδυ! Ρομαντικό θα είναι ακόμη το άρωμα, που θα διαλέξετε για το απόγευμα ή το βράδυ: Θα αποφυγείτε τα άρωματα «φανταζι» και θα προτιμήσετε εκείνα, που έχουν βάσι κάποιο λουλούδι.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΝΩΝ ΡΑΦΤΩΝ

Ο περίφημος διάδοχος του Ντιόρ, ο Σαιν-Λωράν, διαλέγει, ακόμη και για τη νέα ανάμεσα στα 20 και 30 χρόνια, φορέματα τύπου «μαθητρίου» με στολισμα (γιακάς, βολάν, τσέπες και ζώνη) μιάς περασμένης εποχής, που συνηθίζουμε να την αποκαλούμε «ρωμαντική».

«Καινούργια» κατά τον Σαιν-Λωράν, είναι για τις νέες τα φορέματα-καζάκες χωρίς μανίκια, από σαντινούγκ, με κούπ σε μία παραλλαγή της μαθητικής ποδιάς και που κομψώνουν στην πλάτη.

Όταν φοράτε ζώνη (στο φόρεμα ή στο ταγιέρ σας) θα την τοποθετήσετε πάντα λίγο πιο ψηλά από τη μέση σας.

Αντίθετα με τους κυριώτερους ράφτες, ο

Σαιν-Λωράν δίνει στις παλιές μπλούζες-κάρντιγκαν του χειμώνα, που τις μετέτρεψε σ' ένα είδος άνετου φορέματος (με φαρδύα κοντά μανίκια κι' ένα μεγάλο γιακά από όργκανζά) άρκετη σημασία στους ώμους.

Συνήθως όμως, τα ρούχα, που έχουν κοντά ή προυά-κάρ μανίκια, δεν παρουσιάζουν εφέτος μεγάλους ώμους.

Ο οίκος Μπαλενσιάγκα, από το άλλο μέρος, θέλει τη νέα ντιμην με σούπλ γραμμές και με απλότητα. Μερικές ζακέτες του φοριούνται ανοιχτές, στο στύλ του κάρντιγκαν. Τα φορέματα-σεμιζέ του είναι επίσης πολύ απλά, κομψωμένα από το ντεκολτέ μέχρι 10

πόντους κάτω από τη μέση, κι' έχουν μία ζώνη από λουστρίν, που τοποθετεί τη μέση ψηλότερα απ' ό,τι είναι στην πραγματικότητα.

Τα μικρά καλοκαιρινά μαντά του είναι ίσια και μοιάζουν με κολώνες. Ο οίκος αυτός α-

ρέσκεται στις ασύμμετρες γραμμές (ζακέττα μπροστά πιο κοντή από πίσω π. χ.) και στα όγκωδη μανίκια, που πολλές φορές μετατρέπονται σε κοντή, πολύ μικρή κάπα (στο μακρος του παλιού μανικιού). Η ασύμμετρη γραμμή, που προτείνει, ιδιαίτερα για τις νέες, συμπεριλαμβάνει και τον τρόπο, που μ' αυτόν θα φορεθεί η ζώνη του φορέματος: Μπροστά στη μέση πολύ ψηλά, στα πλάγια στη φυσική της θέση και πίσω πιο χαμηλά. Ασύμμετρο και το ντεκολτέ, που είναι πολύ ψηλό μπροστά και άρκετα χαμηλό πίσω, σε στύλ «μπασκούλε».

Για το βράδυ, θα αποφεύγετε τα μακρὰ και πολύ στενά φουρά, συμβουλευθεί ο Μπαλενσιάγκα (που έδειξε στην καλεσμένη του για κυρίες ιδιαίτερη προτίμηση στον τύπο της «μοι-ρούας»). Θα σάς δώσουν ύψος μεγάλης και άψυχο.

Ο οίκος υποστηρίζει, όπως και ο Σαιν-Λωράν, ότι κάθε γυναίκα (και η νέα, φυσικά!) θα απεχθάνη κάθε τι που τη «γεραίνει», κι' αυτό όχι μόνο στην κόψη, αλλά και στο συνδυασμό των χρωμάτων. Σχεδόν όλα τα νεανικά μοντέλα του είναι σε χρώματα «επαστέλ»: ρόζ, πράσινο «πάλο» και μπλε («σιέλ» και «μαρέν»).

Στις φορεσιές μπλούζες τύπου «χωριάτη» προσθέτει στους μικρούς γυριστούς γοφόδες μιά εσάρπα από κρέμ, που τη συγκρατεί πίσω ο γιακάς και που είναι ελεύθερη μπροστά. Τοποθετεί τις τσέπες συχνά (όταν είναι μεγάλες και πρόσθετες) τη μία πολύ κοντά στην άλλη. Προτείνει επίσης ελαφρείς ζακέτες, καλάν: και μικρά μεταξωτά μαντά για το καλοκαίρι, σε δυο χρώματα: Δεν έχετε παρά να τα... γυρίσετε από την άλλη μεριά, για να αλλάξετε εμφάνιση!

Για τα μικρά καλοκαιρινά ταγιέρ από σαντούγκ, με μπλούζα σε αντίθετο χρώμα, θα κάλετε στην ελαφρεία ζακεττούλα ένα ρελάσμα από το ύφασμα της μπλούζας (σουρά, κ. ά.) γύρω στο ντεκολτέ και στα προυά-κάρ μανίκια. Η θα τη φοδράρετε και θα ντυμπάρετε το μικρό γιακάδακι «μοικάν» με το ύφασμα της μπλ-ούζας. Τα μανίκια θα έχουν μικρά μανικέτια από το ίδιο ύφασμα της μπλούζας. Τα μανίκια θα έχουν μικρά μανικέτια από το ίδιο ύφασμα. Πολύ κομψές είναι επίσης οι γοβίτσες ασσορτί με τη μπλούζα.

Χαρακτηριστικό σύνολο για τη νέα.

Αριστερά: Απογευματινό σύνολο με κοντή ζακέττα σε στύλ μπολερό, που στολίζεται με πένες και γαζιά. Μέσο: Πρωινό φόρεμα με ασιδερωτές πιέτες. Δεξιά: Μοντέλο από πλεκτό νήμα για το ταξίδι.

ΤΟ ΠΡΩΙΝΟ ΝΤΥΣΙΜΟ ΤΗΣ ΝΕΑΣ

Για το πρωί θα προτιμήσετε τα ντε-πιές (φούστα και κοντή ζακέττα-καζάκα). Φοριούνται με διαφόρους τρόπους και αλλάζουν έτσι εντελώς στύλ και εμφάνιση.

Το βασικό ρούχο έχει άνετη φούστα (χάρη σε πολλές και μικρές πένες γύρω στη μέση). Η καζάκα-ζακέττα είναι ανοιχτή μπροστά. Κλείνει μόνο μ' ένα μικρό κομμάτι στο λαιμό κι' έχει σχετικά μεγάλο ντεκολτέ, με μυτερό γιακάδακι. Τα προυά-κάρ μανίκια είναι ραγκλάν ή ζαπωνέ.

Θα το φορέσετε με τον εξής τρόπο: μεγάλος, πλατύς φιόγκος κάτω από το γιακά από σκωτσέζικο μεταξωτό, σε αντίθετο χρώμα με το ντε-πιές, με μιά γαρδένια στερεωμένη στη μέση του (σύμφωνα με την ιδιοτροπία της Σανέλ) και πρόσθετα μανικέτια στο ίδιο ύφασμα. Η Σανέλ τοποθετεί, κάτω από το φόρεμα, νιές στα πιο άπιστα μέρη του φορέματος, ακόμη και πίσω στο ντεκολτέ, όταν ο γιακάς ή το φόρεμα κλείνουν πίσω.

Το ίδιο ντε-πιές φοριέται και με μιά πολύ φαρδιά ριγωτή «γραβάτα» από σκληρό μεταξωτό (φόντο μπλέ, ρίγες άσπρες και κόκκινες), δεμένη σε φαρδύ κόμπο και που θα φτάνει σχεδόν μέχρι το στρίψωμα της ζακέττας. Τα μανίκια δεν έχουν γαρνιτούρα, αλλά θα φορέσετε ένα «κατελλάκι» από την κορδέλλα αυτή (φάρδους 10 περίπου πόντων), που θα είναι μπροστά όρθια και πίσω μαζεμένη και κρυμμένη κάτω από τα μαλλιά.

Θα παρατηρήσατε άσφαλως, ότι η έφετηνη μόδα έχει ιδιαίτερη προτίμηση στους φιόγκους. Μην παραφορτώνεστε όμως μ' αυτούς. Αν το φόρεμά σας ή το ντε-πιές έχη ήδη μεγάλο φιόγκο, αποφυγείτε τους μεγάλους φιόγκους πάνω στα «στεφάνια». Θα βάλετε στα μαλλιά σας ένα σκέτο «στεφάνι» ή ένα με πολύ μικρό φιόγκο.

Για το πρωί ταίριαζουν πολύ όλα τα λεπτά υφάσματα σε σκωτσέζικο στύλ. Ράβονται σε ντε-πιές με φούστα άνετη (με μεγάλη διπλή πιέττα μπροστά) και καζάκα χυτή, με μεγάλο μυτερό ντεκολτέ, που θα κλείνει ένα σκέτο πλαστρον από ασπρό πικέ. Ο γιακάς είναι κομμένος από το λοξό ύφασμα και ρελισσένος με το μεταξωτό του μονόχρωμο φιόγκου μπροστά στη μύτη του ντεκολτέ. Πάνω στα

μανίκια και λίγο πιο πάνω από το στρίψωμα της φούστας, μπορείτε να βάλετε μιά ανάγλυφη «άπλικασιόν» από το μεταξωτό του φιόγκου.

Τα ελαφρά ταγιέρια από ζέρσεϋ γίνονται σε ίσια κόψη. Πολύ δημοφιλής είναι ο συνδυασμός του γκρι και του κοράλ. Τα φαρδιά ρεδέρ της ανοιχτής γκρι ζακέττας είναι κοράλ, σαν τη μπλούζα. Ρεδέρ, μανίκια και τσέπες της ζακέττας, καθώς και το ντεκολτέ της μπλούζας έχουν φάσα γκρι-άσπρη.

Τα απλά πρωινά φορέματα είναι μονόχρωμα ή σε απλά σταμπατά. Για το μονόχρωμο, προτιμήστε το μπλε-σιέλ: Η φούστα (που αρχίζει κάτω από τους γοφούς) και η πλάτη του μπουστου, είναι όλο πιέτες. Το μπροστινό μέρος του μπουστου είναι σκέτο. Έχει 5 μεγάλα κομψά, μεγάλο ντεκολτέ και μυτερό γιακάδακι.

Αν δε σάς πηγαίνουν οι πολλές πιέτες, να προτιμήσετε ένα μοντέλο με ελεύθερες, ασιδερωτές πιέτες στη φούστα, με σκέτο μπουστο, μεγάλο δβάλ ντεκολτέ, χωρίς στολισμα και όχι πολύ μεγάλες μασχάλες. Μιά φαρδιά ζώνη υπογραμμίζει τη μέση. Για την κόψη αυτή ταίριαζουν υφάσματα με μικρά σχέδια ή ασύμμετρες γραμμές.

ΓΙΑ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΑΣ

Πολύ πρακτικά είναι τα πλεκτά ντε-πιές από βαμβακερό, μεταξωτό ή συνθετικό νήμα, μονόχρωμα ή σε συνδυασμό δυο χρωμάτων. Έχουν συνήθως δυο διαφορετικές πλέξεις: τη σκέτη και την πλέξι «μελισσοφωλιά». Στο μονόχρωμο ντε-πιές ο μισός μπουστός θα είναι σκέτος και το υπόλοιπο σε «μελισσοφωλιά». Στο δίχρωμο (π. χ. μπροστινό της βέστας άσπρο και το υπόλοιπο μπλε-σιέλ) το άσπρο κομμάτι θα είναι σε σκέτη πλέξι κι' όλα τα άλλα μέρη σε πλέξι «μελισσοφωλιά».

ΓΙΑ ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ

Φοριούνται πάλι ντε-πιές, δίπλα στα φορέματα και στα ταγιέρ. Τα ταγιέρ θα είναι α-

Βραδυνό φόρεμα για τη νέα με ιδιότροπο ντε-κολτέ: συνολικό μπροστά στο λαιμό και με περασμένες από μέσα κορδέλλες-μπρετέλλες.

πλά στην κόψη, με λουστρά χάρις στις γαρνιτούρες τους. Το ίδιο ισχύει και για τα φορέματα, που συμπληρώνονται συχνά με μικρές ζακεττούλες ίσιες στη μέση ή σε ιδιότροπη άνιση κόψη.

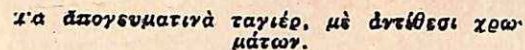
Ένα δημοφιλές φόρεμα έχει φούστα λίγο έβαζέ. Οι ώμοι είναι γυμνοί και το ντεκολτέ πίσω πολύ μεγάλο. Οι μπρετέλλες από αντίθετο χρώμα, ξεκινάνε μπροστά από τη μέση του μυτερού ντεκολτέ και φτάνουν πίσω στα πλάγια του μεγάλου ντεκολτέ.

Τα απογευματινά ταγιέρ έχουν στενές φούστες, ίδιες ζακεττούλες, με προυά-κάρ μανίκια και ιδιότροπο συχνά στολισμα στα φαρδιά ρεδέρ: Έπαναλαμδάνουν π. χ. το σχέδιο της γαρνιτούρας, που έχει ή και τη καζάκα. Φοριούνται πολύ σε σκούρα χρώματα (μπλε-μαρέν), ενώ η καζάκα θα είναι άσπρη ή μπλε-σιέλ. Η φούστα και τα ρεδέρ είναι από το ύφασμα της καζάκας και τα ρεδέρ είναι στολισμένα με την τρέσσα (ρόζ π. χ.) που περνάει επίσης γύρω στο ψηλό ντεκολτέ της καζάκας.

Ένας ιδιότροπος Ιταλικός νεωτερισμός: στη μιά πλευρά τρεις ψεύτικες τσέπες, τοποθετημένες ή μιά πάνω στην άλλη.

Για το ταγιέρ με ίσια ζακέττα (κουμπωμένη πλάι) και φούστα λίγο έβαζέ, ένα κομψό

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

ΤΑ ΒΡΑΔΥΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Τὰ κοντὰ ἢ βραδυνὰ φορέματα εἶναι χωρὶς

Αριστερά: Λουσάτο φορεματάκι γιὰ τὸν πρῶτο περίπατο τοῦ μωροῦ. Δεξιά: Ἐνα εὐκολοφόρετο σύνολο γιὰ τὸ ἀγοράκι.

Τὸ πρῶτὸν ξύπνημα

Πολλές γυναίκες δεν είναι θυμωφες το πρωί, για διάφορους λόγους: Π.χ. γιατί επιμένουν να φορούν στα μαλλιά τους τα τόσο αντιαισθητικά πτυγγκούντι, ενώ με μία καλή περμανάντ και με μερικές φουρκέτες θα μπορούσαν να τάχουν πάντα εν τάξει. Ή γιατί δυπάνει με το μισό πρόσωπο σημαδεμένο απ' τα αποτυπώματα του μαξιλαριού, ενώ μπορούν να τ' αποφεύγουν αν συνηθίσουν να κοιμούνται ανάσκελα. Γενικά, οι κακές στάσεις στον ύπνο δημιουργούν ρυτίδες στο πρόσωπο. Για την περίπτωση αυτή, υπάρχουν κάποι καουστομένια εξαρτήματα, που εφαρμόζονται στο μέτωπο και το αναγκάζουν να μένει λείο, ως ότου λειφή σιγά-σιγά η άσχημη αυτή συνήθεια.

Φροντίστε ναχετε πάντα πάνω στο κομμοίνο σας ένα κομπολαλίκι με τριανταφυλλόδενο και λίγο βαμπακί, για να περάσετε μ' αυτό το πρόσωπο, τα υάτια, το λαϊού σας, μόλις ξυπνήσετε το πρωί, και να δάσετε έτσι ζωηρότερο τόνο 'τό δέρμα σας. Ύστερα μπορείτε να πουντρισάριστετε ελαφρά. Με μία καραμέλλα της μέντας, ή ανανήσας, να γίνη άρωματισμένη. Ένα γρήγορο χτένισμα θα συμπληρώση την πρώτη αυτή προνήν τουαλέτα σας, άρεκήη για να είσαστε παρουσιάσιμη ώπου να φυγή ο άδρας σας, όποτε θ' άρχίσετε την πραγματική σας τουαλέτα.

Μάσκα για τὸ πρῶτ

Τὸ πρῶτ', οἱ ἰσotοὶ τοῦ δερμάτος εἶναι πάντα κάπως χαλαρωμένοι κ' ἡ κυκλωφoρiα τοῦ αἵματος ὄχι τόσο κανονική. Μία καλὴ τονωτική λoσιὸν καὶ μίᾱ θρεπτικὴ μάσκα εἶναι τότε ὅτ'ι χρειαζέται. Νὰ πῶς θὰ φτιάξετε μίᾱ τέτοια μάσκα: Ἀνακατεῖτε χυμὸ ντομάτας ἢ πορτοκαλιοῦ (ἢ οἱποιοῦτε ἄλλου χορταρικοῦ ἢ φρούτου τῆς ἐποχῆς) μὲ λίγη κῶλλα τοῦ κολλαρίσματος λωμωμένη σ' ἐλάχιστο νερὸ καὶ μὲ μίᾱ μικρὴ κουταλιά γάλα. Καὶ σχηματίζετε ἐνὰ στρώμα ἀπ' αὐτὸ τὸ μίγμα πάνω στὸ πρόσωπό σας. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ὥρες τὸ καθαρίζετε μὲ τριανταφυλλο-νερὸ καὶ κάνετε ἐνᾱ ελαφρότατο μασάζ.

Μελανιές στὰ ρουῖχα

— «Όχι. Ένας ευγενικός χαιρετισμός έπ' αφορμήν του είναι υπέρσπουτος».

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ
ΧΑΡΡΥ ΟΥ'ΙΤΙΝΓΚΤΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

[illegible]

2ον Θὰ βρίσκανε τ' ὄνομά
μον καὶ θὰ εἰδοποιῶσαν τὸ
Φρὲντ Πάμερ νάοθῃ νά
παραλάβῃ. Σὲ λίγο, θὰ

τελειώνανε όλα.
Ἐμένα ἀκίνητος, στή σιζιά. Καί,
παρηγορηθῶ, σκεπτόμουν τή

Θάλασσα ἂν τυχὸν ἐροῦντοσαν ὡς ἐκεῖ
ὁ Κόππων, μονάκος του, δίχως τὸν
ἄλλον. Ὅσο κι' ἂν ἦταν γερός καὶ

γυμνασμένος, θά τον εκάνα να κα-
ταπιῇ τὴ γλῶσσα του καὶ νὰ μὴ ξε-
στούσῃ ἄλλη φορὰ βρωμίες γὰ τὴν

Θα ήταν, αυτό, ένας τρόπος να
ξομολήσω το γράος μου στη Ντότ.

Αξουσα
ἀστυνομικό
δύοι.

Χώθηθα αχρήν
 ἀπ' τὴν παράγκα, γὰρ ν' ἀπομα-
 κρυνθῶ ὅσο τὸ δυνατόν ἀπ' τῶ δρό-
 κῃ, ἀναρωτήθηκα τί σίτι ἦ
 Κ', ἀναρωτήθηκα τί ἔνοιζοι μο-

μο. Κι, αναρωτιέμαι, αν οι ένοικοι μας
 ταν εκείνο κι, άκούσουν να σέρνω-
 ρούσαν να μ' άκούσουν να πόδια τους...
 και γάτο απ' τα πόδια τους...

Ἄπ' τὸ μέρος που βρισκόμασταν
τόρα, ἔβλεπα μιὰ γυμνὴ κι' ἐξημερῶδη
αὐλή.

Ὁ δρόμος ἦταν κι αὐτὸς
 μαζὶ σιωπηλὸς. Δὲ φαινόταν κα-
 νείς στὸ κεφαλὸσκαλο τῶν ἄλλων
 οἱ ὁδοῦνιχτες ποὺ

σπιτιῶν, πού οἱ ὀρθανοὶ
τες καί τὰ παράθυρά τους δίνου
νε τήν ἐντύπωσι πῶς λαχανιάζαν
Οὔτε γάτα δέν ὑπῆρ

ἀπ' τῇ ζεστῇ. Οὐδὲ γὰρ
 χε στὰ πεζοδρομία.
 Ξανάκουσα σὲ λίγο τ' αὐτοκίνη
 ἀντιθέτως. Τώρα πῃ

το γὰρ περὶ ἀντιπαρα-
γαίνει πρὸς τὴν ἀνατολὴν.
Ὁ Ἄρονι καθόταν στὸ τιμόνι
αὐτὸς γι' ὁ συνάδελφός του ἔξε-
του δού-

τάσανε τὶς δυὸ πλευρὰς τοῦ ὄρου
μου.

καὶ κρατοῦσε ἕνα περίστροφο.
Εἶχαν κι' οἱ δύο εὐχαριστήριον ἕνα
καὶ ἕνα χάνει αὐτὸ ἀ

...εξοφρασι, γιατί είχα κάνει αυτό α
...ζοιζώς που έλπιζανε: τὸ εἶχα σκά
...σει, σὰν νὰ ἦμουν ἔνοχος...
...Τὸ ἀποχύντο πῆγε ὡς τὴν ἄλ

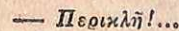
Τὴν αὐτοκίνητον πηγεῖς ὡς ἡ
 λη ἄκρη τοῦ δρόμου. Ἐκεῖ ἔχαν
 μιὰ ἀπότομη στροφὴ καὶ σταμάτη
 σε. Ὁ Ἄσων πῆδησε ἔξω ἀπ' τὴν

σε. Ο ΑΘΩΝ. ἡμεῖς
μὰ πόρτα κι' ὁ Κόττον ἀπ' τῆ
ἄλλῃ.

Λοιπὰ βήματα μέσα στο σπίτι. Ένα παιδί είχε μπῆ ἀπ' τὸ πα-

— Εὖ το ἀποθανέσαι... κι αὐ-
τὸς φεύγει μὲ τὴν ἡσυχία του, ἀ-
φοῦ δὲν τὸν κυνηγᾶει κανεὶς!...
Κι' ἂν ἀκόμη ὑποθέσουμε πὼς βοί-

Διά Ρευματισμούς 'Αρθρικά 'Ισχυαλγίαν...

...σας συνιστώ υπεύθυ-
νως την συσκευήν

ΦΙΛΙΠΣ
infracril

Είς τας άνω-
τέρω περιπτώσεις ή έ-
φαρμογή τής θερμότη-
τος επιτρέπει την κα-
τάπαυσιν του πόνου και
εύνοει την θεραπείαν.
'Η ευεργετική αυτή θερ-
μότης σας παρέχεται μέ-
τον άποτελεσματικώ-
τερον τρόπον από την
συσκευήν **infracril**

Θεραπεία διό τής θερμότητος
ΔΡΧ. 350

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ INFRAFIL
ΣΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΔΙΑΝΟΜΗ ΦΑΜΑΡ Δ.Ε.

Συμπληρώσατε και άποστεί-
λάτέ μας το κάτωδι δελτίον

Πρόν την **ΦΙΛΙΠΣ Δ.Ε.**
Γραφ. Φαρμ. 153 Αθήναι
'Αποστείλατέ μου **ΔΩΡΕΑΝ** άνευ
ουδενός υποχρέωσης έκ μέρους
μου, τό αναλυτικόν τεύχος διό τής
συσκευής **infracril**.
ΟΝΟΜΑ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΑΓΚ ΡΑΤΙ. — Πολυκατοικία επί
πλατείας Βαρνάδα δδων Πόρρωνας
'Εμπειροπλήρεις, Πράκτοι. 'Ιδιόκτη-
τον οικοπέδον 800 πηχεων, 72 με-
τρα προσόψεως. Πωλούνται 38 δια-
μερίσματα 1-2-3-4-5 δωματίων
χωλ. κλπ. 'Ολα τα δωμάτια επί προ-
σφαιών. 'Ανατολικά. 'Αυτικά, έξω-
σταί, καλοριφέρ, άσανσέρ, θέρμη-
γάφων, έσωτερικά τηλεφώνια. Πα-
ράδοσις Σεπτέμβριον 1963. 'Επι-
σης πωλούνται καταστήματα μεγά-
λα, W.C., ντους, καλοριφέρ. Πληρο-
ί. Σθωρώνον πλατεία Κάνιγγος
15, τηλέφ. 616.305 9 π.μ. — 2 μ.μ.
και 6-8½ μ.μ.

όμως να κάνω την παραμικρή ζί-
νησι, άκουσα πάνω απ' το κεφάλι
μου τα βήματα του Λούντβαν, που
πληγαινοερχόταν άργά μέσα στην
παράγκα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

"Ήμουν ξαπλωμένος μέσα στην
άπολινκτη ζέστη και στη σιωπή.
Τό στομάχι μου σφιγγόταν άκόμη
απ' τον πανικό, που δέ μ' είχε ά-
φίσει καθόλου.

Είχα ξεγελήσει γιά λίγο τους
δυό αστυφύλακες. Μά ήταν άδυ-
νατο πιά να ξεφύγω απ' την παγί-
δα. 'Ακουγα τα βήματα του μικρού
πάνω απ' το κεφάλι μου.

'Ο ιδρώτας κυλούσε στο πρόσω-
πό μου...

'Ακουσα ξαφνικά ένα θόρυβο,
κάτι σαν σφύριγμα, μέσα στη σιω-
πή. 'Ερχόταν απ' την άκρη του
δρόμου. Του χάκου προσπάθησα ό-
μως να μαντέψω τί ήταγε.

Περίμενα. Κύλησαν είκοσι άτέ-
λειωτα λεπτά τής ώρας. 'Επειτα ό
θόρυβος ξανακούστηκε. Καί τώρα
τον άναγνώρισα: Φόρεα αυτοκίνη-
του με πεπιεσμένο αέρα.

Κούνησα τό κεφάλι μου. Είχα
καταλάβει! 'Ήταν τα τεράστια
αερόφωνα των λεωφορείων Γκρεν-
χάουιντ.

Τα περαστικά αυτά αυτοκίνητα
στέκονταν στη στάση τους, στη γο-
νιά του δρόμου, λιγώτερο από 50
μέτρα προς τ' ανατολικά. Είχα
στην τσέπη μου άκορετά λεφτά, γιά
να βγάλω εισιτήριο, όπως με είχε
συμβουλέψει ή σεφιδιόρα. Συλλο-
γίστηκα μ' εύγνωμοσύνη την καλή
αυτή κοπέλλα, που μου είχε προσ-
φέρει τό μέσον γιά να γλυτώσω.

Τό λεωφορείο ξεκίνησε κι' απο-
μακρύνθηκε.

Τώρα έβλεπα μία πιθανότητα να
ξεφύγω... όχι μονάχα απ' την κρι-
ψώνα μου, αλλά κι' απ' τό Φότ
Μάξ Κήνεϊ!

Δέν ήταν εξαίρετη, αλλά δέν ή-
πνεγε άλλη!

Θάμενα κοιμημένος κάτω απ' την
παραγκα, με την έλπίδα πως τό
παιδί θα βαρύνταν πιά να περι-
μένη τους άστυνομικούς, πως θα
φραγε πριν γυρίσουν και πως αύ-
τοί δε θα σκέπτονταν να κυττάζου-
νε κάτω απ' τό σπiti. Θά περίμε-
να τότε να νυχτώση και, μόλις θ'
άκουγα να σταματάη στη στάση έ-
να λεωφορείο, θα γλιστρούσα έ-
ξω απ' την κριψώνα μου, θα πε-
ρίμενα λίγο και θα πηδούσα πάνω
σ' αυτό την τελευταία στιγμή.

Μά πρόβλεπα πως ό σερίφης θα
είχε βάλει κάποιον να φυλάη, στη
στάση.

'Η έλπίδα που μου έμενε, ήταν
πως ό άστυνομικός αυτός θα πα-
ρακολουθούσε τό έκδοτήριο των
εισιτηρίων. 'Εγώ όμως θα σκα-
φάλονα στο λεωφορείο απ' τό πε-
ρίπτερο επιθιβάσεως, πού βρισκό-
ται στην άκρη του μισού δρόμου.

Θάλεγα πως είχα καθυστερήσει και
δέν είχα προλάβει να βγάλω εισι-
τήριο. Γιατί δε θα με πιστεύανε;
Σκούπισα τον ιδρώτα που κυλού-
σε σ'τά μάτια μου. Σκεπτόμουν
πως δε μπορούσα να έξω από
ποιν προς τα πού θα πήγαινε τό
λεωφορείο που θάπαινα. Μά αυτό
δέν είχε σημασία. 'Αν δέ μ' έ-
ζητηρούσε, μπορούσα να κατεβώ
αί να πάρω άλλο, στην επομένη
τάση. Φτάνει μονάχα να ξεφύγω
τό κείνο τό βροχότοπο!

Τό σκοτάδι ήταν ή καλλίτερη έ-
ξασφάλισή μου. Ναι, μά θα μπο-
ρούσα ν' ανθέξω μέσα σέ κείνο τό
ρούνο, όσπου να νυχτώση...
Κούνησα τό κεφάλι μου, γιati
άρχισα να διακρίνω τά ελαττώμα-
τα του ώραιού εκείνου σχεδίου. 'Ο-
λα χούτσιναν... 'Αφού ό Κόττον
κι' ό 'Αρνι θα ψάχνανε τους γύρω
έξοχικούς δρόμους και θα βεβαιώ-
νονταν πως δέν είχα βγί απ' την

πόλη, θα κάνανε μία συστηματική
έρευνα και θα κατέληγε να μ' ά-
νακαλύψουνε κάτω απ' την πα-
ράγκα.

Ήμουν τό ίδιο άνίσχυρος, σαν
μία άναποδογυρισμένη χελώνα...

Νά περιμένο; Τί να περιμένο;
Προπάντων, όχι τό γυρισμό των
δυό άστυνομικών!

Κράτησα την άναπνοή μου και
τέντωσα τ' αυτί μου. Μόλις θα
ξανάκουγα τό θόρυβο των σφόνων,
θάπρεπε να γλιστρούσω έξω, να
τρέξω ως τό περίπτερο και να πη-
δήσω σ' αυτοκίνητο, τη στιγμή
που ό οδηγός θα ξανάκλεινε τίς
πόρτες.

Περίμενα ν' άκούσω τό χαρα-
κτηριστικό σφύριγμα... 'Αν κα-
ταρθόνα να φτάσω στο περίπτερο,
θαδύριζα σίγουρα μία γωνιά γιά
να κοιμητώ λίγο, ως τό ξεκίνημα
του λεωφορείου.

Φτάνει μονάχα να μην επέδλεπε
τό περίπτερο ό άνθρωπος του σε-
ρίφη...

Μουσικμένος στον ιδρώτα, άνη-
πομονόβια να φτάση ή εύλογημένη
στιγμή που θ' άκουγα τό σφύριγ-
μα των τεράστιων φρένων...

'Ήξερα πως μπορούσε να βρι-
σκαται κάποιος στο δρόμο, εκείνη
την ώρα, να με δει και να βάλη
τίς φωνές. Γι' αυτό, θάπρεπε να
υπολογίσω με άπόλυτη ακρίβεια τίς
κινήσεις μου, ώστε να προφτάσω
να πηδήσω στο λεωφορείο την τε-
λευταία στιγμή...

Ευτυχώς, τό Φότ Μάξ Κήνεϊ
ήταν πολύ μικρό, κι' έτσι τά λεω-
φορεία δε σταματούσαν εκεί πε-
ρισσότερο από 5 — 6 λεπτά τής
ώρας.

Βέβαια, έξη λεπτά μπορούν κά-
ποτε ναχούν τη διάκριση της αιώ-
νιότητος. Μά, αν έκανα καλά τους
υπολογισμούς, δε θα πρόφτανε να
κινήθι ή άστυνομία, πριν ξεκινή-
ση τό λεωφορείο.

'Ολα γύρω φάνονταν ναχωμέ-
να απ' τη μεσημεριανή ζέστη...

Ξαφνικά, άκούστηκε πάλι τό πολ-
υπλόητο σφύριγμα. Προσπάθησα
να κρατήσω την ψυχραιμία μου,
γιά να πραγματοποιήσω τό σχέδιό
μου.

'Επρεπε να κάνω γρήγορα! 'Αν
τουβούσα την προσοχή του παιδιού
που φάλαγε την παραγκα, ήμουν
χαμένος!

Στόηκα, άργά και με κόπο, έ-
ξω απ' την κριψώνα μου. Σηκώ-
θηκα δρόμος, άνάπνευσα ξεσκού-
να τό ρούχι μου.

Δέν κυττάξα καν γύρω μου. 'Ε-
τοξεα προς την άκρη του δρόμου.
Τό μεγαφώνιο του σταθμού έ-
σκούζε. 'Αλλ' ό υπάλληλος φώναζε
τά όνόματα των πόλεων σέ μία
γλώσσα ξένη, που δέν την κατα-
λάβαινα.

Σταμάτησα στη γωνιά τής λεω-
φόρου, πίσω απ' τό περίπτερο, και
κόλλησα στον τοίχο.

'Εμενε να κανονίσω μία λεπτο-
μέρεια: 'Επρεπε να μάθω πού πή-
γαινε τό λεωφορείο, πριν πηδήσω
πάνω. Θά δικαιολογούμουν πού
δέν έβγαλα εισιτήριο. Μά δε μπο-
ρούσα, βέβαια, να πώ πως δέν ή-
ξερα πού πήγαινα.

Κολλημένος όπως ήμουν στον
τοίχο, δε φαινόμουν καθόλου απ'
την αίθουσα άναμονής, ούτε κι'
απ' τό δρομάκι.

'Εβανα τότε την πιο έξυπνη
προβί της ζωής μου: 'Απ' την προ-
σκήνι κούπητη μου, έβριζα μία μα-
τιά προς τό λεωφορείο. Κι' είδα
κάτι που έκανε την καρδιά μου να
χτυπήση σαν νάθελε να σπάση...

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ

ΚΩΝ. ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ
Δέχεται Πανεπιστήμιο 46, γωνία
Χαριλάου Τρικοπή, Τηλέφ. 614.620.

Βέβαια, έμαθα πού πήγαινε τό
λεωφορείο: στο Ντένδερ.

Είχε άνεβί κι' ό τελευταίος έ-
πιβάτης. 'Ο οδηγός έκανε έλεγχο
του φύλλου πορείας του, πριν ξα-
νακαθήση στη θέση του.

'Ήταν ή κατάλληλη στιγμή. Δέν
είχα πιά παρά να τρέξω, να πη-
δήσω πάνω στο λεωφορείο... και
θα γλύτωνα, θα μπορούσα πιά ν'
αναπαυθώ, ν' άναπνεύσω!

Ναι, αλλά... δέν μπορούσε πιά
να γίνει, αυτό! Γιατί...

'Ο σφίξερ άνέβηκε, σ' αυτοκί-
νητο. 'Εκλεισε τίς πόρτες, έβάλε
μπροστά τη μηχανή, έφριξε μία
ματιά στον καθρέφτη του, διώχθη-
σε τό ηλικιωό τον και ξεκίνησε.

Μά δέν μ' ένδιέφερε πιά.

Ούτε και κυττάξα καν τό λεω-
φορείο. Είχα καρφωμένα τά μάτια
μου στον άνθρωπο, που στεκόταν
δίπλα στην πόρτα τής αίθουσας ά-
ναμονής, άκουμπώντας την πλάτη
τον στον τοίχο.

'Ήταν ό Πάλμερ!...

'Εβλεπα, βέβαια, και τό βοηθό
του σερίφη μέσα στην αίθουσα.
Αυτός επέδλεπε τό έκδοτήριο των
εισιτηρίων, όπως είχα προβλέψει.

Μά ό Πάλμερ δέν άκολουθούσε
ποτέ τέτοιες στερεότυπες μεθό-
δους. 'Οταν αναλάβαινε κάποια έ-
πόθεση, έπαινε ναμιά ό Πάλμερ και
'έμπαινε στο πετσί του ανθρώπου
που κινήνοσε. 'Εφραγε τον έαν-
τό του στη θέση του και προσπα-
θούσε έτσι να προβλέψη τίς σκέ-
ψεις και τίς ενέργειές του. Σχε-
πτόταν όπως κι' εκείνος — αλλά
πιο γρήγορα.

Και δέν του ήταν δύσκολο, αύ-
τό, γιατί ό κακοποιός είχε χλία
πράγματα στο 'ψαλό του, ενώ ό
άστυνομικός είχε ένα μονάχα: τον
κακοποιό.

Κόλλησα πάλι στον τοίχο. Τ'
αυτοκίνητο ξεκίνησε, έστριψε άρι-
στερά και τράβηξε προς τη δύση,
προς την εθνική οδό 40.

Τό αίμα χτυπούσε σ'τά μελίσσια
μου... 'Απ' την πρώτη στιγμή, εί-
χε άσχοληθι ή Πάλμερ με την πε-
ρίπτωσή μου. 'Αλλοίως, δε θάφαι-
να, δε θα δραπετεύα ποτέ. Θά
διακινδύνευα, αν είχα να κάνω με
άλλον απ' τον Πάλμερ. Μά αυτόν,
τόν ήξερα πολύ καλά. Είχα κατα-
φέρει να του ξεφύγω στο Κάνσας
Σιτι.

'Ανάσaina λαχανιασμένα, με τό
στόμα κολλημένο στον τουβλότο-
χο...

Πως μπορούσε να εξηγηθι ή
παρουσία του Πάλμερ σ' αυτή την
ερημία, στη μέση του άέραντου
κάμπου; Καί γιατί νάρθι στο
Φότ Μάξ Κήνεϊ; Γιατί τό είχε
διαλέξει, άνάμεσα σέ χλία άλλα
χωριά;

'Εσφίξα τίς γροθιές μου. Δέν
κέρδιζα τίποτα με τό θυμό. 'Ο
Πάλμερ είχε εμπή στο τομάρι μου
και πρόβλεπε τίς σκέψεις μου. Εί-
χε άναρωτηθι, ήρεμα και δίχως
διασινη, τί άπόφασι θα έπαιρ-
τούα ή Μίτς Ουώλτερ, ό δραπε-
της.

'Ε, λοιπόν, κι' εγώ δέν είχα πα-
ρά «να πλώ στο τομάρι» του Πάλ-
μερ — όσο κι' αν με άνθιζε αύ-
τό!

Χόθηκα σέ μία γούβα που σχη-
μάτιζε ό τοίχος, άνάμεσα στο πε-
ρίπτερο των λεωφορείων και τό
γειτονικό κτίριο.

Μπόρεσα να ήρεμήσω κάπως και
να βρω την άπάντησι στο ένα απ'
τά ερωτήματά μου: Τό πού εί-
κείνο, ό Πάλμερ θα είχε ρωτήσει
τους έλεγχτές του τράινου, αν εί-
χαν άνακαλύψει, την περασμένη
νύχτα, κανένα λαθρεπιβάτη στίς
εμπορικες άμαξοστοιχίες. Κι' είχε
μάθει πως είχαν τσακώσει κάποιον
και τον είχαν κατεβάσει στο Φότ
Μάξ Κήνεϊ.

Δέν ήταν τόσο δύσκολο πιά να

μαντέψι πως αυτός ό κάποιος ή-
μουν έγώ. Νά γιατί είχε έρθει έ-
κεί!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

'Ο Πάλμερ έμενε ένα ολόκληρο
αίωμα εκεί στο κατώφλι, άφου εί-
χε φτάει τό λεωφορείο του Ντέν-
δερ. Κατάνε ένα ποσό, τό σφι-
γγούριζε άνάμεσα σ'τά χείλη του,
τό άπολάμβανε.

'Ήταν ένας γερός άντρας, που
είχε πατήσει τά 30. Με περνούσε
πέντε-έξη χρόνια. Είχε τετράγω-
νες πλάτες. Κι' ήταν άσος στη
σκοποβολή. Γυμναζότανε ταχτικά
στο σκοπευτήριο και χλώμαζε απ'
τη λίσσα του αν δέν πετύχαινε
μία φορά τό στόνο.

Κύτταξε μία στιγμή τό πορρό
του. 'Όστερα τό πέταξε στο δρό-
μο. Θάλεγε κανείς πως μού τό πε-
τόσσε σ'τά μούτρα...

Κυττάζοντάς τον, από έξη-έ-
φτά μέτρα μακριά, θυμήθηκα πως
έξ αιτίας του είχα άηδιάσει τό έ-
πάγγελμα του άστυνομικού. 'Επει-
τα απ' τό δοκιμαστικό στάδιό μου,
είχα περάσει από εξέτασεις γιά έ-
πιθεωρητής κι' είχα έρθει προ-
τός. Μού είχαν κάνει τότε τη με-
γάλη τιμή να με τοποθετήσουν ως
βοηθό του Φρέντ Πάλμερ.

Είχα ήδη δυό χρόνια πανεπιστη-
μακών σπουδών. Καί, με κείνα
πού θα μού μάθαινε ό Πάλμερ, λο-
γάρια πως θ' άνέβαινα γρήγορα
τά σκαλοπάτια τής άστυνομικής έ-
ραρχίας.

Πραγματικά, ό Φρέντ Πάλμερ
ήταν ό «άσος» του επαγγέλματος.
'Ε, λοιπόν, έπαιτα από τρείς μή-
νες, μού έρχόταν άναγούλα κάθε
φορά πού τον έβλεπα κι' ή μόνη
μου επιθυμία ήταν πιά ν' αλλάξω
επάγγελμα!

'Εξ αιτίας του είχα δρατετεύσει
τόρα. 'Ήμουν άθώος, μά δε μπο-
ρούσα να τό άποδείξω. Κι' ήξερα
τί ήταν ίκαγός να κάνει ό Φρέντ
Πάλμερ σ' έναν «υποπτο» κρατού-
μενο... Είχα δη τόσους και τόσους
να τον ίκετεύουνε, γονατιστοί να
τους έπιτρέψη να ήπνοράφουν τίς
όμολογίες τους, γιά να γλυτώσουν
απ' τά χέρια του...

Μπήκε στην αίθουσα άναμονής.
Τόν παρακολουθούσα με τά μά-
τια... κι' έλεγα με τό νού μου πως
θα με χρησιμοποιούσε γιά ν' άνα-
δειχθι. Θά είχε στο ενεργητικό του
την παρακολούθησι και την σύλληψι
μου, την άνάκρισι και την όμολο-
γία μου... Τόβλεπα απ' τό ύψος
του, πού ήταν σαν γάλε: «Κα-
πον έδώ βρίζεσαι, Μίτς, τό ξε-
ρω! Καί λαχανιάσεις απ' την ά-
γωνία, σαν κυνηγημένο κουνέλι.

—Πήρε τό λεωφορείο, φώναξε
κάποιος. Αυτό θάκανε, σίγουρα.
Πήδησε στο λεωφορείο και τούσα-
σε!

Τρέξανε ως τό μεγάλο δρόμο.
'Ενας απ' αυτούς πρότεινε να εί-
δοποιήσουν άμέσως τό σερίφη, γιά

συχάσουμε κι' οι δυό μας!>

'Ακουσα πίσω μου φωνές, φα-
σαρία. Κάποιος με είχε δη να
βγαίνω απ' την κούπητη μου και να
τρέξω προς τη στάση των λεωφο-
ρείων. Κι' είχε είδοποιήσει κι' άλ-
λους, γείτονές του.

'Ακουγόντανε τώρα οι βαρείες
πατημασιές τους, καθώς πλησία-
ζανε.

'Εορίξα μία τελευταία ματιά,
γιά να βεβαιωθώ πως ό Πάλμερ
βρισκόταν πάντα μέσα στην αίθου-
σα άναμονής, κι' ύστερα χώθηκα
δαυτέρα στη γούβα μου, άνάμεσα
σ'τά δυό κτίρια.

—Πήρε τό λεωφορείο, φώναξε
κάποιος. Αυτό θάκανε, σίγουρα.
Πήδησε στο λεωφορείο και τούσα-
σε!

Τρέξανε ως τό μεγάλο δρόμο.
'Ενας απ' αυτούς πρότεινε να εί-
δοποιήσουν άμέσως τό σερίφη, γιά

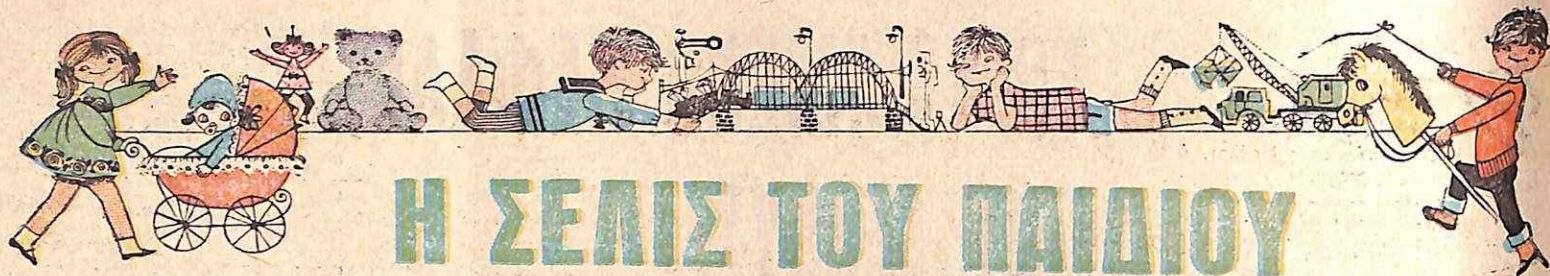
**'Από την έορτήν τής άπονομής πιστοποιητικού σπουδών και βραβείων ήδους είς τό
ΠΡΩΤΟΝ γκρούπ άποφοίτων του παραρτήματος ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ**

της ΧΡΥΣΗΣ ΚΤΕΝΑΣ
ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ

ΤΣΙΜΙΣΚΗ 61-ΤΗΛ. 77-836

**Πληροφορίαι — Έγγραφαί καθημερινώς
ΦΟΙΤΗΣΙΣ ΕΞΑΜΗΝΟΣ**

72

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΧΑΜΕΝΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΙΑ φορά κι έναν καιρό, κοντά στο μεγάλο κινεζικό τείχος, είχε το παλάτι του ένας τρανός αυτοκράτορας, που τον έλεγαν Βάν-Χό. Ο Βάν-Χό είχε αμύθητα πλούτη. Ό,τι ήθελε, ό,τι επιθυμούσε, ό,τι του άρεσε το αποχτούσε. Ανάμεσα σ' όλα αυτά είχε κι ένα μαγευτικό περιβάλλον με θαυμάσια πολύχρωμα λουλούδια και πανύψηλα δέντρα, που στα κλαδιά τους φύλλιζαν σπάνια πουλιά. Ακόμη, μέσα στις άλλες πηγές, ήταν και μία σπάνια πηγή, που έτρεχε στη μέση ενός παρτεριού, γεμάτου από τριαντάφυλλα. Κι' ήταν τόσο όμορφη, γιατί τα νερά της, καθώς κυλούσαν, έπαιρναν τα χρώματα, που έχουν τα διαμάντια, τα ρουμπίνια, τα σμαράγδια. Έπειτα το νερό της τρέχοντας είχε μία τέτοια μουσική, που κανένα μουσικό όργανο, μα ούτε κι ανθρώπινη φωνή, δεν ήταν τόσο γλυκεία.

Κι' ωστόσο, αν το μέρος εκείνο ήταν υπέροχο, το αυτοκρατορικό παλάτι ήταν βυθισμένο στη θλίψη, γιατί τον αυτοκράτορα τον είχαν τσακίσει δύο μεγάλες συμφορές. Η πρώτη ήταν η εξής: Πριν από δεκαπέντε χρόνια κάποιοι άγνωστοι είχαν κλέψει, σε ηλικία πέντε χρόνων, τη μονακριφή του κόρη τη Σανσούν. Κι' η δεύτερη ήταν ότι από τον καύμο αυτό, έχασε και τη γυναίκα του! Μα κι' ο ίδιος ο αυτοκράτορας, παρ' όλα τα χρόνια που είχαν περάσει, ήταν ακόμη απαρηγότος. Και κάθε μέρα, έδινε διαταγές, να ψάχνουν σ' όλα τα σημεία της Κίνας, για τη χαμένη πριγκίπισσα.

Μα του κάκου! Η Σανσούν δε βρισκόταν πουθενά. Στο παλάτι είχαν κουβαλήσει μάγοι, μαγισσές κι' άλλες πρόσωπα, που, όπως έλεγαν, έκαναν θαύματα. Μα κανένας δε μπορούσε να ξαναβρεί ή να μαγική τη βρισκόταν η Σανσούν. Κι' ο δυστυχής ο αυτοκράτορας βλέποντας να περνούν οι μέρες κι' οι νύχτες χωρίς αποτέλεσμα, όλο και περισσότερο πικραινόταν.

Στενοχωρημένος, λοιπόν, όπως ήταν, εύρισκε για μόνη παρηγοριά του να κατεβαίνει και να κάθεται στα μαγευτικά περιβάλλοντα του. Τού άρεσε πιο πολύ να ξεκουράζεται κοντά στην όμορφη πηγή, που τα κελάρυστα νερά της του γλυκαίνουν τον πόνο.

Μία μέρα του μήνυσαν πως κάποιοι άγνωστοι, φτωχικά ντυμένοι, είχε έρθει στο παλάτι και ζητούσε να τον δει. Ο αυτοκράτορας αυτός λεγόταν Χάν.

Τι θέλει αυτός; ρώτησε ο αυτοκράτορας. Πολυχρονεμένη μου, τού αποκρίθηκε ο υπηρέτης του, λέει πως έχει φτιάξει μερικά παράξενα φραγούδια, που θα σε διασκεδάσουν... Συμφωνά; γι' αυτό μιλάει τη μεγάλη μου να βρω γι'ω τη διάθεσή να τον ακούσω; Πολυχρονεμένη, ο Χάν ωστόσο ξέρει τον βαθμό σου πόνο.

— Ω! τον αναιδώτατο! Και τολμάει να μου προτείνει φραγούδια; Φέρτον εδώ να τον διορθώσω γι'ω!

Αμέσως ο υπηρέτης ωδήγησε το νέο, που τον έλεγαν Χάν, κοντά στο θρόνο. Ο Χάν στάθηκε με σεβασμό, μα και με θάρρος μπροστά στον αυτοκράτορα. Τό πρόσωπό του δεν ήταν καθόλου ασχημο. Και ο αυτοκράτορας, αφού του ρίξε μία ματιά, τού είπε:

Χωρίς να χάσει στιγμή, ο Χάν πήρε το όργανο που του έδωσαν, κι' άρχισε να τραγουδάει ένα λυπημένο τραγούδι, που θύε ένα γλυκό ξεκούρασμα, σ'α να τον αλάφρυνε, που του βάραινε την ψυχή.

— Ω, Χάν, είπε μόλις τελείωσε ο νέος τραγουδιστής, το τραγούδι σου είναι από τα ωραιότερα, που έχω ακούσει ως τώρα και η φωνή σου μοιάζει με τη φωνή της μαγευτικής πηγής του περιβολιού μου. Δεν ξέρεις άλλο τραγούδι να μου πής;

Αμέσως τότε ο Χάν άρχισε το δεύτερο τραγούδι του, που μιλούσε για τη θλίψη και τα βάσανα του χωρίσιμου.

— Όταν τελείωσε, τα μάτια του Βάν-Χό γεμίσαν από δάκρυα.

— Καλά, είπε ο αυτοκράτορας στο Χάν, δείξε μας αυτά που ξέρεις...

— Άκουσε, Χάν, είπε τότε ο αυτοκράτορας, θέλω να μείνεις στο παλάτι μου. Ακόμη, θέλω να μου εξηγήσεις ένα πράγμα: Γιατί τραγουδάς τόσο λυπημένα, αφού είσαι τόσο νέος και δε' έχεις δοκιμάσει ακόμη τα βάσανα και τις πίκρες του κόσμου;

— Πολυχρονεμένη μου, αποκρίθηκε ο τραγουδιστής, έχω τριγυρίσει όλο τον κόσμο κι' ακούω μέσα από τα δάση και τα βουνά, που περνάω τους ήχους, που σχηματίζει ο άνεμος ανάμεσα στα φύλλα των δέντρων. Καμιά φορά οι ήχοι

— Αυτά τα σημειώματα σίγουρα έχουν πολύ λεπτούς τοίχους! Δεν έχω δικαίωμα, δεσποίνις;

αυτοί είναι τόσο λυπητεροί, που νομίζει κανείς πως μοιρολογούν, σ'α να έχασαν κάποιο αγαπημένο τους πρόσωπο. Τα πρωινά, όμως, οι ήχοι είναι χαρούμενοι. Γι' αυτό ξέρω και τραγουδιά, που φέρνουν χαρά στην ψυχή.

— Ο Βάν-Χό έμεινε για λίγο σκεπτικός κι' έπειτα ρώτησε:

— Είναι πολύς καιρός, που ταξιδεύεις; — Από δώδεκα χρόνων, πολυχρονεμένη μου και τώρα είμαι είκοσι.

— Είδες πολλούς τόπους; — Πολλούς, πολυχρονεμένη μου. — Είδες πολλά κορίτσια; — Είδα, πολυχρονεμένη μου. — Μήπως είδες καμιά κοπέλλα, που την έλεγαν Σανσούν;

— Όχι...

— Ο Βάν-Χό στενοχωρήθηκε από την απάντησή του αυτή. Έδωσε όμως και έδωσε στο νέο ένα πουγγί γεμάτο χρυσάφι.

— Δε θέλω χρυσάφι, τού απάντησε ο Χάν. — Τι θέλεις, λοιπόν;

— Ξέρω, πολυχρονεμένη μου, πως μέσα στα περιβάλλοντα σου υπάρχει μία υπέροχη πηγή, που το νερό της τραγουδάει μαγευτικά και που έχει τα χρώματα των πολυτίμων λίθων. Θέλω, λοιπόν, να μ' αφήσεις να πάω σ' αυτή την πηγή...

— Πήγαινε! τού είπε ο αυτοκράτορας. — Ο Χάν, χωρίς να χάσει καιρό, έτρεξε κοντά στην πηγή. Χρωματιστές σταλαγματιές έπεφταν σε μία μικρή δεξαμενή, με λυπημένο μουρμουρητό. Μαγεμένος ο Χάν, τραγουδούσε το φραγούδι του, για πρώτη φορά. Μα τι περίεργο! Τού φάνηκε πως τα νερά της πηγής σηκώνονταν ψηλά και πως οι ήχοι τους γίνονταν πιο λυπητεροί.

— Ο Χάν, που ήξερε να εξηγήσει τους ήχους η άνεμος μέσα στο δάσος, κατάλαβε και τους ήχους των νερών της μαγευτικής πηγής, που τού έλεγαν:

— Ω, νέε, εσύ που έχεις τόσο ωραία φωνή και τόσο ευαίσθητη ψυχή, μπορείς να καταλάβεις την ιστορία μου; Είμαι η Σανσούν. Πάνε δεκαπέντε χρόνια, που με πήρε από τη μητέρα μου, και τον πατέρα μου ένας πλούσιος, μα σκληρός άρχοντας, ο Βάν-Σί.

— Αυτός ο κακός άρχοντας κλέβει τις πριγκίπισσες για να κάνει πολύτιμα πετρώδη με το αίμα τους. Τη στιγμή, λοιπόν, που ετοιμαζόταν να σκοτώσει κι' εμένα, μία νεράιδα, που με προστάτευε, έκανε ό,τι μπορούσε για να με σώσει από τα χέρια του. Ναί, μ' έκανε μία πηγή και από τα χέρια του. Ναί, μ' έκανε μία πηγή, λοιπόν, τώρα κάτω από τη γη. Ποιός, τότε πόν, θα μ' ελευθερώσει από εδώ; Ξέρω πως τότε πόν, θα ξαναγυρίσω στον κόσμο, αν ένας νέος, που θα καταλάβει τη γλώσσα μου, καταφέρει να τιμωρήσει τον κακό Βάν-Σί. Μα εκείνος κάθεται πολύ μακριά από εμένα, στα μεγάλα δάση, που είναι στο βόρειο μέρος της χώρας. Η δυστυχία, με τραγουδάς, βρήκα και κανείς δε μ' ακούει. Με νοιώθεις τουλάχιστον εσύ, ξένη, που η φωνή σου μοιάζει με τον ήχο που βγαίνουν οι πηγές;

— Πριγκίπισσα μου, αποκρίθηκε ο Χάν, εγώ θα σ' ελευθερώσω από τη σκληρή τύχη σου. Την άλλη μέρα, ο Χάν ζήτησε την άδεια να φύγει από το παλάτι. Κι' ανήκεται πάλι να πάει μαζί του χρυσάφι. Πήρε μόνο μερικές σταλαγματιές νερό από την πηγή. Περπάτησε κατόπι κάμποσες μέρες, ώπου, βρήκε τον πύργο του Βάν-Σί. Εκεί παρουσιάστηκε ως τραγουδιστής, πάλι και τραγουδούσε μέσα από την ψυχή του, τόσο όμορφα και παθητικά, που άποκοίμισε το σκληρό άρχοντα. Κι' από τον ύπνο αυτόν δεν ξύπνησε πιά ο Βάν-Σί, γιατί η καρδιά του είχε σταματήσει από τη μεγάλη συγκίνηση...

Την ίδια εκείνη στιγμή μία όμορφη κοπέλλα, ντυμένη στα μεταξωτά και με δαδένια μαλλιά, ξεπήδησε από την πηγή του παλατιού του Βάν-Χό. Στο πρόσωπό της ο αυτοκράτορας γνώρισε την πολυαγαπημένη του κόρη, που τού διηγήθηκε την ιστορία της, ενώ εκείνος, γεμάτος χαρά κι' ευτυχία, την έσφιγγε στην αγκαλιά του.

Δέκα μήνες χρειάστηκαν για να ελευθερωθεί το παλάτι ο Χάν. Μα μόλις έφτασε εκεί, πανηγύρισε με τις ευχές του αυτοκράτορα τη πριγκίπισσα Σανσούν.

— Έτσι, ο φτωχός τραγουδιστής, γνώρισε μερικές φορές κι' ευτυχία, όπως γνωρίζουν όλοι όσοι, για να πετύχουν ένα ευγενικό σκοπό, δε σταματάνε μπροστά σε κανένα εμπόδιο.

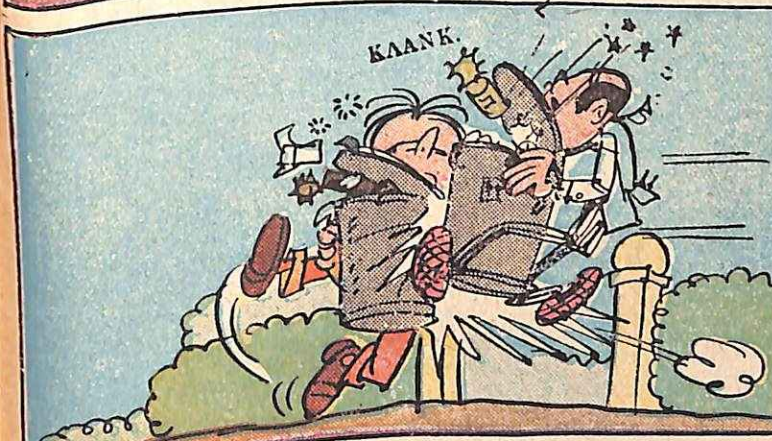
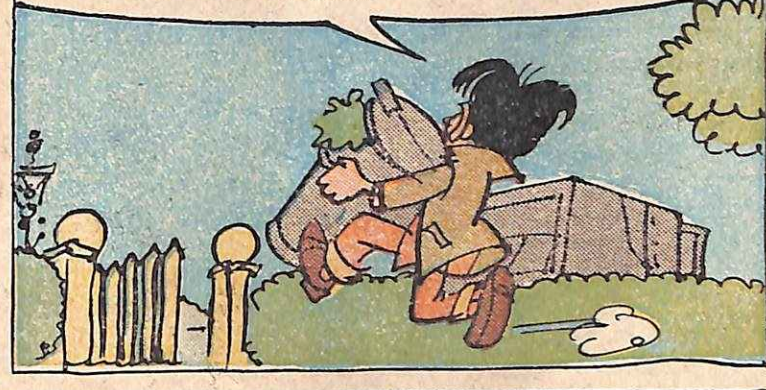
Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο ΡΙΟΪΣ, Ο ΓΕΙΤΟΝΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ

— Άμάν!... Έρχεται το αυτοκίνητο των σκουπιδιών κι' εγώ δεν έτοιμασα ακόμη τον τεχνέ μου... Χάθηκα!...

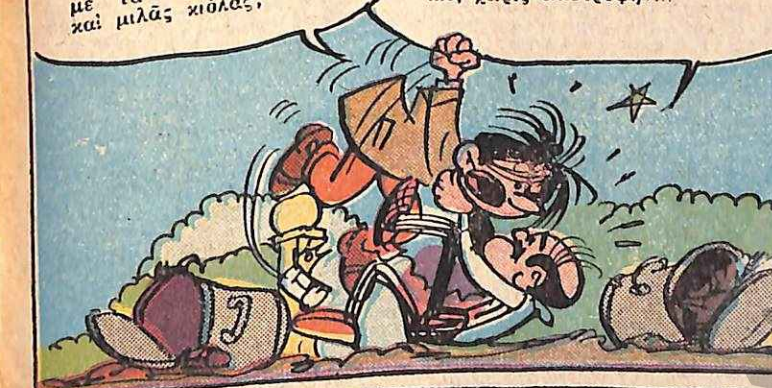

— Δεν πρόκειται να ξαναπεράσω πριν από το Σάββατο... Άς τρέξω να το προλάβω...

— Πέφτεις επάνω μου με τα σκουπίδια σου, και μιλάς κιόλας!

— Για να βρω λίγη ήσυχία, σου χαρίζω ένα εισιτήριο για το Τόκιο, χωρίς επιστροφή!...

— Θεέ μου!... Τα κλειδιά μου!... Τι έγιναν τα κλειδιά μου!... Και θα μείνω απ' έξω, γιατί εκλείσα πίσω μου την πόρτα...

— Το πορτοφόλι μου!... Πάω στον καυγά μούπεσε το πορτοφόλι μου και το μάζεψα μαζί με τα σκουπίδια!...

Κυτάξτε αυτούς τους δυο ούραγκουτάγκους. Δε φαίνονται σαν άνθρωποι που σκέπτονται;

ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΟΥΡΑΓΚΟΥΤΑΓΚΟΥΣ ΣΤΗ ΒΟΡΝΕΟ

Οι έγκληματιές της ζούγκλας

Όπου ν' αναγκάσουν τον ούραγκουτάγκο να φύγει από εκεί...

Αλλά ποιος είναι ο σκοπός αυτού του κυνηγιού; Οι κυνηγοί περιμένουν να πέσει ο ούραγκουτάγκος...

Τι θα γίνει κατόπιν; Οι κυνηγοί απλώνουν γύρω σ' αυτό το δέντρο...

Πράγματι στην πραγματικότητα για μία κανονική πολιτοκρία...

Όταν ο ούραγκουτάγκος καταλάβει τον κίνδυνο, που τον απειλεί κυριεύεται από αληθινή λύσσα...

Η κατάσταση αυτή διαρκεί, συνήθως, δυο μέρες. Η λύσσα του ούραγκουτάγκου αυξάνει ολοένα...

Οι κυνηγοί καταλαβαίνουν τότε ότι έχει φτάσει η ώρα για να παραδοθεί και να δυνάμουν την επανειλημμένη τους...

Και, πραγματικά, σε κάποια στιγμή, ο ούραγκουτάγκος πέφτει σε βολίδα από το δέντρο...

Το κυνήγι είναι δυσκολότερο όταν πρόκειται για θηλυκά, που έχει μαζί της το παιδί της...

Οι κυνηγοί, όταν εντοπίσουν έναν ούραγκουτάγκο πάνω σ' ένα δέντρο...

Παραμονεύει συνήθως στα μέρη όπου τα θηρία αυτά αναζητούν τη λεία τους...

Βολίδα και γραπώθηκε με τα μακρὰ μπροστινά πόδια του από τα κλαδιά αυτού του δέντρου...

Όσα μπορούσαν, ίσως να τη σκοτώσω ή να συνεχίσω την καταδίωξη, άφηγεται ο Χάντοκ...

Ένας άλλος κυνηγός, ο Γερμανός φόν Χέρστ, άφηγεται μία άλλη περιπέτεια...

Ο Χέρστ είχε φάσει λίγο πιο κάτω το άλλο του και δεν είχε τίποτ' άλλο, εκτός από το μαχαίρι του...

Οκτώ ιθαγενείς κι' εγώ, αφήγεται, φεύγαμε σαν τρελλοί μπροστά σε δυο ούραγκουτάγκους...

Υπήρχαν άλλοτε σε μόνη τη Βόρνεο μισό εκατομμύριο ούραγκουτάγκοι...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι τερστίτες χελώνες των Γκαλαπάγκος.

Η ελληνογραφία μας

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ Κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικά στις:

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ Κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικά στους:

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Γιωργούλα Νικόλαου, Παλαμά Νο 15, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους από την Ελλάδα...

Η Ρένα, (22 χρόνων), και η Μαρίνα, (20 χρόνων), Αχιλλέως 14, Λευκωσία, Κύπρος...

Η Φ. Κωνσταντίνου, (19 χρόνων), και η Σ. Αδριανός, (17 χρόνων), Λευκωσία, Κύπρος...

Ο Ακίς Αγιρίνος, (18 χρόνων), και η Μαρίνα, (17 χρόνων), Αχιλλέως 14, Λευκωσία, Κύπρος...

Ο Ανδρέας, (17 χρόνων), και η Μαρίνα, (16 χρόνων), Αχιλλέως 14, Λευκωσία, Κύπρος...

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Ανδρέας, (17 χρόνων), και η Μαρίνα, (16 χρόνων), Αχιλλέως 14, Λευκωσία, Κύπρος...

Ο Π. Γιακουμάκης, (18 χρόνων), Έσπερίδων 113, Αγίος Μένων, Κύπρος...

Ο Ανδρέας, (17 χρόνων), και η Μαρίνα, (16 χρόνων), Αχιλλέως 14, Λευκωσία, Κύπρος...

Ο Ανδρέας, (17 χρόνων), και η Μαρίνα, (16 χρόνων), Αχιλλέως 14, Λευκωσία, Κύπρος...

Ο Ανδρέας, (17 χρόνων), και η Μαρίνα, (16 χρόνων), Αχιλλέως 14, Λευκωσία, Κύπρος...

Χίος Καλυσα Νο 7, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους από την Ελλάδα...

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΙΑΝΝΑΚΟΣ, S/S GEORGIA S.M. MESSERS WORLD SEA SHIPPING INC.

Ο Ε. ΑΓΡΑΠΙΔΗΣ, CHIEF STEWARD S/S ZEPHYR STRACHAN SHIP.

Ο ΑΚΙΣ ΑΓΙΡΙΝΟΣ, S/T WORLD GLOBE, Co NIARCHOS (LONDON) LTD.

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΜΒΟΥΛΑΣ, M/S IOANNA C. KARAGEORGIS, CHAMBER OF COMMERCE BUILDING.

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΜΒΟΥΛΑΣ, M/S IOANNA C. KARAGEORGIS, CHAMBER OF COMMERCE BUILDING.

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΜΒΟΥΛΑΣ, M/S IOANNA C. KARAGEORGIS, CHAMBER OF COMMERCE BUILDING.

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΜΒΟΥΛΑΣ, M/S IOANNA C. KARAGEORGIS, CHAMBER OF COMMERCE BUILDING.

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΜΒΟΥΛΑΣ, M/S IOANNA C. KARAGEORGIS, CHAMBER OF COMMERCE BUILDING.

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΜΒΟΥΛΑΣ, M/S IOANNA C. KARAGEORGIS, CHAMBER OF COMMERCE BUILDING.

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΜΒΟΥΛΑΣ, M/S IOANNA C. KARAGEORGIS, CHAMBER OF COMMERCE BUILDING.

Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, Παλαμά Νο 15, Μόρφου, Κύπρος...

Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, Παλαμά Νο 15, Μόρφου, Κύπρος...

Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, Παλαμά Νο 15, Μόρφου, Κύπρος...

Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, Παλαμά Νο 15, Μόρφου, Κύπρος...

Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, Παλαμά Νο 15, Μόρφου, Κύπρος...

Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, Παλαμά Νο 15, Μόρφου, Κύπρος...

Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, Παλαμά Νο 15, Μόρφου, Κύπρος...

Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, Παλαμά Νο 15, Μόρφου, Κύπρος...

Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, Παλαμά Νο 15, Μόρφου, Κύπρος...

Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, Παλαμά Νο 15, Μόρφου, Κύπρος...

Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, Παλαμά Νο 15, Μόρφου, Κύπρος...

Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, Παλαμά Νο 15, Μόρφου, Κύπρος...

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσια Δρχ. 300 Εξαμηνια » 150 Τριμηνια » 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσια Δρχ. 7 Δολλάριο 20 Φρ. Βελγ 1000 Φρ. Γαλλ. νέα 100 Φρ. Έλβε 90 Μάρκα Γερμ 90

Εμβόσματα Έσωτερικού δια ταχυδρομικής επίταξης και Έξωτερικού δια τραπεζικής τούαυτης προς το περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ».

Διευθυντής: Διαχειριστής και όπεά θύνας κατά Νόμον ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΑΤΖΗΣ

Εκδοτική Έταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ» Διηγήτης και όπεύθυνος τυπογραφείου ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ

Ναϊάδων 24, Παλαιόν Φάληρον

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η ΛΕΛΑ ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΥ (18 χρόνων) ΚΑΛΥΟΝ-ΟΛΟΥΚΑ, ΚΑΜΕΡΙΕ ΣΟΚ, ΝΟ 1311 ΒΕΥΟΓΛΟΥ, ΤΟΥΡΚΙΕ.

Η ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΟΥΡΛΙΒΙΝΙΣ, (16 χρόνων) και η ΜΑΝΤΑΛΕΝΑ ΣΤΕΦΑΝΟΥ, POSTE RESTANTE, GARE DE RAMELLEH, ALEXANDRIE, EGYPT.

Η Α.Κ. ΣΥΝΕΛΕΣ ΠΙΣΑΡΕΤ LTD, FERMENEELER NO 36 GALATA, ISTANBUL, ΤΟΥΡΚΙΕ.

Η ΚΟΥΛΑ ΠΑΝΑΥΙΟΤΟΥ, 3 LORENZO ST., W.C.I., LONDON, ENGLAND.

Η ΚΟΥΛΑ ΠΑΝΑΥΙΟΤΟΥ, 3 LORENZO ST., W.C.I., LONDON, ENGLAND.

Η ΚΟΥΛΑ ΠΑΝΑΥΙΟΤΟΥ, 3 LORENZO ST., W.C.I., LONDON, ENGLAND.

Η ΚΟΥΛΑ ΠΑΝΑΥΙΟΤΟΥ, 3 LORENZO ST., W.C.I., LONDON, ENGLAND.

Η ΚΟΥΛΑ ΠΑΝΑΥΙΟΤΟΥ, 3 LORENZO ST., W.C.I., LONDON, ENGLAND.

Η ΚΟΥΛΑ ΠΑΝΑΥΙΟΤΟΥ, 3 LORENZO ST., W.C.I., LONDON, ENGLAND.

Η ΚΟΥΛΑ ΠΑΝΑΥΙΟΤΟΥ, 3 LORENZO ST., W.C.I., LONDON, ENGLAND.

Advertisement for MENTALION cigarettes, featuring a large illustration of a cigarette pack and the text 'Σε κάθε στιγμή' and 'ΜΕΝΤΑΛΙΟΝ'.

ραχαλεί δαρεσ άπαντήσουν να συν-
οδεύσουν το γράμμα με μια φω-
τογραφία τους.

Η FABIOLA ROSKOLO, I-
STANBUL, HAMALBASIKOR-
NICI SOK, GULSEN AP. No
25)5, ISTANBUL, TURKIYE.
Θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους
απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική
και αγγλική γλώσσα, με σκοπό
το γάμο. Φωτογραφία άπαραί-
τητη.

Η SONIA ECONOMAKI, TO-
NG FABRICH, TRUNS,
TRUNUGR. SUISSE επιθυ-
μεί ν' αλληλογραφήσει με νέους
από την Αυστραλία, και Άμερι-
κή, με σκοπό τη μετανάστευση.
Φωτογραφία άπαραίτητη.

Η ΝΙΚΟΛΕΤΑ ΚΛΙΝΙ, LEI-
MEN, HEIDELBERG, ZEMENT,
WERK, GERMANY, επιθυμεί
αλληλογραφήσει με νέους απ' ό-
λον τον κόσμο, στην ελληνική και
γερμανική γλώσσα. Φωτογραφία
άπαραίτητη.

Η LICA PAPADOPOULOU,
SISLI HALSKA, GAZI CAD.
No 302, ISTANBUL, TURKI-
YE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με
νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικί-
ας 25—30 χρόνων. Φωτογρα-
φία άπαραίτητη.

Η ELENI, B-U-YUK ADA
KANARTA, SOK No 14, I-
STANBUL, TURKIYE, θέλει ν'
αλληλογραφήσει με νέους και νέες
απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό
την ανάπτυξη μιας καλής και
σταθερής φίλης. Φωτογραφία ά-
παραίτητη.

Η LITSA PANAYIOTOU,
(17 χρόνων), RUE MOHAMED
SABRI ABU ALLAN 28, HE-
LIOPOLIS, EGYPT, RAU,
ζητεί ν' αλληλογραφήσει α' ένα
σοβαρό νέο, ηλικίας 20—24 χρό-
νων, με σκοπό ό,τι ήθελεν επαχο-
λουθήσει. Παρακαλεί όσους ά-
παντήσουν να συνοδεύσουν το
γράμμα με μια φωτογραφία
τους.

Η LIANA, ή ALIKI και ή
MARITA, NAKHAS HATDAR
SOK, No 5, FENER, ISTAN-
BUL, TURKIYE, θέλουν ν' αλ-
ληλογραφήσουν με φοιτητές και
μαθητές απ' όλο τον κόσμο.

Η DAPHNIE LOUCA, 178,
TARIK AL HORREYA, 178,
CAMP — CESAR, ALEXAN-
DRIE, EGYPT, UAR, ζητεί
ν' αλληλογραφήσει με μορφωμέ-
νους νέους απ' όλο τον κόσμο,
στην ελληνική, αγγλική ή γαλ-
λική γλώσσα. Φωτογραφία ελ-
ποδωδεκτη, όχι όμως και άπαραί-
τητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο BASSOS GEORGE, 232
DENISON ST. NEWTOWN,
SYDNEY, AUSTRALIA, επι-
θυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες
από την Ελλάδα, ηλικίας 20—
24 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε
προζήκει.

Ο CHAR, IOANNIS, SIN-
DELEFGEN BLEICHM-HLE
STRASSE, No 52, DEUTSCH-
LAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει
με νέες απ' όλο τον κόσμο, με
σκοπό τη σύναψη μιας καλής και
σταθερής φίλης.

Ο Α. ΣΙΣΜΑΝΙΔΗΣ, και ή
G. TSELPACIS, 585 HOHEN-
LEINBURG HAARTSTR. 41,
GERMANY, θέλουν ν' αλληλο-
γραφήσουν με νέες από την Ελ-
λάδα, ηλικίας 17—24 χρόνων.
Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο G. GUMAS, GEORGE
CAFE BARMAN, NSW, AU-
STRALIA, επιθυμεί ν' αλληλο-
γραφήσει με νέες απ' όλο τον
κόσμο.

Ο Ν. CHASSIOTIS, HAIF-
SEE P.K. 527, NATO FORCES
ISMIR, TURKITE, ζητεί ν' αλ-
ληλογραφήσει με νέες από την
Αθήνα και το εξωτερικό.

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΕΡΕΥΝΑ ΚΑΙ ΠΙΣΤΙΣ

Υπό του Ευαγγελικού Έρεοκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Η άμφιβολία είναι διακριτικό
της τιμιότητος. Άς πάρουμε τον
Θωμά. Ήταν άνθρωπος που έχαρα-
κτηρίστηκε από πίστι και άποφασί-
στικότητα. Όταν ο Χριστός έμα-
θε για τον θάνατο του φίλου Του
Λαζάρου κι' άπεφάσισε να πάη στην
Βηθανία, ο Θωμάς άμέσως είπε με
άποφασιστικότητα: «Άς υπάγωμεν
και ήμείς διά να αποθάνωμεν μετ'
Αυτού» (Ιωάννου ια' 16). Άνθρω-
πος που θέλει ν' αποθάνη με τον
Χριστόν, δεν μπορεί να κατηγορη-
θώ ως άπιστος. Ήταν θαρραλέος,
τολμηρός. Άγαπούσε τον Χριστόν,
ίσως περισσότερο από τους άλ-
λους μαθητές.

Εκείνο που περίμενε ο Θωμάς,
συνέβη. Ήταν βέβαιος, ότι ο Χρι-
στός θα πέθαινε στην Ίερουσαλήμ.
Ήταν πεσιμιστής. Ο θάνατος
του Χριστού, τον άπεθάρυνε. Μετά
την σταύρωσή Του, έξηφανίσθη. Α-
πεμώνωθη. Δεν τολμούσε να δη κα-
νένα. Πώς θα τους αντιμετώπιζε;
Με πόση δύναμη, ύπεστήριζε τον
Χριστό προηγουμένως, και τώρα
τον βλέπει νεκρόν... Η λύπη του
ήταν τόσο μεγάλη που κατέφυγε
και κρυφτηκε. Ήθελε να υποφέρη
τον πόνο του μόνος.

Έτσι λοιπόν όταν ο Χριστός ά-
ναστήθηκε, πώς να το πάρη είδησι
ο Θωμάς; Παρουσιάστηκε εκείνο το
βράδυ της Αναστάσεώς Του στους
μαθητές Του, αλλά ο Θωμάς έλει-
πε. Η δε είδησις ότι ο Χριστός ά-
ναστήθη, ήταν γι' αυτόν τόσο άπι-
θανη που άρνήθηκε να την πιστεύ-
ση. Έπρεπε να δη, να πιάση για
να πιστεύση. «Εάν δεν ίδω εν ταίς
χερίν Αυτού τον τύπον των ήλων
και βάλω την χείρα μου εις την
πλευράν Αυτού, δε θέλω πιστεύσει».
(Ιωάννου κ' 25). Δεν κάμνει λόγον
για τρύπες καρφιών στα Πόδια του
Ιησού, γ.ατί κατά την σταύρωσιν
αυτά δεν έκαρφώνοντο, αλλά έδενον-
το, έλαφρώς, πάνω στον σταυρό.

Έτσι πέρασε μια εβδομάδα από
τον Χριστό. Έπείσתרνε και πάλιν ο
άναστάς Ιησούς στους μαθητές
Του. Ο Χριστός άμέσως κατάλαβε
τί ύπήρχε στην καρδιά του Θωμά
Ποτέ Του δεν είχε άκούσει τα λό-
για του Θωμά που εξέφραζαν την έ-
πιθυμία της έρευνας. Τα είχε πη
στους άλλους μαθητές και όχι στον
ίδιο τον Χριστό. Δεν είναι ανάγκη
να πούμε στον Χριστό τί σκεπτι-
μαστέ. Διαβάσει ό,τιδήποτε περνά
από το νου μας. Πόσο θα εξέπληξε
τον Θωμά όταν τον προσκάλεσε να
κάμει ακριβώς εκείνο που είχε πη
ότι θα τον έπειθε, πώς ο Χριστός,
πραγματικά άναστήθη.

Ο Χριστός, στέκεται μπροστά
στον Θωμά. Δεν φοβάται την έρε-
νητικότητα του. Την προσκαλεί και
την προκαλεί. Οι άπιστοι ήλθαν και
παρήλθαν, αλλά ο Χριστός παραμέ-
νει. Έσωσε, σώζει και θα σώζη, ό-
λους που έρχονται σ' Αυτόν. Να μη
νομίσουμε έμείς οι μοντέρνοι με τις
έκπαιδευτικές μας προόδους, ότι
θα μειώσουμε τον Χριστό με τις
λεπτομερείς αυτοψίες μας.

Ήταν ένας έμπορος που ταξι-
δευε στην Αφρική. Συνήνησε ένα
πρώην καννιβάλο. Τον ρώτησε τί έ-
καμνε. «Διαβάζω την Άγία Γρα-
φή», ήταν ή άπάντησις του πρώην
καννιβάλου, που τώρα ήταν Χρι-
τιανός. Τί νομίζετε πώς του άπάντη-
σε ο έμπορος, που θεωρούσε τον έ-
αυτόν του έξυπνο;

«Τό βιβλίο αυτό, στη χώρα τη
δικιά μου, είναι άπρηχαιώμενο, ά-
ναχρονιστικό». «Άν συνέβαινε τό
ίδιο εδώ — άπάντησε ο πρώην καν-
νιβάλος στον Έυρωπαίο — θα σε
είχα φάει πρό πολλού»...

Έρευνσε. Πάρε την Άγία Γρα-
φή. Μελέτησέ την. Στάσου αντιμε-
τώπως με τον Θεό. Μη νομίζεις ό-
τι σε φοβάται. Η μήπως φαντά-
ζεσαι, ότι το μυαλό σου είναι τό-

σο άνεπτυγμένο που πρέπει ν' άπο-
κλείση την ιδέα του άπειρου και
την λογικότητα της άποκαλύψεως
του άπειρου και του αιώνιου, εάν
πρόκειται το πεπερασμένο και τό έ-
φήμερο να γνωρίσουν κάτι τούλα-
χιστον από τα μυστήριά του;

Έρευνσε και σύ, όπως ο Θωμάς
και μαζί του θ' άναφωνήσης: «Ο
Κύριός μου και ο Θεός μου». Και
τί του άπάντησε ο Χριστός; «Ε-
πειδή Με είδες, Θωμά, έπίστευσας».
μακάριοι όσοι δεν είδον και έπί-
στευσαν. Αυτό δεν θα πη, ότι ο
Χριστός άπέκλειε την έρευνα από
τη στιγμή εκείνη κι' ύστερα. Α-
πλώς δεν έπρόκειτο να μείνη πάνω
στη γη για πάντα, μόνο για να
ικανοποιήση την περιέργεια του
καθενός από μας. Έρευνα δεν ση-
μαίνει άπλάς αὐτοψίαν, αλλά πι-
στιν σε ιστορικά δεδομένα. Η Ά-
νάστασις του Χριστού μαζί με την
αὐτοψία του Θωμά, καθίστατο πια
γεγονός, ιστορικός άναμφισβήτητο.
Ο κόσμος που θ' ακολουθήση τον
Θωμά, πρέπει να πιστεύση στη δι-
κιά σου μαρτυρία, στη δικιά σου έ-
ρευνα. Σ'ν έπίσσεες και πιστεύες.
Αὐτοί δεν μπορούν να πιστεύουν τίς
πληγές Του για να βεβαιώδουν. Αλ-
λά μπορούν να στηριχθώ στην δι-
κή σου έρευνα και στη δική σου βε-
βαιότητα.

Ένα μόνο ήταν το σφάλμα του
Θωμά. Μετά την σταύρωσιν του
Χριστού άπομονώθηκε από την κοι-
νωνία των πιστών. Δεν βρέθηκε με
τους άλλους πιστούς. Γι' αυτό και
ηγέρθη ή άμφιβολία του για την
πραγματικότητα της Αναστάσεως
του Κυρίου του. Η πίστις σου πο-
τέ δε θα ταλαντευθή, αν μείνεις πι-
στός στην κοινωνία των πιστών.
Μη άπομονώνεσαι στον πεσιμισμό
του προσωρινού σκεπτικισμού.

Είχε όμως ο Θωμάς δύο σπάνια
προτερήματα. Το πρώτο ήταν ή έ-
λικρίνεια. Ήρνεϊτο να πη ότι επί-
στευε έφ' όσον είχε και την παρα-
μικρά άμφιβολία. Δεν έκρυβε τις
άμφιβολίες του. Τον Θωμά, τον διέ-
κρινε ή τιμιότης της άμφιβολίας.
Γι' αυτό και ή πίστις του ή μετέ-
πειτα στην πραγματικότητα της
Αναστάσεως, είναι πειστική.

Και το δεύτερο προτέρημα
ήταν ότι, μιά κι' έδεβαιώθη για την
Ανάστασιν του Χριστού, δεν ύπηρ-
χε τίποτε που θα μπορούσε να τον
μετακινήση. Ήταν πιστός στην τι-
μιότητα των άμφιβολιών του και
αδιάσειστος στην ήρενημένη πίστι
του. Αί άμφιβολίες του Θωμά δεν
ήταν διαδαιμονικοί ακροβατισμοί, αλ-
λά ή έπιθυμία του για την βεβαιό-
τητα της πιστεώς του. Έρευνσε
και σύ σαν τον Θωμά και πιστεύεες.
Θά πης μαζί του, «Ο Κύριός μου
και ο Θεός μου».

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Ο έπιθυμών να λάβη ένα τεύχος
με την σειράν των άρθρων «Τό
Κήρυγμα της Κυριακής» όλο-
κληρού του προηγουμένου μηνός ή
δοσάν την Καινήν Διαθήκην εις ά-
πλήν νοελληνικήν μετάφρασιν, ός
μια γράψη στην διεύθυνσιν: Διμο-
σιεύσεις «Ο ΣΠΟΡΕΥΣ» — Γραμ-
ματοδούρις 387, Αθήνας.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρά 7 (πλατ. Άγίου
Κωνσταντίνου, Όμόνοια) 9-1 π.μ.
και 4-8 μ.μ. — Τηλ. 525-387

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάθης).
Τηλέφ. 532-563.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Τετραπλή πυρκαμίδα

Άπό τό «Α»
1) Ν. 2) ΕΝ. 3) ΝΕΑ. 4) ΝΕ-
ΡΑ. 5) ΡΕΝΤΑ. 6) ΣΤΕΡΝΑ. 7)
ΑΝΤΕΡΩΣ.

Άπό τό «Β»
1) Ν. 2) ΑΝ. 3) ΠΑΝ. 4) ΠΑ.
ΝΙ. 5) ΠΑΙΑΝ. 6) ΣΠΑΝΙΑ. 7)
ΣΠΑΝΑΚΙ.

Άπό τό «Γ»
1) Ν. 2) ΟΝ. 3) ΙΟΝ. 4) ΡΙ.
ΟΝ. 5) ΕΡΙΟΝ. 6) ΑΕΡΙΟΝ. 7)
ΑΕΡΙΝΟΣ.

Άπό τό «Δ»
1) Ν. 2) ΝΑ. 3) ΙΝΑ. 4) ΚΙ-
ΝΑ. 5) ΚΡΙΝΑ. 6) ΚΑΡΙΝΑ. 7)
ΟΚΑΡΙΝΑ.

Φτερωτές συλλαβές

1) ΘΗ ΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΟΝ.
2) ΗΛΕΚΤΡΟΤΕΧΝΗΤΗΣ.
3) ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ.

Μικρά προβλήματα

1) 11 11) 11 = 12
2) 3 X 2 - 6 = 0
1 + 7 - 8 = 0
4 + 5 - 9 = 0
3) Το 8. (4 X 4 = 16 - 8 = 8).
4) 493 X 48 = 23664.

Με νέα κεφαλή

Προσθέτοντας ένα «Κ» στην άρχή
άποκότουμε τις ακόλουθες νέες λέ-
ξεις:

Κόρος — Κλαδί — Κτήνος —
Κέρμα — Καραβίς — Κυφός —
Κώ. Κόμα — Κλάμα — Κουρά — Καμάρα
— Κίον — Κύθος — Καδής — Κτύ-
πος — Κόψης.

6 δνόματα άστέρων

1) ΦΕΡΝΑΝΤΕΛ. 2) ΤΖΕΡΡΥ
ΛΙΟΥ.Ι.Σ. 3) ΜΑΡΙΝΑ ΒΛΑΝΤΥ.
4) ΒΙΤΤΟΡΙΟ ΓΚΑΣΜΑΝ. 5) ΡΙ.
ΤΖΑΡΝΤ ΜΠΑΡΤΟΝ. 6) ΜΩΡΙΣ
ΣΕΒΑΛΙΕ.

Όλοι ζωγράφει

Τό σχέδιό μας δείχνει καθαρά ποιά
έκκόνα εμφανίζεται μετά τό μαύρι-
σμα των διαφόρων μικρών σχημά-
των.

★

Η λύσις του ύπ' αριθ- 949 σταυρολέξου

Ορίζοντιώς: 2) ΟΡΙ-
ΣΤΕ — ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΑΙ. 3) ΑΛΙΚΑ —
ΑΓΩ — ΤΑΣΟΣ. 4) ΑΔΗΣ —
ΠΑΛΕΡΜΟ — ΟΛΟΣ. 5) ΜΑ —
ΡΑΚ — ΕΥΡΥ — ΔΑ. 6) ΑΜΕΣΑ —
ΑΜΝΟΣ — ΕΣΜΟΣ. 7) ΡΑΦ —
ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ — ΑΜΑ. 8) ΣΟ-
ΛΟ — ΝΑΣΟΣ — ΑΚΡΑ. 9)
ΡΑΣΠΑ — ΤΑΤΟ.Ι. 10) ΠΑΙΣ —
ΑΝΑΡΧΙΑ — ΡΑΓΑ. 11) ΙΣΑ-
ΑΚ — ΙΑΝΟΣ. 12) ΛΕ.Ι. — ΑΝΑ-
ΣΤΑΣΙΣ — ΑΛΙ. 13) ΑΛ — ΓΑ.
14) ΤΗ — ΟΤ. 15) ΟΝΕ — ΦΑ-
ΡΙΣΑΙΟΙ — ΗΘΗ. 16) ΣΟΝΙΑ —
ΑΝΑΣΑ — ΟΚΤΑΣ. 17) ΣΤΑΣΙΣ —
ΣΩΣΙΑΣ.

Καθέτως: 2) Α-
ΔΑΜΑΣ — ΠΙΛΑΤΟΣ. 3) Ο.
ΑΗ — ΕΦΟΡΙΑΙ — ΕΝΤ. 4) ΚΡΙ-
ΣΙΣ — ΛΑΣΑ — ΙΑ. 5) Α.Ι.Κ —
ΡΑΚΟΣ — ΚΑ.Ι.ΑΦΑΣ. 6) ΣΕΑ-
ΠΑ — ΠΑ. 7) ΑΤ — ΑΚΑΡΝΑΝΙΑ —
ΡΑΣ. 8) ΡΕΑΛ — ΜΠΑ — ΣΟ.
ΚΙΝ. 9) ΓΕΝΝΗΣΑΡΕΤ — ΣΑ.
10) ΑΖΩΡ — ΟΛΟ — ΑΝΝΑΣ.
11) ΚΑ — ΜΕΣΙΣΤΙΟ — ΙΑΣ.
12) ΤΙΤΟΥ — ΑΑ. 13) ΑΜΑ — ΡΕ.
ΣΑΤ — ΙΣΟΒΙΟΣ. 14) ΙΗΣΟΥΣ —
ΚΟΡΑ — ΚΙ. 15) ΣΟΛ — ΜΑ-
ΡΙΑΝΑ — ΗΤΑ. 16) ΣΟΔΟΜΑ —
ΓΟΛΘΟΑΣ. 17) ΣΑΣΑ — ΑΣΙΑ.
ΤΗΣ.

—'Αϊσέ!... 'Αϊσέ! τραύλισε με πνιγμένη φωνή.

Η ΜΙΣΕΡΓΙΝ, ή δσσι τής χώ-
ρας τών 'Αζγουέρων, ήταν
βυθισμένη στο πένθος.

Ο πανίσχυρος άρχηγός της, ό
Καϊντ Χαουσίν, πού ή φημη του
είχε άπλωθή σ' όλη την περιφε-
ρεια, έκλαιγε άπ' την περασμέ-
νη μέρα, τό θάνατο της εύνου-
μένης του 'Αϊσέ, του 'Μαργαρι-
ταριού της έρήμου.

Κι' ό Χαουσίν, καθισμένος σ'
ένα ιτιδιάνι, στη μεγάλη σάλα
του άρχοντικού του, λίγο πριν να
γίνη ή κηδεία της 'Αϊσέ, άκούγε
τις άλλες γυναίκες του να μοι-
ρολογάνε την πεθαμένη:

— Κανένα τριαντάφυλλο άπ'
τους κήπους σου δέν είχε τη λάμ-
ψη και την όμορφιά της! Έλεγε
ή μία μοιρολογίστρα. 'Αλλοίμο-
νος όμως! Ποτέ πιά δέ θα έκανα
μεθύσης άπ' τό άρωμα πού σκόρ-
πιζε τό ασύγκριτο τούτο όρδο!

— Δέ θα ξαναδής πιά τό μά-
τι της, δέ θα υπάρξής άλλη
φορά να ξεδιψάσης άπ' τό χείλι
της, έλεγε ή άλλη.

— 'Υστερα ήρθε κι' ή σειρά τών
άντρών. 'Ο Χαουσίν δέχτηκε τά
συλλυπητήρια όλων τών άρχηγών
του.

— Σας εύχαριστώ όλους, έπεί-
σε στο τέλος. Μά ό πόνος μου εί-
ναι άσπαστος κι' οι πορηγορίες
σας δέ μπορούν να γιάσουν την
πληγή της καρδιάς μου!...

Η νεκρική συνοδεία ξεκίνησε
γιά τό κοιμητήριο.

Τέσσερες σκλάβοι, σήκωναν
στους ώμους τους τό έλαφρό φο-
ρείο, μέσα στο όποιο ήταν έα-
πλωμένο τό σώμα της 'Αϊσέ.

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

κανέναν φόνος.
Εκείνοι άρχισαν να τρέχουν
δεξιά κι' άριστερά, να ψάχνουνε.
Κι' άξαφνα είδαν, στο φώς τών
πυρσών πού κρατούσαν, την 'Αϊ-
σέ να τρέχει πρós τό μέρος τους,
ούρλιάζοντας!...

Νόμισαν πώς επρόκειτο γιά
φάντασμα και τό βάλανε άμέσως
στα πόδια, κατατρομαγμένοι, ενώ
ή 'Αϊσέ εξακολούθωσε να τρέχει,
μέ τό μάτια της γουρλωμένα άπ'
τη φόβη.

— Έφτασε στο άρχοντικό του
Καϊντ, ανέθηκε τις σκάλες σάν
αστραπή, ώρμησε μέσα στην κά-
μαρα του Χαουσίν... κι' έπιασε ά'
ναίστητη στην αγκαλιά του!

— 'Ο γενναίος Χαουσίν άρχισε
να τρέμη άπ' τό φόβο του, όταν
είδε μπροστά του την πολυαγα-
πημένη του, πού τη νόμιζε πεθα-
μένη.

— 'Αϊσέ!... 'Αϊσέ!... τραύλι-
ζε, με πνιγμένη φωνή.

— Μά κίτταξε, άφέντη! τού
είπε τότε μία άπ' τις γυναίκες
του, πού κοιμόταν στον κοιτώνα
του. Τά δυο δαχτυλά της Να-
μουνά είναι κομμένα! Το αίμα
της πλημύρισε τά ρούχα σου...

Τότε μονάχα πρόσξε ό Χα-
ουσίν τη μεγάλη πληγή, πού εί-
χε τό χέρι της αγαπημένης του.
Πήρε άμέσως νερό, πονία και κά-
τι μαγικά βότανα κι' άρχισε να
δένη τό τραύμα της.

Συγχρόνως, δούλευε ό νούς
του...
Θυμήθηκε πραγματικά πώς εί-
χε άκούσει άλλοτε να γίνεται λό-
γος γιά την περίπτωση μίας γυ-
ναίκας, πού φαινόταν έπί δυο μέ-
ρες σά νεκρή, μολοντί ζούσε.
Κάτι άνάλογο θα είχε συμβεί και
μέ τη Ναμουνά: Τη θάψανε ζωνά-
νη!...

Μά ό Χαουσίν δέν εύθυνότανε
γι' αυτό τό άκούσιο έγκλημα.

αφού δέν υπήρχε σ' όλόκληρη
την περιφέρειά του κανέναν γιά-
τρό, γιά να τόν συμβουλευθή.
— Όσο γιά την πληγή τού χεί-
ριού της, ό Καϊντ ήρθε άμέ-
σως την εξήγησι: Κάποιος κλέ-
φτης θα πήγε τη νύχτα στον τά-
φο της Ναμουνά και θα της έκο-
ψε τά δυο δαχτυλά, γιά να πά-
ρη τά δαχτυλίδια της, νομίζον-
τας την νεκρή. Μά τότε ή Να-
μουνά ζύπνησε, άπ' τό δυνατό
πόνο πού έννοιωσε...

— 'Υστερα από λίγο, ή 'Αϊσέ εί-
χε συνέλθει.

— Τι έκανε, Χαουσίν; ρώτη-
σε τόν άφέντη της με παροπτη-
τική φωνή. Μ' έθαψες, ζωντανή;
— Δέ φταίω εγώ, 'Αϊσέ, της
απάντησε έκείνος. 'Ετσι ήταν
γραφοτό άπ' τόν 'Αλλάχ: να σέ
χάσω και να σέ ξαναβρώ! Δο-
ξασμένο τ' όνομά του!...

— Η 'Αϊσέ τόν άγκάλιασε μέ τό
δυό της χέρια και, γέρνοντας έ-
ρωτικά τό κεφάλι της στο φαρ-
δύ του στήθος, ψιθύρισε:

— Τί όμορφη, πού είναι ή
ζωή!... Τώρα τό καταλαβαίνω...
τώρα πού άναστήθηκε!

— Ναί, ή ζωή είναι ώραιά κι'
ή αγάπη είναι ώραιότερη, συμ-
πλήρωσε ό Καϊντ, φιλώντας την
στα μάτια.

Τί όμορφη, πού είναι ή
ζωή!... Τώρα τό καταλαβαίνω...
τώρα πού άναστήθηκε!

— Ναί, ή ζωή είναι ώραιά κι'
ή αγάπη είναι ώραιότερη, συμ-
πλήρωσε ό Καϊντ, φιλώντας την
στα μάτια.

Τί όμορφη, πού είναι ή
ζωή!... Τώρα τό καταλαβαίνω...
τώρα πού άναστήθηκε!

— Ναί, ή ζωή είναι ώραιά κι'
ή αγάπη είναι ώραιότερη, συμ-
πλήρωσε ό Καϊντ, φιλώντας την
στα μάτια.

Τί όμορφη, πού είναι ή
ζωή!... Τώρα τό καταλαβαίνω...
τώρα πού άναστήθηκε!

ΟΙ «ΜΑΣΕΛΕΣ» έχουν προοδέψει

Δέντια κάθε είδους, γιά άνθρώ-
πους... και ζώα

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ άνθρωποι σ' όλο
τόν κόσμο φοράνε ψεύτικα δόν-
τια, ή και όλόκληρες «μασέλες». Α-
κόμα περισσότεροι είναι έκείνοι πού
τά άποφεύγουν — μολοντί τά χρει-
άζονται άπόλυτα — γιάτί τά θε-
ωρούν ένοχλητικά ή άντιαίσθητικά.

Σ' αυτό συντείνουν και οι χιου-
μορίστες, πού παίρνουν συχνά γιά
θέμα τους τά ψεύτικα δόντια και
κοροϊδεύουν τους «φαφούρηδες» πού
τά φοράνε. 'Ακόμα όμως περισσό-
τερο συντείνει ή άνάμνησι... της
πρωτόγονης έκείνης «μασέλας» τού
παππού ή της γιάγιας μας, πού
την έδωγε τό βράδυ και τη φύλαγε
μέσα σ' ένα ποτήρι νερό!

Σήμερα όμως ή όδοντοτεχνική έ-
χει κάνει έκπληκτικές προόδους σ'
αυτό τόν τομέα — τόσο πού κά-
ποιοι διάσημοι Βρεταννοί όδοντο-
γιάτρος είπε ότι «τά ψεύτικα δόν-
τια είναι τώρα πολύ καλλίτερα άπ'
τά αληθινά»!

Πρόκειται, βέβαια, γιά υπερ-
βολή. Όπως είναι επίσης υπερβολή
αυτό πού κάνουν πολλοί 'Αμερικα-
νοί, να βγάδουν τά όλόγερα δόντια
τους... προληπτικά, γιά να μή χα-
λάσουν κάποτε, και να τά αντικαθί-
σουν μέ ψεύτικα!

Πάντως όμως, τό γεγονός είναι
ότι ελάνιστοι άνθρωποι έχουν κα-
λά, άφωγα δόντια. Σ' άλλους είναι
πολύ μεγάλα ή πολύ φαρδιά, σ' άλ-
λους πολύ μικρά ή πολύ άραιά. 'Ενώ
τά ψεύτικα είναι όπως τά θέλουμε.

Πρέπει ωστόσο να σημειωθή ότι
τά ψεύτικα δόντια δέ φτιάχνονται
σήμερα τέλεια, άφωγα και κατά-
σπρα, ακριβώς γιά να μή φαίνονται
άφωσικά. Οι καινούργιες «μασέλες»
έχουν δόντια λίγο στραβά — τόσο,
όσο χρειάζεται γιά να μοιάζουν μέ
φυσικά.

Μπορεί δέ να κάνουν κανείς την
έκλογή του άνάμεσα σε άπειρα είδη
ψεύτικων δοντιών. 'Υπάρχουν μα-
κρύα, κοντά, λεπτά, χοντρά... 'Υ-
πάρχουν επίσης έκατοντάδες άπο-
χρώσεις δοντιών, από καταλευκά
μέχρι κιτρινωμένα — δθθεν άπ'
τό κάπνισμα. 'Υπάρχουν ακόμα και
δόντια μέ άνώμαλη έπιφάνεια, μέ
μικρά αυλάκια, σαν έκείνα πού δεί-
χνουν πώς ό κάτοχός τους δέν έχει
άρκετό ασβέστιο στον οργανισμό
του...

— 'Ετσι, μπορεί νάβει κανείς σί-
γουρος πώς τά ψεύτικα δόντια πού
θα φορέση, θα μοιάζουν σε όλα μέ
τά φυσικά του και δέ θα διακρί-
νονται καθόλου άνάμεσα τους.

— Ός και... μαύρα δόντια κατα-
σκευάζονται, προορισμένα γιά έα-
γωγί. Αυτά στέλνονται στις μα-
κρυνες χώρες της 'Ανατολής, όπου
τά δόντια τών ιθαγενών μαυρίζουν,
γιάτί μασάνε συνεχώς ένα φυτό πού
λέγεται «μπετέλ». Τά άσπρα δόν-
τια θα άποτελεσουν, βέβαια, παρα-
φωνία μέσα στο στόμα τους.

— Αν θέλη κανείς, μπορεί να βάλη
ακόμα και ψεύτικα δόντια... σφαρ-
γισμένα — στην περίπτωση πού εί-
ναι τέτοια τά φυσικά του.

— 'Υπάρχουν ύστερα κι' οι έκκεν-
τρικοί, πού προσπαθούν να ξεχωρί-
ζουν άπ' τους κοινούς θνητούς, προ-
καλώντας την προσοχή στο άτομο
τους. 'Ετσι, κάποιοι 'Αγγλος τα-
δεριάνηδες, στο 'Ντεντισμάρ, έχει
τά τέσσερα μπροστινά δόντια του
στολισμένα... μέ διαμάντια, πού δι-
νουν μεγαλύτερη λάμψη στο χαμο-
γέλο του!

— 'Αλλά κι' ό σείχης 'Αμπντούλλά
'Αλ Ζαουίρ της Υεμένη είχε έ-
φαρμοσμένο ένα διαμάντι σε κάθε
δόντι της «μασέλας» του. Καθένα
άπ' αυτά τά πετράδια κόστιζε 150
λίρες.

— 'Εκτός άπ' τους ανθρώπους, φο-
ράνε κάποτε ψεύτικα δόντια και τά
ζώα, ιδίως οι έγγελάδες και τά πρό-
βατα, όταν συνήθ να χαλάσουν τά
δικά τους. 'Ετσι, τρώνε καλλίτερα,
ζύνε πιά πολύ και παράγουν περισ-
σότερο γάλα!

Ρ. ΣΟΜΠΕ-Ι-ΡΑΚ

ΟΙ προοθέψεις του Δρος ΚΑΜΑ περίοδο 18—24 'Απριλίου 1963

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 'Απριλίου	★ Τά άστρα σας κάνουν εύηκτο και ευερέδιστο. Συγκρατήστε τις έκδηλώ- σεις σας, γιά να μή δυσχεράσετε πρό- σωπα, πού σάς εκτιμούν και πού κατά βάθος άγαπάτε. ★ Συνάντησι, έπω- φελής, γιά την εργασία σας.	★ Έχετε συμφέρον ν' άκούστε τις συστάσεις ελκρινών φίλων, πριν άφή- στε τόν έαυτό σας να παρασυρθή σε μία νέα αισθηματική περίπτωση. ★ Οι γυ- ναίκες, ιδίως, άς προσέξουν γιάτί θα προσπαθήσουν να τις ξεπατήσουν.	★ 'Η καρδιά παρουσιάζει τις ημέρες αυτές κάποια εύαισθησία. 'Αποφύγετε γι' αυτό την υπερκόπηση και τις ζωηρές συγκινήσεις. ★ Ηά πρώτε έλασρά, ιδί- ως τά βράδια και πάντοτε μέσα σε μία ήρεμη ατμόσφαιρα. ★ Τυχρό τό 9.
ΤΑΥΡΟΣ 21 'Απριλίου 21 Μαΐου	★ Μη άφήσετε άνεμετάλλευτες τις εύ- καιρίες, πού σας προσφέρει ή τύχη. ★ 'Αποφύγετε τη συντροφιά προσώπων, πού σας ώθούν στη σπατάλη και λισοσκελίζε- τε τον προϋπολογισμό σας. Θα χρειασ- τήτε χρήματα, πού δύσκολα, θα έρθτε.	★ Μη ήπτε και πρό παντός μη γρά- ψετε τίποτα, πού θα μπορούσε να σας δεσμεύσει και να σας δάλι στο μέλλον σε δύσκολη θέση. ★ Οι γυναίκες θα έ- πιτύχουν μ' εύκολία να τους συγχαρη- θή κάποιο σφάλμα τους.	★ Δέν αισθάνεσθε τόσο καλά και αυ- τό πρέπει μάλλον ν' άποδοθή σε μία κα- κή κυκλοφορία τού αίματος. ★ Μείωση των ώρων ύπνου θ' αύξηση τη νευρι- κότητα. ★ Μη κάπνευτε, πού να ξεπερνά τις δυνατότητές σας.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Θα σας γίνη ενδιαφέρουσα πρότα- σι ή προσφορά και θα κλείσετε μία συμ- φωνία, πού θα βελτιώσει τά οικονομικά σας. Προσέξτε τη συμπεριφορά σας μέ πρόσωπο, πού σας έχει μεγάλη έμπιστο- σύνη και έκτίμησι.	★ Σας περιμένει μία εύχάριστη έκ- πληξη ή μία είδησι, πού θα σας γεμίσει χαρά. ★ Θα κάνετε, έντελώς τυχαία, τη γνωριμία ενός προσώπου, πού θα πα' έ- σπουδαίο ρόλο στη ζωή σας. ★ Ξέρετε να γίνεστε συμπαθείς.	★ Πρόφυλαχτήτε από τις καιρικές άλ- λαγές και προσέξτε ιδιαίτερα την ύ- γρασία. Σας απειλεί ένοχλητικός θή- γας, πού δύσκολα θα καταπολεμηθή. ★ Μη διαστήτε ν' άπαλλογητήτε από τά χει- μωιατικά. Περίοδος γεμάτη κινήσεις.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Θα ξαναβρήτε την αισιοδοξία, πού είχατε χάσει, γιά ένα μικρό χρονικό διάστημα. ★ Σε σύζητήσεις, δέ θα δυσ- κολευτήτε να πείσετε τους συνομιλητές σας να συμφωνήσουν μαζί σας και να σας βοηθήσουν στην έπιτυχία σχεδίου.	★ Προσέξτε πολύ κατά τις ημέρες αυτές τά αισθηματικές φύσεις ραντεβού σας. 'Υπάρχει κίνδυνος ν' άποκαλυφθή κάτι, πού από καιρό φροντίζετε να κρα- τείτε μυστικό. ★ Δεχθήτε πρόσκλησι γιά ένα εύχάριστο Σάββατοκύριακο.	★ Τά άστρα και ιδιαίτερα ή νέα Σε- λήνη, σας προκίζουν μέ μία θαυμαστή ζωτικότητα και μπορείτε έτσι ν' άναπτύ- ξετε μεγάλη δραστηριότητα, χωρίς να νοιάστετε κάποια. ★ Το άσπρο σας κοι- κεί και φέρνει τύχη.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 'Αυγούστου	★ Τά άστρα ύποδοθούν την πραγμα- τοποίηση πολλών επιδιώξεων. Αυτό όμως δέν πρέπει να σας κάνει να παραμελήσετε την εργασία ή να χαλαρώσετε τόν ρυθμό της. ★ 'Επιτυχία, πού ξεπερνά και τις πιο αισιόδοξες προσδοκίες σας.	★ Τά άστρα σας προκίζουν μέ μία αίγλη, πού σας έξασφαλίζει εύκολες κατακτήσεις. Οι γυναίκες όμως πρέπει να προσέξουν, γιάτί μία επικίνδυνη αλ- λησι τού έρωτισμού απειλεί να τις πα- ρασύρει σε επικίνδυνο κατήφορο.	★ Γιά ν' άπαλλαγήτε από τις άνησυ- χίες, πού σας βασανίζουν έπισκεφθήτε ένα γιάτρο. ★ Λιγη πρώινη γυναικτική και συχνή περίπατοι στην έξοχή θα έ- παναφέρουν την ευεξία και την αισιο- δοξία. ★ Το διαμάντι φέρνει τύχη.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 'Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ 'Η σκέψι πρέπει άπαραιτήτως να προηγήται κάθε ένεργείας, ιδίως κατά την περίοδο αυτή, πού ή τύχη δέ φαίνε- ται να εύνοη και τόσο τις έμπορικές συ- ναλλαγές σας. ★ Ένας φίλος θα σας δώσει πολύτιμη συμβουλή.	★ Θυέλλα απειλεί κατά την περίοδο αυτή τις αισθηματικές ή συζυγικές σχέ- σεις. Θα τελειώσει όμως μέ μία πανηγυ- ρική συμφιλίωσι, πού θα σας φέρη ακό- μα πιο κοντά στο πρόσωπο, πού αγαπά- τε. ★ Μάθετε να συγχωρείτε.	★ Προσέξτε τό στομάχι. Μασάτε κα- λά τις τροφές και γευματίζετε σε ώρι- μένες πάνα ώρες, γιά ν' άποφύγετε ένοχλησεις και δυσάρεστες έκπληξεις. 'Απογορεύονται μπεχαρικά και οίνοντες ματώδη. ★ Μη τρώτε πολλά γλυκά.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 'Οκτωβρίου	★ Τά προαισθήματα θα σας άδηγύ- σουν σωστά, γι' αυτό δέν πρέπει να κά- νετε τίποτα άν νοιάθετε έστω και τόν παραμικρότερο διαταγμό. ★ Είσοδικές συνθήκες, γιά να ζητήσετε μία αύξηση των αποδοχών σας. ★ Μη θιάζεστε.	★ Δέν πρέπει να κάνετε διαρκώς πα- ρατηρήσεις σε έτεροψλο πρόσωπο και μάλλον γιά λόγους, πού είναι μάλλον άσημαντοι. ★ 'Η όδός της διπλωματίας θα σας έξασφαλίσει καλύτερα άποτελέ- σματα από την άδιαλλαξία.	★ Προσέξτε τά νεφρά και άποφύγετε κάθε τι, πού θα μπορούσε να τά έρε- θίσει. 'Αν οι ένοχλητικές συνεχιστούν, συμβουλευθήτε τό γιάτρο σας και κάνε- τε μία κύρια άποτοξινώσεως. ★ Το κόκ- κινο σας κοιικεύει. ★ Τυχρό τό 1.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 'Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Προς τό συμφέρον σας, πρέπει ν' άποφύγετε κάθε ένεργείας. Μη κάνετε τίποτα χωρίς να μελετήσετε προηγου- μενώς τά ύπερ και τά κατά. ★ Προκειμέ- νου να διαθέσετε μεγάλο χρηματικό πο- σό, συμβουλευτήτε πρόσωπο μέ πείρα.	★ 'Η γαλήνη επανέρχεται και ή πε- ρίοδος, α τη κυλά εύτυχισμένη τόσο γιά τους συζυγικούς όσο και γιά τους έρω- τιμένους. ★ Σε άσπότης τις έπιθυμίες των άλλων και μη ζητάτε διαρκώς να επιβάλετε τη δική σας θέλησι.	★ Προσέξτε τό φαγητό, γιάτί ύπάρ- χει κίνδυνος προφικής δηλητηρίασεως. ★ 'Αλλεργικά αίτια θα προκαλέσουν ένα δερματικό εξάνθημα, ιδιαίτερ' δυσάρε- στο γιά τις γυναίκες, δεδομένου ότι θα άλλοιώσει την όμορφιά τους.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Νέες ιδέες, πού θα έκτιμηθούν από τό περιβάλλον και θα κάνουν προσι- μένους ή συνεργάτες ν' αύξήσουν την έκτίμησι, πού σας έχουν. ★ Δέν πρέπει σε καμιά περίπτωση να διαστήτε, γιάτί ό χρόνος εργάζεται γιά σας.	★ 'Ο Κρόνος επηρεάζει δυσμενώς τόν χαρακτήρα σας και σας κάνει δέυθυμο και επιθετικό. Κίνδυνος να καταστρέ- ψετε ένα ραντεβού, πού θα μπορούσε να ήταν από τά πιο εύχάριστα. ★ Μη πι- στεύετε στις διαδόσεις.	★ 'Αποφύγετε τά ολιγοπνευματώδη και πρώτε φαγητά πλούσια σε θιταμίνες, γιά ν' άνακτήσετε γρήγορα χαμένες δύ- νάμεις και να διώξετε τό αίσθημα κα- πνίσσεως. ★ Οι ζωηρές συγκινήσεις θα μπορούσαν να ελαφύνουν την καρδιά σας.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ 'Η σκέψι πρέπει πάντοτε να προη- γήται της δράσεως. Προσπαθούν να σας παρασύρουν σε μία περιπέτεια, πού θα είχε δυσάρεστες γιά σας συνέπειες, παρ- όλον ότι φαίνεται να ύπόσχεται πολλά. ★ 'Αποφύγετε τά δάνεια.	★ Σε περίπτωση ρήξεως, κάνετε έσείς τό πρώτο βήμα γιά τη συμφιλίωσι. 'Ε- ξαιρέτως τις πληροφορίες, πού σας δίνουν, δθθεν έμπιστευτικά και θα δε- δοκιμάσει ότι πρόκειται γιά άπίστευτες συκοφαντίες.	★ Τίποτα τό άέσισημειωτο στον τομέα της ύγείας. Τά άστρα σας έξασφαλίζουν μία λοοροπία, την οποία θα σταθερο- ποιήση ή νέα Σελήνη. ★ Όσοι άδηγούν αυταίτητη, άς άποφύγουν τά ολιγοπνευ- ματώδη.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ 'Η τύχη θα σας χαμογελάση κατ' επαλήθευ κατά την περίοδο αυτή. 'Η εργασία θα παρουσιάσει ένα ξεχωριστό ένδιαφέρον και ένα έξοδο, στο όποιο δέν υπολογίζατε, θα βελτιώσει τά οικονομι- κά. ★ Μη φλυαρήτε.	★ Νέφη εμφανίζονται στον ορίζοντα. Μη άφήστε όμως μία άδικαιολόγητη ά- πισιόδοξία να σας κάνει να έλασάτε την κατάσταση ακόμα πιο σκοτεινή άπ' ό,τι είναι στην πραγματικότητα. ★ 'Επιδιώ- ξτε ή εύτυχία άγαπημένου προσώπου.	★ 'Αποφύγετε την άρθροστασία, πού θα είχε γιά συνέπεια δυσάρεστες κυκλο- φορήσεις άνωμαλίες στα κάτω άκρα. ★ Τά δόντια έπισης απαιτούν ιδιαίτερες φροντίδες και έπιβάλλουν μία έπισκεψή στον όδοντογιάτρο.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Κρατήστε μυστικά τά σχέδιά σας, γιάτί ή άποκάλυψι τους θα συμβάλει τελικά στη ματαιώσι τους. ★ Θα σας βοηθήσουν, αλλά ή θοήθεια αυτή δέ θα έρθη από κεί, πού την περιμένετε. ★ Δει- ξτε εύσυνειδησία.	★ Χαρούμενη και εύτυχισμένη περίο- δος από αισθηματικής πλευράς. Μη χά- τετε μία εύκαιρία, πού παρουσιάζεται, γιά ν' άφήσετε την καρδιά σας να μιλή- σει. ★ Θα γνωρίσετε, σε έξοχικό περι- βάλλον, ώρες αισθηματικής εύτυχίας.	★ 'Ο λαϊμός παρουσιάζει μεγάλη εύαι- σθησία. Τά άστρα σας έλίσσονται μέ τά μαλλιά ύ- γρα και μη ελαφρώστε τό ντύσιμό σας, άν δέ σταθεροποιήσθ ό καιρός. ★ Το Σάββατο 20 αγοράστε λαχείο, πού να λήνη σε 6.

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

**Είναι εύτυχισμένη... Φροντίζει τὸ παιδί της
μὲ στοργή, σὲ κάθε λεπτομέρεια...**

Πρὶν δάλη τὸ παιδί της στὸ μπανιο, πρώτη της φροντίδα εἶναι νὰ καθα-
ρίση τὴν μπανιέρα του, νὰ τὴν στιλβώσει μὲ **Roli**. Γιατὶ τὸ **Roli** αφαι-
ρώντας ἀκόμα καὶ ἀπὸ τοὺς λεπτότερους πόρους τῆς μπανιέρας καθε λέρα
πὺ μπορεῖ νὰ ὑπάρξη καὶ καταστρέφοντας κάθε μικροοργανισμό πὺ κρύ-
βεται σ' αὐτούς, ἐξασφαλίζει λουτρὸ ἀπολύτως ὑγιεινὸ...

ΠΛΕΝΟΥΝ ΠΟΛΛΑ... ΑΛΛΑ ΜΟΝΟΝ ΤΟ Roli ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ - ΣΤΙΛΒΩΝΕΙ - ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ ΤΑΥΤΟΧΡΩΝΩΣ